DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

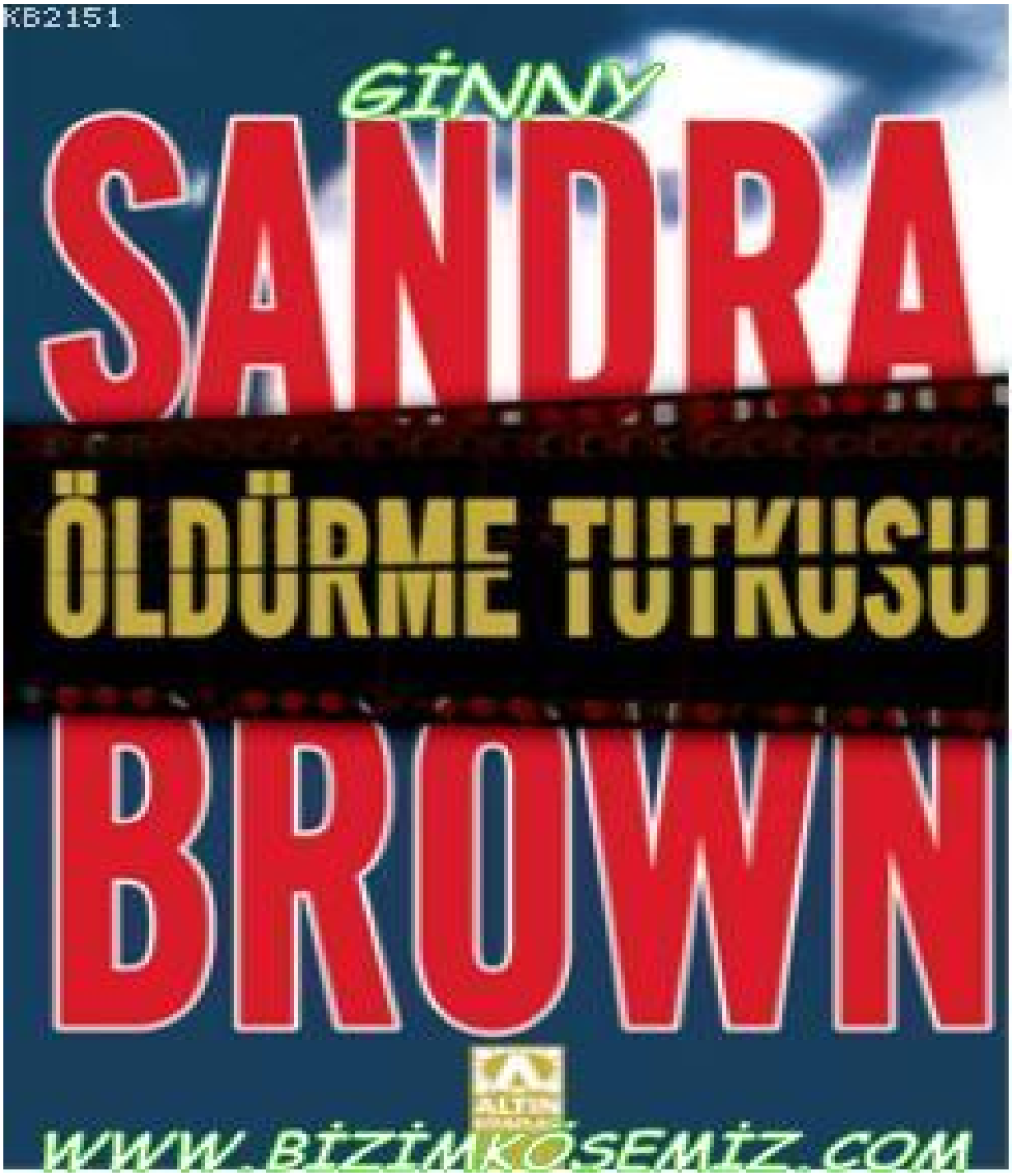

Neıe Yort Tîtwes'm en çok satanlar listesinde yer alan Sandra Brown, Sis Perdesi adlı eserinin ardından yine soluk kesici bir gerilimle okurlarının karşısında.
Atlantalı ünlü bir işadamı, silahlı soygun sırasında kaza kurşunuyla can verince yanlış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zamanda, yanlış yerde bulunduğuna karar verilir, Ama maktulün yakın dostu Julie Rutledge, diğerleriyle aynı fikirde değildir. Ünlü işadamının cinayete kurban gittiğini ve bu cina yeti de işadamının yeğeni Creighton Wheelenn planladığını kanıtlamak için harekete geçer. Ama işler öyle bir noktaya gelir ki Julie bir anda işadamını öldürmekle suçlanan katil durumuna düşer. Olaya tesadüf eseri dahil olan ünlü avukat Derek Mitchell Julie'nin suçsuz olduğunu kanıtlamaya çalışır. Ve Wheelenn göründüğü kadar masum olmadığını fark eder. Bu narsist katilin film izlemek ve izlediklerini tekrar canlandırmak gibi bir tutkusu da vardır. Ne denli gönülsüz olsalar da, Wheeler kendine yeni kurbanlar bulmakta ve acımasız zevklerini tatmin etmekte gecikmeyecektir.

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları
KAZA
KURŞUNU

KİRLİ OYUN
SİS PERDESİ

6
GİRİŞ
AFİF BİR D İN G SESİ ASANSÖRÜN GELDİĞİNİ HABER veriyordu. Asansörün kapısı açıldı. İçeride orta yaşlı iki kadınla gergin görünüşlü otuzlu yaşlarda bir adam derin bir sohbete dalmışlardı. Adam, asansöre binmek için bekleyen kadın ve adama yer açmak için geri çekildi.
Kadın ve adam içeri girerlerken hafifçe gülümsediler, sonra adama arkalarını döndüler. Asansör otel lobisine doğru inerken, içerideki beş yolcunun görüntüsü pirinç kapılara yansıyordu.
Çift konuşmadan yan yana duruyordu. Arkadaki kadınlardan biri konuşmaya devam ediyor, ama nezaketen alçak sesle konuşuyordu. Arkadaşı kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapattı ve onun, "Tanrım. Bir de o lanet şeyle o kadar gurur duyuyordu," dediği duyuldu.
Asansör yavaşlayıp, bir zil sesi sekizinci katta durduğunu haber verince, genç adam kol saatine baktı ve yüzünü buruşturarak geç kaldığını düşündü.
Asansörün kapısı açıldı.
Dışarıda, koyu mavi eşofmanlı giymiş bir adam duruyordu. Yüzünün yarısını kapatan güneş gözlüğü ve başına geçirdiği kar maskesiyle tanınmaz haldeydi. Kar maskesinin ağız boşluğu sivri dişli bir köpekbalığınınkini andırıyordu.
Asansörün içindekilerin şaşkınlıklarını ifade etmesine fırsat kalmadan, adam asansörün içine uzanıp yumruğunu KAPI AÇMA düğmesine indirdi. Diğer elindeki tabancayı onlara doğru salladı.
"Çömelin. Hemen! Dediğimi yapın!"
Ses tonu yüksek ve tezdüzeydi, kulağa da ürpertici geliyordu. İki kadın hemen dizlerinin üzerine çöktüler. İçlerinden biri ağlamaklı bir sesle, "Lütfen, bizi öldürme," diye yalvardı.
"Kes sesini! Sen." Silahıyla işadamını dürttü. "Dizlerinin üzerine çök."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genç işadamı ellerini kaldırıp çömeldi. Çift hâlâ ayakta duruyordu. "Sağır mısınız? Çömelin!"
Kadın, "Artriti var," dedi.
"Felç olsa da umurumda değil. Lanet olası dizlerinizin üzerine çökün. Hemen!"
H

Sandra Brown
7
Arka taraftaki kadınlardan biri inler gibi, "Lütfen, dediğini yapın," dedi.
Adam, kadının elini tutarak, gözle görülür bir acıyla dizlerinin üzerine çöktü. Kadın da içerlemiş bir ifadeyle aynı şeyi yaptı.
"Saatleri ve yüzükleri bunun içine bırakın." Saldırgan, işadamına siyah kadife bir torba uzattı ve işadamı sadece birkaç saniye önce ona huzursuzluk veren kol saatini keseye attı.
Kese arkasında duran kadınlara uzatılınca, kadınlar da mücevherlerini hızla içine attılar. Hırsız, kadınlardan birine, "Küpeleri de koy," deyince, kadın hemen söyleneni yaptı.
Kadife keseyi son alan, dizlerinde artrit olan adamdı. Yanındaki kadın mücevherlerini içine koyarken kesenin ağzını açık tuttu.
Hırsız, kadınsı ve iğrenç bir sesle, "Acele edin!" diye bağırdı.
Adam, Patek Philippe marka saatini de içine attıktan sonra keseyi hırsıza uzattı. Hırsız keseyi kapıp, fermuarlı kapüşonlu montu- nun cebine tıkıştırdı.

Öldürme Tutkusu
8
"Pekâlâ." Adamın az da olsa otoriter bir sesi vardı. "İstediğini aldın. Bizi rahat bırak."
Patlayan tabancanın sesi kulakları sağır eden türdendi. Orta yaşlı iki kadın dehşet içinde bağırdılar. İşadamı, şokun etkisiyle tiz bir sesle küfür savurdu. Yanındaki kadın, adamın kıvrılmış bedeninin arkasındaki duvara sıçramış kana dehşet içerisinde bakakalmıştı.
1. BOLUM
REIGHTON WHEELER ÖFKEDEN KÖPÜREREK GÖZTA- şıyla döşenmiş terasa çıktı. Şapkasını kafasından çıkarıp, yanaklarından süzülen teri sildikten sonra yürümeye devam ederek, ıslak havluyu ve şapkayı öfkeyle bir şezlongun üzerine fırlattı.
"Umarım, gerçekten önemli bir şeydir. Servis kırmak üzereydim."
Onu tenis kortundan çağırtan kâhya, öfkesi karşısında hiç rahatsız olmamıştı. "Benimle bu tonda konuşma. Seni görmek isteyen baban."
Kâhyanın adı Ruby idi. Creighton onun soyadını bilmiyordu ve doğduğu günden beri ailenin yanında çalıştığı halde hiçbir zaman öğrenme gereği duymamıştı. Creighton Ruby'yi ne zaman sinirlen- dirse, çocukken onun altını değiştirip burnunu sildiğini ve mide bulandırıcı bu işleri yapmaktan hiçbir zaman keyif almadığını ona hatırlatırdı. Bebekken bile olsa, Ruby'nin onun vücuduna bu kadar yakın olduğunu düşünmek,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Creighton'ı rahatsız ediyordu.
Creighton, onun yüz elli kiloluk iri vücudunun yanından geçerek, endüstriyel mutfaktaki buzdolaplarmdan birinin yanma doğru gitti ve öfkeyle kapısını açtı.
"Derhal," dedi.
Creighton onu duymazdan gelerek, derin dondurucudan bir kutu kola aldı ve keyfini çıkararak içti. Soğuk teneke kutuyu alnına değdirdi. "Bir kutu da Scott'a götür."
C

Oldiirme Tutkusu
9
"Tenis öğretmeninin bacakları kırık değil." Ruby tezgâhın başına geçti ve büyük eliyle rosto tavasının içine koymak için hazırladığı sığır etini ezmeye başladı.
Creighton çarpma kapıdan geçip, evin ön tarafında bulunan babasının çalışma odasına doğru ilerlerken, bu kadının ukalalığı konusunda bir şeyler yapmak lazım, diye düşünüyordu. Çalışma odasının kapısı aralıktı.
Creighton kapının önünde durdu, sonra kola kutusuyla kapının pervazına vurdu ve dirseğiyle iterek içeri girdi, bir yandan da tenis raketini omzunun üzerinde çeviriyordu. Bu haliyle sporunu yarıda bırakmak zorunda kalmış zengin soylulara benziyordu. Bu, tam ona uygun bir roldü.
Doug Wheeler, Oval Ofis'teki başkanlık masasından daha gösterişi i olan çalışma masasının arkasında oturuyordu. Masanın her iki yanında maun bayrak direkleri vardı, birinde Georgia eyalet bayrağı, diğerinde ise Amerika Birleşik Devletleri bayrağı asılıydı. Ataları, İsa'nın yeniden dünyaya gelişine kadar dayanacak şekilde yapılmış servi ağacı kaplamalı duvarlara asılmış yağlıboya portrelerden sert ifadelerle bakıyorlardı.
Creighton, "Scott saatine para alıyor ve boş geçen her saat aleyhine işliyor," dedi.
"Maalesef bu bekleyemez. Lütfen otur."
Creighton, babasının masasının karşısındaki deri koltuklardan birine oturup, tenis raketini masaya yasladı. "Burada olduğunu bilmiyordum. Bu öğlen golf maçın yok muydu?" Öne doğru eğilip, kola kutusunu cilalı masanın üzerine koydu.
Doug kaşlarını çattı ve leke bırakmaması için kutunun altına bir bardak altlığı koydu. "Kulübe gitmeden önce üzerimi değiştirmek için eve uğradım," dedi. "Ama çok önemli bir şey..."
Creighton sözünü keserek, "Sakın söyleme," dedi. "Denetimci, bir zimmete geçirme olayını ortaya çıkardı. Lanet olası sinsi sekreterler."
"Paul öldü."
Creighton'ın yüreği ağzına geldi. Gülümsemesi kayboldu. "Ne?"
Doug boğazını temizledi. "Amcan yaklaşık bir saat önce Moultrie Otel'de öldürülmüş."
Creighton gözlerini dikmiş babasına bakıyordu, sonunda nefesini bıraktı. "Forrest Gump"in unutulmayan sözlerinde olduğu gibi. Aslında, annesinin sözleriydi. 'Hayat bir kutu çikolata gibidir. Payına ne düşeceğini asla bilemezsin.'"
Babası ayağa fırladı. "Tek söyleyebileceğin bu mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bence bu söz duruma çok uygun."

Sandra Brown
10
Creighton, daha önce babasının ağladığını hiç görmemişti. Şimdi de ağlamıyordu ama gözleri dolu doluydu ve konuşurken güçlükle yutkunuyordu. Onu alt etmek üzere olan duygulan saklama gayretiyle, masasının arkasından çıkıp, geniş pencerenin yanına doğru gitti. Meksikalı işçilerin rengârenk camgüzeli ve kala tarhlarından elleriyle yabani ot ayıkladıkları araziye baktı.
Creighton alçak sesle, "Seni doğru mu duydum baba? Paul amca vurulmuş mu?" diye sordu.
"Alnından. Yakın mesafeden ateş edilmiş. Anlaşıldığı üzere, bir silahlı soygun sırasında."
"Silahlı soygun mu? Yani, bir hırsızlık olayı mıymış? Moultrie Otel'de?"
"Kulağa ne kadar inanılmaz gelse de öyle."
Doug, elini ondan sadece on bir ay büyük olan ağabeyininkile- re - şimdi ölmüş olan ağabeyinin- benzeyen kırlaşmış gür saçlarında gezdirdi. O ve Paul aynı berbere gider ve elbiselerini aynı terziye diktirirlerdi. Neredeyse aynı boyda ve kilodaydılar, çoğu zaman onları arkadan gören biri karıştırırdı. Sanki ikiz kardeş gibiydiler.
Doug, "Ayrıntıları bilmiyorum," diye devam etti. "Julie konuşamayacak kadar sarsılmıştı."
"Önce ona mı haber vermişler?"
"Aslında, olay olduğunda Paul'ün yanındaymış."
"Moultrie Otel'de. Hafta içi ve gün ortasında."
Doug arkasını dönüp, sert bir ifadeyle oğluna baktı. "Neredeyse sinir krizi geçiriyormuş. Polis öyle dedi. Yani, dedektif. Julie konuşamayacak duruma gelince, dedektif onun elinden telefonu aldı. Julie'nin haberi bana bizzat vermek için ısrar ettiğini söyledi. Ama Julie birkaç anlaşılmaz kelime ettikten sonra öyle bir ağlamaya başladı ki, dediklerinin hiçbirini anlayamadım." Boğazını temizlemek için durdu.
"Adının Sanford olduğunu söyleyen dedektif oldukça nazik biriydi. Başsağlığı diledi ve bana eğer... eğer Paul'ün cesedini görmek istersem morga gelebileceğimi söyledi. Tabii ki, otopsi yapılacak."
Creighton bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Tanrım."
Doug ağır ağır içini çekerek, "Evet," dedi. "Olanları ben de kabullenemiyorum."
"Adamı yakalamışlar mı?"
"Henüz değil."
"Olay otelin neresinde olmuş?"
"Dedektif söylemedi."

Öldürme Tutkusu
11
"Mağazalardan birinde mi?"
"Bilmiyorum."
"Kim onu soymak ister..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doug sertçe, "Bilmiyorum," diye karşılık verdi.
Bunu gergin, uzun bir sessizlik izledi. Doug'un omuzları çökmüştü.
"Özür dilerim Creighton. Ben... ben kendimde değilim."
"Bu çok doğal. Bu, inanılmaz bir olay."
Doug alnını ovdu. "Dedektif, oraya gittiğimde bana tam bir rapor vereceğini söyledi." Açık kapıya doğru baktı ama oraya gitmek için bir harekette bulunmadı. Bu işi yapmak için isteksiz olduğu açıktı.
"Peki ya annem? Ona haber verildi mi?"
Doug, "Julie aradığında buradaydı. Doğal olarak çok üzgündü ama yapılması gereken hazırlıklar var. Yukarıda, gerekli telefon görüşmelerini yapıyor," diye cevap verdi. Bara gidip, kendine bir kadeh burbon doldurdu. "İster misin?"
"Hayır, teşekkür ederim."
Doug içkiyi yuvarlayıp, sürahiyi tekrar eline aldı. "Bu trajediyi özümsemek ne kadar zor olsa da, yapılması gereken birtakım formaliteler var."
Creighton kendini hazırladı. Önünde formalite kelimesi bulunan her şeyden nefret ediyordu.
"Yarın sabah ofise gidip, personele bir açıklama yapmanı istiyorum."
Creighton içinden homurdandı. Amcası Paul'e büyük sevgi ve saygı besleyen ama mümkün olduğu kadar nadir şereflendirdiği şirket binasına girdiğinde kendisini küçümsemekten başka hiçbir şey yapmayan birkaç yüz kişilik personeline hiçbir açıklama yapmak istemiyordu.
Wheeler Şirketi inşaat malzemeleri üretip satıyordu. Süper. Çok ilginç.
Babası omzunun üzerinden ona baktı. Bir cevap beklediği çok açıktı.
"Tabii ki. Ne söylemem gerekiyor?"
"Bu akşam bir şeyler yazarım. Tüm şirketi saat onda üçüncü kattaki konferans salonunda toplantıya çağıracağım. Açıklamanı yaparsın, sonra da bir dakikalık saygı duruşunda bulunulabilir."
Creighton ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Çok uygun olur."
Doug ikinci içkisini de bir yudumda içtikten sonra boş kadehi sert bir şekilde bara bıraktı. "Biz işleri halletmeye çalışırken, angarya işlerden bazılarını senin üstlenmen gerekebilir."
"Hangi işleri?"
"Örneğin cenazeyi."
"Oh, tabii ki. Bu büyük bir olay olacak."

Doug içini çekerek, "Hiç şüphesiz," dedi. "Mümkün olduğu kadar sade bir cenaze töreni olması için elimden geleni yapacağım ama amcanın her tarakta..."
"Bezi vardı. O Atlanta'nın taçsız kralıydı."
Doug konuşmaya devam etti. "Evet... ve kral öldü. Cinayete kurban gitmiş olması işleri daha da karışık hale getiriyor." Bu olaydaki gaddarlığı düşününce, yüzünü buruşturup, elini yüzünde gezdirdi. "Tanrım." Bir kadeh burbon daha doldurmayı düşünüyormuş gibi bara baktı ama sonra vazgeçti. "Polis, onlarla işbirliği yapmamızı isteyecektir."
"Biz ne yapabiliriz ki? Olaya şahit olmadık."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ama Paul'ün katili tutuklanmalı. İşbirliği yapacaksın ve bunu içtenlikle yapacaksın. Anlaştık mı?"
"Tabii ki baba." Creighton biraz tereddüt ettikten sonra. "Yine de, senin ailenin resmi sözcüsü olacağını umut ediyorum. Medya leşe üşüşen akbabalar gibi üzerimize gelecektir."
Doug sert bir ifadeyle başını salladı. "Sen ve annenin güvende olmasını sağlayacağım. Resmi bir cenaze töreni yapmaya mecbur olsam da, mümkün olduğu kadar sade olması konusunda ısrarcı olacağım.
Çalışanlarımıza örnek olmalı ve şirkette işlerin aksamadan devam etmesini sağlamalıyız, ki Paul de bunu yapmamızı isterdi. Senin, her zaman hazırlıklı olmanı istiyorum. Odana birtakım dokümanlar bıraktım. Bu akşam onları gözden geçir ve yeni ürünlerimiz, pazar payımız ve gelecek yıl için planlarımız hakkında bilgi sahibi ol."
"Peki." Sanki bunu yapacağım da.
Babası onun aklını okumuş gibiydi. Ona sorumluluk sahibi olmakla ilgili, güçlü ve etkili bir nutuk çekmeye başladı. "En azından bunu yapabilirsin Creighton. Neredeyse otuz yaşındasın. Şimdiye kadar ihmalkâr davrandım ve şirketle ilgilenmeyişinin sorumlusu biraz da benim. Sana daha fazla sorumluluk vermeli, işleri büyütürken seni de bu sürece dahil etmeliydim. Paul..." Bu ismi söylerken dili dolandı. "Paul bunu yapmam için beni teşvik etmişti. Ama ben bunun yerine, seni şımarttım. Artık bunu yapmayacağım. Artık, sorumluluk almanın vakti geldi. Paul de öldüğüne göre, ben emekli olduğumda işleri sen devralacaksın."
Kimi kandırıyordu? Belki kendisini, ama kesinlikle Creighton'ı değil. Babası, Creighton'ın şirket kazanına kendisini atacağını düşünüyorsa, hayal görüyordu. Creighton iş hayatı ve yöneticilik hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu. Aile işinden tek istediği şey paraydı.

Öldürme Tutkusu
13
Hayatını şu anki haliyle seviyordu ve bir emir kulu gibi sorumluluk alıp, hayatını değiştirmeye hiç niyeti yoktu.
Ama şimdi, hatalarının ve yanlış belirlenmiş önceliklerinin gözler önüne serilip, sorumluluk sahibi olmanın, bir yetişkin, bir erkek, bir Wheeler olmanın ne anlama geldiğinin ve bunun gibi saçmalıkların ona hatırlatıldığı, babasıyla daha önce bin kez oynadıkları bu sahneyi tekrar oynamanın sırası değildi.
Konuyu değiştirip, "Olay haberlere çıktı mı?" diye sordu.
"Henüz çıkmadıysa bile yakında çıkar." Doug çalışma masasına doğru gidip, üzerinde duran kâğıdı aldı ve Creighton'a uzattı. "Bu insanları arayıp haber verir misin lütfen? Bu olayı haberlerden değil de aile üyelerinden birinden duymayı hak ediyorlar."
Creighton daktiloda yazılmış listeyi inceledi ve isimlerin çoğunun Paul amcasının arkadaşları, Wheeler Şirketi'nin hissedarları, şehir ve eyalet memurları ile önemli işadamları olduğunu fark etti.
Doug, "Ruby'ye de haber verir misin?" dedi. "Bir şeyler olduğunu biliyor ama ona söyleyecek cesareti bulamadım, özellikle de korkunç ayrıntıları düşününce. Paul'ü ne kadar sevip saydığını bilirsin."
"Tabii, haber veririm." Creighton ve bunu büyük bir zevkle yaparım,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diye düşündü. Bu, Ruby'nin ona yaptığı küstahlıkların intikamını almak için iyi bir fırsattı. "Seninle morga gelmemi ister misin?"
Doug, "Teşekkür ederim, ama hayır," dedi. "Senden bunu isteyemem."
"İyi. Bundan daha kötü bir şey düşünemiyorum." Creighton bunu bir süre düşündükten sonra ürpererek, "Belki, bir gemi seyahati olabilir," dedi.

2. BOLUM
ULIE?"
Çalan telefonların, etrafındaki koşuşturmaların, yanından geçen insanların, ona doğru çevrilen meraklı bakışların farkında olmadan gözlerini boşluğa dikmiş oturuyordu. İsmini duyunca, arkasını dönüp baktı ve ona doğru yürüyen adamı karşılamak için ayağa kalktı. "Doug."
Paul'ün erkek kardeşi, onun giysilerinin üzerindeki kan lekelerini görünce yüzünde kederli bir ifadeyle olduğu yerde kaldı. Julie polis merkezinin bayanlar tuvaletindeki keskin kokulu dezenfektan sabunu kullanarak, yüzünü, boynunu, kollarını ve ellerini yıkamıştı ama henüz eve gidip üzerini değiştirme fırsatı bulamamıştı.
Paul'ün hatırı için o ve Doug birbirlerine dostça davranırlardı ama birbirlerinin yanında rahat oldukları söylenemezdi. Ama şu anda, Julie onun için üzülüyordu. Ağabeyinin kanını, Paul'ün hayatını sona erdiren korkunç olayın kalıcı kanıtını onun üzerinde görmek Doug için şok edici olmalıydı.
Julie ona doğru ilerledi, ama uzanıp ona sarılan Doug oldu. Acemice. Aralarında büyük bir boşluk bırakarak. Bir erkeğin ağabeyinin kız arkadaşına sarılacağı şekilde.
"Çok üzgünüm Doug," diye fısıldadı. "Onu çok severdin. O da seni çok severdi. Senin için korkunç olmalı."
Doug onu bıraktı. Gözlerinde gözyaşlarının parıltısı vardı ama Julie'nin ondan beklediği gibi hayran olunacak bir şekilde kendine hâkim oluyordu.
Doug, "Sen nasılsın?" diye sordu. "Yaralandın mı?"
Julie hayır anlamında başını iki yana salladı.
Doug onu baştan aşağı süzdükten sonra giysilerinin üzerindeki kan lekelerini gizlemek ister gibi iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Olay mahallini incelemek üzere otele geldiklerinde Julie'ye kendilerini tanıtan iki dedektif bu özel anı yaşamalarına izin verecek şekilde onlardan uzakta duruyorlardı.
Dedektif Homer Sanford uzun boylu, geniş omuzlu, siyahi biriydi, yaşını eleveren hafif göbeği yüzünden Julie onun kırkının üzerinde olduğunu tahmin ediyordu. Eski bir futbolcuya benziyordu.
Ortağı, fiziksel açıdan onun tam tersiydi. Dedektif Roberta Kimball'ın boyu bir elliden fazla değildi ve göbek kısmındaki on kiloluk fazlalığı
J

saklamak için kalçalarına iyice oturan gri pantolonunun üzerine giydiği siyah blazer ceket pek bir işe yaramamıştı.
Moultrie Otel'e ilk giden Buckhead'deki yerel karakolun üniformalı polisleriydi. Ama hemen bir Olay Yeri İnceleme ekibi çağırmışlardı. Ekip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve iki dedektif polis merkezinden yollanmışlardı.
Sanford ve Kimball, profesyonel ama aynı zamanda insancıl tavırlarıyla Julie'yi etkilemişlerdi. Olay yerinde Julie'ye aşırı kibar davranmışlar, Paul'ün ölümüyle sonuçlanan olayın şokunu henüz atlatamamışken ona sorular sormak ve hemen soruşturmaya başlamak zorunda oldukları için birçok kez ondan özür dilemişlerdi.
Kimball, şimdi de kibar bir şekilde Doug'a hitap ediyordu.
"Başlamadan önce birkaç dakikaya ihtiyacınız var mı Bay Wheeler?"
"Hayır, ben iyiyim." Doug bunu sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi güçlü bir şekilde söylemişti.
Dedektifler, onu morgdan doğrudan buraya getirmişlerdi. Üçünün üzerine de ayırt edilebilir bir koku sinmişti. Julie o ürkütücü yere yaptığı ziyaretten dolayı hâlâ iliklerine kadar donmuş bir haldeydi.
Sanford, Julie'ye, "İfadenizin üzerinden geçerken Bay Wheeler' in da dinlemesinin umarım sizin için bir sakıncası yoktur," dedi.
"Kesinlikle hayır." Doug, onun bu olayla ilgili anlatacaklarını eninde sonunda dinlemek isteyecekti. Bunun şimdi olması daha iyiydi.
Şiddet suçları bölümüne gittiler ve Sanford onları kendisine ait olduğu anlaşılan bir bölmeye soktu. Julie doğru tahmin etmişti. Masasında, üzerinde Bulldogs forması, kafasında çizilmiş bir kask ve kolunun altında bir topla gol çizgisine doğru koşarken çekilmiş bir fotoğraf duruyordu. Diğer fotoğraflarda güzel bir kadın ve gülümseyen üç çocuk vardı. Parmağında yüzük vardı. Roberta KimbaH'ın yüzüğü yoktu.
Sanford, Julie için bir sandalye çekti. "Bayan Rutledge." Julie oturdu. Doug için de bir sandalye getirdi. Kimball ayakta durmayı tercih ettiğini söyledi. Sanford masasının başına oturdu ve eline, üzerinde tarih, Paul'ün adı ve dosya numarası bulunan telli bir defter aldı. Paul öleli beş saat bile olmamıştı ama şimdiden bir istatistikti.
Sanford, Julie'ye doğru döndü. "Diğer görgü tanıklarının ifadelerini verdiler. Sizin daha önce verdiğiniz ifadenin kopyası alındı. Sureti imzalamadan önce, olanların bir kez daha üzerinden geçmenizi ve başka bir şey hatırlayıp hatırlamadığınızı, değiştirmek ya da eklemek istediğiniz bir şey olup olmadığını iyice düşünmenizi istiyorum."
Julie başını salladı. Kollarını kavuşturup, dirseklerini avuçladı.

Kimball onun vücut hareketlerini yorumlayarak, "Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyoruz," dedi.
"Evet, öyle. Ama yardımcı olmak istiyorum. Suçlunun yakalanmasını istiyorum."
"Biz de." Sanford eline yuvarlak uçlu bir tükenmezkalem aldı ve dosyanın içindeki daktiloyla yazılmış belgelerden birini incelerken birkaç kez kalemin tepesine bastı. "Olaydan önce, siz ve Bay Wheeler 901 numaralı odada kalıyordunuz. Bu köşedeki suit, öyle değil mi?"
"Doğru."
Dedektifler şüpheyle ona bakıyorlardı. Doug başını öne eğmiş, ayakkabılarına bakıyordu.
Julie, "Paul'le orada saat bir buçuk gibi buluştuk," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Doğruca suite gittiniz. Giriş kaydı yaptırmadınız."
"Paul ikimiz adına giriş kaydını yaptırmıştı. Ben birkaç dakika geç kalmıştım. Oraya vardığımda Paul odadaydı."
Dedektif ve ortağı birbirlerine bakıp, sessizce iletişim kurdular, sonra Sanford tekrar not defterine baktı. Julie onun elindeki kâğıttan okuduğunu sanmıyordu. Buna ihtiyacı olmadığına emindi. Şimdiye kadar, o ve Paul'ün, hava ister yağmurlu ister güneşli olsun, bir sene boyunca her salı o süiti ayırttıklarını mutlaka öğrenmiş olmalıydı.
Sanford, "Oda servisinden öğle yemeği sipariş ettiniz," dedi.
Kimball, "Bunu otel personelinden öğrendik," diye ekledi.
Paul ve onun öğlen yemeğinde ne yediklerini öğrendiklerinden emindi. Paul'ün bugün şampanya sipariş ettiğini mutlaka biliyorlardı. Kim bilir, bundan ne çıkaracaklardı? Bunu sormadıkları için Julie de bu konuda bir şey söylemeyecekti.
Sanford, "Oda servisi görevlisinden başka sizi süitte gören oldu mu?" diye sordu.
"Hayır."
"Hep yalnız mıydınız?"
"Evet."
Sanford belirgin ve tuhaf bir aradan sonra, "Daha önce bize süitten saat üç civarında ayrıldığınızı söylemiştiniz."
"Saat dörtte bir randevum vardı."
"Galerinizde mi?"
"Evet."
Sanford, "911 saat üç on altıda aranmış," dedi.

Öldürme Tutkusu
17
Kimball onun cümlesini tamamlıyormuş gibi, "Yani soygun bundan birkaç dakika önce gerçekleşmiş olmalı," dedi.
Julie, "Belki de, süitten ayrıldığımızda üçü biraz geçiyordu," dedi. "Çünkü süitten çıkıp doğruca asansöre doğru yürüdük ve fazla beklemedik."
Zamanlamayla ilgili ayrıntılar yüzünden sabırsızlandığı belli olan Doug ilk kez konuştu. "Katil kaçtı mı?"
Sanford, "Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz Bay Wheeler," dedi. "Oteldeki tüm müşteriler sorgulanıyor. Ve tüm personel."
Julie, "Yüzündeki o korkunç maskeyle otelden çıkmış olamaz," dedi.
Kimball, "Ondan hemen kurtulduğunu düşünüyoruz," dedi. "Ama otelde yapılan ayrıntılı aramadan bir sonuç çıkmadı. Eşofman, maske..."
Sanford onun yerine cümleyi bitirerek, "Hiçbir şey yok," dedi.
Doug, "Moultrie gibi bir otelde saklanabilecek birçok yer vardır," dedi.
Sanford, "Arama devam ediyor," dedi. "Ayrıca, civardaki çöp kutularını, kanalizasyon deliklerini, eşyalarını saklamış olabileceği her yeri arıyoruz."
Doug duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifadeyle, "Otelden elini kolunu sallayıp çıkıp gitti mi?" diye sordu.
Kimball bunu itiraf etmek istemese de, "Bu mümkün," dedi.
Doug alçak sesle küfretti.
Sanford önündeki kâğıtlardan okurken tükenmezkalemin tepesine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birkaç kere daha bastı. "Bir dakika duralım." Julie'ye baktı. "Süitten çıktığınızda koridorda kimse yoktu?"
"Evet."
"Temizlik görevlisi, oda servisi..."
"Kimse yoktu." Julie, asansöre doğru yürüyüşlerini hatırladı. Paul kolunu onun omzuna atmıştı. Kanlı canlı yanında duruyordu. Güçlü, sıcak, enerjik. Morgdaki çarşafın altında yatan bedenden çok farklıydı. Ona mutlu olup olmadığını sormuştu ve o da mutlu olduğunu söylemişti.
Kimball, "Asansöre binince içerideki diğer insanlarla konuştunuz mu?" diye sordu.
"Hayır."
"Peki Bay Wheeler?"
"Hayır."
"İçlerinden biri ikinizden birini tanıdığını belli etti mi?"
"Hayır."
"Hiçbiri sizinle konuşmadı? Sizi tanımadı?"

"Pek sayılmaz, hayır. Kadınlar konuşuyordu ve bize hiç dikkat etmediler. Genç adam hiçbir şey söylemedi, ama içeri girebilmemiz için kibarca geriye çekildi. Kendi düşüncelerine dalmış gibiydi."
Kimball, "Buraya saat üç buçuktaki iş görüşmesi için Kaliforniya'dan gelmiş. Zamanında yetişemeyeceği için endişeliymiş," dedi. "Bunu kontrol ettik."
Sanford, "Kadınlar Nashville'denmiş," dedi. "Yeğenlerinin bu hafta sonu yapılacak olan düğünü için şehre gelmişler."
Julie, "Ne kadar yazık," diye mırıldandı.
Asansördeki herkes hiç şüphesiz derinden sarsılmıştı. Ama diğer üç kişi Julie gibi sevdiği birini kaybetmemişti. Paylaştıkları bu kısa asansör yolculuğu dışında, Paul Wheeler'la hiçbir bağlantıları yoktu. Paul onlar için bir isimden, talihsiz bir kurbandan başka bir şey değildi. Hiç şüphesiz, bu olaydan etkilenecek ve ne zaman bir asansöre binseler olanları hatırlayacaklardı ama bu olay onların hayatında bir boşluk yaratmamıştı. Onlar için yeri doldurulamayacak bir sonucu olmamıştı.
Sanford tükenmezkalemi masasına bıraktı. "Neden bundan sonrasını bize anlatmıyorsunuz? Hem bizim hem de Bay Wheeler'in bilgi sahibi olması için." Ellerini karnında kavuşturdu.
Kimball onun çalışma masasının köşesine yaslandı. Doug bir eliyle çenesini ve ağzını kapatmış, gözlerini de Julie'ye dikmişti.
Bir sonraki durak olan sekizinci kata inişlerini, kapıların açılışını, soyguncunun asansörün içine uzanıp, kapıları açık tutmak için düğmeye basışını anlattı.
Kimball, "İlk izleniminiz ne oldu?" dedi.
"Maskesi. Köpekbalığı ağzı şeklindeydi."
"Yüz hatlarını göremediniz?"
Julie başını hayır anlamında iki yana salladı. "Derisi, saçları ya da kılları görünmüyordu. Kol bilekleri bile açıkta değildi. Maskenin etekleri kapüşonlu montunun altına sokulmuştu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Boyu, kilosu?"
"Benden uzundu, ama çok değil. Orta boyluydu." Dedektifler, diğer görgü tanıkları da aynı tarifi vermişler gibi başlarını salladılar.
Sanford, "Önümüzdeki bir iki gün içinde sizden birtakım ses kayıtları dinlemenizi, başka suçlara ait kayıtlardan sesi ayırt edip edemeyeceğinize bakmanızı isteyeceğiz," dedi.
Korkunç sesten bahsedilince Julie'nin kolundaki tüyleri diken diken oldu. "Korkunç bir sesti."

"Asansördeki kadınlardan biri tahtaya sürten tırnak sesine benzediğini söyledi."
"Daha kötüydü. Daha korkutucuydu."
Julie, güneş gözlüğünü hatırlayınca huzursuz oldu. "Güneş gözlüğünün camları çok koyu renkti, gözlerini bir köpekbalığının- ki kadar siyah ve ifadesiz gösteriyordu. Ama onun gözlerini üzerimde hissettim."
Sanford sandalyesinden öne doğru kaykıldı. "Gözlerini göremediyseniz, size baktığını nereden biliyorsunuz?"
"Biliyorum işte."
Bir süre kimse bir şey söylemedi, sonra Kimball konuşması için onu teşvik etti. "Herkese diz çökmesini söyledi."
Paul'ün soyguncuyla konuştuğu kısma gelene kadar sözlerine ara vermeden devam etti. "Paul dedi ki, 'Pekâlâ. İstediğini aldın. Bizi rahat bırak.' Ses tonundan onun korkudan çok, öfkelendiğini anladım."
Doug, "Buna inanırım," dedi.
"Başımı ona doğru çevirdim ve tam ona soyguncuyu kışkırtmamasını söyleyecektim ki..."
Boğazından istem dışı ve beklenmedik bir hıçkırık çıktı ve konuşması kesildi. Başını öne eğdi ve sanki o korkunç anı tekrar yaşa- yacakmış gibi elleriyle gözlerini kapattı.
Kimse konuşmuyordu, sessizliği sadece içlerinden birinin kol saatinin tik taklan bozuyordu. Bu, bir hatırlatıcı işlevi gördü. Julie ellerini yüzünden çekti. "Neden sadece mücevherlerimizi ve saatlerimizi aldı? Neden cüzdanlarımızı almadı? Bu daha pratik olmaz mıydı? Mücevherlerin satılması ya da rehinciye verilmesi gerekir, ama cüzdanda nakit para, kredi kartları bulunur."
Kimball, "Üzerinde fazla ağırlık taşımak istemediğini tahmin ediyoruz," dedi. "Otelden ayrılmadan önce içini araması ya da boşaltması gerekecek cüzdan ya da çantaları yüklenmek istemedi."
Doug, "Paul'e ateş ettikten sonra ne yaptı? Nereye gitti?" diye sordu.
Julie, "Buna bir cevap veremem," dedi. "Ben... ateş ettikten sonra olanları hatırlamıyorum."
Sanford, "Asansördeki diğer üç kişi de soyguncunun nereye gittiğine dikkat edemeyecek kadar korkmuştu Bay Wheeler. Genç adam aklını başına topladığında silahlı soyguncunun çoktan kaçmış olduğunu söyledi. Aşağı inmek için asansörün düğmelerine basmış. Başka ne yapması gerektiğini bilememiş."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Adamı kovalayabilirdi."
Julie yumuşak bir sesle, "Onu suçlama Doug," dedi. "Çok korktuğuna eminim. Paul'ün başından vurulmasına şahit oldu."
Yeniden birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Sanford tükenmezkaleminin tepesine bastırdı. "Evet, şayet hatırlamıyorsanız..."
Julie aniden, "Hatırlıyorum," dedi. "Ayakkabı giymemişti. Bunu başka fark eden olmuş mu?"
Sanford, "Nashville'li kadınlardan biri," dedi. "Ayaklarında çorap olduğunu söyledi."
Kimball, "Bu yine bir tahmin," dedi. "Ama büyük ihtimalle, ayakkabıların, özellikle de spor ayakkabıların derin izler bıraktığını biliyordu."
"Ayak izi bırakmış mı?" diye sordu.
"Olay Yeri İnceleme ekibi kontrol etti. Hayır."
Doug iç geçirdi. "Görünüşe bakılırsa, her şeyi düşünmüş."
Sanford, "Her şeyi değil Bay Wheeler," dedi. "Kusursuz cinayet diye bir şey yoktur. Onu yakalayacağımıza eminim."
Kimball, ortağının iyimserliğinin altını çizerek, "Buna inanın," dedi.
Sanford belki içlerinden biri bir şey eklemek ister diye biraz bekledikten sonra, "O zaman, şimdilik bu kadar Bayan Rutledge. ifadenizi imzalamaya hazır mısınız?" dedi.
Julie aceleyle ifadesini imzaladı ve iki dedektif o ve Doug'a dışarıya kadar eşlik ettiler. Koridordan asansöre doğru yürürlerken, Kimball, Julie'nin koluna dokunup, "Merdivenlerden inmek ister misiniz Bayan Rutledge?" diye sordu.
Julie onun hassasiyetini takdirle karşıladı. "Sorduğunuz için teşekkür ederim ama hayır. İyiyim."
Sanford, Doug'a adli tıp işini bitirdiğinde ve ceset gömülmek üzere aileye teslim edileceği zaman kendisine haber verileceğini söylüyordu.
Doug, "Bunu en kısa sürede bilmek isterim," dedi. "Yapmamız gereken bir sürü hazırlık var."
"Tabii ki. Ayrıca, ailenizin diğer fertleriyle de konuşmak istiyoruz. Eşinizle. Oğlunuzla. Eğer mümkünse yarın."
Doug durup ona baktı. "Ne için?"
"Rutin prosedür. Ağabeyinizin düşmanı varsa..."
"Yoktu. Paul'ü herkes severdi."
"Eminim. Ama ona yakın biri, farkında bile olmadığı bir şey biliyor olabilir."
"Nasıl bir şey biliyor olabilirler? Bu tesadüfi bir soygun olayıydı."

Sanford, Kimball'a baktıktan sonra tekrar Doug'a döndü. "Şu aşamada, öyle olduğuna inanıyoruz. Ama her olasılığı değerlendirmeliyiz."
Doug tam cevap verecekti ki, vazgeçti. "Julie'nin, benim ve ailemin soruşturmanıza yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağımıza sizi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

temin ederim," dedi.
"Bir trajedi yaşadınız ve yastasınız Bay Wheeler. Acınızı yaşamanıza engel oluyoruz. Bunu anlıyorum ve bunun için özür dilerim." Sanford, özrüne rağmen, bir toplantı saati kararlaştırmak için yarın sabah onu arayacağını söyledi. Julie'ye dönerek, "Bayan Rut- ledge," dedi. "Sizi de tekrar arayabiliriz."
"Bayan Kimball'a iletişim bilgilerimi verdim. İhtiyacınız olduğunda, görüşmeye hazırım."
Julie, eğer geceyi çıkarabilirsem, diye düşündü. O kadar bitkindi ki, güçlükle hareket edebiliyordu, eve gitmek bir tarafa, yatağa girip, ışıkları söndürmek bile ona cazip gelmiyordu. Paul'ün korkunç ölümünün hatırası aklına kazınmışken bir daha nasıl uyaya- bilecekti?
Kimball sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi onunla kalabilecek biri olup olmadığını sordu. "Bir bayan polis..."
Julie araya girerek, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Aslında, yalnız kalmayı tercih ederim."
Bayan dedektif anlayışla başını salladı.
Asansör kata geldi. Julie'nin kalbi sıkıştı, ama bölmeye girdi ve yüzünü kapıya doğru döndü. Doug da asansöre bindi. Sanford vicdan azabıyla onlara baktı. "Lütfen, en içten taziyelerimi kabul edin."
Kimball, "Benim de," dedi.
Sonra kapılar kapandı, Julie ve Doug yalnız kaldılar. Julie, "Aile şerefini korumak adına, fazla göz önünde olmayacağım," dedi. Bu kararına Doug'un itiraz etmesini umut ediyordu. Ama etmedi. "Tek bir ricam var Doug. Paul'ün tabutunun rengini seçmeme izin verir misin?" Boğazı düğümlendi ama Doug'un önünde ağlamamak için kendini tuttu. Bakışlarını asansör kapılarının arasındaki ince çizgiye odaklamıştı, başı yukarıda, dimdik duruyordu. "Lütfen."
"Tabii ki Julie."
"Teşekkür ederim."
Doug öksürür gibi bir ses çıkardı ve Julie gözucuyla onun sessizce ağladığını, kendini kontrol etmek isterken omuzlarının titrediğini görebiliyordu. İçinden onun için üzüldüğünü gösteren bir harekette

bulunmak, teselli etmek için ona elini uzatmak geçiyordu. Ama Doug'un buna nasıl karşılık vereceğini bilmediği için vazgeçti.
Doug boğuk bir sesle, "Hâlâ inanamıyorum," dedi.
"Ben de."
"O gerçekten öldü."
"Evet."
"Tanrım." Derin derin içini çekip, yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Şok edici bir gaddarlık. Ne büyük bir cesaret. Sadece kaybedecek bir şeyi olmayan bir adam buna cesaret eder."
"Ya da yaptığının yanına kâr kalacağından emin olan biri."
Julie dönüp, onun gözlerinin içine baktı. Sonra asansörün kapısı açıldı ve Julie dışarı çıkıp, arkasına bakmadan uzaklaştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

23
3. BOLUM
KİNCİ BLOODY-MARY'LERİNİN YARISINDA KARAR VERİL -
mişti. En azından o kararını vermişti ve kadının gönderdiği sinyalleri alıyordu, kadın da. Şartlar ideal değildi. Tehlikeli birkaç manevra yapmak gerekecekti ama o tehlikeli manevralarda son derece iyiydi ve istek olduğunda...
Şu anda, isteği emniyet kemerini sıkıyordu. Neyse ki, birinci sınıfta uçuyorlardı ve otobüste değillerdi. Birinci sınıf uçak bileti, havayolu şirketine transatlantik uçuşlar için ödenen servete değerdi. Deri koltuklar rahat ve genişti. Yolcu bir düğmeyle istediği konforu yaşayabilir, koltuğunu her konuma getirebilirdi, hatta isterse dümdüz yatırabilirdi. Dört dörtlük bir yatak sayılmazdı ama otobüs koltuklarından daha iyi olduğu kesindi.
Her yolcunun kendi video sistemi vardı ama o henüz kendisi- ninkini kullanmamıştı. Yemekler, fena sayılmazdı. Onun vücut saatine göre kahvaltı vaktiydi ama öğle yemeği servis ediliyordu. Aceleyle De Gaulle Havaalanı'na girerken bir gazete bayisinden aldığı New York Times' in Avrupa baskısını okumuştu.
Havaalanına asla erken gitmezdi. Alana, eğer gerekliyse bagajını teslim etmesine, güvenlikten geçmesine ve kalkış anonsu yapılırken apron kapısına ulaşmasına yetecek kadar kısa süre önce gitmek onun huyuydu. Bunu başarıp başaramayacağı üzerine kumar oynardı. Risk, başka türlü sıkıcı olacak bu sürece bir eğlence faktörü ekler ve hava yolculuğunu daha katlanılır hale getirirdi.
Uçuş görevlisi, kendi seçeceği süslemelerle servis edilecek olan sıcak çikolata soslu dondurma yemesi için onu ikna etmişti. Kendine hâkim olup, krema ekletmediği için kendini tebrik etti.
Kavrulmuş fındıklarla başlayıp, gösterişli tatlıyla son bulan öğle yemeği servisi uçuşun ilk iki saatini aldı. Daha sekiz saatlik yolu varken, diğer yolcuların uyuyabilmesi için kabinin ışıklarının azaltılması isteği üzerine penceresinin güneşliğini indirdi. Kendi okuma ışığını yaktı, koltuğuna iyice yerleşti ve en çok satanlar listesinde bir numara olan gerilim romanını okumaya başladı. 5C'deki kadın onun yanından geçip tuvalete giderken kitaptan beş bölüm okumuştu.
Bu, kadını ilk fark edişi değildi.
İ

Birinci sınıftaki yolcular uçağa davet edildiğinde, yavaş yavaş sıraya doğru ilerlerken, tesadüfen göz göze gelmişlerdi. Birbirlerine iki yabancı gibi bakmış, ama sonra her ikisi de tekrar bakmışlardı. Uçağa bindiklerinde, el bagajlarını tepedeki bölmelere koyarlarken, kadını ona bakarken yakalamıştı.
Kadının tuvalete gittiğini fark etmişti. Tuvaletten çıktığını da. Koltuğuna doğru ilerlerken onu izliyordu ve kadın onun sırasında durup, koridor tarafındaki boş koltuktan uzandığında ve okuduğu romanı işaret ettiğinde çok memnun oldu. "Ne okuduğunuzu önceden fark etmiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güzel bir roman."
"Güzel başladı."
"İlerledikçe daha da güzelleşiyor." Kadın tekrar gülümsedi ve tam yerine doğru gitmek üzereyken, koltuğundan öne doğru eğilip, "Yazarın diğer romanlarını da okudunuz mu?" diye sorarak kadının gitmesine engel oldu.
"Yazarın büyük bir hayranıyımdır."
"Hah. Çok ilginç."
"Neden?"
"Cinsiyet ayrımcısı olduğumu düşünebilirsiniz ama sizce de doğrudan erkek okurlara yönelik yazmıyor mu? Sivri dilli. Cesur."
"Cinsiyet ayrımcısısınız."
Kadının hazırcevaplığından hoşlanıp, sırıttı.
Kadın, "Bazı kadınlar sivri dil ve cesaretten hoşlanır," diye ekledi.
"Ya siz?"
"İtiraf ediyorum."
Yanındaki boş koltuğu gösterdi. "Size bir içki ısmarlayabilir miyim?"
"Az önce öğle yemeği yedim."
"O zaman, size bir yemek sonrası içkisi ısmarlayabilir miyim?"
Kadın iki sıra ilerideki, koridorun karşısındaki koltuğuna doğru baktıktan sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Bloody Mary mi?"
"Benim seçimim bu olurdu."
Kadın oturup, ona doğru bacak bacak üzerine attı. Güzel bacaklar. Yüksek topuklu ayakkabılar. Çorap yok ve buna gerek de yok. Kadın onu diz üstünde biten etek boyuna bakarken yakaladı ama bu onu rahatsız etmişe benzemiyordu. Bakışlarını tekrar kadının gözlerine dikti, kadın onun gözlerinin içine baktı. Çok güzel gözler, diye düşündü. Gri. Okyanusun üzerindeki fırtına bulutlarının renginde.
Uçuş görevlisini çağırmak için yukarıdaki düğmeye bastı. "Ben Derek Mitchell."

Öldürme Tutkusu
25
"Biliyorum."
Kadının onu tanıdığını zannederek zevkten dört köşe oldu ama kadın paylaştıkları kolçağın üzerinden uzanıp, gömlek cebinden dışarı çıkmış uçuş kartına dokundu. İsmi çok net okunuyordu.
Kadın onun hayal kırıklığına hafifçe gülerek, "Atlanta'da mı yaşıyorsunuz?" diye sordu.
"Evet. Siz?"
"Ben de. Paris'te ne yapıyordunuz? İş mi, tatil mi, yoksa aktarmalı mı uçuyorsunuz?"
"Tatil sayılır. Annemin altmış beşinci yaş günüydü. Daha önce Paris'e hiç gitmemişti, kutlamayı orada yapmak için babamı ikna etti ve tüm Mitchell ailesi şehre akın etti."
"Büyük bir aileniz mi var?"
"Yeteri kadar büyük. En azından, Parisliler öyle düşünüyor."
Kedi mırıltısına benzeyen o yumuşak kahkaha tekrar duyuldu. Bu gülüşün ne kadar seksi olduğunun farkında olup olmadığını düşündü ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

farkında olduğuna karar verdi. Tabii ki farkındaydı.
"Anneniz iyi vakit geçirdi mi?"
"Hem de nasıl." Kabinin ön tarafına doğru baktı. Uçuş görevlisi oyalanıyordu.
Kadın sanki aklını okumuş gibi ayağa kalkıp, koridora çıktı. Onun gidiyor olmasından korktu ama kadın, "Biberli mi olsun?" diye fısıldadı.
"Aynen."
Kadın koridorda yürürken, onu arkadan inceleme fırsatı buldu, iyi değil, mükemmeldi. Terzi elinden çıkmış üç parçalık takımı son derece kadınsıydı. Vücuda oturan kıyafetin bir tasarımcı elinden çıktığı her halinden belliydi. Koyu renk saçlarını atkuyruğu yapmıştı ki normalde ona etkileyici gelmezdi. Ama, bu klasik görüntü her nasılsa bu kadına yakışmıştı. Zevkli ve klas sahibi, aynı zamanda keskin zekâlı ve cinsel cazibesi olan bir kadındı. Ayrıca, alyans da takmıyordu.
Elinde küçük bir tepsi taşıyan hostesle birlikte geri döndü. Uçuş görevlisi, kadının üzerinden uzanıp, ona buzlu Bloody Mary'siyle küçük bir Ketel One şişesi uzattı. Kadının içkisi önceden hazırlanmıştı.
Uçuş görevlisine, "Bizi arada kontrol et," dedi.
"Tabii ki."
Bardağına votka doldurdu ve kokteyl çubuğuyla hızla karıştırıp, bardağını havaya kaldırdı. Kadın da aynısını yaptı. Kadeh tokuşturdular ama birbirlerine anlamlı bir şekilde bakarken bir süre bardaklarını bu şekilde tuttular. Sonra, kadın okuma ışığına baktı.

Derek içgüdüleriyle hareket edip kadına sormadan ışığı biraz daha azalttı. "Daha iyi mi?"
"Evet. Işık..." Sanki azaltılan ışık fısıldamayı gerektiriyormuş gibi daha kısık sesle konuşmaya başlamıştı ve her ne söyleyecek- se cümlesini tamamlamadı. Bunun yerine Bloody Mary'den bir yudum aldı, Derek onun biraz gergin olduğunu düşündü. Başı önünde, bardağının içine bakıyor ve kokteyl çubuğuyla içkinin içinde yüzen limonla oynuyordu. "Ne yapıyorsun?"
"Hangi konuda?"
Kadın başını kaldırıp, ona imalı bir şekilde baktı.
Derek gülümsedi. "Avukatım."
Bu kadının ilgisini çekmişti. Vücudunu biraz daha ona doğru çevirdi, ayakkabısının burnu Derek'in pantolonunun paçasına değdi ve baldırı aniden cinsel bir obje haline geldi.
"Şirket avukatı mısın?"
"Ceza avukatıyım."
"Bunu tahmin etmiştim."
"Öyle mi?"
İçkisinden bir yudum daha alırken, "Hı-hı," diye mırıldandı. Kadın onu baştan aşağı süzdü. "Devlet memuru maaşı alan bir adam için fazla iyi giyiniyorsun."
"Teşekkür ederim." Kadın onu süzmeye devam ettiği için, "Ve?" dedi.
"Ve sen..." Başını yan yatırıp, düşündü. "Savcı olabilecek kadar adil

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birine benziyorsun."
Derek öyle bir kahkaha attı ki, koridorun karşı tarafında oturan adam onlara baktı ve kafasındaki kulaklığın sesini açtı. Bu imayı anlayan Derek kadına doğru eğilip, yüzünü onun yüzüne iyice yaklaştırdı. Kadın geri çekilmedi. "Birinin beni tanımlamak için adil sıfatını kullanacağını hiç sanmam."
"Yani aşağılayıcı avukat şakaları seni gücendirmiyor öyle mi?"
"Kesinlikle hayır. Aslına bakarsan, birçoğunun çıkış noktası benim."
Kadın koridorun karşı tarafındaki adamı hatırlayıp, gülmemek için altdudağını ısırdı. Düzgün dişleri vardı. Belli belirsiz boyanmış dolgun dudaklar. Tamamen seksi bir ağız.
"Neden ceza hukuku?" Bluzunun üst düğmesiyle oynuyordu ve parmaklarının hareketi bir süreliğine Derek'in dikkatini dağıttı.
"Neden ceza hukuku mu? Çünkü bütün kötü adamlar orada."
"Ve sen kötü adamları savunuyorsun."
Derek tekrar sırıttı. "Çıkar karşılığında."

Öldürme Tutkusu
27
İlk Bloody Mary'lerini içerken havadan sudan konuştular. Atlanta'daki favori restoranlarından, ciddi trafik sorunundan, kişisel ve çok önemli olmayan şeylerden bahsettiler.
Sonra kadın birdenbire, "Sanırım evli değilsin," dedi.
"Hayır, değilim. Nereden anladın?"
"Akıl yürütme diyebiliriz. Mutsuz bir evliliğin olsaydı bile eşin yanında olurdu. Hiçbir kadın Paris gezisini kaçırmaz, bu kayınvalidenin doğum günü kutlamasına katlanmak zorunda olmayı gerek- tirse bile."
"Karım benimle birlikte gelmiş ama biraz daha gezmek için Paris'te kalmış olabilirdi."
Kadın bunu biraz düşündü, sonra bardağının içine bakıp, kokteyl çubuğunun ucuyla buz küplerini karıştırdı. "Karının senin yalnız seyahat etmene göz yumabileceğini sanmıyorum."
"Güvenilmez biri gibi mi görünüyorum?"
"Bir eş başka kadınlara güvenmez."
Egosu iyice kabarmıştı. Kadına biraz daha yaklaştı. "Sen de yalnız seyahat ediyorsun."
"Doğru."
"İş mi, seyahat mi?"
Kadın içkisinin geri kalanını içti, sonra alyans bulunmayan sol eline baktı. "Paris'e kocamı sevgilisiyle birlikte yatakta basmak için gittim."
Derek içinden, bingo, diye geçirdi. Turnayı gözünden vurmuştu. Kadının gururu büyük bir darbe almıştı. Bulut grisi gözlü, öpme isteği uyandıran dudaklı, harika bacaklı ve biçimli popolu kadın başka bir kadın için terk edilmişti. Savunmasızdı, onaylanmaya, hâlâ çekici ve cazibeli bir kadın olduğunun ona hissettirilmesine ihtiyacı vardı.
Derek başıyla boş bardağı gösterdi. "Bir tane daha?"
Kadın onun gözlerinin içine baktı. Derek onun bir dönüm noktasında olduğunu anlayabiliyordu. Ona kibarca teşekkür edip, koltuğuna geri mi dönecekti? Yoksa kalıp, bu işin nereye gittiğine mi bakacaktı? O leziz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

altdudağını tekrar ısırarak, "Tabii. Neden olmasın?" dedi.
Uçuş görevlisi çağrıya bu sefer daha çabuk cevap verdi ve birer içki daha istediler. Beklerlerken, Derek kabindeki diğer yolcuların çoktan uyumuş ya da özel video ekranlarında oynayan filmlere kendilerini kaptırmış olduklarını fark etti. Kabin ışıkları, çıkışları ve tuvaleti gösterenler hariç, söndürülmüştü. Kabinin diğer tarafında, yaşlıca bir kadın okuma ışığıyla kitap okuyordu ve bu da çok az bir ışık yayıyordu.

Uçuş görevlisi geri döndü ve içkilerini geçen seferki gibi servis etti.
"Neden senin içkini hazır getiriyor?" diye sordu.
Kadın utangaç bir şekilde başını öne eğip, tekrar bluzunun üst dıiğmesiyle oynadı. "Bunu yapmasını ben istedim. Ön tarafa gittiğimde, bana duble hazırlamasını rica etmiştim."
Derek sahne fısıltısıyla, "Hilekâr!" diye haykırdı.
"Ayyaş olduğumu düşünmeni istemedim." Bunu söylerken, sa- çındaki lastik tokayı çekip çıkardı ve başım iki yana salladı. Koyu renk saçları ipek bir pelerin gibi omuzlarına döküldü. İçini çekerek., kafasını koltuğa yasladı ve gözlerini kapattı. "Dinlenmem gerekiyordu, unutmanı ve... bu konuyu düşünmem."
"Paris'te kötü bir manzarayla ırıı karşılaştın?"
Güçlükle yutkundu ve gözünden yanaklarına doğru bir yaş süzüldü.
"Birden ona kadar puan vermek gerekirse mi?"
"On mu?"
"On iki."
"Üzüldüm."
"Teşekkür ederim."
"Çok aptal bir adammış."
"Tekrar teşekkürler." Kafasını koltuk başlığından kaldırmadan ona doğru döndü. "Ondan bahsetmek istemiyorum."
"Ben de." On saniye bekledikten sonra işaretparmağının hafif dokunuşuyla yanağındaki gözyaşını sildi. "Neden bahsetmek istersin?"
Gözlerini onunkilerden çekmeden en az bir yirmi saniye bekledikten sonra kısık sesle, "Konuşmak zorunda mıyız?" diye sordu.
Bakışları Derek'in dudaklarına doğru kaydı ve orada birkaç saniye kaldıktan sonra tekrar onun gözlerinin içine baktı. Ve Derek o zaman anladı. Artık, kesindi. Birlikte olacaklardı. Atlanta'ya vardıklarında değil. Burada. Şimdi.
Uçakta seks yaptıklarını anlatarak övünen arkadaşları vardı. Havada uygunsuz vaziyette yakalanan çiftler hakkında şehir efsaneleri duymuştu ama bu hikâyelerin doğruluğuna inanmamıştı.
Gerçekçi bir bakış açısıyla, bu riskli bir işti. Öncelikle, uçağın boyutuna ve uçaktaki yolcu sayısına bağlı olarak, yakalanma olasılığı yüksekti. Olayın gerçekleşeceği yer de başka bir faktördü ve işi nerede yaparsanız yapın alan kısıtlıydı.
Ama böyle bir şeyin gerçekleşeceğini düşünmek onu heyecanlandırmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Özellikle de, karşısındaki kadın ona bu kadar büyük bir istekle bakıyorken. Gözleri, klas görüntüsünün ardında yatan ateşli ve tutkulu mizacı hakkında ipucu veriyorken. Belki de yatakta tutuk olduğu için kocasının onu aldattığını, vaktiyle kendini daha rahat bırakması, içinden geldiği gibi davranması, çekingenliği bir kenara bırakması gerektiğini düşünüyordu.
Neyse ne.
Derek etrafına bakındı. Kitap okuyan kadın ışığını söndürmüştü. Koridorun karşısındaki adam filmin karşısında uyuyakalmıştı. Derek bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde, gözleri kararsız bir jüriye müvekkilinin suçsuz olduğunu iletmek için kullandığı yoğunlukla ne kadar istekli olduğunu yansıtıyordu.
Kadın bardağını kolçağın üzerine koydu ve sonra soğuk parmaklarıyla onun eline dokundu. Sadece parmak boğumlarını hafifçe okşamıştı ama bu kesinlikle bir davetti. Ve kadın bir anda ayağa kalktı, loş koridordan sessizce kabinin ön tarafındaki tuvaletlere doğru yürüdü.
Kabinin diğer tarafındaki uçak mutfağının perdesi çekiliydi. Ne yolcular ne de uçuş görevlileri bakıyordu. Yine de, Derek'in kalbi küt küt atmaya başladı. Deli miydi? Aklını tamamen kaçırmış mıydı? Bunu gerçekten yapacak mıydı?
Emin olun ki, yapacağım.
Çünkü o büyük oynamayı severdi. Çünkü fazlasıyla tahrik olmuştu. Çünkü bu kadın hem sevişmek istiyordu hem de buna ihtiyacı vardı. Ve en önemlisi de; bu kadını istiyordu.
Emniyet kemerini çözdü ve sonra acı içinde ayağa kalktı. Kimsenin dikkatini çekmemeye, uyuyan yolcuları rahatsız etmemeye çalışarak koridorda ilerledi.
Kadın tuvaletin kapısını yarım santim kadar aralık bırakmıştı. Dcrek, inanılmayacak kadar küçük bölmeye girdi ve kapıyı kapatmak için arkasına uzandı. Kapıyı kilitledi.
Kadın lavabonun üzerinde oturuyordu. Takımının ceketini çıkarmıştı. Bluzunun ilk üç düğmesini çözmüştü ve Derek dantelli sutyenin ardındaki göğüslerini görebiliyordu.
Yaklaşık on saniye birbirlerine baktıktan sonra öpüşmeye başladılar. Her şey sona erdiğinde kendi hallerine gülmeye başladılar.
Sonunda, kadın başını onun omzundan kaldırdı. Birbirlerinden ayrıldılar. Kadın bluzunun düğmelerini iliklemeye çalışırken, Derek onun yüzünün ve göğsünün ne kadar kızarmış olduğunu fark etti.

Gömleği eteğinin içine soktu, fermuarını çekti ve kadın ona ceketini giydirirken kemerini bağladı. Kadın, Derek'in fırlatıp attığı külotunu uzanıp aldı, ama giymedi. Derek, onun ayağa kalkıp eteğini düzeltmesine yardımcı oldu. İçerisi o kadar dardı ki, güçlükle ayakta durabiliyorlardı.
Derek, onun yüzünü okşadı. Ateş gibi yanıyordu. Dudakları şişmişti. Onu tekrar öpmeyi düşündü. Bunu yapmayı çok istiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama yapmasına fırsat kalmadan kadın, "Sen önden çık. Benim... kendime çekidüzen vermem lazım," dedi.
"Peki."
"Görgü kurallarına göre kendi koltuğuma dönmeliyim."
Derek hayal kırıklığına uğradı. Uçuşu yan yana oturarak tamamlayacaklarını, el ele sohbet edeceklerini, bu harika suçun tadı- ni çıkaracaklarını, birbirlerine bakıp, olayın absürdlüğüne kafa sallayacaklarını ve güleceklerini düşünmüştü.
En çekici gülümsemesini takınıp, "Fikrini değiştirebilir miyim?" diye sordu.
"Hayır. Böylesi daha iyi."
"İyi misin?"
"Evet." Bunu çok çabuk söylemişti ve fark etmiş olacak ki başını sallayarak, "Evet," diye tekrar etti.
"Pişman mısın?"
Yaşananlardan sonra ilk kez Derek'in yüzüne bakarak, "Kesinlikle hayır," dedi.
Derek gülümseyerek, "İyi," diye fısıldadı. "İndiğimizde görüşürüz."
"Görüşürüz."
Derek kapıyı araladı ve etrafta kimsenin olmadığından emin olunca sessizce dışarı çıktı. Kapının arkasından kilitlendiğini duydu. Yolculardan hiçbiri yerinden kıpırdamamıştı. Mutfak bölümünün perdesi hâlâ kapalıydı. Bardakları kolçağın üzerinde duruyordu. Tatmin olmuş bir halde koltuğuna çöktü.
Kendini son derece iyi hissediyordu.
Kadın birkaç dakika sonra kendi koltuğuna doğru yürürken ona imalı bir bakış fırlattı ama hiçbir şey söylemedi. Derek onun koltuğuna yerleşmesini izledi, sonra kitabını eline aldı, ışığını açtı ve okumaya başladı, fakat kelimeler kafasına girmiyordu. Votkadan beyni uyuşmuştu ve bu da uykusunu getirmişti. Ve kimi kandırıyor- duki tuvaletteki o birkaç dakikayı tekrar yaşamak istiyordu.
Ne kadar cüretkâr bir hareketti.
Ne kadar olağanüstü bir sevişmeydi.

Öldürme Tutkusu
31
Ne kadar muhteşem bir kadındı.
Uykuya dalarken, dudaklarına salakça bir gülümseme yerleşmişti.
Uçuş görevlisinin koridorda sürüklediği servis arabasının tın- yırtışına uyandı. Hostes, uçağa bindikleri zaman olduğu kadar zinde görünüyordu. Bunu nasıl başarabildiklerini merak etti. Onun giysileri buruş buruş olmuştu ve gözleri yanıyordu. Votkadan sersemlemiş» vc dişlerini fırçalamak istiyordu.
Esnedi, gerindi ve kafasını çevirip arka tarafa baktı. 5C boştu. Tuvaletlere doğru baktı ve lier ikisinin de dolu olduğunu gördü.
"Kahve ister misiniz Bay Mitchell?"
"Tanrı seni korusun çocuğum."
Hostes gülümsedi ve üzerinden uzanıp, penceresinin güneşliğini kaldırdı. Derek dışarı baktı ve millerce aşağıdaki kaıayı gördü. Yurtdışı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

seyahatinden dönüp, ABD topraklarını ilk kez gördüğünde, hep boğazı düğümlenirdi.
Kurt gibi acıkmıştı ve jambon lu, kaşarlı kruvasanı midesine indirdi.
Bir fincan kahve içti. Uçuş görevlisi kahvesini tazelerken, "Yaklaşık kırk beş dakikalık yolumuz kaldı," dedi. "Gümrük formunu doldurmayı unutmayın,"
"Tabii ki."
Tuvaletler boşalınca ayağa kalktı ve uçakta dağıtılan tuvalet kilini yanına aldı. Tuvaleti kullandı, Eliıii ve yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve ağız yıkama suyuyla gargara yaptı. Tuvaletten çıkmadan Önce İçeriye şöyle bir baktı ve kendi kendine gülerek, başım iki yana salladı. Bu kadar sevimsiz bir yerde inanılmaz bir seks deneyimi yaşadığına hâlâ inanamıyordu.
Koltuğuna geri dönerken, 5C'nin hâlâ boş olduğunu fark etti.
Düşündü...
Kahretsin! Adı neydi?
Beyni hızla geri sarmaya başladı, sonra konuştukları her şeyi kafasında yeniden canlandırdı. Hayır, kadının ona ismini söylemediğinden emindi. Uçuşa yanında devam etmek istememesine şaşırmamalıydı. Onun tam bir pislik olduğunu düşünüyor olmalıydı.
İsim konusunda kabalık ettiği için kendine kızarak birkaç dakika boyunca pencereden dışarı baktı. Tuvaletlere doğru tekrar bakınca, her ikisinin de boş olduğunu fark etti. Başını arkaya çevirdi. Kadın koltuğunda oturuyordu.
Onun koridordan geçtiğini görmemişti! Bunu nasıl becermişti? O sırada, kafasını çevirmiş, pencereden dışarı bakıyordu. Kadının, bu

hareketin kasti olduğunu ve onu görmezden gelmeye çalıştığını düşünmediğini umut etti. Dikkatini çekmeye çalıştı ama başını koltuğa yaslamıştı ve gözleri kapalıydı.
Ayağa kalkıp, konuşmak için yanına gitmeyi düşündü fakat Atlanta'ya doğru inişe geçtikleri ve tüm yolcuların kemerlerini bağlayıp, yolculuğun geri kalanı boyunca koltuklarından kalkmamaları gerektiği anons edilmişti. Arkasındaki koltuklarda oturan ve nereye baktığını merak eden insanları umursamadan dönüp kadına baktı. Kadının gözlerini açmasını diledi ama açmadı.
Pilotlar mükemmel bir iniş gerçekleştirdiler. Derek uçağın pistten terminale doğru ilerleyişine sabırsızlık içinde katlandı. Ayağa kalkmalarına izin verilir verilmez, koltuğundan fırlayıp, koridora çıktı. Ama 5C ile onun arasındaki yolcular da koridora çıkmışlardı. Eşyalarını yukarıdaki bölmelerden alıyor ve kabinlerin arasındaki çıkış kapılarına doğru ilerliyorlardı. Bu kargaşa içinde Derek, kadını gözden kaybetti.
Körüğün dışında, giriş kapısına doğru ilerleyen yolcular izdihama neden olmuşlardı. Kadın önünde değildi, bu yüzden onun buhar olup uçmuş ya da çiğnenmiş olduğunu düşündü.
Tartışma istemeyen bir memur pasaport kontrol sırasına girmesini işaret etti. Gözleriyle, kendi uçağının ve yurtdışından aynı anda gelen diğer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birkaç uçağın yolcuları arasında kadını aramaya devam etti.
Sonunda, üç sıra önündeki kadını gördü. Elini salladı ama kadın onu görmedi. Şu anda onun yanına gitmeye çalışmaktansa, bagaj teslim yerinde buluşmanın daha uygun olacağına karar verdi.
Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra pasaport kontrolünden geçti. Bagaj teslim bölümündeki döner sisteme doğru ilerledi ve kadını diğer uçta taşıma bandından bavulunu alırken gördü.
Yorgunluktan asabileşmiş yolcuların arasından geçerek kadına doğru ilerledi. Kadın, onun kalabalığın arasından ilerlediğini görünce durdu. Derek, aralarında birkaç santim mesafe kalana dek yürümeye devam etti. Gülümseyerek, "Ben bir aptalım ve birinci sınıf bir pisliğim. Ama sana nasıl hitap etmem gerektiğini bile bilmiyorum, çünkü ismini sormayı unuttum," dedi.
"Ama ben seninkini biliyorum."
Derek, söylediği şeyden çok, bunu söyleyiş şekline şaşırmıştı. Bu soğuk ses tonuna nasıl karşılık vermesi gerektiğini düşünürken, kadının tavrının tamamen değişmiş olduğunu fark cıti. Daha önceki gibi korunmasız, çekici ve ulaşılabilir görünmüyordu. Bütün düğmeleri

kapanmıştı. Aslında kadının ona şu anda gönderdiği mesaj, aklından bile geçirme idi.
Sesi soğuktu. Diin gece bir göl kadar durgun ve davetkâr olan gözleri, şimdi sert ve soğuktu. Kozunu oynayan hilekâr bir kumarbazın kendinden memnun ifadesiyle gülümsedi.
"Kandırıldınız Bay Mitchell;"

4. BOLUM

ERBAT GÖRÜNÜYORSUN."
Derek bavulunu hukuk bürosunun resepsiyon bölümünün köşesine yerleştirdikten sonra kaşlarını çatarak asistanına baktı. On iki günlük bir ayrılıktan sonra daha içten bir karşılama bekliyordu.
"Teşekkür ederim Marlene, ben de geri döndüğüme çok sevindim. Yolculuğum çok güzel geçti, sorduğun için teşekkür ederim. Hava harikaydı. Tüm uçuşlarım vaktinde gerçekleşti. Annem hediyesini çok beğendi. Babam da..."
"Pekâlâ pekâlâ. Ben sadece gördüğümü söyledim."
Derek, "On saattir uçuyorum," diye homurdandı. "Ne bekliyordun?"
"Ofise gelmeden önce duş alıp, tıraş olmanı."
"Üzerimi değiştirmek için eve gitmiş olsaydım, büyük ihtimalle buraya gelemezdim. Yatağa uzanma isteğime karşı koyamazdım. Burada işlerin yığılmış olacağını düşünerek tıraşsız, kirli ve son derece mutsuz bir halde buradayım."
"Daha Maggie'yi görmedin mi?"
"Bunca zamandır yokum, birkaç saat daha herhalde bir şey fark

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ettirmez."
Marlene ona, sakın seni uyarmadığımı söyleme, bakışı fırlattı. Sonra, "Kahve ister misin?" diye sordu.
"Bu söylediğin ilk güzel şey."
Açık ofis kapılarının önünden geçerken çalışanlar ona hoş geldin diye seslendiler ama Derek onlara sadece el sallamakla yetindi ve sohbet etmek için durmadan yürümeye devam etti. Oyalanmadan kendi odasına vardı ve patrona hoş geldin yağı çekmeyi düşünenleri dışarıda tutmak için kapıyı kapattı.
Ferah köşe ofisi, Atlanta'nın en modern cam kulelerinden birinin on ikinci katındaydı ve muhteşem bir manzarası vardı. Bugün güneş ışığı, onun ruh haline göre biraz fazla canlı ve parlaktı, bu yüzden uzaktan kumandayla çift camın arasına yerleştirilmiş güneşlikleri indirdi.
Ofisi için tuttuğu dekoratör ona birkaç öneride bulunmuştu ama son kararı o vermişti - el dokuması Türk halısı, kitaplıkların ahşap kaplaması, döşemelik kumaşlar, çalışma masasının derisi.
B

Öldürme Tutkusu
35
Dekorasyona uymasalar bile, onun için bir anlamı olan kişisel eşyalarını kullanmakta ısrar etmişti. Raflarda ciltli hukuk kitaplarının yanı sıra, dokuz yaşına bastığı yaz, babasıyla birlikte yaptıkları çift kanatlı bir model uçak, lise takımına şampiyonluk kazandırmasına yardımcı olan beyzbol eldiveni ve üzerinde kardeşlik derneğinin baş harfleri yazılı bir bira bardağı duruyordu.
Ofis, modern yaşama uygun olarak döşenmişti ama araya serpiştirilen bu nostaljik parçalar sayesinde, ona rahat ve pahalı bir çift spor ayakkabı kadar iyi uyuyordu.
Kırışmış ceketini çıkarıp, gömme dolaba astı. Çalışma masasına oturdu ve yanan gözlerini parmak uçlarıyla ovuşturdu. Alçak sesle, "Kandırıldınız, Bay Mitchell," dedi.
Bu ne anlama geliyordu?
Kesinlikle bilmiyordu. Asla da öğrenemeyecekti, çünkü kadın bunu söyledikten sonra arkasını dönmüş ve tekerlekli bavulunu çekerek, bayanlar tuvaletine doğru yürümüştü. Tlıvaletin önünde onun dışarı çıkmasını bekleseydi, bir sapık gibi görünecekti. Ayrıca kadin -adı her ne ise- ondan birkaç kadeh Bloody Mary ve uçağın tuvaletinde ateşli, seksten başka bir şey istemediğini açıkça belli etmişti.
Bu yüzden o da, canın cehenneme, diye düşünüp bu unutulmaz olayın daha hoş bir şekilde sonlanmış olmasını dileyerek oradan ayrılmıştı. Ama, kadının ayrılırken söylediği sözler onu huzursuz etmişti.
Kadının tuzağına düşmüştü. Davetkâr gözler. Bluzunun üst düğmesiyle oynayışı. Bacaklar. Oh evet, bacaklar. Jergens kremi, daha önce hiçbir bacakta bu kadar iyi durmamıştır. Utangaç bir ifadeyle dudak ısırışlar. Saçlarını açışı. Yeryüzündeki bütün kadınlar bu numaralan bilirdi.
Ama bu kadın rolünü çok iyi oynamıştı.
Onu zayıf noktasından yakalamış ve yakalanabilecekleri, teşhir edilebilecekleri, gülünç duruma düşebilecekleri bir yere, insanlarla dolu bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uçağın tuvaletine götürmüştü. Bir yolcu uçağında seks yapmanın yasalara aykırı olup olmadığını bilmiyordu -yanında çalışanlardan birinden bunu araştırmasını isteyecekti- ama hiç de akıllıca olmadığına emindi.
Ya ufak tefek yaşlı bir kadın tarafından yakalansalardı? Ya da bir çocuk? Küçük Suzie onları bastığında kopacak kıyameti bir düşünsenize.
Uçuşun geri kalanı boyunca kimse uyumazdı. İki yüz yolcunun hepsi de libidolarını kontrol edemeyen, zina yapan çifte gelip bakmak isterdi.
Onaylamayan, hatta tiksinmiş bir ifadeyle kaşlarını çatmış bir uçuş güvenlik görevlisi tarafından uçaktan indirilirken çekilmiş bir fotoğrafının Journal'in baş sayfasında çıktığını düşündü. Bölge başsavcılığı ofisi büyük

ihtimalle bu fotoğrafı poster yapıp, kopyalarını Fulton İli Adalet Merkezi'ne dağıtırdı. Bu olayı kimseye unutturamazdı.
Derek kaybetmekten hiç hoşlanmazdı ve kazanmak için ne gerekirse yapardı. Ama, kazanma şansı olmadığını bildiği halde zoru başarmak adına her şeyi denediğinden, elinden gelenin en iyisini yaptığından eminse, şerefiyle kaybetmeye razı olurdu.
Ama bu pilicin ona yaptığı gibi, dalga geçilmek, kandırılmak ve tam bir aptal durumuna düşürülmek, tahammül edemeyeceği şeylerdi.
Ve bunu neden yapmıştı? Derek onu becermek dışında ne yapmıştı ki?
Ah, pekâlâ. Bu hayatın küçük gizemlerinden biri olarak kalacaktı.
Düşünceli bir şekilde yüzünü sıvazladı. Sonra ellerini, on iki günlük yokluğunda birikmiş postaların, mesajların ve evrakların üzerine koydu.
Marlene bir not defteri ve dumanı tüten bir fincan kahveyle içeri girdi.
"Teşekkürler." İlk yudumda dilini yaktı ama kahve onun sevdiği gibiydi ve tadı da güzeldi.
Marlene, Derek'in masasının karşısındaki sandalyede her zamanki yerini aldı. "Evet. Paris nasıldı?" j
"Fransız gibiydi." j
"O kadar mı kötüydü?"
Derek gülümsedi. "Çok güzel bir şehir. Tüm çiçekler açmıştı. Yemekler olağanüstüydü. Şaraplar çok güzeldi." 1
"Sen şarap sevmezsin."
"Sosyalleşmek adına birkaç kadeh devirdim."
"Seine Nehri nasıldı?"
"Annemin partisini yemekli bir teknede yaptık."
"Peki ya, Notre-Dame?"
"Hâlâ yerinde, ama kamburunu göremedik."
"Güzel kadınlar var mıydı?"
"Her yerde."
Marlene küçümseyen bir ifadeyle burun kıvırdı. "Hepsi sigara içiyor. Bu yüzden, o kadar ince kalıyorlar."
Derek ona şöyle bir bakınca, gözlerini kısarak, "Sakın bir şey söyleyeyim deme. Denemediğim tek diyet bu kaldı."
Derek güldü. O kadar uzun zamandır birlikte çalışıyorlardı ki, birbirlerini kırmadan atışabiliyorlardı. Derek saygın bir firmanın en büyük ortağıyla ateşli bir tartışma yaşayıp, cesurca kapıyı vurup çıktığında,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Marlene Sullivan da onu takip etmişti.

Öldürme Tutkusu
37
Marlene, Derek'in kendi işini kurmasına yardım etmiş ve o zamandan beri onun sağ kolu, koruyucusu, özel sekreteri, ayakçısı ve denek taşı olmuştu. Keskin bir hukuk zekâsı vardı, bir dava zorlaştığında ve Derek'in izlediği yol mahkûmiyetten başka bir şeyle sonuçlanmayacağında, yeni bir bakış açısı getirirdi. Derek işini ve hayatını o olmadan devam ettiremezdi, Marlene de bu gerçeği ona sık sık hatırlatırdı.
Derek ona çok güvenirdi. Marlene ona sır olarak anlatılan şeyleri mezara kadar taşıyacak biriydi. Derek, onun tatlı, tombul yüzüne bakarken, uçakta yaşadığı tecrübeyi anlatmayı düşünüyordu. Sıkı dur, Marlene. Patronunun transatlantik uçuşunda neler yaptığına inanamayacaksın.
Ama hayır. Bunu, onun en iyi ve en kötü hallerini bilen sadık asistanına bile anlatamazdı. Dün geceki seks macerası sır olarak kalacaktı. Öyle olmasını çok içten umut ediyordu.
"Jason Connor'la ilgili başsavcılık ofisinden yeni bir şey var mı?" diye sordu. On altı yaşındaki çocuk soğukkanlılıkla annesini ve üvey babasını öldürmekle suçlanıyordu. Cinayetin vahşiliğinden ötürü, bir yetişkin olarak yargılanıyordu.
"Onları arayıp, inceleme dosyasını yeniden istedim. Her zamanki gibi geçiştirdiler."
"Geciktirme taktiklerine başvuruyorlar. Onları tekrar arayıp, geri döndüğümü ve o lanet dosyayı istediğimi söyle." Duruşma günü yaklaşıyordu ve genç müvekkili suçlu bulunursa, ölüm cezasına çarptırılabilirdi. "Yakınlarda Jason'la konuşan oldu mu?"
"Dün." Marlene ona davayla ilgilenen asistanlarından birinin hapishaneye gittiğini söyledi. "Onu görmüş. Konuşmamışlar. Çocuk sessizliğini korumuş."
"Bize yardımcı olmazsa ona yardımcı olamayacağımız söylenmemiş mi?"
"Söylenmiş."
Derek, uygun bir vakit bulduğunda, çok zor bir durumda olduğunu kafasına sokmak için gidip çocuğu görmeyi aklının bir köşesine yazdı. Geri dönmesi gereken telefonları temsil eden pembe hatırlatma kâğıtlarını eline aldı. Birincisinin üzerine Marlene, kaim, kırmızı harflerle bana sor yazmıştı. Kâğıdını havaya kaldırıp, ona doğru salladı. "Soruyorum."
"Yokluğunda, büyük bir heyecan kaçırdın. Paul Wheeler..."
"O kim?"
"Wheeler Şirketi."
Kaşını havaya kaldırarak, "O Wheeler mı?"

Sandra Brown
38
"O Wheeler. Para babası. Moultrie Otel'de vurularak öldürüldü. Medya olaya büyük ilgi gösterdi. Cenaze töreni çok kalabalıktı. Kimliği belirsiz katil hâlâ bulunamadı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Derek ıslık çalıp, not kâğıdına baktı, "Peki Doug kim?"
"Müteveffanın erkek kardeşi ve iş ortağı."
"Hikâye giderek ilginçleşiyor."
"Son iki günde üç kez aradı. Döner dönmez seninle acilen görüşmesi gerektiğini söyledi."
"Ne için?"
"Söylemedi."
Derek çok yorgundu, hiç de güzel kokmadığının farkındaydı ve moralsizdi. Ama bu haber hoşuna gitmişti. Kanı kaynamaya başlamıştı bile.
"Bir saat içinde burada olabilir mi?"
Doug Wheeler, tam olduğu şey gibi, başarılı bir işadamı gibi görünüyordu. Ellilerinde ve hâlâ zindeydi. Ama Derek'in ofisine girdiğinde kafasında bir sürü şey olan bir adama benziyordu. Tokalaşması, sert ve kararlıydı.
"Sanırım, bir yurtdışı seyahatinden döndünüz?"
"Paris'teydim. Havaalanından doğruca buraya geldim. Perişan görüntümün nedeni bu. Kusura bakmayın." Derek, temiz ve şık giyimli Wheeler karşısında kendisini çok pejmürde hissetmişti.
"Kusura bakılacak bir şey yok, Bay Mitchell. Beni bugün görmeyi kabul etmenize çok memnun oldum."
Derek ona koltuğa oturmasını işaret etti. Mobilya grubunun ortasında bir sehpa vardı. Marlene üzerine, içinde bir buz kovası, iki bardak ve su şişeleri bulunan bir tepsi bırakmıştı. Derek, müvekkil- leriyle masasının arkasından değil, oturma bölümünde konuşmayı tercih ederdi.
"Su alır mısınız Bay Wheeler?"
Wheeler başım iki yana salladı.
Derek kendine bir Perrier doldururken, "Asistanım Bayan Sullivan bana ağabeyinizden bahsetti," dedi. "Başınız sağ olsun."
"Teşekkür ederim. Korkunç bir olay."
"Öyle. Asistanım biraz olanlardan bahsetti ama gazete haberlerini okumaya henüz fırsatım olmadı. Bana olanları anlatabilecek misiniz?"
Derek, beş dakika boyunca olayla ilgili bildiklerini anlatan Doug Wheeler'i dinledi. Ve olayın Fransa'ya gittiği gün gerçekleştiğini öğrendi.

Wheeler sözlerini, "Julie ve asansördeki diğer kişilerin polise anlattıklarına dayanarak, bildiklerim bu kadar," diye bitirdi.
"Julie, olay olduğunda ağabeyinizle birlikte olan kadın, öyle değil mi?"
"Evet." Wheeler su şişelerinden birine uzanıp kapağım açtı ve bir yudum aldı.
Julie Rutledge adında biri. Marlene, onun Wheeler'in metresi olduğunu söylemişti. Derek, kadının Paul Wheeler'la olan ilişkisinin aileye utanç kaynağı olup olmadığını merak etti. Doug Wheeler'in bu konuyla ilgili ayrıntılara girmek istemeyişinden öyle olduğuna kanaat getirdi.
"Failin kimliği belirlenmedi mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Wheeler başını iki yana salladı.
"Bayan Sullivan bana polisin elinde gerçek bir ipucu bulunmadığını söyledi."
"Bu sabah itibariyle yok." "Soruşturmayı kim yürütüyor?"
"Horner Sanford adında tıir dedektif/ "Onu tanırım. İyi bir dedektiftir."
Wheeler omzunu silkerek, "Sanırım,"/ucdi. "Şu ana kadar bu davada pek bir ilerleme kaydetmedi. Erken/saatlerde görüştüğümüzde bana verecek yeni bir haberi yoktu."
Derek, eski futbol yıldızının sistemli ve kararlı bir dedektif olduğunu biliyordu. Çalışma arkadaşları onu severlerdi. Sadece suçlulara karşı çok sertti. Eğer bir şey bulamadıysa, bu denemediği anlamına gelmezdi.
Wheeler'a, "Anladığım kadarıyla," dedi. "Sanford'un tek bulabildiği kurşun olmuş ve balistik testinin sonucundan da bir şey çıkmamış."
"Doğru. Veritabanına göre, tabanca daha önce bir suçta kullanılmamış."

Öldürme Tutkusu
41
Derek sessizliği kasten uzatarak, Wheeler'in bundan sonra ne söyleyeceğini bekledi. Şu ana kadar adamın onunla neden acilen görüşmek istediğini anlayamamıştı. Sonunda, cinayeti duyduğundan beri aklında olan şeyi yüksek sesle söyledi. "Soygun için alışılmadık bir yer, öyle değil mi? Bir otelin sekizinci katı."
Wheeler gözlerini ona dikti. "Evet." Sonra gözlerini kaçırdı. "Öyle."
"Dedektif Sanford bunun sıra dışılığından bahsetti mi?"
"Bana bahsetmedi."
"Hah."
Uçak yolculuğu sonrası sersemliği Derek'i pençesine almıştı. Saatine bakmadı ama güneşin konumundan paydos saatinin yaklaştığını anlayabiliyordu. Vücudu yorgunluktan sızlıyordu. Sadede gelme vakti gelmişti. "Bay Wheeler, benimle neden görüşmek istediniz?"
"Çünkü avukat olarak ününüzü duydum. Mükemmel olduğunuz söyleniyor."
"Teşekkür ederim."
"Tüm bunlar sırasında ailemi temsil etmenizi istiyorum."
"Tüm bunlar derken?"
"Polis soruşturması."
"Sizi ağabeyinizin cinayetiyle ilgili mi sorguladılar?"
Doug Wheeler başını salladı. "Bana bunun rutin bir prosedür olduğu söylendi."
Zırva. Derek, polisin yaptığı hiçbir şeyin rutin prosedür olduğuna inanmazdı ve Wheeler'in da buna inanmadığı ortadaydı.
"Bu görüşmeler sırasında yanınızda bir avukat var mıydı?"
"Evet." Wheeler eliyle sinek kovalar gibi bir hareket yaptı. "Önemsiz davalar ve trafik cezaları konusunda yetenekli bir avukat. Ama daha taşaklı birine ihtiyacımız olduğunu düşündük. Bu tabirimi hoş görürseniz."
"Görürüm, özellikle de, kastedilenler benimkilerse." Karşılıklı gülümsediler. "Peki biz kimiz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Derek'in sorusu adamı hazırlıksız yakalamıştı. "Anlamadım?"
"Sürekli biz diyorsunuz. Siz ve başka kim?"
"Ailem. Eşim ve oğlum."
"Anlıyorum." Derek, Wheeler'in ayrıntılara girmesini bekledi. Wheeler önce şişeden bir yudum daha aldı.
"Şüpheler normal olarak Paul'ün ölümünden çıkarı olacak kişilere yöneldi," dedi.
"Size mi?"

"Özellikle bana değil. Ben Paul'ün mirasçısı değilim. Şirketin CEO'su artık ben olacağım ama bunda maddi bir çıkar yok."
"Eşiniz?"
"Sharon. İyi bir evlilik yaptım. Sharon'ın büyük büyükbabası, şirket henüz çok yeniyken, on binlerce Coca-Cola hissesi satın almış."
"Tebrikler."
Wheeler hafifçe gülümsedi. "Eşim de Paul'ün parasının peşinde değil. Ayrıca, Paul öldürüldüğünde evdeydi."
"Geriye oğlunuz kalıyor."
"Creighton." Biraz durduktan sonra, "Paul'ün mirasçısı o."
Derek koltuğunda arkasına yaslanıp bir süre adama baktı ve sonra, "Polis olsaydım, ilk şüpheleneceğim kişi o olurdu Bay Wheeler. Lütfen alınmayın. Sizinle çok açık konuşacağım. Polis her zaman parayı takip eder," dedi.
"Bunu anlıyorum. Bunu yapmakta haklılar."
"Creighton kaç yaşında?"
"Yirmi sekiz."
Derek, onun daha az bağımsız bir genç, hâlâ denetim altında olan bir ergen olmasını umut etmişti. "Polis onu alıkoymadı, öyle değil mi?"
"Hayır, böyle bir şey yok. Görüşmeler çok medeniydi ve polis merkezinde değil, evde gerçekleşti."
"Bu iyi. Avukatınız her seferinde yanınızda mıydı?"
"Böyle olmasını sağladım. Ve neyse ki, Creighton'ın suç işlendiğinde başka yerde olduğuna dair kuvvetli bir kanıtı var. Soygun ve cinayet sırasında evdeydi, tenis kortunda özel öğretmeninden ders alıyordu. Ben de golf maçı için üzerimi değiştirmek için eve uğramıştım ve eve vardığımda onları kortta gördüm. Bundan sadece birkaç dakika sonra Julie arayıp, Paul'ün öldüğünü söyledi. Hayatı buna bağlı bile olsa yalan söylemeyen kâhyamız, en azından bir saattir tenis oynadıklarını söyledi."
"O zaman sorun ne?"
"Aslında, sorun yok. Sizi ihtiyati bir tedbir olarak tutmak istiyorum. Başka bir şey bulamadıkları ve yapamadıkları için dedektiflerin oğlumu hırpalamalarını istemiyorum."
"Bunu neden yapsınlar ki?"
Wheeler biraz durduktan sonra, "Paul ve Creighton pek anlaşamazlardı," dedi.
"Hangi konuda?"
Wheeler burnundan nefes vererek, "Hemen hemen her konuda," diye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gülerek cevapladı. "Temel olarak Creighton, Paul'ün yapmasını istediği gibi

kendini işe adamadı. Paul bir işkolikti. Ben de öyleyim ama ağabeyim kadar değil. Çalışmayı sevmeyen insanları anlamazdı. Creighton'ın başka ilgi alanları var."
Derek tek kaşını kaldırarak, "Tenis gibi mi?" diye sordu.
"Hemen hemen her gün tenis oynar. Arabaları ve giysileri sever. Ama onun gerçek tutkusu filmlerdir."
"Yani sinema?"
"Sanırım, şimdiye kadar yapılmış olan tüm filmleri izlemiştir. Bu, onun için eğlencenin ötesinde bir şey. Bir uğraş. Wheeler Şirketi'nden daha çok zamanını alan bir uğraş. O... bir sanatçı gibi düşünüyor." Wheeler içini çekti. "Paul, Creighton'ın ticarete olan ilgisizliğini anlayamadı ve ona benden daha fazla baskı yaptı. Bu onların arasında büyük bir anlaşmazlık sebebiydi "
"Aralarında böyle bir husumet olduğu bilinir miydi?"
"Aileye yakın olanlar bilirdi, evet." Kaşlarını çattı. "Julie dedektiflere bundan bahsetmiş."
"Hım. Aile içi anlaşmazlık, ağabeyiniz... gün ortasında... bir otelde... öldüğünde... yanında bulunan kadın tarafından polise açıklanmış."
Doug bu imayı anlayarak, "Ağabeyim ve Julie... Paul ondan asla kız arkadaşı olarak söz etmezdi. Ama onu tanıyan herkes bu ilişkiyi biliyor ama bilmiyormuş gibi davranıyordu."
"Neden?"
"Sanırım, Paul'ün büyük bir sadakatle sevdiği müteveffa eşi Mary'ye olan saygılarından. Onlar topluma mal olmuş bir çiftti. Etle tırnak gibiydiler. Birbirlerine çok bağlıydılar."
"Çocukları var mıydı?"
"Hayır. Mary'nin çocuğu olmuyordu. Ama o ve Paul hayır işleriyle bu açığı kapattılar. Mary ölünce, Paul yıkıldı. Bir daha başka bir kadına bakabileceğini hiç sanmıyordum. Ama Julie ortaya çıkınca, sırılsıklam âşık oldu."
"Ne kadar zaman önce?"
"İki yıldır devam ediyordu. Öyle bir şey."
"Birlikte mi yaşıyorlardı?"
Wheeler başını hayır anlamında salladı. "Ama sürekli birlikteydiler. En azından, haftada birkaç kez ve her salı öğleden sonra kaçamak yapmak için otelde buluşurlardı. Bana bunun onların özel vakti olduğunu ve hiçbir şeyin bunu engelleyemeyeceğini söylemişti. Programını buna göre ayarlardı."
"Otel personeli bu daimi rezervasyonu onaylayabilir mi?"

"Onayladılar bile. Kayıtları polise verdiler." Boş su şişesini aralarındaki sehpanın üzerine bıraktı. "Avukatım olmayı kabul ediyor musunuz, Bay Mitchell? Resmi basın sözcümüz olacak mısınız? Umarım,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hizmetlerinize hiç ihtiyacımız olmaz. Ama olursa, sizin hazır olduğunuzu bilmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak."
"Biraz ev ödevi yapmam gerekecek. Davayı ve devam eden soruşturmayı incelemeliyim. Ayrıca, ailenizle, özellikle de Creighton'la tanışmak istiyorum."
"Tabii ki. İhtiyaç olursa, sizin bizim tarafımızda olmanız fikrine sıcak bakıyor. Elbette, size yüklü bir avans vereceğiz."
Derek gülümseyerek ayağa kalktı ve elini uzattı. "Kesinlikle vereceksiniz."
Wheeler güldü. "Çeki yarın kuryeyle göndereceğim."
Derek, "Gitmeden önce ayrıntıları Bayan Sullivan'dan öğrenebilirsiniz," dedi. Sonra yüzü ciddi bir ifade aldı. "Bu görüşmenin ardındaki nedenden ötürü çok üzgünüm. Size ve ailenize başsağlığı diliyorum."
"Teşekkür ederim."
Wheeler gitmek üzere arkasını döndü ve tam kapıya ulaştığında Derek, "Polis onu araştırıyor mu? Kız arkadaşı?" dedi.
Wheeler bu soru karşısında şaşırdı. Sonra, "Yani, olayla bir ilgisi olup olmadığını mı? Suç ortaklığı gibi mi?"
Derek omzunu silkti.
Wheeler başını iki yana salladı. "Eğer bunu düşünüyorlarsa, yanılıyorlar. Paul, Julie'ye, Julie de ona tapardı."
Derek, karşılıklı tapınma hakkındaki fikrini kendine sakladı. Wheeler'larinki gibi bir servet söz konusu olduğunda, aşk çoğu zaman geri planda kalırdı.

45

5. BOLUM

HARON WHEELER, KAYINBİRADERİNİN ÖLÜMÜNDEN sonra aileye çiçek gönderen ve taziyelerini sunan insanlara gönderilecek teşekkür kartlarının sonuncularının üzerine adreslerini yazıyordu. Bu iş onun çok zamanını almıştı. Birkaç gündür bununla uğraşıyordu ve sonunda bitiyor olmasına çok memnundu.
Creighton kapıyı vurmadan suit yatak odasına dalınca, işine ara vermek zorunda kalışına aslında memnun oldu. Onun burnundan soluduğunu görene kadar.
"Anne!"
"Buradayım hayatım."
Creighton çalışma masasında oturan annesine ters ters baktı. Elinde bir şey vardı ve annesine doğru yürürken onu sallamaya başladı.
"O nedir hayatım? DVD mi?"
Creighton, "Evet anne," dedi. Kelimelerin üzerine basarak, "Bir DVD. Bana ait olan bir DVD."
"Burada bırakmışsın. Dün akşam izledim. Ben düşünemedim..."
"Hayır, sen düşünemezsin. Sadece bana sormadan izlersin."
"Creighton, Tanrı aşkına, sakin ol. Bir zarar vermemişim, öyle değil mi?"
"Kutusuna koymamışsın. Mutfakta, tezgâhın üzerinde duruyordu. Oradan geçerken tesadüfen fark ettim."
"Ruby büyük ihtimalle..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eğer dikkatsiz olacaksan kendi DVD'lerine karşı dikkatsiz ol, ya da en iyisi hiçbir şeye dokunmak zorunda kalmayacağın paralı televizyon yayınını izle."
Madem kimsenin DVD'sine dokunmasını istemiyordu, o zaman onu orada bırakması kendi dikkatsizliğiydi. Ama Sharon Wheeler bunu dile getirmedi. Onu daha fazla sinirlendirmeye gerek yoktu. Creighton öfkeliyken, içini boşaltmasına izin vermek en man- tıklısıydı.
"İzlemeden önce seni arayıp, izin almam gerekirdi," dedi. "Özür dilerim."
Creighton DVD'yi masaya fırlattı. "Artık hasar gördü ve senin boktan özrün umurumda bile değil."
"Annenle bu şekilde konuşma."
S

Arkalarım dönünce, Doug'un kapı aralığında durduğunu gördüler. İçeri girip, ceketini yatağa fırlattı. "Annenden özür dile."
"Kesinlikle hayır. Bana sormadan kullanmaması..."
Doug, "Yeter!" diye bağırdı.
Creighton suratını asarak sustu. Doug onu dövecekmiş gibi görünüyordu. Sharon kavgaya neden olduğu için kendini çok kötü hissediyordu, çünkü Creighton kızmakta haklıydı. Değerli DVD'lerinden birine özensiz davranmak affedilmeyecek bir suçtu.
Sharon alçak sesle, "Bunun yerine sana yeni bir DVD alırım," dedi. Sonra hafifçe güldü. "Tüm bu yaygaraya sebep olacak kadar güzel bir film değildi bile."
"Mesele bu değil anne." Creighton onun sorunun ne olduğunu anlayamayışına içerledi. "Ben gidiyorum. 'Hasta la vista, bebek.' Arnold Schwarzenegger. Terminator 2: Kıyamet Günü." Arkasını dönerek kapıya doğru yürüdü.
Doug, "Olduğun yerde kal," dedi. "Seninle konuşmam gerekiyor."
"Ne hakkında?"
"Önce, annenden özür dile."
"Tanrım, çocuk muyum ben?"
Sharon ardı arkası gelmeyen tartışmaların içinde büyümüştü, bu yüzden kavgadan nefret ederdi. Anne babasının evliliği sevgisiz ve çalkantılı, yaşadıkları ev de bir savaş alanıydı. Boşanmanın işe yarar bir çözüm olabilmesi için halledilmesi gereken bir sürü para meselesi vardı, bu yüzden anne babası kendilerini birbirlerini mutsuz etmeye adamışlar ve Sharon'a da arabulucuk görevi düşmüştü.
Bu yüzden, Sharon mümkün olduğu kadar kavgadan kaçınırdı ve arabuculuk rolü onun ruhuna işlemişti. "Önemli değil, Doug. Kötü bir şey demek istemedi, öyle değil mi hayatım? O..."
"Ona mazaret bulma Sharon. Sesi, aşağıya kadar geliyordu. Sana bir özür borçlu. Bu konuda ısrar ediyorum."
Hayatındaki iki erkeğin birbirlerini bakışlarıyla alt etmeye çalışmalarını izledi ve sonunda pes eden Creighton oldu. Annesine dönüp reverans yaptı ve onun elini tutup öptü. "Lütfen beni affet anne. 'Boktan'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dediğim için özür dilerim."
Sonra doğrulup, Doug'a baktı. "Bu arada, bu laf, bu filmde tam altmış yedi kez söyleniyor. Filmin süresi doksan dört dakika. Bu yüzden, annem dün akşam filmi izlerken 'bok' kelimesini ve türevlerini, aşağı yukarı bir buçuk dakikada bir duydu. Ama eğer benim 'bok' demem onu gücendirdiyse, gerçekten bok gibi üzgünüm."

Öldürme Tutkusu
47
Sharon kendine hâkim olamayıp kıkırdadı ama Doug bunu komik bulmamıştı.
Sharon havayı yumuşatmak için, "Bakın, teşekkür kartlarını yazmayı bitirdim. Yarın postaya verilebilirler. Herkes çok nazikti, ama tüm bu teşekkürleri yazmak işkence gibiydi."
Doug, "Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedi. Sonra Creighton'a dönüp, "Bugün Derek Mitchell'la görüştüm."
Creighton omzunu silkip kendini koltuğun üzerine bıraktı ve ilgisiz bir tavırla başını arkaya yasladı.
Sharon, "Kim olduğunu bana hatırlatır mısın Doug?" dedi.
"Ceza avukatı. Onu tutmaktan bahsetmiştik hatırladın mı?"
"Oh, doğru." Birkaç akşam önce yemek masasında bundan bahsetmişlerdi ama Sharon unutmuştu.
Doug, Creighton'a, "Seninle görüşmek istiyor," dedi.
"Bu işten sıkılmaya başladım. Gerçekten. Önce dedektifler, şimdi de senin yumuşak avukatın. Her lafımın üzerinde durup, not almalar."
Creighton telaşla not alıyormuş gibi yaptı. "Ve bu herif. Onu bu kadar özel kılan şey ne? Ve ona neden ihtiyacım var?"
Doug bu sorulara cevap vermedi. "Asistanı yarın için sana bir randevu ayarladı."
"Yarın gidemem. Taş ve tuğlacı adamları öğle yemeğine çıkarmamı istemiştin hatırladın mı?"
"Saat üçte."
"Saat üçte arabayı servise götüreceğim ve başında bekleyeceğim. O aptal tamircilere güvenmiyorum."
"İşte adresi."
Doug ona bir kartvizit uzattı. Creighton, anne babasına nefret dolu bir ifadeyle baktıktan sonra kartı babasının elinden kapıp koltuktan kalktı ve öfkeyle odadan çıkıp, kapıyı arkasından çarptı.
Sharon ve Doug birkaç saniye hiç kıpırdamadan sessizce durdular.
Sonra Doug yatağa doğru gidip, fırlatıp attığı ceketini aldı. Sharon onun arkasından soyunma odası olarak kullandıkları giysi dolabına doğru yürüdü.
Doug kravatını çözmüş, gömleğinin düğmelerini açıyordu.
"Benim hatamdı," dedi. "Ona sormadan DVD'sini izlememe- liydim."
"Bunu yapma Sharon. Senin hatan değildi. Yine ona mazeret buluyorsun. Ona bir şeyler aşılamaya çalıştığımda bu şekilde araya girersen, asla büyümeyecek ve sorumluluk sahibi olmayacak."
"Paul gibi konuşuyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu sözler ağzından çıktığı anda pişman oldu. Bu sözlerin ona acı verdiğini görebiliyordu. Doug gömleğini çıkarıp, ceketiyle birlikte çamaşır sepetine fırlattı. Sharon arkasından yaklaşıp, beline sarıldı ve yanağını onun omzuna koydu. "Özür dilerim."
Doug hafifçe güldü. "Gerçekten Paul gibi konuştum." Sharon a dönüp, dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ama o haklıydı Sharon. Creighton şımarık bir çocuk ve bunun suçlusu biziz."
"En çok da ben."
"Hayır."
"Evet."
"Sen, anne babanın sana hissettirdiklerini onun hissetmemesini, yalnız ve sevilmeyen biri olduğunu düşünmemesini istedin."
Sharon başını kaldırıp ona baktı. "Şimdi de psikolog mu oldun?"
"Bunu anlamak için terapiye ihtiyacın yok. Ama Creighton'ın şımarık oluşunda ikimizin de payı var. Ben de onun her istediğini yaptım, çünkü böylesi daha kolaydı."
Sharon hafif bir kahkaha attı. "Ben onun kolay olduğunu hiç hatırlamıyorum."
"Aslında ben de." Üzgün bir ifadeyle gülümsedi.
"Ben onu çok sevdim Doug. Bunu bilmesini istedim. Bana hiçbir zaman öfkelenmemesini istedim." Biraz durduktan sonra ekledi. "Belki başka çocuklarım da olsaydı..."
Sharon, Creighton'dan sonra iki kez düşük yapınca doktoru histerektomi ameliyatı önermişti. Doug ona başka çocuk veremediği için Sharon'ı hiç suçlamamıştı ama Mary bir keresinde kederle Wheeler

Doug, "Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedi. Sonra Creighton'a dönüp, "Bugün Derek Mitchell'la görüştüm."
Creighton omzunu silkip kendini koltuğun üzerine bıraktı ve ilgisiz bir tavırla başını arkaya yasladı.
Sharon, "Kim olduğunu bana hatırlatır mısın Doug?" dedi.
"Ceza avukatı. Onu tutmaktan bahsetmiştik hatırladın mı?"
"Oh, doğru." Birkaç akşam önce yemek masasında bundan bahsetmişlerdi ama Sharon unutmuştu.
Doug, Creighton'a, "Seninle görüşmek istiyor," dedi.
"Bu işten sıkılmaya başladım. Gerçekten. Önce dedektifler, şimdi de senin yumuşak avukatın. Her lafımın üzerinde durup, not almalar."
Creighton telaşla not alıyormuş gibi yaptı. "Ve bu herif. Onu bu kadar özel kılan şey ne? Ve ona neden ihtiyacım var?"
Doug bu sorulara cevap vermedi. "Asistanı yarın için sana bir randevu ayarladı."
"Yarın gidemem. Taş ve tuğlacı adamları öğle yemeğine çıkarmamı istemiştin hatırladın mı?"
"Saat üçte."
"Saat üçte arabayı servise götüreceğim ve başında bekleyeceğim. O

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aptal tamircilere güvenmiyorum."
"İşte adresi."
Doug ona bir kartvizit uzattı. Creighton, anne babasına nefret dolu bir ifadeyle baktıktan sonra kartı babasının elinden kapıp koltuktan kalktı ve öfkeyle odadan çıkıp, kapıyı arkasından çarptı.
Sharon ve Doug birkaç saniye hiç kıpırdamadan sessizce durdular.
Sonra Doug yatağa doğru gidip, fırlatıp attığı ceketini aldı. Sharon onun arkasından soyunma odası olarak kullandıkları giysi dolabına doğru yürüdü.
Doug kravatını çözmüş, gömleğinin düğmelerini açıyordu.
"Benim hatamdı," dedi. "Ona sormadan DVD'sini izlememe- liydim."
"Bunu yapma Sharon. Senin hatan değildi. Yine ona mazeret buluyorsun. Ona bir şeyler aşılamaya çalıştığımda bu şekilde araya girersen, asla büyümeyecek ve sorumluluk sahibi olmayacak."
"Paul gibi konuşuyorsun."
Bu sözler ağzından çıktığı anda pişman oldu. Bu sözlerin ona acı verdiğini görebiliyordu. Doug gömleğini çıkarıp, ceketiyle birlikte çamaşır sepetine fırlattı. Sharon arkasından yaklaşıp, beline sarıldı ve yanağını onun omzuna koydu. "Özür dilerim."

Doug hafifçe güldü. "Gerçekten Paul gibi konuştum." Sharon'a dönüp, dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ama o haklıydı Sharon. Creighton şımarık bir çocuk ve bunun suçlusu biziz."
"En çok da ben."
"Hayır."
"Evet."
"Sen, anne babanın sana hissettirdiklerini onun hissetmemesini, yalnız ve sevilmeyen biri olduğunu düşünmemesini istedin."
Sharon başını kaldırıp ona baktı. "Şimdi de psikolog mu oldun?"
"Bunu anlamak için terapiye ihtiyacın yok. Ama Creighton'm şımarık oluşunda ikimizin de payı var. Ben de onun her istediğini yaptım, çünkü böylesi daha kolaydı."
Sharon hafif bir kahkaha attı. "Ben onun kolay olduğunu hiç hatırlamıyorum."
"Aslında ben de." Üzgün bir ifadeyle gülümsedi.
"Ben onu çok sevdim Doug. Bunu bilmesini istedim. Bana hiçbir zaman öfkelenmemesini istedim." Biraz durduktan sonra ekledi. "Belki başka çocuklarım da olsaydı..."
Sharon, Creighton'dan sonra iki kez düşük yapınca doktoru histerektomi ameliyatı önermişti. Doug ona başka çocuk veremediği için Sharon'ı hiç suçlamamıştı ama Mary bir keresinde kederle Wheeler erkeklerinin çocuk sahibi olma konusunda pek şanslı olmadıklarını söylemişti. Doğurgan kadınlarla evlenmemişlerdi.
Doug, onun kollarını sıvazlayarak, "Böyle söyleme," dedi. Alnını öptükten sonra onu bıraktı. "Sadece, bundan sonra kırbacımı şaklattığımda, bana destek ol."
Sharon başını salladı ama tutamayacağı bir söz vermedi.
Doug ayakkabılarını çıkarmak için kanepenin üzerine oturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Umarım, bu avukat ona biraz Tanrı korkusu aşılar."
"Nasıl biri?"
"Ondan hoşlandım. Aklına geleni hemen söylüyor. Mahkeme salonunda çok acımasız olmalı. Savcılar onunla karşı karşıya gelmekten korkuyorlar. Kaybetmeyi sevmiyor ve mecbur kaldığında sonuna kadar savaşıyor."
"Creighton ona neden ihtiyacımız olduğunu sormuştu. Bunu ben de merak ediyorum." Mücevher çekmecelerinden birini açmış, bir şey arıyormuş gibi yapıyordu. Ama işin aslı, avukatlardan bahsetmek onu o kadar germişti ki, bunu saklamaya çalışıyordu.

"Yaşadığımız son beş dakika, Creighton'ın ne kadar dik kafalı olabileceğini kanıtlıyor. Bir sorgulama sırasında onun kendini kaybedip, dedektifleri sinirlendirecek bir şey söylemesinden korkuyorum."
Sharon, "Creighton onlara dayanamıyorsa, bu onların suçu," dedi. "Soruları sabrını taşırıyor ve açıkçası onu suçlamıyorum. Bu soygun ve cinayetle onun bir ilgisi olamaz. O buradaydı. Neden gerçek suçluyu aramaya başlamıyor ve Creighton'ı rahat bırakmıyorlar?"
"Umarım, bunu yapacaklar. Ama yapmazlarsa, en azından, polisle bizim yerimize konuşacak ve Creighton'ın çenesini kapalı tutmasını sağlayacak bir avukatımız olacak."
Sharon çekmeceyi iterek kapattı. "Bu, olay olduğunda başka yerde olduğuna dair sağlam bir kanıtı varken neden hâlâ Creighton'ın üzerinde durduklarını açıklamıyor."

Doug ayağa kalkıp kemerini çıkardı ve dikkatli bir şekilde askıya astı. "Derek Mitchell'ın onlara soracağı ilk sorunun bu olacağından eminim."
"Sence bunun sorumlusu Julie olabilir mi?"
"Dedektiflerin Creighton'ı araştırmasının mı?"
Sharon omzunu silkti.
Doug kararlı bir ifadeyle başını iki yana sallayarak pantolonunu çıkarırken, "Hayır," dedi.
"Ama bu mümkün, öyle değil mi?"
"Neden Creighton'ı suçlasın ki?"
"Çünkü Paul, Creighton hakkında onun beynini yıkamış olabilir."
"Paul böyle bir şey yapmamıştır. Julie'ye aileden kimse hakkında kötü bir şey söylememiştir."
Sharon alaycı bir ifadeyle, "Aynı yatağı paylaşıyorlardı," dedi. "Paul, Creighton'dan nefret ediyordu. O..."
Doug sertçe, "Paul, Creighton'daıı nefret etmiyordu," dedi. "Fikir ayrılıkları vardı ve Paul, Creighton'ın davranışlarını pek onaylamıyordu. Ama ondan nefret etmiyordu. Lütfen, bunu başkasının yanında söyleme Sharon. İnsanlar yanlış bir fikre kapılabilir." Banyoya doğru yürüdü. "Ben duş alacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Derek'in arka kapısına bir not yapıştırılmıştı.
Dikkat! Çok huysuz, iyi şanslar dostum.
Not, o yokken eve göz kulak olan Derek'in yan komşusu tarafından imzalanmıştı. Komşusu postayı almak, gazeteleri toplamak ve çiçekleri sulamak dışında, Maggie ve onun değişken ruh haliyle uğraşmak zorunda kalmıştı. Derek, on iki gün boyunca buna katlanmak zorunda kalan komşusu onunla bir daha konuşursa kendini şanslı sayacaktı.
Anahtarıyla içeri girdi. "Mags?"
Cevap gelmedi. Bavuluyla çekçek çantasını içeri sürükledi ve arka kapıyı evin içinden, hatta yukarıdan bile duyulacak kadar sertçe kapattı. "Maggie?" Bavulları daha sonra boşaltmak üzere orada bırakıp, mutfaktan yemek odasına geçti, sonra oturma odasına ve çalışma odasına baktı, her ikisi de boştu. Sonra, soyunarak merdivenleri çıkmaya başladı. Ayakta durmasını sağlayan uçaktaki kısa uyku sayılmazsa, yaklaşık otuz saattir uykusuzdu. Meggie'nin insaflı davranmasını ve kalan enerjisiyle verebileceğinden fazlasını talep etmemesini umut ediyordu.
Havaalanından ayrılırken, amacı sadece postalarını kontrol etmek ve gerçekten önemli olan işleri halletmek için ofise uğramaktı. Doug

Wheeler'la olan görüşmeyi hesaba katmamış, ama bu görüşmeyi gelir gelmez yaptığına da pişman olmamıştı.
Şu ana kadar.
Merdivenleri çıkarken, kendini bir zincirle dövülmüş gibi hissediyordu. Araştırmasını yapmak ve Paul Wheeler'in ölümü hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyordu. Marlene'in onun gibi topladığı gazeteleri, en azından bir göz atarım, diye düşünerek, eve getirmişti. Ama cinayete dönüşen soygunun ayrıntıları, onun uyanmasını bekleyecekti.
Beyni de en az vücudu kadar yorgundu.
Yatak odasının kapısını açtı. Paris'e gitmeden önce kapattığı perdeler hâlâ kapalı duruyordu. Odanın içi karanlıktı, sadece deri okuma koltuğunun yanındaki yer lambası yanıyordu. Lamba, odanın sadece o köşesini aydınlatacak kadar kısılmıştı. Yokluğunda eve gelen temizlikçi her şeyi onun dönüşüne hazır etmiş, tertemiz bırakmıştı.
Maggie yatağın üzerine uzanmıştı.
Derek'i görünce başını yastıktan kaldırmamıştı bile ve sitem dolu gözlerle ona bakıyordu. Derek daha eşikten geçmeden, "Bak, öncelikle, seni yanımda götürmediğim için bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum. Ama annemle hiçbir zaman anlaşamadınız ve bu onun gezisiydi," diye konuşmaya başladı.
Cesurca odaya girip, ceketini sandalyenin üzerine bıraktı ve ayakkabılarını çıkarırken, gömleğinin düğmelerinin sonuncusunu açtı. "Ve uçaktan iner inmez eve gelmemi beklediğini biliyorum ama hemen ilgilenmem gereken acil işler çıktı."
Yatağa doğru yürüyüp, kenarına oturdu. Maggie ona sırtını döndü.
"Mags." Derek içini çekti ve kafasını çevirip, bir süre boşluğa baktı. Derek, hiçbir müvekkiline suçlandıkları şeyi yapıp yapmadıklarını sormazdı. Bilmesi gerekmiyordu, çünkü yargıda bulunmak onun işi değildi. Onun işi,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zanlıya mümkün olan en iyi savunmayı yapmaktı.
Ama tecrübeleri ona suçlu olan çoğu insanın güçlü bir itiraf etme isteği duyduğunu öğretmişti. Tıpkı, onun şu anda duyduğu gibi. "Mags, dönüş uçağında bilmen gereken bir şey oldu. Biriyle tanıştım. Bir kadınla." Başını öne eğdi. "Bana öyle bakma. Uçakta kadın tavlamak âdetim değildir. Bu, yaşadığım en kısa ilişkiydi. Ayrıca, beni istemediğini belirtti. Başlamadan bitti." Derek dönüp, onun göbeğini kaşıdı.
Çikolata rengi labrador inleyerek doğruldu ve sevinçle onun yüzünü yaladı.
"Anlayışın için teşekkürler."

Öldürme Tutkusu
63
Köpeğin kulaklarının arkasını kaşırken, o da burnunu Derek'in boynuna sürttü. Derek ayağa kalkarken onun poposuna vurup, "Hadi," dedi. "Duş alırken bana arkadaşlık et." Köpeğin yataktan kalkarken zorlandığını fark etti. "Artritin mi azdı? Yarın veterineri ararım. Bu arada, senin bu yatağa çıkmaman gerekiyordu."
Maggie banyo halısının üzerinde uyuklarken, Derek tazyikli suyu derisi acıyana kadar omuzlarına tutarak, uzun ve sıcak bir duş aldı. Duştan çıkınca, kurulandı, saç kurutma makinesiyle altmış saniye boyunca saçlarını kuruttu, sonra havluyu beline sarıp yatak odasına döndü ve başucundaki komodinin üzerindeki saatin alarmını kurdu. "Dışarı çıkman gerekiyor mu?"
Maggie kapıya doğru gitmek yerine, yatağın ucunda üç kere kendi etrafında döndükten sonra oturup, başını ön patilerinin üzerine koydu. "Pekâlâ, ama sabaha daha çok var. Ben sordum, unutma."
Derek üzerindeki havluyu çıkarıp, yatağının örtüsünü açtı. Minnetle iç geçirerek, soğuk çarşafın üzerine yattı ve uzaktan kumandayı eline aldı. Ekrandaki TiVo listesini kaydırıp, akşam haberlerinin üzerine geldi. Haberler her gün kaydedilmek üzere ayarlanmıştı, çünkü eve canlı izleyebileceği vakitlerde gelmiyordu. Bu akşam da büyük ihtimalle ilk reklama kadar dayanamayacaktı.
Ama yastığını başının altına yerleştirdi ve yatağının karşısındaki duvara monte edilmiş düz ekrandaki resmi açtı. İlk haber, bir okul otobüsünün yaptığı büyük kazaydı. Yaralı çocuklar, perişan olmuş anne babalar, yerde duran iki küçük sarı ceset torbası.
Bu haberi ve bir huzurevindeki kötü bakım şartlarıyla ilgili ikinci haberi hızlı geçti. Ekranda Doug Wheeler'a benzeyen bir yüz görünce durdu. Fotoğrafın altında Paul Wheeler yazıyordu. Cinayeti özetleyen muhabirin konuşmasını ortasında yakaladı.
Homer Sanford kısa bir açıklama yapıyor, somut delillerin yetersizliğinden yakınırken, teşkilatın katili yakalama konusunda kararlı olduğunun altını çiziyordu. Dedektif, "Bay Wheeler'in katili adalete teslim edilecektir," diye güvence verirken, ortağı Roberta Kimball yanında duruyordu. Sanford'un omzuna bile gelmiyordu ama onunki kadar kararlı bir ifadesi vardı.
İki ortak fiziksel açıdan komik denilebilecek kadar uyumsuzdular ama birlikte dişli bir çift oluşturuyorlardı. Derek'in yorgun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zihninden, eğer kaçak bir suçlu olsaydı, bu ikisinin peşinde olmalarını istemeyeceği geçti.
Muhabir, "Bay Wheeler vurularak öldürüldüğünde yanında olan arkadaşı Julie Rutledge, bu öğlen dedektiflerle bir görüşme yaptı. Bu görüşmeden sonra şunları söyledi," dedi.
Ekrana, polis merkezi binasından çıkarken gazeteciler tarafından etrafı sarılan kadının görüntüsü geldi. Gazeteciler mikrofonlarını ona uzatıyor ve kamera yakın çekim yaparken sorular soruyorlardı.
Derek yataktan o kadar hızlı kalktı ki, Maggie ayağa fırlayıp, üç kere havladı.
Derek görüntüyü durdurmaya çalışırken elindeki uzaktan kumandayı düşürdü. Kumanda, sertçe ve acı veren bir şekilde ayak başparmağının üzerine düştü. Çıplak, elleri belinde, ağzı açık bir halde televizyon ekranındaki donmuş görüntüye bakakalmıştı. Sonra ellerini saçlarında gezdirerek, yatak odasının ortasında üç kere döndü ve yumruğuyla diğer avucuna vurdu.
"Orospu çocuğu!"

66
6. BOLUM
ULIE MUSLUKLARI KAPATIP, SAÇINDAKİ SUYU SIKTIKTAN sonra duştan çıkıp, havluya uzandı. Lavabonun üzerindeki ayna buğulanmıştı ama yine de kendi yansımasını görebiliyordu. Gözlerine utanç yerleşmişti.
Kendisiyle yüzleşmekten kaçınmak için yüzünü havluya gömdü. Ama utancını kendisinden saklama girişimi faydasızdı. Bir daha aynada kendisine bakabilecek miydi?
Evet, bakacaktı. Bakmak zorundaydı. Pişman olmak için artık çok geçti.
Çabucak kurulanıp, pijamalarını giydi. Mutfakta bir bardağa portakal suyu doldurup, yatak odasına geçti. Yatağa oturup, telefonu eline aldı ve galeriyi aradı.
"Chez Jean. Nasıl yardımcı olabilirim?"
"Geç saatlere kadar çalışarak beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"
"Hey, dönmüşsün! Seyahatin nasıl geçti? Paris güzel miydi?"
Müşterileri için o, Katherine Fields'tı. Julie içinse Kate. Telefona cevap verdiğinde, arayan onun Fransız olduğuna yemin edebilirdi. Galerinin adını -Julie'nin işi devraldığı eski sahibinin koyduğu bir isimdi- telaffuz edişi mükemmeldi. Ama Kate, Julie'yle konuşurken Georgia aksanına geri dönerdi. Sırık gibi uzun görüntüsünden, şampanya köpüğü gibi fışkıran doğal bir neşeye sahipti.
Julie'den neredeyse on yaş küçük olan, yirmi beş yaşındaki Kate, Fransızca ve sanat tarihi okumuştu. Alıcılar, sadece stil anlayışı ve doğal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çekiciliğinden ötürü değil, yaşından daha bilgili olduğu için de ona hayrandılar. Onun fikirlerine güvenirlerdi.
Julie, "Evet, döndüm," dedi. "Neden bu saate kadar açığız?"
"Değiliz. Kapı kilitli. Arka odayı toparlıyordum, çıkmak üzereydim. Bana seyahatinden bahset. Paris nasıldı?"
"Her zamanki gibi çok güzeldi ama çok fazla gezemedim."
"Sana daha uzun kalman gerektiğini söylemiştim."
"Amacıma ulaşıp, döndüm."
"Tabloyu getirdin mi?"
J

Öldürme Tutkusu
67
Ani seyahatinin bahanesi bu olmuştu. "Getirdim. Ve aynı sanatçının iki tablosunu daha getirdim. Eserlerini Amerika'da ilk sergileyen galeri biziz ve bana şahsen teşekkür etmek için kaldığım otele geldi. Ellerimi öpücüklere boğdu. Çok coşkuluydu. Çok Fran- sızvariydi."
"Yakışıklı mı?"
"Feminen, Avrupalı erkek tipi."
Kate üzülerek, "Hımm. Benim tipim değil," dedi.
"Tablolar kargoya verildi. Haftaya elimizde olur."
"Yarın herkesi arayıp haberi veririm."
"İyi fikir. Yarın sabah görüşürüz."
Kate, "Dinlen," dedi. "Çok çabuk döndün, üzerinde uçuş sersemliği vardır. Uçakta uyuyabildin mi?"
Julie, dönüş yolculuğunda yaptığı şeyi hatırlayınca, yanakları kızardı. "Pek sayılmaz. Ama şimdi yatacağım, bu yüzden yarın daha iyi olurum."
Kate biraz durduktan sonra, "Nasılsın?" diye sordu.
"İyiyim."
"Yani, Paul konusunda."
"Anladım." Julie derin bir nefes alıp, yavaş yavaş bıraktı. "İdare ediyorum. Başka seçeneğim var mı?"
"Yas terapisi almalısın."
"Bunu düşüneceğim."
"Sanki Paul'ü kaybetmen yetmiyormuş gibi, onu öldüren adam hâlâ özgür."
"Bu akşamüstü eve gelmeden önce dedektiflerle görüştüm. Ben Paris'teyken hiçbir ilerleme kaydetmemişler."
"Filmlerde bir cinayeti çözmek bu kadar zor olmuyor."
Julie, konunun tatsızlığına rağmen gülümsedi. "Yarın görüşürüz."
"İyi dinlen."
Julie cep telefonunu komodinin üzerine koyup, televizyonun uzaktan kumandasını eline aldı. Ve onun aniden ülkeden ayrılmasına, Paul'ün katilini yakalayamayışlarından daha çok canları sıkılmış görünen Dedektif Sanford ve Kimball'la yaptığı verimsiz görüşmeden çıkarken muhabirler tarafından etrafının sarılışını gösteren haberi tam vaktinde yakaladı.
Sanford ona sertçe, "Bir daha bu şekilde ayrılmayın," demişti.
"Gittiğinizi öğrendiğimizde artık çok geçti."
"Ne için çok geç?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gitmenizi engellemek için çok geç."
"İzin mi almam gerekiyordu?"

Kimball, "Bunun hoş görünmediğini kabul etmelisiniz," demişti.
"Kime hoş görünmedi?"
Dedektifler buna cevap vermemişlerdi. Bunun yerine Sanford, "Paris'te bekleyemeyecek kadar önemli olan iş neydi?" diye sormuştu.
Ve Julie onlara son zamanlarda çok popüler olan ressamı anlatmıştı.
"Zamanlamanın çok uygunsuz olduğunu kabul ediyorum. Aslında, ben de bu yas döneminde oraya gitmek istemezdim ama bu şansı değerlendirmem gerekiyordu."
Bu ani seyahat için geçerli bir mazeretti ve dedektifler bu mazereti, seyahatin gerçek nedeninin geri dönüş uçuşu olduğunu akıllarına bile getirmeden itirazsız kabul ettiler.
Julie'nin onlara birçok sorusu vardı ama hepsi tek bir soruda birleşiyordu: Bir ilerleme var mıydı? Ve onların dolaylı cevapları tek bir anlama geliyordu: Hayır.
Kimball, "Ama, uzmanlarımız otel lobisindeki güvenlik kameralarının kayıtlarını inceliyorlar," demişti. "Kameralar her dört saniyede bir kayıt yapıyorlar."
"Bankalar gibi."
Evet demişlerdi.
"Ama ne işe yarayacaklar? Adamın neye benzediğini bilmiyoruz ki."
Sanford, "Hayır, bilmiyoruz," demişti. "Bu yüzden, uzun ve meşakkatli bir eleme süreci olacak."
"Sanırım, hâlâ anlayamadım."
Sanford, "Otel müşterileri ve personelinden bir şey elde edemedik. Hâlâ araştırıyoruz ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadık. Adamımızın içeri girip, işini yaptığına ve sonra da dışarı çıktığına neredeyse eminiz," diye açıklamıştı.
Julie sırayla ikisine de bakmıştı.
Kimball, "Şu noktada bu sadece spekülasyon ama araştırmaya buradan devam ediyoruz," demişti.
Sanford konuşmaya başlamıştı. "Bay Wheeler'i öldürdükten sonra ayakkabılarını ve bir otelde dikkat çekmeyecek türden bir vali- zi ya da çantayı bırakmış olduğu merdiven boşluğuna doğru koştuğunu düşünüyoruz.
Maskesini, gözlüğünü ve eşofmanını çıkardı. Eşofmanının altında başka giysiler vardı, bu yüzden tek yapması gereken ayakkabılarını giymekti. Eşyaları valizine ya da onun gibi bir şeyin içine tıkıştırıp,

merdivenlerden lobiye indi ve birileri olanları fark edip, güvenlik görevlileri çıkanları durdurmaya başlamadan önce otelden ayrıldı."
Julie asansörün lobiye indiğini hatırlamıyordu ama kapıların açılıp,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

asansör bekleyen insanların içerideki vahşete tanık olduğu dakikaları çok iyi hatırlıyordu. Paul'ün yanına diz çöküşü, mermer zeminin üzerinde bir göl oluşturan kan ve asansördeki diğer üç kişinin korkusu. Kargaşaya bu dehşet verici sahne neden olmuştu. Bunun sorumlusu olan adam bu sırada fark edilmeden kolayca kaçmış olmalıydı.
O sırada fark edilmemiş, ama güvenlik kameralarına yakalanmıştı.
"Özellikle, asansör lobiye inip, kıyamet kopmadan hemen önceki ve sonraki zaman dilimini araştırıyoruz. Personel, otel müşterisi, otelde kalan birinin arkadaşı, toplantıya ya da konferansa katılan biri olarak teşhis edilemeyen kişinin otelden çıkışının kameraya yakalanıp yakalanmadığına bakıyoruz. Valeden arabasını almayan ya da taksi çağırtmayan birinin."
Julie, "Bu yüzlerce insan eder," demişti. "Bu iş ne kadar sürer?"
Dedektifler bunun yoğun çalışma gerektiren bir iş olduğunu itiraf etmişlerdi.
"Başka bir şey yok mu?"
Dedektifler ona maskeyi, gözlüğü ve eşofmanı bulamadıklarını söylemişlerdi. Katilin çorapları koridordaki halının üzerinde iplik parçaları bırakmıştı ama bu iplik, neredeyse erkek çorabı satılan her dükkânda bulunan ünlü bir markada kullanılıyordu. Adam hiçbir şeye dokunmamış, kıl ya da saç parçası bırakmamıştı ve DNA örneğini bulsalar bile cinayeti onun işlediğini kanıtlamak için önce onun kimliğini teşhis etmeleri gerekiyordu.
"Otoparktaki arabalar?"
Sanford, "Hepsini araştırıyoruz," demişti. "Otoparkın çıkışında bir güvenlik kamerası var. Cinayeti izleyen on dakika içinde kimse çıkış yapmamış, ondan sonra da zaten çıkışlara izin verilmedi. Bu yüzden, onun yürüyerek çıktığını düşünüyoruz. Büyük ihtimalle, arabasını otelden birkaç blok uzakta bıraktı."
Julie'nin uçuş sersemliği karamsarlığını ve umutsuzluğunu arttırmıştı. Dikkat çekeceği noktaya karar verip, "Lobideki güvenlik kamerasının o güne ait kayıtları elinizde yok mu?" diye sormuştu.
Sanford, "Kayıtları birkaç kez inceledik," diye cevap vermişti.
"Görüntülerde Creighton Wheeler var mı?"
"Hayır."
Kimball o kadar çabuk cevap vermişti ki, Julie onların kayıtlarda özellikle Creighton'a baktıklarından emin olmuştu.

Julie bu sorudan sonra çabaları için onlara teşekkür edip, oradan ayrılmıştı. Binanın dışında muhabirlerin üzerine saldıracağını tahmin etmemişti. Onların arasından ilerlemeye çalışırken, "Size söyleyecek hiçbir şeyim yok," demişti.
"Bir ipucu bulabilmişler mi Bayan Rutledge?"
"Bunu onlara sormanız gerekiyor."
"Bay Wheeler'i vuran adamı bulma konusunda bir ilerleme kaydedebilmişler mi?"
"Bildiğim kadarıyla hayır."
"Sizce soyguncu tek başına mı hareket ediyordu?"
Bu soru karşısında bocalamıştı, çünkü bu ona ilk defa soruluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi, televizyon ekranında, mikrofona eğilip, "Hayır, ayrı- ca ben bunun bir soygun olduğuna inanmıyorum," dediği sahneyi izlerken, kendi yüzündeki kararlılığı görüyordu.
Kayıt burada son buldu ve kadın muhabir yeniden ekranda belirdi.
"Bayan Rutledge, bu beyanatını biraz daha açmasını isteyen muhabirimize başka bir açıklama yapmadı."
Julie televizyonu kapatıp, başucu lambasını söndürdü.
Böyle bir açıklama yaptığı için büyük ihtimalle dedektiflerden azar işitecekti ama umurunda bile değildi. Cinayetin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. Büyük ihtimalle, Paul'ünkünün üzerine ilgilenmeleri gereken bir düzine cinayet davası daha eklenmişti. Julie ne zaman onları arasa ya da onlarla görüşse, davanın çözüleceğine ve failin adalete teslim edileceğine dair duydukları inancı vur- guluyorlardı ama o saf değildi. Yakında işlerinin gereği bu dava geri plana atılacak, yerini yenisi alacaktı.
Belki gazetecilere yaptığı açıklama, olayı bir iki gün daha gündemde tutacaktı. Her şey mümkündü. Bir iki gün içinde birçok şey olabilirdi. Bir iki gün içinde belki siz bile yapabileceğinizi tahmin edemediğiniz bir şeyi gerçekleştirebilirdiniz.
Creighton uzaktan kumanda görevi gören video monitörünün üzerindeki bir düğmeye basıp, ev sinema sisteminin dev televizyonunun sesmı açtı.
Kadın başını onun kucağından kaldırıp, gücenmiş bir ifadeyle, "Seni rahatsız mı ediyorum?" diye sordu.
"Etsen söylerdim."
Elini kadının başının arkasına koyup, aşağı doğru indirdi. Kadın biraz önce yaptığı şeyi yapmaya devam etti. Aslına bakılırsa, bu konuda çok

iyiydi. Creighton devamlı müşteri olduğu için ajans onun nelerden hoşlandığını biliyor ve ona en iyi kızları gönderiyor- du. Kadın eve gelir gelmez Creighton, "Sinema odasında," demişti. Koltuğuna yerleştiği anda kadın işine başlamıştı. Sarı saçları ipek gibi yumuşacıktı. Creighton haber bülteninin başını seyrederken, parmaklarını onun saçlarında gezdiriyordu. Ayrıntılı sinema sistemi, sıradan şeyleri bile güzel gösteriyordu.
Creighton başka bir yerde televizyon izlemezdi. Kalitesiz alışveriş merkezlerinin içindeki, geri zekâlı tiplerin patlamış mısır tıkın- dıkları, fısıldaştıkları, koltuğunun arkasını tekmeleyip durdukları ve hatta cep telefonlarıyla mesaj alıp gönderdikleri sinema salonlarında değil, kendi özel sinema odasında film izlemeyi tercih ederdi.
DVD koleksiyonuna milli hazine muamelesi yapardı. Sinema odasının sıcaklığı ve nem oranı sürekli izlenir, eski film kutularını ve video bantlarını korumak için aynı derecede tutulurdu. Filmlerinin, videolarının ve DVD'lerinin hepsi neredeyse her gün gün- cellediği bilgisayar belgelerinde kataloglanır ve numaralandırılırdı. Elektronik eşyalara büyük özen gösterirdi. Tozdan nefret ederdi ama hizmetçisini bu odaya girmemesi konusunda uyarmıştı. Creighton bu odanın temizliğini kendisi yapardı.
Ekrandaki görüntünün çözünürlüğü o kadar yüksekti ki, muhabirin burnundaki gözenekleri bile görebiliyordu. Bir huzurevinde, altlarına yapan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaşlı insanlarla ilgili moral bozucu haberden sonra görüntüye yeniden kadın muhabir gelmişti. Şikâyet eden akrabaları neden onların ölmesine izin vermiyordu ki?
Aslında haberleri seyretmekle vakit kaybetmezdi ama Paul amcasının ölümüyle ilgili bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Dedektifler bir hafta önce tekrar gelmiş ve bu kez ona, Paul'ün ofisinde kısa bir süre önce aralarında geçen bir tartışmayı hatırlayıp hatırlamadığını sormuşlardı. Wheeler Şirketi'ndeki bir işgüzarın, büyük ihtimalle de, amcasının çirkin suratlı asistanının onu gammazladığını anlamış, gerçeği itiraf etmenin, yalan söylerken yakalanmaktan çok daha iyi olacağına karar vermişti. "Tabii ki, hatırlıyorum. Beni fena fırçalamıştı."
Dedektifler onu neden fırçaladığını öğrenmek istemişlerdi.
"Değersiz biri olduğum için." Önce siyah derili adama, sonra da koca popolu ve zevksiz kadına sırıtmıştı. "Ki bu pek doğru sayılmaz. Paul amcaya hiç de değersiz olmadığımı, anneannemden kalan vakıf fonunun değerinin yetmiş milyon doların üzerinde olduğunu söylemiştim. Bunun komik olduğunu düşünmüştüm ama Paul amca espriyi anlamadı."

Tartıştıklarını kabul etmesi, dedektifleri hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. Onu bir şeyle suçlamaya mı çalışıyorlardı? Eğer öyleyse, ellerinde kesinlikle hiç kanıt yoktu. Babası, bundan sonra onun sözcülüğünü yapması için ünlü bir avukat tutmuştu ama ona ihtiyacı olmayacaktı. Dava giderek önemini kaybediyordu. Yakında unutacaktı. Zavallı Paul amca gibi.
Kadın hassas bir noktaya dokununca boşalmak üzere olduğunu hissetti. Başını arkaya yaslayıp, gözlerini kapattı. Ama televizyondan tanıdık gelen sesi duyunca gözleri kocaman açıldı. "Size söyleyecek hiçbir şeyim yok."
Julie Rutledge ekrandaydı. Polis teşkilatının Paul'ün katilini yakalamaya yaklaşıp yaklaşmadığı sorulduğunda Julie'nin yorgun, perişan ve biraz da bıkkın görünmesine memnun oldu. Julie, "Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdi.
Bu ne büyük bir zevkti! Televizyonda müteveffa amcasının metresini izlerken tatmin edilmek. Keşke Julie bunu bilebilseydi. Belki daha sonra onu arayıp, "Julie, seni haberlerde gördüm. Tam boşaldığım anda, sana bakıyordum," derdi.
Fahişe başını kaldırıp, "Hey, saçımı çekiyorsun," deyince, zevk veren bu düşüncelerden sıyrıldı.
Kadının saçlarını bıraktı ama hâlâ halinden memnun bir ifadeyle sırıtıyordu. Paul'ün onun hakkında anlattığı kötü şeyler yüzünden Julie ondan hoşlanmıyordu. Paul ona her ne anlattıysa, bu Julie'nin ona soğuk ve mesafeli davranmasına neden olmuştu. Creighton, onun bu belirgin huzursuzluğundan zevk alır ve bundan faydalanırdı.
Julie kameraya bakarak, "Ayrıca, ben bunun bir soygun olduğuna da inanmıyorum," dedi.
Creighton boşaldı.
Fahişe başını kaldırıp ters ters, "Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu.
Görünüşe bakılırsa, boşalırken yüksek sesle gülen müşterilere alışkın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değildi. "Hiçbir şey." Fermuarını çekti ve kadını kolundan tutup, ayağa kaldırdı. "Gitme vakti."
"Acelen ne?" Elini Creighton'ın gömleğinin üzerinde dolaştırıp, işveli bir sesle, "Biraz daha kalabilirim," dedi.
Creighton, onu kendinden uzaklaştırarak, "Dışarı," dedi.
Kadın onun ciddi olduğunu anlayınca, çantasını alıp odadan çıktı.
Evden çıkarken bir şeyler yürütmesin diye onu takip etti. Kadın sokak

kapısını açıp, omzunun üzerinden ona nefret dolu bir bakış attı. "Kızlar haklıymış. Çok kabasın."
"Kalbimi kırıyorsun."
"Ayrıca, çok da tuhafsın."
Creighton ona verecek en az bir düzine karşılık bulabilirdi ama bu lafları onun için harcamak istemedi. Tek kelime etmeden kadını dışarı doğru itip, kapıyı arkasından sertçe kapattı.
Sinema odasına geri dönerken, çatı katı dairesinin oturma odasında durup, pencereden Atlanta'nın ışıl ışıl siluetine baktı. Yumuşak deri kanepenin yanından geçerken elini koltuğun sırtında gez- dirip, yıkılmış bir sinema salonundan kurtardığı ve kendi sinema odasının girişine koyduğu art deco kapılara hayranlıkla baktı.
Kendisinin tasarladığı ve yaptırdığı rahat sinema koltuğuna oturup, Julie'nin haberlerdeki görüntüsüne tekrar baktı. Ama, ikinci izleyişinde eğlenmekten çok sinirlendi. Dedektifler tam ümitlerini kaybetmeye başlamış ve büyük ihtimalle de amcasının cinayetini geri plana atmaya hazırlanıyorken, Julie olaya yeni bir bakış açısı getirmişti. Şimdi, Sanford ve Kimball, olayın sıradan bir soygundan fazlası olduğuna inanacaklar ve olayı daha ayrıntılı araştıracaklardı.
Creighton, amcasının cinayetinden beri babasının gölgesinde kalmış, kendisi medya ışıklarından uzak dururken, onun aile adına konuşmasına izin vermişti. Gösteriye bayılırdı, ama sadece filmlerde. Gerçek hayatta, spot ışıkları dikkatleri bir insanın fiziksel görünüşü ve gücü üzerine çekerdi. Creighton kendi görünüşü konusunda hiç de alçakgönüllü sayılmazdı. Ama insan spot ışıklarının tadını çıkarırken, özel hayatını feda ediyordu. Geri planda kalmak insana daha çok hareket etme fırsatı ve bu sayede de güç kazandırıyordu.
Ama şimdi, Julie çenesini açtığı için dedektifler yeniden onunla ilgilenmeye başlayacak ve Derek Mitchell denen o ünlü avukata ihtiyacı olacaktı.
Tüm bunlar onun için büyük külfetti.

7. BOLUM

ULIE, GALERİSİNİN GÖRÜNÜŞÜNÜ ÇOK BEĞENİYORDU.
Peachtree Sokağı'nın, zengin müşterilere hizmet veren lüks butikler, antikacı dükkânları ve lokantalarla dolu olan bu şeridine uygun mütevazı ve zarif bir dış görünüşü vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gösterişli siyah kapının her iki tarafında saksı içinde duran portakal rengi ağaçlar ve kaldırımın üzerindeki saçaklı tente, sadeliği yanlış yorumlayabilecek amatör sanat meraklılarına galerinin davetkâr görünmesine neden oluyor ve ciddi alıcıların görmek istedikleri kaliteli ambiyansı bozmuyordu.
Julie arabasıyla ara sokağa dönüp, binanın arka tarafına doğru ilerledi. Arabayı park edip, arka kapıdan içeri girdi. Çantasını ve Fransa'dan getirdiği katalogları masasının üzerine bıraktı. Kâğıt işlerini takip etmeye çalışmıştı ama masasının üzeri yine de dağınıktı. Birkaç günlük yokluğunda faturalar ve diğer postalar birikmişti. Kate onun görebileceği bir yere birkaç telefon mesajı bırakmıştı. Julie notlara baktı, hiçbirinin aciliyeti yoktu.
Galerinin ön tarafındaki ana salon, arka taraftaki ofis ve depodan dokuz metre uzunluğundaki geniş bir koridorla ayrılıyordu. Julie, kalitesi ve fiyatı daha düşük olan yağlıboya tabloları burada sergiliyordu. Koridorda ilerlerken, içlerinden bazılarının yerlerini değiştirmeyi aklına not etti. Stokların sık sık yerlerinin değiştirilmesi gerektiğine inanırdı. Daha önce dikkat çekmemiş bir tablo ya da sanat eseri farklı bir yerde müşterilerin ilgisini çekecek bir parçaya dönüşebilirdi.
Kalın halı ve görünmeyen hoparlörlerden yayılan Beethoven, ayak seslerini bastırıyordu. Bu yüzden, ana salona girene kadar Kate onun geldiğini fark etmedi. Asistanı neşeyle, "Oh, işte geldi," dedi.
Kate'in konuştuğu adam başını ona doğru çevirdi. Julie olduğu yerde donup kaldı ve bir anlığına nefesi kesildi.
Onu gafil avladığı için kendisiyle gurur duyan bir ifadeyle gülümseyen Derek Mitchell keyifle, "Günaydın," dedi.
Julie güçlükle karşılık verdi.
Kate, "Sabah geldiğimde Bay Mitchell kapının önünde bekliyordu," dedi. "Kendisine senin on buçuktan önce gelmeyeceğini söyledim ama sen gelene kadar beklemek istedi. Birlikte birer espresso içtik."
J

Derek'in arkasında duran Kate sırıtarak kaşlarını oynatıyordu. Julie neredeyse onun çok yakışıklı! dediğini duyabiliyordu.
Derek'in üzerinde üç parçalı yazlık bir takım elbise, aynı rengin farklı tonlarında bir gömlek ve kravat vardı, sade kol düğmeleri takmıştı. Uçaktaki halinden daha şıktı. Üzerindekiler çok kaliteli görünüyordu ve ona yakışmıştı. Ondan etrafa yayılan güven ve er- keksilik, sosyete erkeği giyim tarzına ayak uydurmuş olmasından ileri gelmiyordu. Gardırobu, sanki kasten insanları yanıltmak için seçilmiş gibiydi.
Julie gözlerini ondan kaçırıp, ayağının dibinde yatan köpeğe baktı.
Derek, "Bu Maggie," dedi.
Kate, "Biliyorum, genellikle galeriye evcil hayvanları sokmayız ama," diye söze başladı. "Bay Mitchell, beni Maggie'nin munis ve köpekten çok insan olduğuna ikna etti. Ne kadar güzel, öyle değil mi?"
Köpek sanki tanıştırıldığını anlamış gibi başını kaldırıp, Julie'ye bakmış, ağzını kocaman açarak esnemiş, sonra başını tekrar sahibinin İtalyan ayakkabılarının yanına koymuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Julie ayakkabıların ona doğru gelişini izledi. Yanına vardıklarında başını kaldırıp, Derek Mitchell'ın yüzüne baktı. "Bayan Rutledge." Derek sağ elini uzattı. Kate'in hatırına bu oyunu oynaması gerektiğini düşünen Julie onunla tokalaştı. "Bay Mitchell. Chez Jean'e hoş geldiniz. Bizi nereden duydunuz?"
"Ev ödevimi yaptım." Julie'nin elini alışılagelmişten biraz daha uzun süre tutup, bıraktı.
Kate, "Özel bir şey arıyormuş," dedi.
Julie, Derek'e hitap ederek, "Ne gibi?" diye sordu.
"Henüz bilmiyorum."
"Ev için mi, ofis için mi?"
Kate, "Yatak odası için," dedi. Yine kaşlarını oynatıyordu. Julie bunu görmemiş gibi yaptı.
Derek, "Müşterilerinizi memnun etmekte ünlü olduğunuzu duydum," dedi.
Julie'nin yanakları kızardı. Kate'in hatırına, "Elimden geleni yapıyorum," dedi.
"Oh, elinizden gelenden fazlasını yaptığınıza eminim. Çok iyimişsiniz." Birkaç saniye bekledikten sonra ekledi. "Daha önce galerinin önünden binlerce kez geçtim ve her seferinde de vitrinde sergilenen eserlere hayran kaldım. Ama daha önce buraya gelmek için bir nedenim olmadı."
"Şimdi var mı?"
"Evet."

Julie sırtını dikleştirerek, "Katherine'in sizin için mükemmel parçayı bulacağına eminim. Çok bilgilidir," dedi.
"Bay Mitchell, sizi görmeye gelmiş."
"Bu doğru, Bayan Rutledge. Her ne kadar Bayan Fields'ın da son derece cana yakın ve bilgili olduğunu düşünsem de." Omzunun üzerinden Kate'e gülümseyince, Kate de aynı şekilde ona karşılık verdi. Sonra tekrar Julie'ye dönerek, "Kendimi sizin son derece yetenekli ellerinize bırakıyorum," dedi.
Julie, bu imalı sözleri anlayabiliyordu. Heyecan verici o anlar aklına geldi. Utançtan boğazı düğümlendi ve bunu fark ettirmemek için elinden geleni yaptı. Daha da kötüsü, Derek onun neyi hatırladığını çok iyi biliyordu.
Derek, ona pusu kurmuştu. Gülümseyişi, köpeği, kendini sevdiren tavırları, Kate'i tam anlamıyla etkisi altına almıştı. Onu ve iyi huylu köpeğini dışarı atıp, arkalarından kapıyı kilitlese, bu davranışını asistanına nasıl açıklayabilirdi?
Kurumuş ağzından zar zor bir soru çıktı. "Aklınızda özel bir şey var mı, Bay Mitchell?"
"Her şeye açığım."
Seksle ilgili dokundurmaları artık kabak tadı vermişti. Ters ters, "Beni biraz yönlendirmeniz gerekiyor. Yoksa, vaktinizi boşa harcamış olurum." Kendi vaktini de boşa harcayacağını ima etmeye çalışıyordu.
"Ne istediğimi ancak görünce anlayabilirim, ama gördüğüm anda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hemen karar veririm." Biraz durduktan sonra, "Belki, bana birkaç şey gösterebilirsiniz."
Kate yardımcı olmaya çalışarak, "Salonda birkaç parça var. Ben dükkânla ilgilenirim. Maggie'yle de," dedi. Diz çöküp, köpeğin sırtını okşadı. "İyi geçineceğiz, öyle değil mi Maggie?"
Derek Mitchell gülümsedi. "Şikâyetçi olduğunu sanmıyorum. Önden buyurun Bayan Rutledge."
Julie kendisi adına karar verilince mecburen Derek'i koridordan geçirip, sol taraftaki salon dediği küçük odaya götürdü. Burası, zor beğenen koleksiyoncuların heykelleri ve tabloları en iyi ışıkta inceleyebilecekleri bir odaydı. Burada ilgilendikleri eseri her açıdan, rahatça, huzur içinde ve rahatsız edilmeden inceleyebiliyorlardı. Julie pazarlığı genellikle burada yapardı, bu yüzden odanın samimi bir havası vardı.

Öldürme Tutkusu
77
Kapıdan geçerken, bir düğmeye dokundu ve insanı rahatlatan bir aydınlık yayıldı odaya. Derek Mitchell da arkasından odaya girdi. Julie kapıyı kapatıp, ona doğru döndü.
"Burada ne işin var?"
"Neden böyle bir şey yaptın?"
Dar bir alanda öfkeli gözlerle birbirlerine bakarak, aynı anda konuşmuşlardı.
Derek, elleri belinde, kavgaya hazır bir poz takınmıştı. Bu çapraz sorguya çektiği bir tanığa takınacağı bir tavırdı ve Julie buna çok sinirlendi.
"Ne cüretle buraya gelirsin?"
"Ne cüretle mi? Ne cüretle mi gelirim? Bunu uçakta seks yapan sanatçı mı söylüyor?"
Julie ona arkasını döndü. "Bundan bahsetmek istemiyorum."
"Tabii ki istemezsin." Derek, onunla tekrar yüz yüze gelebilmek için etrafında döndü. "Tanışmamızın tesadüfi olmadığına dair belirgin kanıtlar var."
"Tabii ki değildi. Sence, geçerli bir nedenim olmasa umumi bir tuvalette hiç tanımadığım bir adamla sevişir miydim?"
"Sevişmek istemenden daha geçerli bir nedenin var mı?"
Julie ilk başta cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı ama cevap verdiğinde öfkeden sesi titriyordu. "Buradan gitmeni istiyorum."
"Henüz değil." Julie onun etrafından dolanmak isteyince yolunu kesti. "Fermuarımı açarken, müteveffa sevgilinin yasını tutuyor olmadığın çok açıktı."
"Bunu dinlemek istemiyorum." Julie yana doğru adım atınca, Derek onun tekrar önünü kesti.
"Eğer uçakta adam tavlamak senin tarzın değilse..."
"Değil."
"O zaman ilk soruma dönelim. Neden? Beni gafil avladın. Bunun nedenini öğrenmek istiyorum. Şimdi, bunun Paul Wheeler'la ilgili bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Ama ne? Paris'te o uçağa binerken, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Daha ondan haberim bile yokken, neden beni 'kandırmak' istedin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Siz akıllı birisiniz Bay Mitchell. Bunun nedenini siz bulun."
"Beni bu zahmetten kurtarıp, siz söyleyin."
Julie başını iki yana sallayıp, bir kez daha onun yanından geçmeye çalıştı. Bu kez, Derek onu kolundan yakaladı. "Müteveffa ağabeyinin

metresinin hangi sebeple beni uçakta baştan çıkarmış olabileceğini Doug Wheeler'a mı sormamı istersin?"
Julie onun elini iterek, "Ona sorup sormaman umurumda bile değil," dedi.
Derek bir çakal gibi gülümsedi. "Blöf yapıyorsun. Umurunda," dedi.
Julie öfkeden parlayan gözlerle ona baktı.
"Rezalet çıkmasına izin vermeyin Bayan Rutledge. Neden beni buna mecbur bırakasınız ki?"
O da blöf yapıyordu. Doug'a uçakta olanları anlatamazdı, çünkü aptal durumuna düştüğünü kimsenin bilmesini istemezdi. Ama Derek blöf yapmaya alışkındı ve Julie'nin onun hakkında okuduklarına bakılırsa, blöfleri en sert savcıların üzerinde bile işe yarıyordu. Ayrıca, Julie planladığı şeyi başarmıştı. Derek'in nedenini öğrenmesinin ne gibi bir zararı olabilirdi ki?

"Creighton'ı temsil edememeniz için yaptım."
"Yeğenin. Onun olanlarla ne ilgisi var?"
"Çok ilgisi var."
"Amcasının ölümüyle de mi?"
Başını salladı.
"Olay anında başka yerde olduğuna dair kanıtı var."
"Yine de, onun bu olayla bir ilgisi olduğunu biliyorum Bay Mitchell. Er ya da geç, polis de öğrenecek. Suçlu bulunacak ve yargılanacak. Ama siz bunu görmek için orada olmayacaksınız. Onu savunamazsınız. Şeyden sonra... şeyden..."
"Ah. Yapabiliyorsun ama o kelimeyi söyleyemiyorsun."
Uzun ve düşmanca bakışmalarından gözlerini ilk çeken Derek oldu.
Julie, onun arkasını dönüp, küçük odanın diğer köşesine doğru yürürken alçak sesle küfrettiğini duydu. Birkaç saniye boyunca duvardaki tabloya baktı. Tablo, her bir fırça darbesini görünür kılacak şekilde aydınlatılmıştı.
Julie alçak sesle, "Artık öğrendiğine göre gidebilirsin," dedi.
Derek bunu duymazdan gelerek, "Doug'ın beni tutmak isteyeceğini nereden biliyordun?" diye sordu.
"Paul'ün cenazesinden sonra verilen resepsiyonda onun arkadaşlarına, sağlam tanıkları olmasına rağmen polisin onu ve ailesini sorgulamaya devam ettiğini söylerken duydum. İçlerinden biri bunun çok saçma olduğunu, polis tacizi kokusunu aldığını ve belki de Doug'ın bu işe bir son vermek için devreye insafsız birini sokmasının zamanı geldiğini söyledi. Doug bunu kendisinin de düşündüğünü söyledi. Senin adını verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Biraz araştırma yaptım. Ünlü davalardaki başarılarını okudum. Çok nadir dava kaybettiğini öğrendim. Creighton'ın avukatı olursan, Paul'ü öldürmesinin yanına kâr kalacağını düşündüm."
Sırtı Julie'ye dönük bir halde tabloyu incelemeye devam ederken uzun bir sessizlik oldu. Sonunda, "Aklı başında biri buna para verir mi?" dedi.
Julie gülümsemesine engel olamadı. "İnan şaşırırsın."
"Etiket fiyatı nedir?"
"On beş bin."
"Dalga geçiyorsun."
"Hayır."
"Çıplak, şişko bir adam tablosu için on beş bin dolar mı?" Aniden ona doğru döndü. "O uçakta olacağımı nereden biliyordun?"
"Ne?" Konunun değişmesi onu gafil avlamıştı. Julie onun bunu kasıtlı yaptığını düşündü.

"Seyehat programımı sadece asistanım biliyordu. Bu bilgiyi benim haberim ve iznim olmadan kimseyle paylaşmaz."
"Sharon, Doug'ın karısı. Geçen hafta bir gün nasıl olduklarını sormak için onu aradım."
"Aileye yakın mısın?"
"İlişkilerimiz dostanedir. Bizi birbirimize bağlayan Paul'dü."
"Doug bana Paul'ün seni çok sevdiğini söyledi. Senin de onu."
"Bu doğru."
"Hah." Derek, onu şüpheli gözlerle baştan aşağı yavaşça süzdükten sonra esas konuya geri döndü. "Sharon Wheeler, benim uçuş numaramı biliyor olamaz."
"Onunla tanıştın mı?"
"Henüz değil."
"O... Belki, kulağa hoş gelmiyor ama amacım bu değil. Sharon zeki biri değildir ve kolayca kandırılabilir. Onunla sanki Doug bana seni tutmayı planladığından bahsetmiş gibi konuştum ve gelişmeleri sordum. Senin Paris'te olduğunu ve ayın on sekizine kadar dönmeyeceğini, Doug'ın da seninle o zaman görüşmeyi planladığını söyledi."
"Ve sen de böylece, beni Paris'te tuzağa düşürmeye karar verdin, öyle mi?"
"Bana iyi bir strateji gibi gelmişti."
Burnundan nefes vererek güldü. "Neye kıyasla? Saldırıya mı?"
"Bu aşırı bir hareketti, evet. Ama seninle Doug'la tanışmadan önce bağlantıya geçmem gerekiyordu. Sharon, bana senin bir aile gezisinde olduğunu söyledi. Ben de bunun bir avantaj olduğunu düşündüm. Dinlenmiş ve savunmasız olacaktın. Böyle bir şeyi bekliyor olmayacaktın."
"Yani, kelimenin tam anlamıyla düzülmeyi."
Julie bunu duymazdan geldi. "Delta Havayollarının o gün Gaulle'den Atlanta'ya dört uçuşu vardı. Doug döndüğün günün öğleden sonrası için senden randevu almaya çalıştığı için senin en erken uçuşta olacağını düşündüm."
"Ya olmasaydım?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu bana birinci sınıf uçak biletine mal olacaktı."
"Ve fırsatı kaçırmış olacaktın."
"Eğer işe yaramamış olsaydı, başka bir yer ve zaman kollayacaktım."
"Seks yapmak için mi?"
Julie gözlerini ondan kaçırdı. "Pek sayılmaz. Gerçek şu ki, ne yapacağımı bilmiyordum. Belki, yalvaracaktım. Seninle anlaşmaya

çalışacaktım. Ahlak ve adalet anlayışına sığınacaktım. Ama..." Omzunu kaldırdı.
"Benim bu değerlere sahip olmadığımı düşünüyorsun."
Julie itiraf etti. "Hakkında okuduklarıma dayanarak, bu taktiğin işe yaramayacağını düşündüm." Kısa bir süre dikkatlice ona baktıktan sonra merakına yenilip, "Adi bir suç işlediğini bildiğin birinin beraat etmesini sağladığında hiç vicdan azabı duyuyor musun?" dedi.
"Anayasanın tanıdığı haklara inanıyor musun?"
"Tabii ki."
"O zaman, cevabı biliyorsun. Konuyu değiştirdin. Neden baştan çıkarma yolunu tercih ettin?"
"Seninle uzlaşmanın en avantajlı ve en etkili yolu bu gibi geldi."
"Havva'dan beri her kadının yaptığı gibi."
"İnsan uçaktayken kendini dünyadaki her şeyden uzakmış gibi hisseder. Kurallar geçersizdir."
"Havada olan havada kalır, öyle mi?"
"Bunun gibi bir şey."
"Kendin alkolsüz Virgin Mary kokteyli içerken, beni votkayla sarhoş ediyordun. Evet, bu kadarını anladım. Hostesten sana al- kolsöz karışım hazırlamasını istedin, bu arada ben de sarhoş oluyordum."
"İçkileri sana zorla içirmedim."
"Hayır, ama iyi vakit geçirmemi sağladın, öyle değil mi? Dar etek. Yüksek topuklar. Zavallı sen. Egosu zedenlenmiş yaralı kadın. Aldatan kocayla ilgili hikâye, gerçek mi uydurma mıydı?"
"Gerçek. Sadece, bu seyafatte olmamıştı."
"Hah. Onu bu yüzden mi boşadın?" Julie ona dikkatle bakınca, "Ben de biraz araştırma yaptım," dedi.
Julie başarısız evliliği hakkında başka bir şey söylemedi. Derek onun gözlerinin içine bir süre daha baktıktan sonra odanın içinde yavaş yavaş dolaşarak, sergilenen tablolara baktı. Birinin önünde durup, ellerini tekrar beline koydu. Tabloya o kadar uzun süre baktı ki, Julie konsantrasyonunun tuvalin üzerinde bir delik açmasından korktu. Sonunda, "Ne zaman anladın?" diye sordu.
"Kim olduğunu mu? Dün akşam. Haberleri izledim. Ne kadar şaşırdığımı tahmin etmeye çalış. Gizemli kadınım televizyondaydı. Bir ismin vardı ve bunu öğrendiğime memnun oldum. Julie Rutled- ge. Ama sıkı dur. Bayan Rutledge boğazına kadar, çok büyük bir tesadüf eseri benim kucağıma düşen sansasyonel bir cinayet davasına bulaşmıştı.

İmalı veda cümlesi 'kandırıldınız' aniden bir şeyler ifade etmeye başladı. Çok az da olsa." Julie'ye doğru dönüp, ondan bir karşılık duymayı bekledi. Julie bir şey söylemeyince, "Muhabire son söylediğin lafla ne demek istedin?" dedi.
"Ne dediysem onu. Bu bir soygun olayı değildi."
"Maskeli bir adam bir grup insana silah doğrultup, değerli eşyalarını vermelerini istiyor ve bu bir soygun değil, öyle mi?"
"Bu bir cinayetti Bay Mitchell. Bir suikasttı. Amaç, Paul'ü öldürmekti. Soygun, bunun kasıtlı ve planlı bir cinayet olduğunu gizlemek içindi."
"Sanırım, planlayan da Creigton Wheeler'dı."
"Hiç şüphe yok."
"Bu olayın arkasında onun olduğundan çok eminsin."
"Evet."
"Görünüşe bakılırsa, polis seninle aynı fikirde değil, yoksa çoktan tutuklanırdı."
"Ellerinde delil yok."
"Senin var mı?"
Julie sessiz kaldı. Elinde Creighton'ın cinayetle ilgisi olduğunu gösteren bir kanıt olsaydı bile, Derek Mitchell bunu paylaşacağı son kişi olurdu. Yine de ne yapacağı belirsiz bir konu olarak kalacaktı, çünkü elinde bir kanıt yoktu. "Olay anında başka yerde olduğunu kanıtlamasına rağmen polis Creighton'ı sorgulamaya devam ediyor. Bu sana tuhaf gelmiyor mu?"
"Pek değil. Polisler her zaman tuhaf şeyler yaparlar."
"Sanford ve Kimball'la birkaç kez görüştüm. İkisinin de işlerinde son derece usta oldukları hissine kapıldım."
Julie, Derek'in yüzündeki ifadeden bu konuda onunla aynı fikirde olduğunu anladı ama bunu itiraf edemeyecek kadar inatçı biriydi. "Roberta Kimball'la hiç karşılaşmadım," dedi.
"Sanford'la?"
"Onunla birkaç kez karşılaştım ve hakkında söylenenleri duydum."
"Hakkında söylenenlerden onun tuhaf şeyler yapmaya meyilli biri olduğu anlamı çıkarılabilir mi?"
Derek sinirli bir ifadeyle, "Sadede gel," dedi.
"Demek istediğim şu ki, Sanford ve Kimball, onun bu olayla bir ilgisi olduğuna inanmasa, neden onu sorgulamaya devam etsin? Ben onun bir ilgisi olduğunu biliyorum. Ve Doug da bundan korkuyor. Korkuyor olmasaydı, henüz insafsız bir avukata ihtiyaç yokken seni tutmazdı. Seni tutarak ön hazırlık yaptı."

"Tıpkı, senin tuttuğun gibi. Tabiri caizse."
Kelimelerle kasten oynuyordu ve Julie'nin yanakları yeniden kızardı ama gözlerini ondan kaçırmadı. "Bu doğru. Ondan önce davrandım."
"Dışarıda bir sürü iyi avukat var Bayan Rutledge. Ve Wheeler' lar en iyisini tutabilecek kadar zenginler. Hepsiyle sevişmeyi düşünüyor musunuz?"

Julie hızlı adımlarla kapıya doğru gidip, ardına kadar açtı. Ama Derek aynı derecede kararlı bir hareketle onun omzunun üzerinden uzanıp, elinin ayasıyla kapıyı kapattı. Elini kapıdan çekmiyordu. Julie aralarındaki dar mesafede ona doğru döndü.
"Beni devre dışı bırakmak için fazla ileri gittiniz Bayan Rutledge."
"Kesinlikle."
"Sanırım, benden bu kadar çok korktuğunuz için koltuklarım kabarmalı."
"Acımasız biri olarak tanınıyorsunuz. Siz ve Creighton iyi bir takım oluştururdunuz."
"Bu ne anlama geliyor?"
"Sanırım, ne demek istediğimi anladınız."
"Aslına bakarsanız hayır, çünkü Creighton Wheeler'i tanımıyorum. Ayrıca, Delta uçuşundan önce sizi de tanımıyordum. Q uçakta olanlar, Doug Wheeler'la tanışıp, onun ağabeyinin vurularak öldürüldüğünü öğrenmemden önceydi. Teknik olarak ben masumum. İçim rahat. Eğer çok istersem, davaya bakabilirim."
"Sizin kadar kibirli biri bile, savcılık lehine ifade vereceğimi bilerek bu davayı almaz Bay Mitchell. Eğer barodan atılmayı göze alıyorsanız, bunun gerçekleşmesini sağlayacağımdan emin olabilirsiniz."
"Bunu yapamazsınız. Kendi suçunuzu itiraf etmek zorunda kalırsınız."
"Bunu yaparım. Bir saniye bile düşünmem."
"O tuvalette yaptıklarımızı herkesin öğrenmesini göze alır mısınız?"
"Kesinlikle."
"Sevgilinizin cesedi henüz soğumadı bile. Ne kadar entelektüel leşmeye başlamış olsa da, hâlâ güneydeyiz. Paul Wheeler'in eski kafalı dostları ve iş arkadaşları dehşete düşerler." Gözleriyle odayı taradı. "Süslü müşterileriniz bir daha buranın kapısından içeri adım atmazlar. Paralarının bir kuruşunu bile size harcamazlar. O uçakta yaptığınız şey için sizi affedebilirler ama bunu açıkladığınız, Paul Wheeler'in ve müteveffa eşi Mary'nin adını bu pisliğe karıştırdığınız için sizi asla affetmezler. Kendi adınızı lekelerken, onunkini de lekelersiniz."

Julie heyecanlanarak, "Bunu onun için yaptım," dedi. Kapıyla Derek arasında daha fazla sıkışmamak için onu kenara doğru itti.
"Paul'ü yeğeni öldürdü. Paul, Creighton'ın suçlu olduğunu ortaya çıkarmamı isterdi. Creighton'ın cezalandırılması için sizin de söylediğiniz gibi benim ileri gitmemi isterdi."
Derek içinde kahverengi noktalar bulunan elâ gözleriyle rahatsızlık verecek kadar uzun bir süre ona baktı. "Bunu Paul Wheeler için mi yaptın?"
Julie vücudunu dikleştireıek, kafasını yukarı kaldırdı.
"Tek sebebi bu muydu?"
"Evet."
"Onun içindi?"
"Evet."
Derek daha önce dokunduğu noktalara bakarak, onu baştan aşağı süzdü. Bir görgü şahidinin ifadesinin yalan olduğunu yakaladığında yaptığı gibi gülümsedi. "Kendini kandır Julie. İstersen, bunu dene. Ama beni

kandıramazsın."

85
8. BOLUM
ATE BAŞİNİ OFİS KA PİS İN DAN İÇERİ UZATİP, BEKLENTİ İÇİNDE JULİE'YE BAKTI. "EEE?"
Julie, telefon faturasmdaki yurtdışı aramaların ücretlerini inceliyormuş gibi yapıyordu. Derek Mitchell'ı kapıya kadar geçirmemişti. Derek o ukala gülümsemesiyle ona baktıktan sonra arkasına doğru uzanmış ve kapıyı açıp gitmişti. Julie tam altmış saniye bekledikten sonra onun arkasından salondan çıkmıştı.
Kate'le ona ayrılmış olan küçük banyoya geçip, şiddetlenmek üzere olan baş ağrısını yatıştırmak için iki aspirin yutmuş ve titreyen ellerini yıkarken bir an önce sakinleşmeyi dilemişti. Küçük lavaboda ellerini kavuşturarak, derin nefesler almıştı. Kendine gel, Julie.
Ofise geri dönüp, posta yığınına gömülmüştü. Ama meraklı ve sezgileri kuvvetli olan Kate'in ayrıntıları öğrenmek isteyeceğini hesaba katmamıştı.
Gözlerini telefon faturasından ayırmadan, "Eee ne?" dedi.
"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"
"Bay Mitchell hakkında mı?" Kayıtsız davranmaya çalışıyordu.
"Zevkli biri. Yine de, ne istediğini bilmiyor. Ondan, seçim sürecinde bana yardımcı olacak birkaç fikir aldım."
"Peki, onun hakkında ne düşünüyorsun? Mükemmel biri."
Julie kaşlarını çattı. "Senin için biraz yaşlı değil mi?"
"Aramızdaki yaş farkı, Paul'le senin arandaki kadar."
"O farklıydı"
"Nasıl?"
"Paul'le tanıştığımda benim yaşım daha büyüktü, bu yüzden aradaki yaş farkı çok önemli değildi. Sen daha otuzuna bile gelmedin."
Kate durulmak bilmiyordu. "Siz salondayken, internette biraz araştırma yaptım. Çok başarılı bir avukatmış. Ceza avukatı. Çok iyi kazanıyor ve daha da iyisi, bekâr."
Julie telefon faturasını posta yığınının üzerine bırakıp, alnını ovuşturdu. Baş ağrısı ağrı kesiciye direniyordu. "Kate, burada ilgilenmem gereken bir sürü iş var."
K

Sonunda genç kadının coşkusu biraz yatıştı. "Tamam. Ama ben onu çok çekici buldum. Köpeğiyle falan."
Telefon çaldı. Kate uzanıp açtı. "Chez Jean. Nasıl yardımcı olabilirim?"
Karşı tarafın konuşmasını dinledikten sonra arayan kişiye beklemede kalmasını söyleyip, telefonu Julie'ye uzattı. "Dedektif Sanford arıyor."
"Bıı kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederiz Bayan Rutledge."
Sanford, Julie'ye artık çok tanıdık gelen bölmesindeki bir sandalyeye

oturmasını işaret etti.
"Önemli olduğunu söylediniz."
"Öyle olduğunu umut ediyoruz." Roberta Kimball, Julie'yi Sanford'la birlikte karşılamıştı. "Lobideki güvenlik kamerasında bir adam teşhis ettik."
Sanford sandalyesine oturup, doğrudan konuya girdi. "Soygun sırasında otelde olduğu çok açık ama garajdaki güvenlik kamerasında görünmüyor ve vale kullanmamış."
Kimball, "Tahminlerimize göre, takip edilecek bir araba istememiş," dedi. "Otele on iki kırk ikide giriyor ve üç çeyrekte çıkıyor, yani tam olarak asansörün lobiye indiği ve kaosun çıktığı saatte."
Julie, "Sekizinci katla lobi arasında asansör hiç durmadı. Zamanlama uyuyor mu?" diye sordu.
Kimball başını salladı. "Şok havasına güveniyordu. Asansördeki Kaliforniyalı genç adam, kapıyı kapatıp, lobi düğmesine basacak cesareti toplarken, zanlımızın merdiven boşluğuna koşup, eşofmanını çıkarmaya, ayakkabılarını giymeye ve sekiz katı koşarak inmeye yetecek kadar vakti oldu. Çok acele etmiş olmalı, buradaki birkaç memur dahil bunu yapmayı denedik. Ve yapılabiliyor."
Sanford, "Otel çalışanı değil," dedi. "Yönetim, onun bir otel müşterisi olduğunu da düşünmüyor. Resepsiyon personelinden kimse onun otele giriş yaptığını hatırlamıyor, ki onlar yüzleri ve isimleri hatırlamak üzere eğitilir. Moultrie Otel, müşterilerine geldikleri andan itibaren isimleriyle hitap etmekle ünlüdür. Kapı görevlisi onu gördüğünü hatırlıyor ama onun bavullarını aldığını, onu bir komiye ya da resepsiyon görevlisine emanet ettiğini hatırlamıyor."
Kimball, "Hiç kimse, sizin ya da asansördeki kişilerin tarif ettiği gibi bir sesle konuşan birini hatırlamıyor," dedi.

Julie, Fransa'ya gitmeden önce saatlerce karakteristik ses kayıtları dinlemiş ama bundan hiçbir sonuç çıkmamıştı. "Ya diğer kurbanlar?" diye sordu. "Onlar kayıtları dinlediğinde..."
"Sizin söylediğinizi söylediler. Hiçbiri tam olarak onun sesine benzemiyormuş, yani buradan hiçbir şey elde edemedik."
Kısa süren bir sessizlikten sonra Sanford, "O gün otelde toplantı yapan grupları sorguluyoruz. Adamı tanıyan biri çıkacak mı diye bekliyoruz. Bir oda hizmetçisi o gün onu katların birinde gördüğünü düşünüyor ama emin değil."
Kimball ifadesiz bir ses tonuyla, "Kadın gökyüzünün mavi olduğundan bile emin değil," dedi. "Onu hangi katta gördüğünü hatırlamıyor, hatta aynı adam olup olmadığından bile emin değil, ifadesi tutarsız. Ona güvenemeyiz. Şahsen, dikkatleri üzerine çekmek için onu teşhis ettiğini düşünüyorum."
Sanford, "Bu fotoğrafı otel müşterilerine gösteriyoruz," diye devam etti. "Ama bu çok zahmetli bir iş. Nerdeyse, iki hafta oldu. İnsanlar farklı yerlere dağıldılar. Birkaçı yurtdışında. Bu yüzden, bu iş çok vakit alıyor ve sonunda bir müşteri, onun kendisini ziyarete gelen zararsız biri olduğunu da söyleyebilir ve bu durumda tekrar başa döneriz.
Devriye polisleri fotoğrafını polis muhbirlerine gösteriyorlar. Şimdiye

kadar bir şey çıkmadı. Bu, onu tanımadıkları anlamına gelmiyor. Sadece, onu teşhis etmek istemedikleri anlamına geliyor. Aynı şey, rehinci dükkânları için de geçerli. Çaldığı malları sattıy- sa bile kimse söylemiyor. Ayrıca, görevli polisler sabıka fotoğraflarını inceliyorlar ama silahlı soygun ya da başka bir suçtan dolayı kayda geçmiş olsa bile, görünüşü değişmiş olabilir. Ve bu çok kaliteli bir fotoğraf değil, video kaydından alınmış dondurulmuş bir kare."
Kimball, "Sarsıntılı bir kayıt," diye ekledi. "Zayıf ışık. Kötü açı. Adam leke gibi görünüyor ama bu da bir başlangıç."
Sanford, "Bir bakmanız gerektiğini düşündük," diyerek lafı toparladı. Bir zarftan 20x25 cm boyutunda bir fotoğraf çıkardı. Julie fotoğrafa uzanırken kalbi deli gibi çarpıyordu. Fotoğrafı görünce çok belirgin bir tepkiyle dedektiflere baktı. Dalga mı geçiyorsunuz? "Bu mu?"
"Size çok kötü bir fotoğraf olduğunu söylemiştim. Aslına bakarsanız, Moultrie Otel bunu gördükten sonra güvenlik kameralarını değiştirip, tüm sistemlerini güncellediler."
Julie fotoğrafı inceleyip, umutsuzca başını iki yana salladı. "Bu, herhangi biri olabilir."
Kimball, "Onu teşhis edemediniz mi?" diye sordu.
"Kesinlikle değil."

Sanford, "Fotoğraf büyütüldü," dedi. "Bu yüzden, videodan daha kumlu. Tekrar bakın. Pikselleri birleştirmeye çalışın."
Julie ondan istenileni yaptı ama hiçbir işe yaramadı. Fotoğraftaki yüz bulanıktı, erkek olduğu belliydi ama bunun dışında hiçbir şey seçilmiyordu. Fotoğrafı Sanford'a geri verdi. "Keşke, size bir isim verebilseydim."
"Neyse, denemeye değerdi." Sanford fotoğrafı zarfın içine geri koydu. "Fotoğrafı başka birine gösterdiniz mi? Diğer kurbanlara?"
Kimball, "Hem faksladık hem de e-postayla gönderdik," dedi. "Nashville'li bayanlar bize hemen geri dönüp, tanımadıklarını söylediler. Kaliforniyalı adamdan haber bekliyoruz. Orada saat daha çok erken."
"Peki ya Doug? Creighton?"
Sanford başını salladı. "Katilin, patronuna kin güden eski bir Wheeler Şirketi çalışanı olduğunu düşündük. Doug Wheeler'dan buraya gelip, fotoğrafa bakmasını istedik. Bizi avukatına yönlendirdi. Dün itibariyle, yeni bir avukatı var."
Kimball hoşnutsuzluğunu belli eden bir tavırla burnundan soludu. "Derek Mitchell. Tam bir bela."
Julie ifadesiz bir yüzle, "Neden?" diye sordu.
"Çünkü her zaman kazanıyor."
"Hayır, neden yeni bir avukat tutmuşlar?"
Dedektiflerin ikisi de bir cevap veremedi ama Julie'nin masum görünen bu sorusu ilgilerini çekmiş gibiydi. "Sanki biraz endişelenmiş gibiler, öyle değil mi?"
Kimball ve Sanford bakıştı. Sanford, sanki işareti almış gibi ayağa kalktı ve bir telefon görüşmesi yapacağını söyleyerek izin istedi. "Bayanlar, burayı istediğiniz kadar kullanabilirsiniz. İzninizle."

Sanford duyamayacak kadar uzaklaştığında Julie, Kimball'a gülümseyerek, "Siz ikiniz konuşmadan anlaşıyorsunuz. Buna bir kereden fazla şahit oldum," dedi.
"Birkaç yıldır birlikte çalışıyoruz ama sanki daha uzun zaman olmuş gibi geliyor. Ortak olduğumuzda birbirimize hemen uyum sağladık. Dedektiflik yöntemlerimiz ve karakterlerimiz çok benziyor."
"Bir yandan da çok farklısınız."
Kimball samimi bir şekilde, "Buna katılıyorum," dedi. "Siyah, beyaz. Erkek, kadın. Evli, bekâr. Uzun ve zayıf. Kısa ve tıknaz. Belki de, ortaklığın yürümesinin nedeni farklılıklarımızdır."
Julie bir süre dedektife baktıktan sonra, "Peki, siz hangisisi- niz?" diye sordu.

"Ben kısa ve tıknaz olanım."
Julie gülümsedi. "Siz iyi polis misiniz, kötü polis mi?"
Bu soru karşısında hiç bozulmayan Kimball ona gülümseyerek karşılık verdi. "Nereden alışveriş yapıyorsunuz?"
"Efendim?"
"Kıyafetlerinizi nereden alıyorsunuz? Her zaman çok şey görünüyorsunuz, çok hoş."
"Teşekkür ederim."
"Tabii, ben bunun gibi siyah, mini bir elbise giysem, tam bir fiyasko olur." Kimball iyi niyetli ve mütevazı bir ifadeyle gülümsedi. Georgia Üniversitesi'nin maskotu olan buldok şeklindeki bronz kâğıt ağırlığını eline alıp, dalgın bir ifadeyle onunla oynamaya başladı. Bunu yaparken Julie'ye bakıyordu. Sonunda, "İkimiz de iyi polisiz," dedi.
Julie derin bir nefes alıp, bıraktı. "Sanırım, bu bakış açısına göre değişir," dedi.
"Evet, sanırım öyle."
"Güvenlik kameraları ve fotoğrafla ilgili ikinci adım nedir?"
"Fotoğrafı insanlara göstermeye devam ediyoruz. Birinin adamı teşhis edip onu ya temize çıkarmasını ya da suçlu çıkarmasını umut ediyoruz. Ve bu sırada, cinayetten üç gün önce kaydedilen videolara bakıyoruz. Otel, kayıtları dört gün sakladıktan sonra üzerlerine yeniden kayıt yapıyor, bu yüzden en fazla bu kadar geriye gidebildik.
Teknisyenlerimiz bu adamın görüntüsünü tekrar yakalayabilmek için kayıtların her bir karesini inceliyorlar. Ve eğer onu tekrar tespit edebilirlerse, şüpheli listesinde baş sıraya yerleşecek. Çünkü bu işi başarabilmek için nereye gideceğini ve merdiven boşluğunda- ki işini halledip, otel kapatılmadan önce dışarı çıkmak için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu önceden biliyor olması gerekir."
"Mekânı önceden dikizlemiş olmalı."
Julie bu jargonu kullanınca Kimball bir kahkaha attı. Ve aniden, "Creighton Wheeler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorunca Julie hazırlıksız yakalandı.
"Ondan pek hoşlanmadığımı daha önce açıkça belirtmiştim."
"Bu soygun ve cinayet olayının arkasında onun olduğunu düşündüğünüze

dair imalarda bulundunuz."
Julie hiçbir şey söylemedi.
"Aslında, imalarınız oldukça açıktı. Bu imaları anlayamamak için Sanford ve benim gerçekten çok aptal olmamız gerekir."

"Aptal olduğunuzu düşünmüyorum."
Dedektif kâğıt ağırlığını masaya bırakıp, kollarını göbeğinin üzerinde kavuşturdu. Dikkatle Julie'ye bakarak, "Creighton'ı iyi tanıyor musunuz?" dedi.
"Onun hakkındaki düşüncelerim, Paul'ün bana anlattıklarına dayanıyor. Ama onunla şahsi münasebetlerim, Paul'ün bana anlattığı her şeyi doğruladı."
"Hangi şahsi münasebetler?"
"Emin olun, mümkün olabileceği kadar azdı. Ama Paul çok sosyal biriydi. Aile toplantıları kaçınılmazdı. Tatiller. Doğum günü yemekleri. Bunun gibi şeyler."
"Sizce, Creighton cinayet işleyebilecek biri mi?"
Julie öyle olduğunu düşünüyordu ama bundan emin olduğunu söyleyemezdi, çünkü bu düşüncesinin, ona karşı hissettiği yoğun güvensizlik ve nefret duygularından başka bir dayanağı yoktu. Paul, yeğeninin yakışıklı yüzünün ardına gizlenmiş karanlık taraftan ona bahsetmişti. Julie'nin onun gerçek karakteri hakkında güçlü sezgileri vardı ama bu sezgiler kişiseldi ve bu yüzden de yanılma payı vardı. Cevap vermekten kaçınarak, aynı soruyu Kimball'a yöneltti. "Sizce, Bayan Kimball?"
"Açıkçası, ben herkesin cinayet işleyebileceğine inanıyorum. Creighton Wheeler'a gelince, onun iyi bir dayak isteyen ukala, kibirli ve küstah biri olduğunu düşünüyorum." Kimball kaşlarını çattı. "Ama amcasının ölümüyle dünyanın parasına konacağı ortadayken, onu öldürtmüş olması çok mantıklı gelmiyor."
"Creighton'ı tanımanız lazım. Sulu şakaları çok sever."
"Sulu şakalar mı?"
"Herkesten üstün olmayı sever."
"Nasıl yani?"
"Hımm. Bir düşüneyim. Pekâlâ, iyi bir örnek. Birkaç ay önce, yeni bir ressam için bir sergi düzenledim. Şampanya ve havyar. Seçkin davetli listesi. Manzarayı gözünüzün önüne getirin."
"İpek balıkçı yaka kazak giymiş erkekler, herkes siyahlar giyinmiş."
Julie, dedektifin isabetli tanımı karşısında gülümsedi. "Etkinlik sırasında, Creighton ve birkaç davetlinin bir tablo önünde toplanmış olduğunu fark ettim. Bu tabloyla neden bu kadar ilgilendiklerini öğrenmek için yanlarına gittim."

Julie, olayı ve Creighton'ın küstahlığım hatırladıkça hâlâ sinirleniyordu.

"İçeri gizlice bir tablo sokup, duvara asmıştı. Bitpazarın- dan aldığı çok çirkin bir natürmorttu. Üzerine de ressamın imzasını taklit etmişti. Ressamla, itibarımla, müşterilerimle dalga geçiyor ve onları sanat meraklısı enayilermiş gibi göstermeye çalışıyordu."
"Siz ne yaptınız?"
"Davetlileri ondan uzaklaştırdım. Tabloyu kaldırdım. Çok büyük bir olay çıkmadı. Ressamın bu olaydan hiç haberi olmadı. Ama Creighton bu tarz acımasız oyunlar oynamaya bayılır. Herkesi aptal durumuna düşürmeyi sever ve herkes onun için bir hedef olabilir."
"İnsanlarla dalga geçiyor. Bu çok sinir bozucu bir özellik ama bir suç sayılmaz."
Julie, Kimball'ın teorisini yok saymamaya çalışarak, "Baş şüpheli olacağım bile bile amcasını öldiirtmeyeceğiıı düşündüğünüzü biliyor. Anlıyor musunuz? Bu onun şakalarından biri ve sizi temin ederim, içinden kıs kıs gülüyordur," dedi.
Kimball düşünceli bir ifadeyle Julie'ye baktı, sonra kimliği belirsiz adamın fotoğrafının içinde bulunduğu zarfı alıp, onun avucu- na tutuşturdu. "Sanırım, şimdilik bu kadar. Geldiğiniz için teşekkür ederiz."
Dodge Hanley, Derek'in masasının karşısındaki koltuklardan birinin üzerine kendini bırakıp, elindeki dosyayı Derek'in önüne doğru itti. "Şu ana kadar bulabildiklerim bunlar."
Derek dosyayı açıp, kâğıtları inceledi. "Özet olarak?"
Dodge'tan iğrenç bir sigara kokusu yayılıyordu. Tütün kullanımının sağlığa zararları hakkındaki tüm uyarılara rağmen, bu alışkanlığını bırakmayı hiç denememişti. Bırakanları da hor görür ve onların korkak olduklarını söylerdi. Sigaradan sararmış parmaklarıyla koltuğun kolçakları üzerinde tempo tutuyordu ve daha rahat bir pozisyon bulmak için oturuşunu değiştirdi. Bu bir işe yaramadı, çünkü Dodge elinde bir sigara yokken asla tam anlamıyla rahat olamazdı.
"Özet olarak, kadın temiz. Tutuklanmamış, küçük bir suç bile işlememiş."
"Çocukluğu?"
"Aiken'de büyümüş. Annesi ve babası devlet okulunda çalışıyormuş. Babası öğretmenmiş, annesi de idari bölümde çalışıyormuş. Kiliseye giden, vergilerini ödeyen, örnek vatandaşlarmış. Erkek ya da kız kardeşi yok. Anne babası artık hayatta değiller."
Dodge devam etmeden önce hırıltılı bir nefes aldı. "Senin kız çok akıllı. Vanderbilt'e burslu girmiş, dört yıl sonra sanat çalışmalarını

ilerletmesi için üniversite bursuyla Fransa'ya gönderilmiş. Bir ressamla tanışıp, evlenmiş. Adamın adını hatırlamıyorum ama dosyada yazıyor."
Derek, ona Julie'nin evliliği ve boşanmasıyla ilgili bilgisi olduğunu söylemedi. "Nasıl biriymiş?"
"Hiçbir özelliği yok. Ünlü değil, zengin değil, anlaşılan yetenekli de değil. Üç yıl sonra boşanmışlar. Ama Paul Wheeler'la ilişkisi boşanmadan önce başlamış. Kadın için iyi bir son olmuş."
Derek başını kaldırıp, onun yıllardır sigara içmekten sararmış ve

çizgilerle kaplanmış yüzüne baktı. Başyazı niteliğindeki yorumuna rağmen yüzü ifadesizdi. Dodge, soğukkanlı ve alaycı biriydi. Onu kolay kolay hiçbir şey şaşırtmazdı. Kırk küsur yıldır kötü adamların peşinde olduğu için her şeyi görmüştü. Çoğu insanı, hayvanlardan daha aşağı görüyordu.
Mahkemede Derek'le karşı karşıya geldiğinde, dedektif olarak çalışıyordu. Dodge savcılık lehine ifade veriyordu ama Derek onun çapraz sorgulama sırasındaki hafızası ve detaycılığı karşısında çok etkilenmişti. Derek kazandığı bu davadan sonra aksi Dodge'u arayıp bulmuş ve ona şirketinde tamzamanlı bir iş teklif etmişti.
Dodge dudak bükerek, "Karanlık tarafa mı geçeyim? Hayır, teşekkürler avukat bey," demişti.
"Maaşının iki katını veririm."
"Ne zaman başlıyorum?"
Aslında Dodge, şerifin yanından ayrıldığı için mutluydu. O ve Derek, anlaşmalarını bira eşliğinde kutlarlarken Dodge, "Nasıl bilgi edindiğim senin için önemli midir?" diye sormuştu.
"Hayır. Ama yasadışı ya da etik olmayan bir şey yaparken yakalanırsan, yalnız olduğunu bil."
"Anlaştık." Dodge höpürdeterek birasını içmişti. "Yakalanmam."
Bu karşılık, Dodge'un yöntemlerinin yasal olduğuna Derek'i ikna etmemişti ama bilmemesinin daha iyi olacağını düşünerek, onun bilgileri nasıl, nereden ya da kimden edindiğini hiç sorgulamadı.
Kamu binalarındaki sigara yasağı ve Marlene'in onun kül tablasının kokusuna dayanamayışı yüzünden Dodge evinden çalışıyordu - evi her neredeyse. Derek onun nerede oturduğunu bilmiyordu. Dodge ona bir cep telefonu numarası ve maaş çekini göndermesi için bir posta kutusu numarası vermişti. Dodge ona verilmiş bir iş yokken, nerede olduğunu ya da ne yaptığını ona söylemezdi. Ama Derek ona ne zaman bir görev verse, çok çabuk yerine getirirdi.
Dün akşam, Julie Rutledge'ı haberlerde gördükten sonra Derek, Marlene'in ona verdiği dosyaları inceleyip, özellikle Paul Wheeler'in

"arkadaşı" ile ilgili bilgiler bulmaya çalışmıştı. Adı sık sık geçiyordu ama hakkında çok fazla bilgi yoktu. Ve Derek sadece galeriyle ilgili bilgiler edinebilmişti. Dodge'u aramış ve ondan işin içyüzünü öğrenmesini istemişti.
"Ne zaman elinde olması gerekiyor?"
"Dün."
"Elinde bil."
Dodge her zamanki gibi işini layıkıyla yerine getirmişti. Derek, Chez Jean'deki sert geçen yüzleşmeden sonra ofisine geldiğinde Dodge'u onu beklerken bulmuştu. Ve şimdi Derek, "Julie Rutledge'ın bu şanslı sonu nasıl başlamış? O ve Wheeler nasıl tanışmışlar?" diyordu.
Dodge, gömleğinin cebinde sigara arandı. "Orasını bilmiyorum. Wheeler, Paris'te iyi bağlantıları olan Amerikalı bir zengin- miş. Kadın, ünlü bir galeride çalışıp, kendisinin ve beş para etmez kocasının geçimini sağlıyormuş. Tahminlerime göre..."
"Dur biraz. 'Beş para etmez koca ini?"

"Gelir beyanı yok. İçip, etrafı rahatsız etmekten iki kez tutuklanmış. Ya da bunun Fransız kanunlarındaki karşılığından."
"Pekâlâ."
"Nerede kalmıştım?"
"Tahminlerine göre..."
"Tahminlerime göre, Wheeler onunla sanat dünyasındaki ortak tanıdıkları vasıtasıyla tanıştı. Ama bu tamamen bir tahmin."
Derek başım salladı.
"Her nasıl tanıştılarsa, kadın kısa süre sonra bedavacı kocasından ayrılıp, Wheeler'la birlikte olmaya başlamış. Wheeler onu Amerika'ya geri getirmiş ve ona Atlanta'da iş kurmuş."
"Vay canına. Acaba bu iyiliğin karşılığını ona nasıl ödemiştir?"
Dodge teneke kutunun içindeki çakıl taşları gibi bir ses çıkararak güldü. "Sence Wheeler onun para babası mıydı?"
"Sence?"
"Evet, belki başlangıçta öyleymiş. Ama Julie akıllı bir kız. Wheeler ona parayı galeriyi satın alması için vermemiş, borç olarak vermiş. Aslına bakarsan, borcu banka vermiş, Wheeler sadece borca kefil olmuş. Galeri ilk yıl kâr etmemiş ama sonrasında Julie banka hesabını doldurmaya ve para kazanmaya başlamış. Borcunu geri ödemiş. Garden Hills'teki evini kendisi satın almış, faturalarını ve kredi kartı borçlarını kendisi ödüyor. Mali açıdan Wheeler'a bağımlı değil. En azından, kâğıt üzerinde öyle görünüyor."

Derek sandalyesini geriye doğru itip, ayağa kalktı. Yerde hor- layarak uyuyan Maggie'nin üzerinden atlayıp, pencerenin yanına gitti. Dakikalarca, boş gözlerle manzaraya bakıp, Julie Rutledge'ın geçmişi ve bugünü hakkında bildiklerini düşündü.
Lanet olsun.
Bir yandan, Dodge'un raporu tam bir hayal kırıklığıydı. Julie' nin geçmişi beklediği kadar kirli değildi. Dodge, Derek'in Julie'yi suçlayabileceği şok edici bir sır -örneğin, uzun bir "hayırsever" listesi— ortaya çıkarmamıştı. Diğer taraftan, Dodge'un suç oluşturan ya da kanunsuz bir şey bulmadığına memnun olmuştu.
Julie, tamamıyla dışarıdan göründüğü gibi biriydi. Çok zengin bir adama âşık olup, aşkına karşılık bulacak kadar şanslı, bileğinin hakkıyla başarılı olmuş, akıllı, kültürlü, eğitimli bir kadın.
Hayatının aşkı başının arkasından vurulurken, diz çökmüş bir halde onun yanında duruyordu. Katilin yakalanmasını ve en büyük cezaya çarptırılmasını istiyordu. Bu yüzden, bunu engelleyebileceğini düşündüğü adamı sarhoş edip, kandırmıştı. Julie, Derek'e sonradan en avantajlı ve en etkili yol olduğunu söylediği, bilinen en eski numaraya başvurmuştu.
Belki de her şey bu kadar basitti ve Derek sadece işleri olduğundan daha karmaşık bir hale getirmeye çalışıyordu.
O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, Dodge'un orada olduğunu, "Onunla neden bu kadar ilgilendiğini bana söyleyecek misin?" deyince hatırladı.
"Aile, Wheeler'in cinayetiyle ilgili soruşturma sırasında onları temsil

etmem için beni tuttu."
Dodge kelimeyi uzatarak, "Güzeeeeel," dedi. "Gelsin paralar. Ama kız bir Wheeler değil. O da mı seni tuttu?"
"Hayır, ama o, son birkaç yıldır Wheeler'in hayatının en önemli parçası ya da parçasıymış. Geçmişini öğrenmek istedim."
"Onunla tanıştın mı?"
"Onu televizyonda gördüm." Bu gerçeğin tamamı değildi, ama tam olarak yalan da sayılmazdı.
"Sence bu işle bir ilgisi olabilir mi?"
Derek, "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye mırıldandı. Söylediklerinde samimiydi. Dodge'a doğru döndü. Dedektif ayağa kalkmış, gitmeye hazırlanıyordu. Nikotin almadan ancak bu kadar dayanabiliyordu.
"Creighton Wheeler'Ia ilgili ne buldun?"

"Çok fazla para harcıyor, çok fazla tenis oynuyor, lüks arabalar kullanıyor. Aşırı hızdan bir sürü ceza almış ama bir yargıç hepsini affetmiş. Müteveffa amcasıyla ilgili hiçbir şey bulamadım."
"Sence amcasını o öldürmüş olabilir mi?"
"Başka yerde olduğunu kanıtladı."
Derek alçak sesle, "Sence amcasını o öldürmüş olabilir mi?" diye tekrar sordu.
Dodge zehirli dumanla dolu bir nefes vererek, "Her şey mümkün," dedi.
"İçgüdü mü?"
"Kızımın böyle bir herifle görüşmesini istemezdim."
"Senin kızın yok."
"Olsaydı."
"Neden?"
"Fahişelerden hoşlanıyor. Haftada iki üç tane. Sokak fahişeleri değil. Ajans kızları. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil ama..."
"Ama kızının onunla bir ilişkisi olmasını istemezdin."
"Sen de istemezdin." Dodge elini ağzına götürüp, altdudağını çekiştirdi. "Ama zaten milyonlara sahipken, milyonlar için amcasını öldürmesi? Niye böyle bir şey yapsın ki? Amcasının doğal nedenlerden ölmesini bekleyip, sonra da paraya konmak varken?"
Derek, "Sana katılıyorum," dedi. "Ayrıca, sorgulamayı çok iyi iki dedektif yürütüyor ve onunla ilgili hiçbir şey bulamadılar. Aslında, basın açıklamalarına inanırsan, ellerinde hiçbir şey yok, nokta."
"Artık ellerinde bir şey var." Dodge getirdiği dosyaları işaret etti. "Orada. Kâğıt yığınının altında."
"İpucu ver."
"Ve sürprizi bozayım? Yalnız, şunu belirteyim, bu polis merkezinin kutsal koridorlarından edinilmiş, basına açıklanmayan son haberdir."
Derek hayretler içinde başını iki yana salladı. "Ben ya da sen ölmeden önce bir gün, bana köstebeklerinin kimler olduğunu açıklayacağına söz ver."
Dodge sırıtarak, "Cenazende dans edeceğim ve sırlarım da benimle birlikte mezara gidecek," deyip, kapıya doğru yürüdü. "Bu arada, yüz ifaden

üzerinde biraz daha çalışmalısın avukat bey."
"Ne demek istiyorsun?"
Dodge ona doğru dönüp, alaycı bir tavırla, "Ben de onu televizyonda gördüm," dedi.

lern
«A
9. BÖLÜM
/
/
/
AY MITCHELL BAY WHEELER GELDİ."
Marlene kenara çekildi ve Creighton Wheeler, Derek'in ol ısıiıe girdi.
I >cıvk ayağa kalkıp, genç adamı karşıladı. "Derek Mitchell."
"< 'ıciglıloıı Wheeler."
I)cuk elini uzattı ama Creighton pencerelerin ardındaki manzaraya baktığı için bu hareketi fark etmedi. Marlene, Derek'e bir şeye ilıliyaçları olursa, onu aramasını söyleyip, dışarı çıktı. Derek, Creiglıloıı'a bir gün önce babasıyla birlikte oturdukları koltukları gösterdi. "Rahatınıza bakın."
Creighton koltuklardan birine otururken, "Her zaman öyle yaparım," dedi.
Maggie inler gibi bir ses çıkararak, Creighton'ın yanına gidip, onu koklamaya başladı. Derek, "Bu, Maggie," dedi.
Çoğu insan uzanıp, onun kafasını okşardı. Kadınlar onu gıdıklar, öpüp koklardı. Erkekler onun eğitimli bir av köpeği olup olmadığını sorardı. Ama Creighton Wheeler, onunla çok fazla ilgilenmedi ve sadece, "Seninle tanıştığıma memnun oldum Maggie," dedi.
Ofis, onun daha çok ilgisini çekmişti. Ofisi incelemeye devam ediyordu ama beğenip beğenmediğini anlamak mümkün değildi. Yüzünde meraklı bir ifade vardı ve ne düşündüğü hiç belli değildi.
Derek onun karşısına oturdu. "Alır mısınız?" Marlene aralarındaki sehpaya bir buz kovası, su bardakları ve su şişeleri yerleştirmişti.
"Hayır, teşekkür ederim."
Yaşıtı olan birçok film yıldızından daha yakışıklıydı. Yaşıtı olmayanlardan da. Derek sarı saçlarının boyayla açılmış olabileceğini düşündü ama öyle olsa bile çok profesyonelce yapılmıştı. Açık mavi gözleri o kadar art niyetsiz bakıyordu ki onun samimiyetinden şüphe etti. Sıkıntılı, insanı küçümseyen ve karşısındakiyle dalga geçen bir havası vardı.
Derek hemen ondan hiç hoşlanmadığına karar verdi. "Yarım saat geç kaldınız."
ß

Mavi gözler ofisi incelemeyi bırakıp, Derek'e odaklandı. "Öyle mi? Üzgünüm. Porsche'me bakıcılık yapıyordum. Geç kaldığım dakikaların

ücretini alabilirsiniz."
"Alacağım." Derek'in tebessümü, ancak Creighton'ın özrü kadar samimiydi. "Lütfen, amcanız için taziyelerimi kabul edin."
"Teşekkürler, ama bu olay karşısında o kadar çok yıkılmış falan değilim."
Derek, onun açıksözlülüğü karşısında hiç şaşırmadı. Creighton gibi kendini beğenmiş tipler laflarını sakınmazdı. "Babanız, bana ikinizin pek anlaşamadığım söyledi."
"Buradaki sorun... iletişim kurmayı başaramayışımız."
Derek kaşlarım çatarak, "Anlamadım," dedi.
"Parmaklıklar Arkasında. Hapishane gardiyanım oynayan Strother Martin'in lafıdır. Çok başarılı bir karakter aktörüdür. Sonsuz Ölüm filminde de oynamıştı."
"Başka bir Paul Newman filmi."
Creighton, Derek'e ilk kez içten bir şekilde gülümsedi. "Çok etkilendim. Sinema tarihinden anlıyorsunuz. Newman'in kariyerinin dibine vurmuş, alkolik avukatı oynadığı filmi hatırlıyor musunuz?"
Derek kendisiyle dalga geçildiğini fark etti ama keyifli bir ifadeyle sohbete devam etti. "Bana hatırlatır mısınız?"
"Hüküm. Newman, 'Dava bu, dava bu, dava bu,' diye tekrar eder. Çok ikna edici bir şekilde. Paranın Rengi yerine, bu filmle Oscar kazanmalıydı. Ölümüyle en iyi aktörlerimizden birini kaybettik."
"Babanız bana çok ateşli bir sinemasever olduğunuzu söyledi."
Creighton bu tabire gücenmiş gibiydi. "Bundan biraz daha fazlası. Kaliforniya Üniversitesi'nde sinema okudum."
"Yapımcı mı olmak istiyorsunuz?"
Creighton yüzünü buruşturdu. "Tanrım hayır. Çok fazla çalışma gerektiriyor. Uzun çalışma saatleri. Aşağılık heriflere hesap vermek, uyuşturucu bağımlısı divaların ve çaptan düşmüş oyuncuların sinir krizlerine katlanmak zorunda olmak. Bana göre bir iş değil Bay Mitchell. Başka insanların yaptığı filmleri izlemeyi tercih ederim."
"Eleştirmen olarak mı?"
"Hayır, sadece eğlenmek için. Film endüstrisine ilgi duymuyordum. Ve başka endüstrilere de. Sevgili müteveffa amcamla anlaşamadığımız konulardan biri de buydu. O benim işletme okumam, Harvard'a gitmem, yüksek lisans yapmam, kâr-zarar ve hesap tablolarından zevk almam gerektiğini düşünüyordu. Hiç sanmıyorum."

"Ama siz de aile şirketinde çalışıyorsunuz."
"Şirketin merkez binasında bir ofisim var. Ama çalışmıyorum."
Gülümseyince, Derek onun yüzüne bir yumruk indirmek istedi. Ama sonra kendine hâkim olmak için elini Maggie'nin başına koyup, hoşlandığı şekilde onu okşamaya başladı. "Babanız bir ceza avukatının hizmetine ihtiyacınız olduğunu düşünüyor."
"O evhamlı biridir."
Derek, tepkisini ölçmek için onu dikkatlice incelerken, "Endişelenmesi için bir neden var mı?" diye sordu.

"Bu soruyu, o dedektiflerin beni taciz etmesi yüzünden soruyorsanız, evet. Benim suçlu olup olmadığımı soruyorsanız, hayır. Amcam öldürüldüğünde ben tenis oynuyordum."
"Ben de öyle duydum."
"Ayrıca, eğer amcamı öldürecek olsaydım, bunu aptal bir soygun sırasında yapmazdım."
Derek kendine bir bardak su doldurup içti. "İstemediğinize emin inisiniz?"
"Hayır, teşekkürler."
"Dün akşam haberlerde amcanızın arkadaşı muhabirlere bunun bir soygun olmadığını düşündüğünü söyledi."
Creighton alaycı bir ifadeyle, "Arkadaş mı?" dedi. "Fahişenin eşanlamlısı mı?"
"Julie Rutledge hakkındaki düşünceniz bu mu?"
Creighton umursamaz bir tavırla, "Dün akşam evimde bir fahişe vardı," dedi. "Ahlak kumkuması değilim. Paul amcanın hâlâ kuşunu öttürüyor olması benim için sorun değil. Hatta, onu tebrik ediyorum. Ben sadece bu olayı allayıp pullamıyorum. Amcam, Julie'ye hak ettiğinden fazla değer verdi ama o kadın çıkarı varsa bir köpekle bile sevişir."
Derek su bardağını masaya bırakıp, elindeki teri sildi. Ama bu hareket içindeki kini ve öfkeyi bastırmayınca, ayağa kalkıp, masasına doğru yürüdü.
"Dedektiflerin sizi sorgulamaya neden devam ettiğini biliyor musunuz?"
Creighton gayet rahat bir tavırla, "Biliyorsam ne olayım," diye cevap verdi. "Sanırım, kendilerine yapacak iş arıyorlar. Amirlerine karşı bir işle meşgulmüş gibi görünmek zorundalar. Maaş çeklerini hak ettiklerini göstermeleri gerekiyor. Tabii ki, Julie'nin sinsi yorumları çok fazla yardımcı olmuyor."
"Sinsi yorumlar mı?"
"Eline fırsat geçtikçe, onları üzerime salıyor."
"Neden bunu yapıyor?"
"Çünkü benden pek hoşlanmaz."
"Neden? Aranızda ne geçti?"
Creighton gülerek, "Hiçbir şey. Sorun da bu," dedi.
Derek koltuğuna geri dönüp, oturdu. "Bana bunun arkasında bir hikâye varmış gibi geldi."
Creighton gülümsedi, bir süre hikâyeyi anlatıp anlatmamayı düşündükten sonra, "Amcam, hiç beklenmedik bir anda Paris'ten onunla

birlikte geri döndü ve sırılsıklam âşık olduğunu kimseden saklamadı. Bu herkesi çok şaşırttı, çünkü o yengem Mary'nin dünyadaki en muhteşem kadın olduğunu düşünüyordu. Ama babam, Paul amcamın çok yalnız olduğunu ve ilgi duyabileceği bir kadınla tanışmış olmasının çok güzel bir

şey olduğunu söyledi. Paul amcanın hatırına, Julie'ye nazik davranmamızı, onu rahat hissettirmemizi istedi," dedi. Miskin bir ifadeyle omzunu silkerek, "Biz de öyle yaptık," diye ekledi.
"Bir pazar akşamı annem onları yemeğe davet etti. Hepimiz terasta takılıyorduk. Buzdolabından kola almak için havuz evine gittim. Julie arkamdan içeri girdi ve resmen üzerime atladı. Vücut Isısı filmindeki Kathleen Turner gibiydi. Ben de, ne olacaksa, olsun diye düşünüp, bir iki dakikalığına William Hurt oldum. Amcam ve bizimkiler altı metre ileride sohbet ederken, amcamın kız arkadaşı bana oral seks yapıyordu. Sanırım, yakalanma riski onu iyice heyecanlandırmıştı."
Creighton bu anıyı anlatırken gülüyordu. "Çok çılgınca ve heyecanlıydı, başka bir kadınla eğlenceli de olurdu. Ama Julie'yle sevişmek, Paul amca bizi yakalarsa kopacak yaygaraya değmezdi, bu yüzden amcamın artıklarını istemediğimi söyleyerek onu ittim ve onu orada bırakıp, partiye geri döndüm.
Birkaç dakika sonra arkamdan çıktığında, o kadar sinirliydi ki, benim olduğum tarafa bakmıyordu bile, Paul amcaya başının ağrıdığını ve eve gitmek istediğini söyledi. Amcam da söz dinleyen yavru köpekler gibi onunla birlikte gitti. O günden beri benden nefret ediyor."
Derek, kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. Vücudu yanıyordu. Konuşmadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Sizce, kini yüzünden mi sizi zan altında bırakıyor?"
Creighton dudak bükerek, "Bir kadının neyi ne için yaptığını kim bilebilir?" dedi.
Derek, gerçekten de öyle, diye düşündü. "Polisin, aleyhinize bir delil bulamadıkça, soruşturmayı size doğru yönlendirmesinin hiçbir önemi yok."
"Hiçbir delil yok. Ellerinde bir şey yok."
"Dün yoktu. Bugün var."
Creighton soğukkanlılığını kaybetmedi. Derek onu izliyordu ve genç adamın tavırları bir nebze olsun değişmemişti. Gözlerini kırpıştırmadı. Ağzı gerilmedi. Kendini geriye doğru çekmedi. Hiçbir şey yapmadı.
Derek, "Otel lobisinde güvenlik kamerası var," dedi.
"Bunu herkes bilir."

"Polis, soygundan birkaç dakika sonra otelden çıkan bir adam tespit etmiş."
"O ve daha başka kaç kişi?"
"Demek istediğinizi anladım. Ama diğerlerinin kimliğini teşhis etmişler. Bu adamınkini edememişler. En azından, şu ana kadar. Otel müşterisi değilmiş. Arabasını garaja bırakmamış, restoranda yemek yememiş ya da barda içki içmemiş."
"Tanrım! Ne kadar korkunç! Bu suç değildir de nedir!"
Derek ona ters ters baktıktan sonra masasından getirmiş olduğu dosyanın içinden bir fotoğraf çıkarıp, sehpanın üzerine koydu. Creighton eğilip fotoğrafa baktıktan sonra gülmeye başladı.
"Davadaki büyük ilerleme bu muydu? Tanrım. Ödediğimiz vergiler işe yarıyor." Gülmeye devam ederek, "Kesin olan tek bir şey var ki, o da bu

benim fotoğrafım değil. Ölsem o tişörtü giymem," dedi.
"Tanıdık geliyor mu?"
Fotoğrafa tekrar baktı. "Biliyor musunuz, siz söyleyince tanıdım, biraz Fil Adam'a benziyor. Ben bu yüzden, fotoğraf çektirmekten kaçınırım. Kameranın ve fotoğrafçının insafına kalmaktan hiç hoşlanmam."
Derek fotoğrafı, diğer belgelerle aynı hizaya getirmeye özen göstererek dosyaya geri koydu ve sonra ayağa kalkıp, dosyayı çalışma masasına geri götürdü. Creighton'ın yanma geri döndüğünde, onu ilk gördüğü anda karar verdiği şeyi açıkladı. "Sizi temsil etmeyeceğim Bay Wheeler."
Bu sözü, Creighton'da bir tepki uyandırdı. "Anlamadım?"
"Sizi temsil..."
Creighton ters ters, "Sizi duydum," dedi. "Neden?"
Çünkü sen kendini beğenmiş, aşağılık bir herifsin.
Temelde yatan neden buydu. Birlikte geçirdikleri dakikalar sırasında Derek, Creighton Wheeler'a adil bir savunma yapamayacağına karar vermişti, çünkü kendini beğenmiş bu salağa kesinlikle tahammül edemiyordu. Georgia'daki en alçak insanlardan bazılarını temsil etmiş ve çekilmez bir kişiliğin, hayır demek için belirleyici bir etken olmasına izin vermemişti. Ama bu adama duyduğu nefret o kadar yoğundu ki, Derek hiçbir şekilde onun avukatı olamazdı.
Creighton Wheeler'i temsil etmeyi reddetmesinin Julie Rut- ledge'la gerçekten hiçbir ilgisi yoktu. Onunla tanışmamış olsaydı bile, kararı yine aynı olurdu.

Genç milyonerle bu kadar açık konuşamazdı. Bu yüzden kolluğuna otururken ona gülümsedi. "Sizi geri çevirmemim en önemli nedeni, bana ihtiyacınız olmaması. Sizin ya da babanızın parasını boş yere alamam. Bana karşı kaybedenler beni ilkesizlikle suçluyorlar. Mahkeme salonunda birtakım numaralar çevirdiğimi kabul ediyorum. Ama müvekkillerimi asla kazıklamam.
"Paul Wheeler'in ölmesini istemeniz için iki iyi nedeniniz varili.
Onunla ilişkiniz kötüydü ve onun vârisisiniz. Polis, bunlardan herhangi birinin üzerine atlar. Ve ikisi birlikte, oldukça güzel bir suçlama paketi oluşturuyor.
Ama, böyle bir fırsatınız olmadığı gerçeğinin ötesine gidemezler. Birçok kişi tarafından olay anında başka yerde olduğunuz doğrulanıyor. Cinayet işlendiğinde o otelde olma ihtimaliniz yok. Tabii ki, onu öldürmesi için başka birini tutmuş olabilirsiniz..."
Creighton fotoğrafları göstererek küçümseyen bir ifadeyle, "O herifi tutmazdım," dedi. "Tam bir moron."
Derek, "Kesinlikle," dedi. "Dünyadaki en iyi tetikçiyi tutabilecek kadar paranız var. Daha iyi birini." Biraz durduktan sonra devam etti. "Paul Wheeler bir servet değerindeydi. Sadece elli iki yaşındaydı ve sağlığı iyiydi, bu yüzden otuz ya da kırk yıl daha yaşardı. Farz edelim ki, milyonlara konmak için acele ettiniz. Cinayet işleyip, onun mirasından olmayı ve şu anda sahip olduğunuz vakıf fonunu kaybetmeyi gerçekten göze alır mıydınız?"

"Bu çok aptalca olurdu."
"Evet, öyle."
Creighton keten pantolonundaki buruşukluğu düzeltti. "Sanırım, dedektifler bunu anlayacak kadar zeki. Peki, Julie'nin beni karalaması?"
"Söylediklerine itibar etmezler. Sanford ve Kimball'ın, onun sizin aleyhinizdeki imalarını doğru şekilde algıladıklarından eminim. Kedi erişemediği ciğere mundar dermiş hesabı. İntikam. Kıskançlık. Her neyse. Bunlara dayanarak harekete geçmediler, bu yüzden söylediklerine inanmadıklarını düşünüyorum."
Creighton sırıtarak, "Düşünce şeklinizi sevdim Bay Mitchell. Avukatım olmanızı istiyorum," dedi.
Derek başını iki yana sallayarak, "Üzgünüm," dedi.
"Ama babam size vekâlet ücretini ödemiş."
"Geri alacak. Kendisine sadece dünkü ve bugünkü görüşmelerin ücretini fatura edeceğim ve avans çekini geri göndereceğim."

"Ücretinizi artırmak ister misiniz?"
"Konu para değil."
"Her şey para konusudur."
"Bu değil."
"Ne zamandan beri müvekkillerinizi geri çeviriyorsunuz?"
"Şu andan itibaren."
Creighton birkaç saniye onun gözlerinin içine baktıktan sonra Derek'in sinirlerini bozan o kendini beğenmiş gülümsemeyi takınarak, "Burada, asıl mesele nedir?" diye sordu.
Derek görüşmenin bittiğini anlamasını sağlamak için ayağa kalktı.
"Asıl mesele şu ki, babanız her an her emrinize amade olmamı istedi. Ben bu şekilde çalışmam. İşlerimi ve duruşma programımı kontrol ettim ve biraz vicdanımın sesini dinledim."
"Vicdanı olan bir avukat mı?"
Derek ona sahte bir gülüş fırlattı. "Kalbim, vicdanım, adına her ne derseniz, kendimi adadığım diğer müvekkillerimin zamanından çalacak yeni bir müvekkil kabul etmeme elvermedi. Jason Connor davasıyla çok meşgulüm."
"Anne babasını öldüren çocuk mu?"
Bunu doğrulamadı. "Çocuk sadece on altı yaşında ve hayatı tehlikede. Size yardımcı olmak için onun davasına ayıracağım va- kitten çalmam gerekecek. Çok gerileceğim ve bu kimse için adil olmaz. Sonuç olarak, bunu yapamam."
"Bu babamın hiç hoşuna gitmeyecek. Benim de gitmedi."
Derek gidip kapıyı açtı. "Sizi en az benim kadar iyi birine yönlendirebilirim."
"Sizin kadar iyisi yok. Neden size geldik sanıyorsunuz?"
"Bana duyduğunuz güven koltuklarımı kabarttı. Size yardımcı olamayacağım için çok üzgünüm."
Creighton on saniye kadar ona baktıktan sonra kaptan seçilmediği için topunu alıp eve giden bir çocuğun gururlu ifadesiyle kapıdan çıktı.
Bir selam bile vermeden, Marlene'in masasının yanından geçip,

koridordan resepsiyonun bulunduğu bölüme doğru yürüdü. Büronun cam kapısına varınca, sırtını kapıya yasladı ve koridorun diğer tarafındaki Derek'in gözlerinin içine bakarak, kapıyı açtı. Geri geri dışarı çıkıp, asansöre doğru yürüdü.

Marlene onaylamadığını gösteren bir şekilde öksürerek, "Görünüşü çok hoş ama davranışlarını geliştirmesi gerekiyor. Hoşça kal deme nezaketini bile göstermedi," dedi.
"Şımarık piç kurusu." Derek, asansör beklerken havalı bir poz takman Creighton'ı izliyordu. "Doug Wheeler'in çekini bozdurdun mu?"
"Henüz değil."
"İyi. Çekini geri gönderiyoruz."
Marlene şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Gerçekten mi? Neden? Oğlu piç kurusu olduğu için mi?"
Derek ellerini pantolonunun ceplerine sokup, düşünceli bir ifadeyle, asansöre binen Creighton'a baktı. "Çünkü, 'Buradaki sorun... iletişim kurmayı başaramamız.'"

10. BOLUM
REİGHTON, DEREK MİTCHELL'A ÇOK SINİRLENMÎŞTÎ.
Ama, F. Lee Bailey'1' bozuntusu bir adamın akşamki planlarını bozmasına izin verecek kadar değil. O akşam son zamanlarda çok popüler olan gece kulübüne girerken, neşesi çoktan yerine gelmişti. Christy's, akşam yemeğinden sonra geceyi sonlan- dırmak istemeyen bir kalabalığın doldurduğu, gürültülü ve hareketli bir mekândı.
İçkiler çok pahalıydı ve çoğunluğu pastel renklerdeydi. Kulüp, birasını şişeden ve içkisini de sek içmeyi sevenler için uygun bir yer değildi. Etraflarını etkilemek ve aynı oranda etkilenmek isteyen kalabalıkları çeken bir yerdi.
Erkekler Atlanta'nın hırslı ve başarılı tipleriydi, kadınlar ise asla kendi içkilerini sipariş edemeyecek kadar güzeldiler. Kendini zenginlik, güç ve mükemmel yanık tenlere sahip olmaya adamış iyi giyimli, varlıklı insanlardan oluşan bir kalabalıktı. Creighton hepsinin sahip olmak için yanıp tutuştuğu şeylere sahip olan birinin edasıyla içeri girdi.
Bara doğru ilerlerken, boşta olduklarını belli eden birçok kadının ilgi odağı oldu. Creighton onları baştan aşağı süzüp, her birinin özelliklerini değerlendirdi. Ama hiçbiri ilgisini çekmedi. Bu akşam, özel birini arıyordu. Onu gördüğü anda o olduğunu anlayacaktı.
Barda durup, limonlu soda sipariş etti. Müzik çok gürültülüydü. Sohbetler sık sık kahkaha sesleriyle kesiliyordu. Başka bir akşam olsa, bu karnaval havası onun sinirini bozardı ama bu akşam buna katlanabilir, hatta zevk bile alabilirdi. Derek Mitchell'a rağmen.
Süslü konuşan o aşağılık herif kim olduğunu sanıyordu da, onu müvekkili olarak kabul etmiyordu? Başka bir dolu müvekkili varmış! Çok yoğunmuş! Kimi kandırıyor. O herif, haksız yere ün salınış, trafik cezalarına

bakan bir tazminat avukatından fazlası değildi.
Creighton bürodan çıktıktan sonra koçuyla tenis maçı yapmak için şehir kulübüne gitmiş, daha sonra eve dönüp, Tayland yemeği sipariş etmişti. Yemeğini tepsiden yerken, annesinin ilk kopyasını mahvettikten sonra yenisini aldığı DVD'yi izlemişti. Annesinin film hakkındaki yorumu kesinlikle doğruydu - berbat bir filmdi. Kıçında kelebek dövmesi bulunan 1 Amerikalı ünlü ceza a vukatı.
C

aptal yıldız adayına uygun ap- lal bir rol. Kelebek, yıldız adayından daha yetenekliydi.
Sonuna kadar izlemeyip, yerine eski bir Brian De Palma yapımı gerilim filmi koymuştu. Filmde tehlikedeki bir kız elektrikli matkapla resmen delik deşik ediliyordu. Çok kanlı ve bekâretin bozuluşunu sembolize edişi açısından biraz bayat bir sahneydi ama filmin tüm dünyada kült sayılmasında bu sahnenin büyük etkisi vardı. Dehşet sahneleri çok iyiydi.
Sonra duş almış, dışarı çıkmak için giyinmişti. Ve işte buradaydı, yeni Brioni takımıyla çok iyi görünüyordu ve sahte bir kayıtsızlık içinde esas kadınının ortaya çıkmasını bekliyordu.
Çok fazla beklemesi gerekmedi. Sodasının yarısına gelmişti ki, onu barın diğer ucunda gördü. Meşgul barmenlerden birinin dikka- lini çekmeye çalışıyordu.
İnce yapılıydı ve düz sarı saçları vardı. Ama dün akşam ona oral seks yapan fahişenin saçları gibi değildi. Barmen onu fark etmeyip başka birinin siparişini alınca, çileden çıkmış bir ifadeyle başını sallayınca saçları loş ışıkta pırıl pırıl parladı.
Creighton, ona doğru bakmasını diledi. Onun yanına gitmeden önce kendisini fark etmesini istiyordu. Kadın sanki bu çağrıya cevap verecekmiş gibi gözleriyle etrafı taradı. Kayıtsız ve kibar bir tavırla bara yaslanmış, sanki büyülenmiş gibi ona bakan Creighton'ı gördü.
Kendisinin de ona aynı şekilde baktığının farkında değildi.
Creighton bardağını elini alıp, tek kaşını kaldırarak bir içki teklifinde bulundu. Kadın biraz tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı. Creighton göz kontağını bozmadan, kasten yavaş yavaş ona doğru ilerledi. Kadının yanma vardığında ilkönce hiçbir şey söylemeyip, gözleriyle konuşmayı tercih etti. Sanki gözleriyle onu yiyormuş gibi yüzüne baktı. Kadınlar bundan çok hoşlanırdı.
Sonra sesini duyurmak için ona doğru eğilerek, "Dünyanın bunca kentinde bunca bar varken, o benimkine geldi," dedi.
Kadın birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra endişeli ve şaşkın bir ifadeyle, "Efendim?" dedi.
Humphrey Bogart hayranı değildi. Çok yazık. "Ne içmek istersiniz?"
"Elmalı martini?"
Creighton'ın başka bir şey sipariş etmesini istemesinden korku- yormuş gibi cümlesinin sonuna bir soru işareti koymuştu. Creighton bundan iki sonuç çıkardı. Birincisi, kendi klasmanı dışında oynuyordu. Ve ikincisi, bunun farkındaydı. Mükemmel.

Barmen hızla önlerinden geçerken, Creighton parmaklarını şaklattı.
"Bayana bir elmalı martini."
Barmen omzunun üzerinden, "Anlaşıldı," diye seslendi.
Creighton bundan sonra tüm dikkatini kadına yöneltti.
Kadın parmaklarını şaklatarak, "Demek, böyle yapılıyormuş,"
dedi.
"Böyle de yapılıyor."
"Benimki bu kadın gibi etkili olmaz. Senin kadar otoriter bir havam
yok."
Creighton onu tepeden tırnağa süzüp, ölçülü bir cüretle, "Buna
ihtiyacın yok," dedi.
Kadının, şirin, alçakgönüllü bir ifadeyle yüzü kızardı. Üzerinde,
bütçesi kısıtlı genç işkadınlarının alışveriş yaptığı, uygun fiyatlı bir
dükkândan alınmış bir tayyöre ait olduğu belli olan dar, siyah bir etek vardı.
Büyük ihtimalle, işten sonra takımın ceketini çıkarmıştı. İçindeki
kırmızı saten bluz ofiste mütevazı görünüyor olabilirdi ama ceketsiz ve
sutyensiz oldukça seksi duruyordu. Creighton onun sutyenini bayanlar
tuvaletinde çıkarıp, taklit tasarımcı çantasının içine tıkıştırdığından emindi.
Gündüzleri bir ofis çalışanıydı, geceleri ise yakışıklı prensini arayan bir
avcıya dönüşüyordu. Avını tuzağa düşürmek için gerekli olan malzemeleri -
saç ürünleri, makyaj malzemeleri, ince topuklu ayakkabılar, takılaralabilmek
için büyük ihtimalle öğle yemeğinden kısıyordu. Creighton'a
göre, yaptığı şey, fahişeliğin kabul gören bir şekliydi. Ama, Creighton'ın
şansına, rüyalarının erkeğini tuzağına düşürmüş gibi görünüyordu. Ucuz
bluzunun altından görünen göğüs uçları, heyecanını eleveriyordu.
Creighton, "Adın ne?" diye sordu.
"Ariel."
"Ariel. Çok güzel."
"Teşekkür ederim."
Creighton ona doğru biraz daha eğilerek, "Adın da güzel," dedi.
Kadın kızardı. "Senin adın ne?"
Creighton ona ismini söyleyince gülerek, "Bu ismi daha önce hiç
duymamıştım," dedi.
"Soyadını. Ama bana kısaca Tony diyebilirsin."
Kadın işveli bir şekilde, "Merhaba Tony," dedi.
İçkisi gelmişti. Creighton içkiyi ona verince, bir yudum aldı.
Creighton, "Güzel mi?" diye sordu.
"Harika, teşekkürler."
"Rica ederim."

"Sen bir şey içmiyor musun?"
Creighton yanında getirdiği bardağı havaya kaldırdı.
"Votka tonik mi?"

"Soda."
"içki içmiyor musun?"
"Hayır."
"Hiç mi?"
Creighton başını iki yana salladı.
"Dini sebeplerden dolayı mı?"
Creighton gülerek, "Hayır," dedi.
"Peki, o zaman neden?"
"Bastırıcılardan hoşlanmam."
Kadın kirpikleri arasından ona bakarak, "Peki ya uyarıcılar?"
"Onlara ihtiyacım yok."
Sözel oynaşma çok kolay olmuştu. Creighton iyice sıkılmadan önce ona nerede çalıştığım sordu.
Kadın beş dakika boyunca işinden bahsettikten sonra bile Creighton onun kulağa çok sıkıcı gelen işinin ne olduğunu hâlâ tam olarak anlayamamıştı. Onun fiziksel özelliklerini ayrıntılı bir şekilde incelerken, sesini yok saydı. Yakından inceleyince üst dişlerinin alt dişlerinden daha önde olduğunu fark etti ama bu ona hoş bir hava veriyordu. Burnundaki ve yanaklarındaki çilleri pudrayla kapatmaya çalışmıştı. Gözleri hoş bir kahverengi tonuydu. Şeri rengiydi.
Kadın içkisini bitirip, barmene yeni bir tane hazırlamasını işaret ettikten sonra, "Peki ya sen Tony? Sen nerede çalışıyorsun?" diye sordu.
Creighton hafifçe güldü ve kalçasını onunkine sürterek, ona biraz daha yaklaştı. "Hiçbir yerde."
"Gerçekten nerede çalışıyorsun?"
"Hiçbir yerde çalışmıyorum."
Kadın onun giysilerine ve saatine baktı. "İyi para kazanıyor gibi görünüyorsun."
"Doğrusunu istersen, çok zenginim. Kötü bir soyadı beraberinde oldukça fazla para getiriyor. Bunun adil bir alışveriş olduğunu düşünüyorum."
Kadın kıkırdadı. Ama Creighton'ın onunla birlikte gülmediğini görünce, doğruyu söylediğini fark etti ve şaşkın bir ifadeyle, "Gerçekten mi?" diye sordu.
Yine "gerçekten" lafını kullanmıştı. Pekâlâ, kız pek zeki değildi. Bu çok daha iyiydi.

İkinci martini geldi. Kız martinisini yudumlarken, onu süzdü.
Creighton gülümsedi. "Zengin olduğumu öğrenince benden daha mı çok hoşlandın?"
"Senden daha önce de hoşlanmıştım."
Creighton, onun stratejisini planladığını hissedebiliyordu. Merakı artmıştı ama bunun ona üstün gelmesine izin vermeyecekti, bu yüzden sanki Creighton'ın finansal durumu onun için hiç önemli değilmiş gibi sohbet konusunu değiştirdi.
"Peki, çalışmıyorsan ne iş yapıyorsun?"
"Tenis oynuyorum, ama gerçek tutkum sinema. Filmler, yönetmenler,

senaristler, oyuncular."
"Oh, Tanrım. Bu şeylere ben de bayılıyorum!"
"Öyle mi?"
"Bence Us Weekly kırmızı halı haberlerini çok iyi verir. Ama People dergisini de severim. Özellikle de, en iyi ve en kötü Oscar kıyafetleri haberlerini. En sevdiğin film hangisi? Benimki Seks ve Şehir ile Gelin Savaşları."
Yüce Tanrım. "Cidden mi?"
İkinci martisini bitirmesi on beş dakika sürdü. Ve bu sırada, fiziksel olarak Creighton'a daha da yaklaşırken, anlamsız bir sohbete devam etti. Üzerinde iyi çalışılmış ama algılanabilir bir yöntemi vardı. Bir şey belirtmek istediğinde, Creighton'ın eline dokunuyordu. Alçak sesle konuşuyor ve Creighton daha iyi duyabilmek için ona daha da yaklaşmak zorunda kalıyordu. Sonunda, birbirlerine o kadar yaklaşmışlardı ki, göğüs uçları resmen Creighton'ın kollarına değiyordu.
Daha da ileri gitmenin vakti gelmişti.
"Bir tane daha?"
Kadın, boynunu ve göğsünü ön plana çıkararak, kafasını arkaya attı.
"İçmesem daha iyi olur. Yarın iş var." İşveli bir şekilde diziyle Creighton'ın bacağını dürttü. "Bazılarımıza."
"Bu çok kötü oldu. Ben de sana başka bir yere gitmek ister misin diye soracaktım. Birbirimizi duymak için bağırmak zorunda kalmayacağımız bir yere."
Kadın gözlerini kararsızlıkla kırpıştırdı. "Hımm, ben..."
"Hayır mı?"
"Şey...."
"Açıklama yapmana gerek yok." Creighton anlayışlı bir ifadeyle onun koluna dokundu. "Beni tanımıyorsun."

Kadın gözlerini ondan kaçırdı, sonra tekrar ona bakarak, "Nereye? Yani, nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu.
"Sen söyle. Benim için fark etmez. Ben sadece geceyi uzatmak istiyorum." Kadının elini tutarak, "Bak, farklı arabalarla gidebiliriz. Ben Porche'mi alırım, sen de..."

"Senin Porche'n mi var?"
"Seni onunla çok yakın bir gelecekte bir gezintiye çıkaracağıma söz veriyorum. Sadece bu gece değil." Kadının gözlerinin içine bakarak, "Korkmana gerek yok, ama neden korktuğunu da anlıyo- I um. Haberlerde bir sürü şey duyuyoruz."
"O kadar çok korkmuyorum. Sadece... ben biraz gerginim, çünkü evimi sürekli arayan bir adam var. Beni biraz ürkütüyor."
"Müstehcen laflar mı ediyor?"
"Hayır. Sadece ben kapatana kadar bekliyor."

"Polis, bu aramaları kimin yaptığını bulabilir."
Kadın hemen, "Oh, ben kim olduğunu biliyorum," dedi. "Eskiden tanıdığım biri. Bana biraz sorun çıkardı." Önemsiz bir sorun olduğunu belirtmek için de eliyle bir hareket yaptı. "O artık tarih oldu."
Creighton ona doğru yaklaşıp, elini sıkarak, "Onu senin için dövmemi ister misin?" diye sordu.
Kadın gülerek, "Hayır, inan bana, bu zahmete değmez," dedi.
"Tedbirli davranmakta haklısın." Kadının elini bıraktı. "Kafana takma. Başka bir zaman yaparız. Eğer buraya sık sık geliyorsan, mutlaka tekrar karşılaşırız." Arkasını dönüp, garsona hesabı getirmesini işaret etti.
Kadın, Creighton'ın tahmin ettiği gibi yemi yuttu. Sanki onun yok olmasından ve eline geçen bu fırsatı sonsuza dek kaybetmekten korkuyormuş gibi Creighton'ı kolundan yakaladı. "Daireme yakın bir kafe var. Kalitesiz bir yer ama geç saatlere kadar açık. Orada buluşup, bir kahve içebiliriz."
Creighton ona en çekici gülümsemesiyle bakıp, "Kulağa çok hoş geliyor," dedi.
"Önce bayanlar tuvaletine gitmem lazım."
"Burada bekliyorum."
Kadın artık kararını verdiği için onun gönlünü hoş etmeye istekli ve hazırdı. Kalabalığın arasından tuvaletlere doğru ilerledi. Tuvaletlerin bulunduğu koridora girerken, dönüp Creighton'a el salladı.
Creighton ona çenesini hafifçe kaldırarak karşılık verirken, içinden güldü. Kadın ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Büyük ihtimalle, kendini çimdikliyor, bu işi mahvetmemesi için kendini tembihliyor, aynadaki yansımasını inceleyip, gerekli düzeltmeleri yapıyor ve ağız spreyi sıkıyordu.
Beş dakika geçmesine rağmen hâlâ geri dönmemişti.

Creighton zaman geçirmek için barın arkasındaki renkli aynada kendi yansımasını inceledi. Takım elbisesi çok şıktı. Öğlen tenis kortunda geçirdiği zaman cildine bir parlaklık vermiş ve saçındaki sarı meçlerin rengini iyice açmıştı. Kadının göğüs uçlarının bu kadar tepki vermesine şaşırmamalıydı.
Hayranlıkla kendi yansımasına gülümsedi.
Ve tam o sırada, Julie Rutledge'ı gördü.
Aralarında birkaç metre ve bir sürü insan vardı ama Julie'nin gözleri onun aynadaki gözlerine odaklanmıştı. Onu kendi yansımasına hayran hayran bakarken yakalayınca, pis pis sırıtmış ve arkasını dönüp, çıkışa doğru ilerlemişti.
"Kahretsin." Bara arkasını dönüp, kaba bir şekilde para avcısı bir kızı ve birbirlerine resmen yapışmış bir çifti iterek ilerledi. Kalabalığın arasında ondan çok daha hızlı bir şekilde ilerleyen Julie'den başka bir şeyi umursamıyordu.
Creighton ona yetiştiğinde Julie valeye park fişini veriyordu. Creighton valeye, "Bize biraz izin verir misiniz?" dedi. Julie'yi kolundan tutup kenara çekti ve geri geri sarmaşık kaplı duvara doğru ilerletti.

Kaba kuvvete başvurması Julie'yi çok sinirlendirdi. "Bırak beni."
Creighton onu bıraktı ama kontrollü bir ses tonuyla, "Hiç durma Julie, olay çıkar. Polis çağır, ne duruyorsun? Buraya geldiklerinde onlara beni takip ettiğini söylerim," dedi.
"Bana kabadayılık yapma Creighton. Polisin senin hakkında söyleyeceklerimi duymasını istemezsin."
"Neymiş onlar?"
"Paule olan nefretin."
"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bunu za- Icıı biliyorlar. Onlara kendim söyledim."
"Bu cinayetin arkasında senin olduğunu biliyorum."
Creighton kahkaha attı. "Hikâye uydurmakta gerçekten iyisin. Senaryo yazmayı hiç düşündün mü? Amcamı sana kul köle eden bu /engin hayal gücün müydü? Yoksa, ona yaptığın oral seksler mi?"
Julie öfkeli gözlerle bakarak yavaş yavaş ondan uzaklaştı. "Paul'ü kandıramadın."
"Kandırmak mı?"
"O senin gerçek karakterini biliyordu."
"Öyle mi?"
"Ben de biliyorum."

"Bu kadar öfkelendiğinde seninle tartışmaktan nefret ediyo- I um Julie. Ama Talihin Dönüşünde Jeremy Irons'ın oynadığı Claus von Bülow karakterinin dediği gibi, 'Hiçbir şey bilmiyorsun.'"
Maggie ayağa kalkıp, havladı. Saniyeler sonra Derek'in kapı /.ili çaldı.
Derek masasının üzerindeki saate baktı. "Bu da kim?"
Derek hazır yemek alıp, eve gelmişti. Televizyonda Braves'in ilk birkaç atışını izlerken, yemeğini yemiş, sonra da çalışma odasına geçip gecenin geri kalanını çalışarak geçirmişti. Tatildeyken kaçırdığı işlere yetişebilmesi zaman alacaktı. Evde dikkatini daha çok loplayabiliyor ve ofiste yaptığı işlerden daha fazlasını yapıyordu.
Çıplak ayak, üzerinde bir şort ve eski bir tişörtle, ışıkları açarak kapıya doğru ilerledi. Kimseyi beklemiyordu, özellikle de kapısının gözetleme deliğinden gördüğü kişiyi.
Kilidi çevirip, kapıyı açtı. "Burada ne arıyorsun?"
Creighton Wheeler hızla yanından geçip, içeri girdi. "O kadının peşimi bırakmasını sağlamam istiyorum. Bunun bana kaça patlayacağı, kimlere rüşvet vereceğin ya da kaç takla atacağın umurumda değil. Ne yapman gerekiyorsa yap, sadece onun beni rahat bırakmasını sağla."
Derek kapıyı kapatırken sertçe, "İçeri gir," dedi.
"Şüpheleri bana yöneltmekten ve bana isimler takmaktan öteye gitti."
"Öncelikle, 'o kadın' kim? Roberta Kimball mı?"
Creighton, "Julie Rutledge," dedi. "Başlarda etrafta ettiği küçümseyici laflar vardı. Ama artık fazla olmaya başladı..." Lafını kesip, temkinli bir ifadeyle hâlâ havlayan Maggie'ye baktı. "Isırmaz, değil mi?"
Derek, sertçe köpeğine oturmasını söyledi. Maggie onun ses tonundaki öfkeye karşılık verdi. Aslında Derek'i kızdıran Maggie değil, beklenmedik

misafiriydi. "Gecenin bu saatinde evime gelip bağırıp çağırmaya ne hakkın var? Ne kadar küstahsın."
"Ve çok da zenginim."
Derek, Creighton'a yaklaşıp, parmağını onun yüzüne doğru sallayarak, "Bu senin, her istediğini yapabileceğini göstermez. Özellikle de, kapıma dayanma. Seni temsil etmeyeceğim. Bunu daha açık nasıl ifade edebilirim bilmiyorum."
Creighton, Derek'in ondan hoşlanmamasına neden olan o kendini beğenmiş tavrı takındı. Derek'i yıldıramayınca, öfkeli tavrını bir kenara bırakıp, yavaşça geriye doğru birkaç adım attı. iki eliyle aralarındaki boşluğa vurur gibi bir hareket yaparak, "Tamam, tamam. Önceden

aramadığım için özür dilerim. Bu kaba bir hareketli Ama seninle konuşmam gerekiyordu."
"O zaman ofisimi arayacak ve iş saatleri içinde bir randevu isleyecektin."
"Benimle görüşür müydün?"
"Hayır."
Creighton, kesinlikle anlamına gelen bir hareket yaptı.
"Söylemem gereken her şeyi bu öğlen söyledim."
"Bu öğlen buluştuğumuzda, Julie Rutledge beni takip etmiyordu."
"Takip etmek mi?
"Evet. Aklım kaçırmış. Bir travma yaşıyor olmalı. Bunun gibi bir şey. Bilmiyorum. Deliliğini bana odaklamış olmasa umurumda da olmaz. Amcamın vurulduğu o soygunda parmağım olduğunu söylüyor. Evet, resmen, 'Bunun arkasında senin olduğunu biliyo-
I ıiiii,' dedi."
Julie, Derek'i kandırmıştı ama Derek onun aklını kaçırdığına, II ;ıvma sonrası stres sendromu yaşadığına ya da deli olduğuna inan- I myordu. Aslında tam tersini düşünüyordu. Ama onu tanıdığını söyleyemezdi.
"Televizyonda deli gibi görünmüyordu."
Creighton bunu duymazdan geldi. "Onun için uzaklaştırma ka- I an çıkarttıracağım. Ya da sen çıkart."
"Anlamadım?"
"Yarın. Bir yargıca gitmeni ya da uzaklaştırma kararı çıkarttırmak için ne yapman gerekiyorsa onu yapmanı istiyorum. İçinde bulunduğu ruh haliyle neler yapabileceğini Tanrı bilir. Onun yakmla- ınıda olmasını istemiyorum. Uzaklaştırma kararını çıkarttır, böylece özelime girerse tutuklanabilir."
"Bu o kadar kolay değil Creighton."
"Ne kadar zorsa o kadar para kazanacaksın. Neden korkuyorsun?"
Derek her şeyi -Derek Mitchell dahil- yeteri kadar para verir- e satın alabileceğini düşündüğü için bu zengin piçin kıçını tekme- lemekten korkuyordu. Ama onu dövmek, kendisini mahkemelik etmekten başka bir işe yaramazdı, bu yüzden kendine hâkim olmaya çalışarak, "Seni bu kadar sinirlendiren şey nedir? Ne oldu? Bayan Rutledge'ın hayatın için bir tehlike teşkil ettiğine seni inandıran şey nedir?" diye sordu.
Derek dinlemeye hazır olduğunu göstermek için geri geri gidip, bir

koltuğa oturdu. Maggie ayaklarının dibine yatıp, şüpheli gözlerle, kusursuz dikilmiş krem rengi takım elbisesiyle holde volta atarak, Derek e Christy's adlı bir barda Julie Rutledge'la karşılaşmasını anlatan adamı izledi.

Sözlerini bitirince Derek, "Orada ne yapıyormuş?" diye sordu.
"Dinlemiyor musun? Beni takip ediyordu."
"Yanında biri var mıydı?"
"Bilmiyorum. Sanmıyorum." Creighton'ın kasılmış ve yanlara doğru açılmış parmakları sabırsızlığını eleveriyordu. "Yalnız olup olmaması neyi değiştirir? Onu aynadan bana bakarken yakaladım. Onun beni izlemesine seyirci kalamam. Bu konuda bir şey yapmak zorundasın."
"Yanlış. Zorunda değilim." Derek soğukkanlı bir ifadeyle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen ve Julie Rutledge popüler bir barda birbirinize rastladınız. Tesadüfi bir karşılaşma..."
"Tesadüfmüş, külahıma anlat."
"Halka açık bir yerde tesadüfi bir karşılaşma, takip sayılmaz."
"Beni oraya kadar takip etmiş."
Derek omzunu kaldırıp, "Olabilir," dedi.
"Kesinlikle öyle."
"Buna dair bir kanıtın var mı?"
"Tabii ki yok, sadece biliyorum."
"Seni daha önce de izledi mi?"
"Onu görmedim ama bu bir yerlere saklanmadığı anlamına gelmez."
Derek'in tek yapabildiği ifadesiz tavrını korumaktı. "Bir yerlere gizlenmek mi? Çalıların arkasına falan mı? Seni neden izlesin ('ıcighton?"
"Çünkü o saplantılı biri."
"Onun evinin etrafında dolandığını gördün mü? Ya da Porsce' sinin? Ya da tenis kulübündeki dolabının?" Derek, Creighton'ın bu imalı sözlerinden hoşlanmadığını görebiliyordu.
Gergin bir ifadeyle, "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.
Derek dalga geçmeyi bırakıp, ayağa kalktı. "Eğer Julie Rutledge seni gecenin bir yarısı arayıp, ölüm tehditlerinde bulunur ya da postayla sana korkunç mesajlar gönderir veya spagetti tencerende hir tavşan haşlarsa..."
Susup, Creighton'ın bir yorum yapmasını bekledi. Yapmayınca, "Bir filme atıf yapıyordum," dedi.
Creighton neredeyse dudaklarını kıpırdatmayarak sert bir ses Umu y la , "Anladım," dedi.
"Eğer böyle şeyler yapmaya başlarsa, o zaman uzaklaştırma kararı çıkarmanın zamanı gelmiş demektir."
"O zaman bu davayla ilgilenir misin?"
Derek, Creighton Wheeler'in evinden gitmesini istediği ve yorgun olduğu için isteksizce, "Bunu düşünürüm," dedi.

Creighton memnun olmuşa benzemiyordu ama sakinleşmiş gibiydi.
"Pekâlâ. İyi. Seni arayacağım."
Derek gidip, kapıyı açtı. Creighton yanından geçerken, onu omzundan tutup, kendine doğru çevirdi. "Ne kadar paran olduğu umurumda değil, sakın ama sakın bir daha evime gelme."
Creighton burnundan güler gibi bir ses çıkararak, "Yoksa?"
d e d i .
"Yoksa, canını yakarım."
Creighton en çekici gülümsemesiyle, "Söz mü?" dedi. Sonra, I Jerck'e bir öpücük gönderip, kaldırıma park ettiği arabasına doğ- I m yürüdü.

117

11. BOLUM

TLANTA HAYİR DERNEGÍ'NÍN YAŞLİ ÜYESÍ JULİE'YE bir zarf uzattı. "İşte, vergi makbuzunuz. Üzerine tablonun piyasa değerini yazabilirsiniz. Artırmanın taban fiyatı ne olacak?"
Chez Jean, o akşam düzenlenecek olan hayır gecesinde açık artırmaya çıkarılacak bir tablo bağışlamıştı. "Ressamın eski çalışmalarından biri geçen hafta Sausalito'da yedi bin iki yüz dolara satıldı."
"Taban fiyatı beş bin dolar olarak belirleyelim."
"Umarım, çok daha fazla kazandırır."
"Kazandıracağından eminim." Yaşlı kadın anlayan bir gözle tabloyu inceledi. "Ben de açık artırmaya katılmayı düşünüyorum."
Julie gülümseyerek, "İyi şanslar," dedi. Ve tabloyu müzayedenin yapılacağı salona nasıl göndereceğini anlatmaya başladı. Kate başka bir müşteriye bir tablonun özelliklerinden bahsediyordu. Galeriye sık sık uğrayan ama hiçbir şey almayan yaşlıca bir beydi. Julie, onun civardaki dükkânlara alışveriş yapmaktan çok sohbet etmek için uğradığını düşünüyordu ama yine de o ve Kate, onun ziyaretlerinden çok hoşlanıyorlardı. Galeride asla çok uzun kalmazdı.
Galerinin kapısının üzerindeki zil yeni bir müşterinin geldiğini haber verince Julie, geleni karşılamak üzere kapıya doğru döndü. Ama içeri girenler, Dedektif Kimball ve Sanford'du. Ellerinde cop vc kalkan olsa, ancak bu kadar polis memuruna benzerlerdi. Tavırları çok resmiydi. Herkes susup, onlara baktı.
Julie hoş bir tavırla, "Günaydın," dedi.
Onlar da uygun bir şekilde karşılık verdiler.
"Sizinle hemen ilgileneceğim."
Sanford'dan daha az gergin görünen Kimball, "Acele etmeyin," dedi.
Ama Julie onun rahat tavırlarının numara olduğunu anladı. Roberta Kimball, ona hiç de sanat galerilerinin müdavimi olan biri l'ibi gelmiyordu.
Julie dernek yöneticisine dönerek, "Açık artırmadan sonra ka- lıp, taşıma sırasmdâ zarar görmemesi için tabloyu kendim paketleyeceğim," dedi.
"Bu çok iyi olur." Yaşlı kadının kırışık yüzü Julie'nin elini ok- ş arken üzgün bir ifade aldı. "Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum hayatım." Sanat

A

eserlerini inceleyen -ya da inceliyormuş gibi yapan- dedektiflere bir bakış attı. "Paul harika bir insandı. Bu kadar kötü bir şekilde öldüğüne hâlâ inanamıyorum."
Kadın bunu söyledikten sonra gitti. Yaşlı adam, Kate'i yanaklarından öpüp, oradan ayrıldı.
Kimball, "Galiba, odayı boşalttık," dedi. "Bunun için üzgünüm."
"Satışımızı engellemediniz. Sizi buraya getiren şeyin nedenini öğrenebilir miyim?"
Dedektifler, ne yapacağını bilemez bir halde yanlarında duran kate'e baktılar. Julie onları tanıştırdıktan sonra tuhaf bir sessizlik oklu.
Kate, "Espresso isteyen var mı?" diye sordu.
Kimball, "Ben isterim," dedi. Sanford teklifi geri çevirdi.
Julie, içecekleri getirmek için izin isteyen Kate'e, "Biz salonda olacağız," dedi.
Julie onlara yolu gösterdi. Dün bu saatlerde salonda Derek Mitchell'la birlikteydi. O odaya bir daha onu düşünmeden girip giremeyeceğini merak ediyordu. Bundan şüpheliydi. Sanki ruhunu orada bırakmıştı ve dedektiflerle birlikte odaya giren Julie onun tarafından saldırıya uğradığını hissetti.
Dedektifler küçük kanepeye Julie ise karşılarındaki sandalyeye oturdu. Sanford bir zarf göstererek konuşmaya başladı. "Elimizde yeni fotoğraflar var."
"Aynı adamın mı?"
Kimball başını salladı. "Cinayetten iki gün önce lobiden geçerken kameraya yakalanmış. Fotoğraflardan biri oldukça iyi durumda."
"Görebilir miyim?"
Sanford zarfı açıp, 20x25 cm boyutlarındaki fotoğrafları çıkardı ve Julie'ye uzattı. "En üstte duran en iyisi."
Kate üzerinde espresso fincanı bulunan küçük bir tepsiyle içeri girdi. O kahveyi servis ederken, Julie de fotoğrafı inceliyordu. Fotoğraf, bir gün önce gördüğünden daha kaliteliydi. Kumlu ve bulanıktı. Diğerlerine de göz gezdirdi ama Sanford'un dediği gibi en üstte duran en iyisiydi.
"Fotoğrafların hepsi kesinlikle aynı adama ait," dedi.
Kimball espressodan bir yudum alıp, başıyla Kate'e teşekkür etti.
Julie, "Kesinlikle aynı adam," diye konuşmaya devam etti. "Ama onu daha önce hiç görmedim."
Sanford hayal kırıklığına uğramıştı. "Emin misiniz?"

"Kesinlikle. Onu tanımıyorum."
Sanford arkasına yaslanıp, kollarını kanepenin arkasına doğru uzatarak, gerindi. Kate'e bakarak, "Bir bardak su rica edebilir miyim?" diye sordu.
Julie'nin omzunun üzerinden fotoğrafa bakan Kate hemen ha- ıckete geçti. "Tabii ki. Julie?"

"Hayır, teşekkür ederim."
Genç kadın odadan çıkıp, Julie'yi dedektiflerle yalnız bıraktı. I)edektifler, Julie'yi, Derek Mitchell'm çıplak şişman adam tablosu- ım incelediği gibi inceliyorlardı.
Julie, "Ne var?" diye sordu.
Sanford, "Bize her şeyi baştan anlatın," dedi.
"Soygunu mu?"
"Her şeyi. Paul Wheeler'la birlikte süitten çıktığınız andan başlayarak."
Julie, yüzünde hiçbir acıma ifadesi olmayan Kimball'a baktı. Kahvesini bitirmiş, koltukta öne doğru çıkıp, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Sanford kanepenin minderine yaslanmıştı. İkisi de hazır İtekliyorlardı.
Julie sabırla ifadesini tekrarladı. Soyguncuyu gördüğü kısma geldiğinde durdu. "Bana özellikle ne öğrenmek istediğinizi söylerseniz, belki size..."
Kimball, "Özellikle anlatmanızı istediğimiz bir şey yok," dedi. "Lütfen, devam edin."
Julie, içeri giren Kate'in Sanford'a suyunu vermesini bekledik- Icn sonra kaldığı yerden devam etti ve onlara sağlık görevlilerinin geldiği ana kadar yaşanan her şeyi anlattı. "Onlar gelene kadar beni l'aul'den ayıramadılar. Beni ondan ancak zorla ayırabildiler."
Birkaç saniye kimse bir şey söylemedi. Sanford su bardağından bir yudum aldıktan sonra bardağı sehpaya, Kimball'ın boş fin- I anının yanına bıraktı. Rahatsız edici sessizliği bozan kişi Kimball oldu.
"Yeni fotoğrafları diğerlerine de gönderdik. Hepsi sizin gibi, loloğrafta adamı teşhis edemedi."
"Soyguncunun maskesi, güneş gözlüğü ve eldivenleri vardı. Onun bu fotoğraflardaki adam olduğunu söyleyebilmek imkânsız."
Kimball, "Doğru," dedi. "Bu konuda bir şansımız olduğunu düşünmüyorduk zaten. Ama onlarla telefonda konuşurken, her birine, size de yaptığımız gibi olayı baştan anlattırdık. Ve bayanların ikisinin de ayrı ayrı söylediği bir şey dikkatimizi çekti. Daha önce yakalayamadığımız ya da dikkat etmediğimiz bir şey."

Julie, Sanford'a baktı ama parlak gözlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.
Julie, aralarında bu sefer idareyi Kimball'ın alması konusunda bir karara vardıklarını düşündü.
Julie, tekrar Kimball'a dönerek, "Neymiş o?" diye sordu.
"Diz çökmemişsiniz. Soyguncu herkese diz çökmesini söylediğinde, siz ayakta kalmışsınız."
"Diz çöktüm."
Kimball, "Ama hemen değil. Neden?" diye sıkıştırdı. "Maskeli bir adam size silah doğrultmuş ve sizden diz çökmenizi istiyor. Nashville'li kadınlardan biri korkudan altına kaçırdığını itiraf etti. Diz çökmezse adamın onu vuracağından korktuğu için hemen söyleneni yapmış. Arkadaşı da."
Julie, "Kaliforniyalı adam..." diye söze başladı.
Kimball onun lafını kesti. "Korkudan kımıldayamadığını söyledi. Sonra, adam silahıyla onu dürtüp, diz çökmesini söyleyince, diz çökmüş.

Hepsi, sizin ona karşı geldiğinizi söyledi. Onunla tartışmış ve Paul'ün dizlerinde artrit olduğunu söylemişsiniz. Sizi aşağı, yanına doğru çeken Wheeler olmuş."
Sanford kollarını indirp, ortağının oturuşunu taklit ederek, koltukta öne doğru çıktı. Sonunda konuşmaya katılarak, "Cesur biri misinizdir, Bayan Rutledge?" diye sordu.
"Öyle olduğumu hiç düşünmemiştim ama cesaretim daha önce hiç bu boyutlarda sınanmamıştı. Herkes ölüm korkusuna farklı tep-
Is i verir. Sanırım, böyle bir durumla karşılaşana kadar nasıl bir tepki vereceğimizi bilemeyiz. Ama o an cesur olduğumu hatırlamıyorum."
Kimball, "Ne hissediyordunuz?" diye sordu.
Julie biraz bekledikten sonra, "Teslimiyet," dedi.
Kısa bir sessizlikten sonra Sanford, "Ne yaparsanız yapın, sizi öldüreceğini mi düşündünüz?" diye sordu.
Julie onun keskin gözlerine baktıktan sonra dikkatli bir şekilde onu izleyen Kimball'a döndü. "Öldüreceğini biliyordum. Onu ilk (•ördüğüm anda, soygunun düzmece olduğunu anladım. Orada, Paul vc beni öldürmek için bulunuyordu.
Onun emrettiği gibi diz çökmememin nedeni, sanırım bunun sonucu değiştirmeyeceğini düşünmemdi. Gözlük camlarından gözlerini görmeye çalışıyordum."
"Sizi öldürmemesi için ikna etme ümidiyle mi?"
"Hayır. Kim olduğunu çıkarabilmek için."
"Çıkarabildiniz mi?"

Başını sallayarak, öne eğdi. "Creighton'ı görmeye çalışıyordum."
"O değildi, Bayan Rutledge."
"Bunu artık biliyorum."
Galerinin telefonu çaldı. Julie, Kate'in boğuk sesini duydu. Fran- si/ aksanıyla, "Chez Jean. Üzgünüm, kendisi şu anda bir toplantıda," ‹lıyordu.
Polis tarafından sorgulanıyor. Bu daha doğru bir ifade olurdu. Görüşme, sorgulama şeklini almıştı ve bu Julie'yi gittikçe ra- lıalsız ediyordu.
"Neden bu kadar önemli? Ne zaman diz çöktüğüm neyi değiş- I 11 11 ?"
Sanford alçak sesle, "Diz çöküp çökmemenizin hiçbir şey dei'iNiirmeyeceğini söylüyorsunuz," dedi.
"Ve değiştirmedi."
"Paul Wheeler öldü, ama siz hâlâ hayattasınız."
Julie, "Bunu hatırlattığınız iyi oldu," dedi.
Sanford, "Evet, işte, bunun neden önemli olabileceğini anladınız mı?" dedi.
Julie sırayla onlara baktı. "Özür dilerim dedektifler. Sizi hâlâ anlayamadım."
Kimball, "Demek istediğimiz şu, Bayan Rutledge," dedi. "Şöyle bir sonuca varılabilir, soyguncu diz çökmenizi söylediğinde, dediğini yapmadınız, çünkü... onun size zarar vermeyeceğini biliyordunuz."

Ariel Williams, evine girerken, gün bitmek üzere olduğu için mutluydu. Kapıyı kilitleyip, dış dünyayla ilişkisini kesti. Depresyonunun tadını çıkarabileceği kutsal mabedinde olduğu için mutluydu. Yaz tatiline çıkmış olan ev arkadaşı Carol'ı özlese de, evin tamamen kendisine ait olması hoşuna gidiyordu.

Ticari ve bireysel müşterilere elektrikli ürünler satan, bu ürünlerin tesisatını döşeyen ve servisini yapan bir şirketin ofis müdürüydü. Şirkete giren ya da çıkan her şey önce onun masasından geçerdi. Bunları doğru bölümlere yönlendirmek onun göreviydi. İşe gireli çok olmamıştı ama yeteneğiyle patronunun övgüsünü ve iş arkadaşlarının saygısını kazanmıştı. Aslında işini seviyordu. Ama bugün zaman geçmek bilmemiş ve her iş ona sıkıcı gelmişti. Eve dönüp, bir kutu çikolatalı bisküvili dondurmayla yatağa gireceği saatleri iple çekmişti. Dün geceki red- dedilişi bir kâse dondurmayı hak ediyordu.

O kadar muhteşem ve zengin bir adamın, onun gibi kendine güvenmeyen bir kadını gerçekten beğendiğini düşünmekle ne büyük aptallık

etmişti. O, bardaki istediği kadını seçebilirdi. Tüm o havalı kadınların arasından kendisini seçtiğini nasıl düşünebilmişti?

Ne kadar aptaldı!

Adamın söylediği gibi kendisini barda bekliyor olacağını düşünerek bayanlar tuvaletinden çıkmıştı. Adamı göremeyince, ekildiğini hiç düşünememişti. Onun erkekler tuvaletine girmiş olabileceği geldi aklına. Birkaç dakika sonra adam hâlâ ortalıkta görün- I ney ince dışarı çıkıp, kafası dağınık ve meşgul görünen valeye onu i arif etmişti.

"Açık renk takım elbiseli adam mı? Evet, o... Teşekkür ederim elendim. İyi yolculuklar. Ah, bir dakika önce buradaydı."

"Porche'sini aldı mı?"

"Porsche mi? Bu akşam burada bir Porsche yoktu." Elini kaldı- 11p, onun bir sonraki sorusunu engellemiş ve valelerden birine kulakları sağır eden bir ıslık çalmıştı. "Hey Greg, bu arkadaşlara yardımcı olabilir misin? Sizinle hemen ilgilenecek bayan. Beklettiğimiz için özür dileriz." Sonra Ariel'e dönüp, "Bir piliçle birlikte git- ıı," dedi.

Ariel kendini tokat yemiş gibi hissetmişti. "Bir kadınla mı git- I i/ Bir kadınla birlikte miydi? Kiminle?"

"Arabanızı istiyor musunuz?"

Ariel arabasını almış ve kendini budala gibi hissederek, eve doğru yola koyulmuştu. Kahve içmek için buluşmayı teklif ettiği kalenin önünden geçerken, utançtan yüzü kızarmıştı. Onun gibi bir adam bu kadar kalitesiz bir yere asla gitmezdi.

Kendini tam bir aptal durumuna düşürmüştü. Kim bilir, ona şcıı şakrak el salladıktan ne kadar zaman sonra oradan ayrılmıştı? (>11 saniye mi? Beş mi? Bayanlar tuvaletine gitmek için izin isteyip, ona oradan kaçma fırsatı tanıdığında, adamın ne kadar memnun olmuş olabileceğini düşünmek utanç vericiydi.

Çantasını yere atıp, üzerinden atlayarak yatak odasına gitti. İş kıyafetini çıkarıp, eski ve en rahat pijamalarını giydi. Yüksek topuklu

ayakkabılarının yerini havlu çoraplar aldı. Bu akşam dışarı çıkmayacaktı, büyük ihtimalle yarın akşam da. Arkadaşları onu arayıp, bir kızlar gecesine davet etseler bile. İçinden giyinmek, gece kulübüne gitmek ve sohbet etmek gelmiyordu. Zaten çok sağlam olmayan özgüveni yerle bir olmuştu. Mutfağa gidip, buzdolabından bir kutu dondurma çıkardı ve oturma odasına geçti. Kanepenin köşesine kıvrılarak televizyonun uzaktan kumandasını eline aldı.

Düştüğü durumdan o kadar utanıyordu ki, her şeyi paylaştıkları halde dün akşamki olayı Carol'a anlatmamıştı. Onu şimdi aramaya karar verdi. Bir kâse dondurma eşliğinde en iyi kız arkadaşla yapılacak uzun bir konuşma depresyon tedavisinin ilk adımıydı.

Tam Carol'ı arayacakken, telefon çaldı. Arayanın numarasına baktı. Numaranın bulunması gereken yerde "gizli arama" yazdığı halde, kimin aradığını biliyordu. "Pislik herif."

Telefona cevap vermek yerine, bir kaşık dolusu dondurmayı ağzına attı. Telefon sustu. Ama sadece birkaç saniyeliğine. Sonra tekrar çalmaya başladı. "Gizli numara."

Üç kez daha aynı şey olduktan sonra ahizeyi hızla kaldırdı. "Allah belanı versin! Beni artık arama!"

Onun sonsuza dek gittiğini sanmıştı. Silinmiş kötü bir anı olacağını düşünmüştü.

İlk kez aradığında, Ariel onun yüzsüzlüğüne inanamamıştı. Kendini tanıtır tanıtmaz, Ariel büyük bir öfkeyle onu eleştirmeye başlamış, bir yalancı ve bir suçlu olduğunu, aklı başında hiçbir kadının onu yanına yaklaştırmayacağını söylemişti. Eğer onu polise şikâyet etmesini istemiyorsa, kaybolup, bir daha da onu aramamasını söylemişti.

Ama aramıştı ve aramaya devam ediyordu.

Ariel'i hiç tehdit etmemişti. İlk birkaç seferden sonra hiç konuşmamaya başlamıştı. Ama kini, sessizliğin içinde yankılanıyordu ve içerdiği tehdit sinir bozucuydu, özellikle de evde yalnızken.

Ariel çalıştığı şirketin güvenlik sistemlerinden taktırabilmeyi islerdi ama bütçesi en basit, en kapsamsız sistemlerin parasını bile karşılayamazdı. Yine de, Carol yokken içinin rahat etmesi İçin kapı I Mitlerini değiştirmişti. Carol, tedbir almanın sonradan üzülmekten çok daha iyi olduğunu söyleyerek, onun bu önlemini anlayışla karşılamıştı. Ayrıca, tüm pencerelere takılan özel kilitlerin parasının ya- I ısını ödemeyi de kabul etmişti. Bu akşam, hu ek güvenlik, Ariel'in /alen sarışın yakışıklı tarafından bozulan sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olmuyordu. Onu daha da fazla sinirlendirecek bu saçmalı-)î;ı hiç ihtiyacı yoktu.

Artık sinirleri iyice boşaldığı için kendini tutamadı. "Gerçeklen çok zavallısın, bunu biliyor musun? Yaptığın şey çok aptalca. Ilıiiiu ancak çocuklar yapar. Centilmen olduğunu sanıyorsun ama /'c-rçek bir beyefendi telefon açıp, nefesini dinletmez. Geldiğin yere jH-ri dön. Ya da cehenneme git. Sadece beni aramayı kes!" Ariel ona .i)'./.ıiiın payını verdiği için kendini iyi hissederek, telefonu kapattı.

Dondurmasını kaşıklarken, çok bilgece olduğunu düşündüğü bir k.ıı
ara vardı: Telefon sapığı bir serseriden güzel konuşan birzen- >-¦. i i ıe
kadar dünyadaki tüm erkekler pislikti.

12. BOLUM
Hayır gecesinin düzenlendiği şehir kulübü, sultan çadırı şeklinde dekore edilmişti. Parlak renkli ipek kumaşlar tavandan sarkıtılmış ve mücevher gibi parlayan aynalı bir topun bulunduğu merkezde toplanmıştı. Erkek garsonlar Alaaddin gibi giyinmişlerdi. Bayan meslektaşları ise peçeli dansöz kıyafetleri giymişti. Kokteyl masalarının orta süsleri çiçeklerden değil, tavus kuşu tüylerinden yapılmıştı.
Julie, ortamı değerlendirmeye pek fırsat bulamadı çünkü içeri girer girmez, kalabalığın arasında ilk gördüğü kişi Derek Mitchell oldu. Yanında, zümrüt rengi taşlarla işlenmiş bir elbise giymiş, kızıl saçlı, çok güzel bir kadın vardı. Parlak bir çift oluşturuyorlardı. Bir grup insanla birlikte şampanyalarını yudumlayarak ayakta sohbet ediyorlardı. Tam o sırada, Derek, Julie'yi onlara bakarken yakaladı.
Derek'in gülümsemesi yüzünde dondu. Birkaç saniye birbirlerine baktılar. O da Julie gibi yollarının neden eskiden değil de şimdi kesiştiğini merak ediyor muydu? Belki daha önce de kesişmişti ama birbirlerini fark etmemişlerdi. Ama Julie bunun pek mümkün olma-
ULIE, GÜNÜNÜN ANCAK BU KADAR KÖTÜ GEÇEBİLECEğini düşünürken, her şey daha da kötüye gitti.

ılığını düşünüyordu. Onu ilk kez o De Gaulle Havaalanı'nda uçağa I)i ıicrken görmüştü. Daha önce görmüş olsaydı, mutlaka hatırlardı.
Kızıl saçlı kadın Derek'e bir şey söyleyince dikkatini tekrar nna yöneltti.
Derek'in salonda olduğunu bilmek, zaten uzun geçecek bir ge- I enin daha da uzun geçmesine neden olacaktı. Ne yazık ki, Julie'nin i.',ecenin sonuna kadar orada kalması gerekiyordu.
En azından masada oturup, yemek yemesini gerektiren bir davet değildi. Gecenin ilerleyen saatlerinde, yaptırılacak olan hastanenin maketinin sunulacağı, sonrasında ise ihtiyacı vurgulayan ve i ömert bağışlar yapabileceklerin dikkatini çekecek, yürekleri burkan bir videonun izletileceği kısa bir program yapılmıştı. Julie'nin ;ıçık artırmaya bağışladığı tablo, tatil paketleri, lüks bir arazi aracı ve on karatlık pırlanta bir kolye ucunun aralarında bulunduğu kırk parçadan biriydi.

"Merhaba Julie."
Julie arkasını dönünce, Doug ve Sharon Wheeler'i gördü. Doug ona üstünkörü sarıldı. Sharon'la, dudaklarını birbirlerinin yanakla- I ına değdirmeden öpüştüler. Sharon kırmızı şifon bir elbise giymiş- li. Boynunda ve kulaklarında sarı pırlantalar vardı. Julie içtenlikle, "Bu akşam çok güzelsin," dedi.
"Teşekkür ederim. Ayaklarım şimdiden ağrımaya başladı." Sharon, taşlarla süslü ayakkabılarını Julie'ye göstermek için ayağını yere kadar inen elbisesinin altından dışarı uzattı.
"Ayakkabılar, bu ağrıyı çekmeye değer."
Sharon hoşnutlukla gülümsedi. "Ben de öyle düşündüm ama kınların üzerinde dört saat ayakta durduktan sonra bana fikrimi tek- lar sor."
Doug, "Seni bu gece burada görmeyi hiç beklemiyordum," dedi.
Paul ölmeden birkaç gün önce daveti o ve Julie adına kabul etmişti ama Julie onlara bunu söylemedi. "Müzayedeye bir tablo bağışladım." Başıyla, müzayede parçalarının canlı palmiye ağaçları ve kum tepecikleriyle oluşturulmuş bir vahada sergilendiği, salonunun ortasındaki alanı işaret etti.
Sharon, "Umarım kırgın değilsindir," dedi.
"Ne konuda?"
"Cenaze." Sharon'ın üzüntüyle buruşturduğu yüzünde kırışıklıklar belirdi. "Umarım, seni hiçe saydığımızı düşünmemişsindir. Aileyle birlikte oturman uygun olmazdı Julie. Mary'nin kız kardeşleri oradaydı. Paul'ün

yeğenleri de. Herkes için tuhaf bir durum olurdu." Uzanıp, Julie'nin eline dokundu. "Ama incinmene dayanamam. Lütfen, bana anladığını söyle."
"Seni çok iyi anlıyorum Sharon."
Pek zeki olmayan Sharon rahatlayarak gülümsedi ama Doug, Julie'nin sözlerinin ardındaki imayı anlamıştı. Marka ayakkabılarının arasından desenli halıya baktı. Cenazedeki tutumlarının ne kadar büyük bir hakaret olduğunu karısının algılayamaması onu utan- dırmıştı.
Grubun odak noktası olan Paul yokken, aralarında hiçbir bağ kurulamıyordu. Julie, onlarla gelecekte nasıl bir ilişkisi olacağını, hatta bir ilişkileri olup olmayacağını merak ediyordu.
"Creighton sizinle birlikte mi?" Onun adını telaffuz ederken boğulacakmış gibi hissetse de, bu soruyu çok doğal bir şekilde sormuştu.
Sharon, "Özür dileyerek, katılamayacağını bildirdi," dedi. "Arkadaşlarıyla başka planları varmış."
Julie'nin bildiği kadarıyla Creighton'ın hiç arkadaşı yoktu. Ücretli arkadaşları vardı - masörü, tenis hocası, birlikte golf oynadığı profesyonel bir oyuncu. Paul ona Creighton'ın ara sıra bardan tavladığı kadınlarla tek gecelik ilişkiler yaşadığını ama hiçbir zaman lanı anlamıyla kız arkadaşı olmadığını söylemişti. Creighton, tanınmış mamaların sürekli müşterisiydi. Creighton'dan bahsederlerken Paul ona bir keresinde sıkıntıyla, tanırım, film kahramanlarını arkadaştan sayıyor, demişti. Her zaman onunla birlikteler. Kafasının içinde yaşıyorlar. Onlarla konuştuğunu düşünüyorum.

Creighton'ın kendisini eğlendirmek üzere tuttuğu insanlar vardı Kendi fantezi dünyasında yaşıyordu. Ama arkadaşları olduğu söylenemezdi. Bu da Sharon'ın kuruntularından biriydi. Julie, onlarla tanış- ıktan sonra Sharon'ın ya oğlunun gerçek karakterinin farkında olmadığını ya da gerçeği inkâr ederek yaşadığını düşünmüştü.
Doug, "Son zamanlarda Sanford ve Kimball'la konuştun mu?" d iye sordu.
Sharon sızlanan bir sesle, "Doug, sosyal bir etkinlikteyiz," dedi.
"Şeyden beri ilk... bilirsin. Bir geceyi bu konu hakkında konuşmadan geçiremez miyiz?"
Julie, "Kusura bakma Sharon," dedi. Sonra Doug'a dönüp, "Onlarla bu sabah konuştum. Şüpheli saydıkları o adamın yeni fotoğraflarıyla birlikte galeriye geldiler."
"Onu daha önce görmüş müydün?"
"Hayır."

"Ben de. Dedektifler ofisime geldiler. Onlara adamı daha önce lıiç görmediğimi söyledim. Fotoğrafları eve götürüp, Sharon'a göstermemi istediler."
Sharon, "Bana da hiç tanıdık gelmedi," dedi.
Julie, "Ya Creighton?" diye sordu.
"O fotoğrafları daha görmedi. Bildiğim kadarıyla." Doug vis- k isini yudumlarken, Julie onun biraz gergin olduğunu fark etti.
Julie, "Fotoğrafların en net olanını televizyonda göstereceklei- miş," dedi.
"Bana da öyle söylediler. Sanırım, bu akşam haberlerinden itibaren."
Doug saatine baktı. "Bunu kaçıracağız."
Julie, "Polis, birinin adamı tanıyıp, ismini vereceğini umut ediyor," dedi.
"Bundan biraz şüpheliyim. Belki, bir otel müşterisi arayıp, 'Oh, o benim kuzenim. Ben Atlanta'dayken her gün ziyaretime geldi,' der." Doug içkisinden bir yudum daha aldı.
Julie, "Sonra ne olacak?" diye sordu.
"Senin bildiklerinden fazlasını bilmiyorum. Ellerinde, o bulanık fotoğraftan başka bir şey yok."
Fıldır fıldır gözlerle kalabalığı inceleyen ve onların konuştuklarını yarım yamalak dinleyen Sharon, Doug'ın koluna girip, "Sanırım, o kolye ucunun üzerinde benim adım yazıyor," dedi.
"O... oh."
"Kanserli çocuklara yardım etmek istemiyor musun?"
"Julie, eğer on beş dakika içerisinde dönmezsem, lütfen gelip, beni ve cüzdanımı kurtar." Doug bunu gülümseyerek söylemişti ama Julie, onun polis soruşturmasıyla ilgili sohbetlerini sona erdirecek bir neden bulduğuna sevindiğini hissedebiliyordu.
"Sana o pırlantayı almasını sağla Sharon. Hastanenin o paraya ihtiyacı var."
Sharon neşeli bir şekilde, "Üzerime düşeni yapacağım," dedi.

Julie'yi yalnız bırakıp, oradan ayrıldılar. Ama Julie'nin yalnızlığı çok uzun sürmedi. İlerleyen bir saat içerisinde bazı dostlar ve tanıdıklar yanına geldiler. Bazıları, Paul'ün adını anmamaya özellikle dikkat ediyor, bazıları da başka bir şeyden bahsetmiyordu. Bazıları onu çabucak selamladıktan sonra tatsız bir görevi yerine getirmiş olmanın huzuruyla izin isteyerek, yanından ayrıldılar.

Bazıları ona sokağa atılmış evcil hayvan muamelesi yapıp, ar- ılk bir kavalyesi olmadığı için tek başına evde oturmamasını garan- nleyecek planlar yaptılar. Gelecekte düzenlenecek öğle yemekleri, şarap tadım günleri, hatta Toscana'da yapılacak bir bisiklet turundan bahsettiler. Julie, hepsiyle ilgileniyormuş gibi yaptı ama hiçbı- I ıne katılacağına söz vermedi. Julie, eğer tablonun satışına nezaret etmeye söz vermemiş olsaydı, oradan hemen giderdi. Merak ve acıma konusu olmaktan nef- ıel ediyordu. Paul'ün ani ölümünü kaldırıp kaldıramadığını anlamak için onu izleyen insanlardan sıkılmıştı, içinde bulunduğu şartlarda, mazeret bildirip, bu organizasyona hiç katılmayabilirdi. Bu y tizden kimse onu suçlayamazdı. Ama kalabalığın arasından tablonun sergilendiği alana doğru ilerlerken, buraya gelmenin doğru bir karar olduğunu şimdi anlıyordu. O sabah dedektiflerle yaptığı görüşmeden sonra, rutinini değiş- Iirmemesi, aktivitelerini engellememesi ya da onu saklanıyor gibi gösterecek hiçbir şey yapmaması gerektiğine karar vermişti.
Kimball'ın imasıyla bir anlığına nutku tutulmuştu. Sonra kekeleyerek, "Siz... siz benim soyguncuyu... tanıdığımı, neler olacağını bildiğimi ve benim bu işin içinde olduğumu mu ima ediyorsunuz?" diye sormuştu.
Kimball insanı çileden çıkaran ve patronluk taslayan bir tavırla, "Sakin olun," demişti. "Sadece, ortaya böyle bir fikir atıldı."
"Kim attı?"
"Başka bir dedektif, davayı bizim kadar iyi bilmeyen biri. Kendisi sizi tanımıyor. Her neyse, Sanford ve ben teorisini reddettik ama bizim işimiz, ne kadar imkânsız gibi görünse de, her olasılığı araş- I ırmak."
Julie bu bayat açıklamaya bir an olsun inanmamıştı. Dedektiflere, bundan sonra yanında avukatı olmadan tek kelime etmeyeceğini söylemiş ve onlardan gitmelerini istemişti.

Paul'ün ölmesini istediğini nasıl düşünebilirlerdi? Bu çok mantıksız bir düşünceydi. Ayrıca, çok da can sıkıcıydı. Çünkü bu yanlış teoriyi

araştırmakla geçirdikleri her dakika, katili yakalamak için harcayacakları dakikalardan çalıyordu. Dedektifler onun üzerine büyüteç tutmuşlarken, Creighton elini kolunu sallayarak hayatını yaşıyor ve işlediği cinayet yanma kâr kalıyordu.
"Taban fiyat nedir?"
Tanıdık sesle karanlık düşüncelerinden sıyrılarak, hızla arkasını döndü. Derek Mitchell tam karşısında duruyordu. Tabloya bakıyormuş gibi görünse de aslında Julie'ye bakıyordu. Yalnızdı.
"Sekiz bin dolar."
Derek alçak sesle bir ıslık çaldı. "İyi paraymış."
"İlgileniyor musun?"
"Yatak odamda boş bir yer var."
Bu lafın ardında bir düzine ima vardı ve hiçbiri Julie'nin dikkatinden kaçmamıştı. Julie onun omzunun üzerinden kızıl saçlı kadının birkaç kişiyle neşeli bir şekilde sohbet ettiğini görebiliyordu. Derek onun bakışlarını takip ettikten sonra tekrar ona doğru döndü. Julie, "Belki, teklif vermeden önce ona danışmaksın. Ya beğenmezse?" dedi.
"Önemli olan benim ne düşündüğüm. Ama senin fikrini almak isterim."
Göz teması kurmakta zorlanan Julie, Derek'in gömleğindeki siyah mineli kol düğmelerine bakıyordu. "Gelecek vaat eden genç ressamlardan birine aitti."
"İzin verir misin?" Derek, elini Julie'nin beline koyup, nazik bir şekilde onu kenara doğru ittikten sonra teklifini yazmak üzere masaya doğru gitti. Julie, Derek elini belinden çektikten sonra bile dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Bir kalem alıp, Derek'e uzattı. Derek, teklifini yazmak için masaya doğru eğildi.
"Merhaba." Bunu söyleyen kızıl saçlı kadındı. "Siz Julie Kıılledge'sımz."
"Doğru."
Kadın yakından daha da göz alıcıydı. Kendini tanıttı ama Julie sonradan onun adını hatırlayamayacaktı, çünkü o sırada Derek Milchell'ın yakınlığı ve temasının etkisi onu fazlasıyla etkilemişti. Sersemlemişti ve Derek'in onu bu kadar etkilemesinden nefret edi- yuıdu. Kendisinden daha da çok nefret ediyordu.

Kızıl saçlı kadın, "Paul Wheeler'i tanırdım," diyordu. "Birkaç yıl önce birlikte bir komitede çalışmıştık. Gerçek bir beyefendiydi."
"Evet, öyleydi."
Kadın nazik bir şekilde gülümseyerek, "Başınız sağ olsun," dedi.
"Teşekkür ederim."
Derek kalemi Julie'ye uzattı. Julie kalemin ısınmış olduğunu laik etti. Derek ona gülümseyerek, "Bu kalemi başka kimseye verme," dedi. "O tabloyu gerçekten almak istiyorum."
"Teklifini istediğin zaman artırabilirsin."
"Gece boyunca onu yakından takip edeceğim." Derek ve kızıl saçlı kadın izin isteyip, yanından ayrıldılar.

Doug yanına sokulduğunda Julie ancak kendine gelebilmişti.
Derek Mitchell'la ne zaman tanıştın?"
Julie aptalı oynadı. "Kiminle?"
"Konuştuğun adamla. Avukat olan."
Julie, Derek ve kızıl saçlıya baktı. "O Derek Mitchell mı? Onunki tanışmış sayılmam."
"Samimi görünüyordunuz."
"Tabloya teklif verdi."
Doug, Derek'in teklifini okumak için Julie'nin üzerinden kâğıda doğru eğildi. "Vay canına. Demek ki, bizi reddedecek kadar zenginmiş."
Julie de teklifi okudu ve taban fiyatın üç katını verdiğini görünce nefesi kesildi. Arkasını dönüp, onun geniş omuzlarının kalabalığın arasında kayboluşunu izledi. Julie aptalı oynamaya devam ederek, "Bizi reddetti derken ne demek istedin?" dedi.
"Etraflıca düşündükten sonra bunun gibi bir şey demiş, bizi temsil etmemeye karar vermiş."
"Nedenini söylemiş mi?"
"Çok meşgul olduğunu söylemiş."
"Oh."
"Ama yalan söylediğine eminim."
Derek Mitchell'ın teklifinin üzerine çıkan olmadı. Gecenin sonunda tüm parçaların kazanan teklif sahipleri anons edildiğinde, kalabalık Derek'i alkışladı ve o da buna alçakgönüllü bir ifadeyle el sallayarak karşılık verdi. Kızıl saçlı kadın parmak ucuna kalkarak, onu yanağından öptü.
Duyurular yapıldıktan sonra kapılara doğru bir izdiham yaşandı. Julie ters istikamete doğru ilerledi. Tesisin bir personeli, tabloyu depoya

taşımasına yardım etti. Julie tabloyu güvenli bir şekilde nakliye edilmesi için tasarlanmış sandığa yerleştirdi.
Neyse ki, yeni sahipleri tarafından taşınamayacak olan tüm müzayede parçaları için bir kargo şirketi kiralanmıştı. Bu sayede, Julie, Derek Mitchell'ın tablosunu şahsen teslim etmek zorunda kalmayacaktı.
Julie eve gitmek üzere ana salondan geçerken geriye yalnızca, hayal ürünü dekoru toplayan temizlik personelinin kalmış olduğunu gördü. Binanın büyük resepsiyon bölümünde ve geldiğinde vale için kuyrukta beklemek zorunda kaldığı otoparka inen asansöre doğru giden koridorda kimse kalmamıştı.
Asansörün yanına gidip çağırma düğmesine basınca kalbi küt küt atmaya başladı. Asansör geldiğinde, içine girmek için tereddüt ı11 Ama kendine aptallık ettiğini söyleyerek asansöre bindi. Haya- I boyunca asansörlerden uzak durarak yaşayamazdı.
Yine de, asansör arabasını bıraktığı kata varıp kapılar açıldı- uıda kalbi hızla çarpmaya başladı. Garajda kimse yoktu. En azın- l.ıı, köpekbalığı şeklinde bir kar maskesi ve siyah camlı güneş göz- ıif.ii olan biri yoktu.
Asansörden dışarı çıkıp, rampaya doğru ilerledi. Tavan alçak, şıklar loştu, etrafta kimse yoktu, bu yüzden ayak sesleri kulağa çok ıık.sek geliyordu.

Daha sonra metalik bir ses duydu. Durup, sesin geldiği tarafa lı mm u döndü. Garajın o köşesi tamamen karanlıktı ve arkasına bir nsaıın saklanabileceği kadar geniş, beton bir sütunla kısmen giz- nmişti. Çakmağını yakan ve alevin kısa bir süreliğine görülmesine /m verip, sonra çakmağın kapağını kapatan bir adamı gizleyecek .ular geniş bir sütundu.
Julie kendisine başı dertte olan bir kadın rolünün biçildiğini heuen anladı. "Bu sahne, senin için bile biraz klişe değil mi Creigh- ,111?" Sesi büyük, boş alanda yankılandı. "Bu sahne bir sürü filmle kullanıldı. Karanlık ve boş bir otoparkta yalnız bir kurban? Hadi ma, bundan daha iyisini yapabilirdin," diye dalga geçti.
Çakmak tekrar yakıldı, birkaç saniye yandıktan sonra metalik m ses çıkararak kapandı.
Bu çok sıradan bir sahneydi ama kurgusu ona inanılmaz bir ür- ıiiicülük katıyordu. Julie, Creighton'ın karanlığın içinden fırlayıp, /eıiıie saldıracağını sanmıyordu. Sadece onu korkutmaya çalışı- IM, geçen akşam onu aynada hayranlıkla kendi yansımasına bakar- ¦ H yakalamasının intikamını almaya çalışıyordu. Sadece, onu kor- uiinak için ürkütücü bir sahne sergiliyordu.
(içiçekten yaptığı bu muydu?

Paul'ün cinayetinden paçayı kurtarmıştı. Bu, yenilmez olduğunu düşünmesine neden olmuş olabilirdi. Creighton zaten kendini beğenmişliğinden dolayı kuralların kendisine işlemediğini düşünüyordu;
Paul'ün cinayetindeki başarısı, daha korkusuz ve istekli olmasına, kendi işini kendisinin halledebileceğini düşünmesine yol açmıştı.
Ayrıca, Creighton'ın onun ölümünü istemesi için bir sürü nedeni vardı.
Julie aniden korktuğunu hissetti. Uzaktan kumandayla arabasının kilitlerini açıp hızla içeri girdi ve kapısını kapatır kapatmaz kilitledi. Arabasının motorunun gürültüsü beton yüzeyde yankılanıyordu. Park ettiği yerden geri geri çıkıp, çıkışa doğru ilerlerken lastikleri öttü. Karanlık köşenin yanından geçerken o tarafa doğru bakmadı ama gözucuyla küçük mavi alevin sinir bozucu bir şekilde bir yanıp bir söndüğünü fark etti.
Sokak seviyesine inen sarmal yoldan o kadar hızlı indi ki, otopark görevlisine ücreti ödemek için durduğunda başı dönüyordu. Caddeye çıkınca, dikiz aynasından arkasına baktı. Peşinde kimse yoktu.
Direksiyonu tutan elleri soğuk ve terliydi. Omuzları kasılmıştı.
Creighton onu korkuttuğunu bilse çok mutlu olurdu. Ama bilmiyordu, öyle değil mi? Julie, onun aptal oyununa katılmamıştı. Onunla dalga geçtikten sonra oradan ayrılmıştı. Aceleyle ama korktuğunu belli etmeden. Creighton onun sinirlerini ne kadar bozduğunu asla bilemeyecekti ve bunda tatmin edici bir taraf vardı.
Ama Julie eve gittiğinde şakanın henüz sona ermediğini fark etti.
Bir terslik olduğunu, garaj kapısının uzaktan kumandası çalışmadığında anladı. Arabasını garaj yolunda bırakıp, anahtarıyla ön kapıyı açtı. Elektrik düğmesine bastığında, ışıklar yanmadı. Elekti ils kesintisi sadece onun eviyle sınırlıydı, komşu evlerde ışıklar ya- n ı y o ı d u .

Iii yordamıyla, çekmecesinde küçük bir el feneri bulunan holdeki masaya doğru ilerledi. Pilleri çalışıyordu ama ışığı çok zayıftı. Kıı yüzden, önündeki kanepeyi görmedi ve tökezledi.
Kanepe, normalde masanın karşısında boylu boyunca duvara v.ıslanmış bir şekilde dururdu. Ama şimdi, girişin ortasında çap- 1.1/ duruyordu.
Elektriklerin olmaması ilk sorundu. Yerinden oynatılmış bir mob i l ya da ikincisi. Julie, kanepeyi oraya koymadığından kesinlikl e emindi.

Evi soyulmuş muydu? Daha da kötüsü, hırsız hâlâ içeride miydi '
İçinden geçen, arkasını dönüp, koşarak ön kapıdan çıkmak ve bu .nada da cep telefonundan 91 l'i aramaktı.
Ama kendine sakin olması gerektiğini söyledi. Bir sonuca varmadan ya da paniğe kapılmadan önce hiç kımıldamadan durup, et- I al i dinledi. Kulaklarında atan nabzının gümbürtüsünden başka bir •es duyamadı.
Diziyle kanepeyi kenara itip, temkinli bir şekilde ilerlemeye haşladı. El fenerinin ışığını önce oturma odasına sonra da yemek odasına doğrulttu ama her iki odada da hiçbir şeye dokunulmamış gibiydi. Her şey yerli yerindeydi. İçerisi karıştırılmış gibi görünmüyordu.
Işığı yere doğrulttuğunda, ayaklarının altındaki yolluğun her iki ucundaki saçakların temizlikçisinin düzelttiği haliyle, dümdüz durduğunu fark etti. Bir hırsızın halının saçaklarını bu kadar düzgün bırakmış olması çok uzak bir ihtimaldi.
"Allah seni kahretsin." Alçak sesli bu küfür Creighton'a edilmişti.
Bunu ona yapan Creighton'dı. Julie'nin kendi evinde korkmalını neden olmuştu. Büyük ihtimalle temizlikçisinin o gün holü te- mizlerken yerini değiştirdiği ve sonra da eski yerine koymayı unuttuğu sıradan bir kanepeden korkmasına neden olmuştu.
El fenerinin ışığını kullanarak yatak odasına doğru ilerledi. Kapının eşiğinde durup, ışığı odada gezdirdi. Ters bir şey görmeyince içeri girdi. Giysi dolabına doğru ilerlerken ön kapıdan gelen bir ses duydu.
Kendine verdiği tüm güvenceler, canlanan korkuyla birlikte yerle bir oldu.
El fenerini söndürüp, yere yattı. Zifiri karanlıkta yatağın kenarına doğru emekledi ve el yordamıyla, Paul'ün koli bandıyla yatak bazasımn altına yapıştırdığı tabancayı aradı.
Tabancayı bulup, banttan kurtulana kadar çekiştirdi. Elindeki tabanca ağır, soğuk, yabancı ve öldürücüydü. Paul ona, tabanca dolu ama bir güvenlik tedbiri olarak, iki hazneyi boş bıraktım, demişti. Paul'ün ona, tabanca ateş alana kadar tetiği üç kez çekmesi gerektiğini fısıldadığını duyabiliyordu.
Julie soğuk terler döküyor, kesik kesik nefes alıyordu. Evinin güvenliğinin ihlal edildiğini fark edince, otoparkta hissettiği korku bin katına çıkmıştı. Aslında, ne kadar savunmasız olduğunu anlamıştı.
Sinir bozucu soluklarının duyulmaması için dudaklarını birbirine bastırarak, burnundan nefes almaya çalıştı. Poposunun üzerinde geri geri köşeye doğru giderken kalbi küt küt atıyordu. Tabancayı iki eliyle tutup,

kapıya doğrulttu. Tam o sırada, kapının eşiğinde, karanlığın içinde bir siluet belirdi.
"Olduğun yerde kal!"
Figür onun sesli uyarısına aldırış etmeden odaya girdi.
Ve Julie tetiği çekti.

13. BOLUM
OŞ MERMİ HAZNESİNDEN BİR ÇIT SESİ DUYULDU.
"Julie?"
"Çok ciddiyim."
Adam ileri doğru bir adım attı. Julie tekrar tetiği çekti. Tekrar ¦ iyin çıt sesi duyuldu.
"Bir sonrakinde öleceksin!"
"Julie, benim."
Julie, rahatlayarak yutkundu. Titreyerek tabancayı indirip, si- l.ılıı kavrayan parmaklarını gevşetti. Sonra, başını göğsüne doğru '..ekliği dizlerine dayadı.
"İyi misin?" Derek onun kesik nefes seslerini odanın diğer ta- I al'ına kadar takip edip, yanma çömeldi. Başının arkasına dokuna- ı.ık, "Yaralı mısın?" diye sordu.
"Hayır."
"Ön kapın açıktı. Neden ışıklar kapalı? Ne oldu?"
Julie yarı histerik bir kahkaha atarak, "Seni neredeyse vuruyordum," dedi.
"Neden karanlıktasın?"
"Elektrik yok."
"Sigorta nerede?"
"Dolapta. Arkanda, sağda. El feneri yerde, kapının oralarda bir yere düşürmüştüm."
Derek odaya aşina olmadığı için tökezleyerek ilerledi. El fenerini bulup, yaktı. Dolaba doğru ilerlerken el fenerinin ışığı odada çılgın gibi dans ediyordu. Julie, elbise askılarının sesini ve sigorta kutusunun metal kapısının gıcırtısını duydu. Birkaç saniye sonra elektrikler gelmişti. Ani aydınlık Julie'nin gözlerini kamaştırdı ve aydınlığa alışmaları birkaç saniye sürdü. Bu arada Derek tekrar yanma çömelmişti.
"Sigorta atmış. Ani voltaj yükselmesinden olabilir."
"Herhalde."
Derek silahı gördü. "Az kalsın beni öldürüyordun."
"Gerçekten de öyle."
Derek, "Bir yerin incindi mi?" diye tekrar sordu.
Julie başını iki yana sallayarak cevap verdi.
B

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"
"Eve geldim. Elektrik yoktu. Ben... ben paniğe kapıldım." Derek'e antredeki kanepeden bahsetti. "Evimin soyulduğunu ve hırsızın da hâlâ içeride olduğunu düşündüm."
"Neden evden hemen çıkıp, polisi aramadın?"
"İyi ki aramamışım. Şu halimle bile kendimi yeteri kadar aptal durumuna düşürdüm."
Ayağa kalkmaya çalıştı ama dizleri çok güçsüzdü. Derek kollarından tutup, ayağa kalkmasına yardımcı oldu. "Teşekkür ederim." Düştüğü durumdan utanan Julie banyoya doğru yöneldi. "İzin verir misin? Su içmeliyim."
Banyoda, kendine musluktan bir bardak su doldurdu. Suyu içerken, aynada bir şey gözüne takıldı. Bardağı yavaşça aşağı indirdi, sonra dönüp, kapının arkasında asılı duran dantel kombinezona baktı. Onu en son ne zaman giydiğini hatırlamıyordu ama yakınlarda giymediğine emindi. İç çamaşırı çekmesinde olmak yerine, ban- \'< kapısında asılı duracak kadar kısa bir süre önce giymediğinden 1« sinlikle emindi.
Derek başını kapıdan içeri uzatıp, "Her şey yolunda mı?" diye ¦oıdu.
Julie'nin yüzünü gördüğü anda ifadesi değişti. "Ne oldu?"
"Bunun burada olmaması gerekiyordu." Başıyla kombinezonu m'.indikten sonra Derek'i kenara itip, banyodan dışarı çıktı. Yatak adasının ortasında durup, gözleriyle odayı taradı.
"Ne demek istiyorsun?"
"Ne diyorsam onu." Gözüne normal görünmeyen bir şey bulmak için odayı inceliyordu.
"Sana ait değil mi?"
"Evet, ama onu uzun zamandır giymiyorum... onu en son ne za- III.m giydiğimi hatırlamıyorum."
liızla odadan çıkıp, koridordan misafir odasına doğru ilerledi. I .M.' i açıp, içeriye göz attı. Ama yeri değiştirilmiş bir şey fark etmedi. Salonda, daha önce el fenerinin ışığında dikkatinden kaçmış " l a n h i r şey gördü. Bir kitap, yüzüstü açık bırakılmış bir halde seh- j >¦¦ m i h üzerinde duruyordu. Kitap ayracı ise sayfaların arasında denk kitabın yanında duruyordu.
Derek onun yanına gitti. "Ne var?"
"Ben asla kitabı böyle bırakmam. Kitabın sırtı zarar görür. Ba- l'am kitapları çok severdi. Kitaplar konusunda çok titizdi. Bana ki- I a l n ,ısla bu şekilde..." Dönüp, Derek'e baktı. "Ben her zaman kitap i) i .ıcı kullanırım."

Julie, onun bir karşılık vermesini beklemeden mutfağa koştu. I' /râlıın üzerindeki birkaç eşyanın kaldırılmış olduğunu fark etti. ' . . « • v a l e n i n üzerinde duran yemek kitabı kapatılmıştı. Julie fotoğraf- I h t ni çok sevdiği için kitabı her zaman açık tutardı. Şarap şişesinin ı ı ı a n i a r ı açılmış ama içilmemişti.
l-aı çarpıcı olan, Julie'nin her zaman üç havlu astığı, dekora- 111 l« ı

lörje askılıktı. Onu, tanıştıktan kısa bir süre sonra Paris'teki bir bitpazarından Paul'le birlikte almışlardı. Julie, havluların askıya düzgün bir şekilde asılması konusunda titiz değildi. Aslında, onların sık sık kullanıldığının belli olmasını isterdi. Ama havlular şimdi ferforje askılığın üzerinde kenarları aynı hizaya getirilmiş ve düzgünce katlanmış bir halde duruyorlardı.
"O buradaymış."
Derek ellerini onun omzuna koyup, nazikçe, "Julie, neden bahsediyorsun?" diye sorana kadar bunu yüksek sesle söylediğinin farkında değildi.
Havlu askılığını göstererek, "Görmüyor musun? Aynı filmdeki gibi," diye haykırdı.
Derek onu kendine doğru döndürüp, şaşkın bir ifadeyle ona baktı.
"Filmdeki gibi olan ne? Ne filmi?"
Julie onun elinden kurtulup, yanından uzaklaştı. "Artık, gitmelisin."
Yatak odasına gidip, şifoniyerin çekmecesini açtı ve giysilerini toplamaya başladı. Sonra giysi dolabından spor çantası alıp, eşyaları içine attı.
"Ne yapıyorsun?" Derek kapıda durmuş, şaşkın bir ifadeyle onu izliyordu.
"Bu gece burada kalmayacağım. Elektriğin bir daha gitmeyeceğinden emin olamam. Elektrik şirketi gelip kontrol edene kadar burada kalmak istemiyorum." Kulağa eşyalarını toplamak için makul bir neden gibi geliyordu ama aslında evden ayrılmak istemesinin başka sebepleri vardı. Birincisi, korkuyordu. Ve belki bunu ka- nıtlayamazdı ama Creighton'ın evine girdiğinden emindi. "Klima çalışmadığında içerisinin ne kadar sıcak olduğunu fark etmişsindir. Bu yüzden ben..."
Derek onu kolundan tutup, kendine doğru çevirdi. "Neler oluyor?"
"Sana söyledim. Ben."
"Julie."
Julie aralık duran dudaklarının arasından hızlı hızlı nefes alıp \ ı-ı iyordu. Yüzündeki ifade, hissettiği korkunun yarısını yansıtıyor- •..ı yalan söylemenin gereksiz olduğunu düşünerek, "O buradaydı," ,ledi.
"Kim?"

"Creighton."
Derek bu bilgiyi sindirdikten sonra, "Böyle düşünmene sebep "lan şey nedir?" diye sordu.
Julie, evine zorla girildiğine dair belirgin bir işaret bulmak için i ıı.ıfına bakındı ama ustaca bırakılmış işaretleri ondan başka kim- .1 nin anlayamayacağını fark etti. "Kanepe. Onu yerinden oynatmış. Ve diğer şeyler. Banyo kapısındaki kombinezon." Creighton'ın iç çamaşırına dokunduğunu düşününce, ürpererek kollarını ovuşturdu, i) şarap şişesini ben açmadım. Salondaki kitap. Ben kitabımı asla " şekilde bırakmam. Ve havlular."
"Temizlikçin..."
Julie başını iki yana salladı. "Bunları Creighton yaptı. Bir film \ aı di. İsmini hatırlamıyorum. Julia Roberts, tacizci kocasından I m lulmak için ölü

numarası yapıyor, yeni bir kimlikle yeni bir ha- \ ala başlıyordu. Ama adam onun ölmediğini anlıyor ve onu bulunca " o... havluları katladı. Adam kontrol manyağı bir tipti. Kadın havluları görünce anladı ki..."
Julie, deli gibi konuştuğunu fark ederek sustu. Derin bir nefes ı ! i | > , titreyen sesini kontrol etmeye çalıştı. "Senden gitmeni rica eti l nşiim. Neden hâlâ buradasın? Hepsinden önemlisi, evime neden
P lılin?"
Derek soruları duymazdan geldi. "Evine birinin girdiğinden ' ııııı misin?"
"Kesinlikle."
Derek kısa bir süre baktıktan sonra sakin bir ifadeyle, "Polisi H amalisin," dedi.
Julie başını iki yana salladı.
"Sen aramak istemiyorsan, ben ararım."
Derek cep telefonuna uzanırken, Julie ona engel oldu. "Polisi arama."
"Ama eğer evine girildiğinden şüpheleniyorsan..."
"Şüphelenmiyorum. Bundan eminim."
"Herhangi bir şey çalınmış mı?"
"Eve bir şey çalmak için girmemiş. Bana bunu yapabileceğini göstermek için girmiş."
"Creighton mı?"
Julie, onun gözlerindeki şüpheyi görünce arkasını dönüp, banyoya girdi.
Derek onun peşinden gidip, kapıda durdu. "Polis inceleyene kadar hiçbir şeye dokunmamanı tavsiye ederim."

"Beni duymadınız mı Bay Mitchell? Bunu polise bildirmeye hiç niyetim yok. Sen bana inanmıyorsun. Onlar neden inansın?"
"Sana inanmadığımı söylemedim."
"Söylemene gerek yok. Öyle ya da böyle, polisi aramıyorum. İçeri zorla girildiğine dair bir kanıt yok. Deli olduğumu düşünürler."
"Evine biri girdiyse, bunu polise bildirmelisin."
Julie sertçe, "O zaman sen bildir," diye karşılık verdi. Saçın- daki firketeleri çıkarıp, tuvalet masasının üzerine atmaya başladı. "Gecenin geri kalanım polis merkezinde sen geçir, sorularına sen cevap ver, hikâyeni tekrar tekrar sen anlat. Ben tüm bunları Paul'ün vurulduğu gün yaptım. Ve o günden sonra neredeyse her gün. Elime hiçbir şey geçmedi. Aynı şeyi tekrar yapmayacağım." Saçlarını sallayarak alçak sesle, "Ona bu zevki tattırmayacağım," diye ekledi.
Birkaç makyaj malzemesi alıp banyoya götürdü ve spor çantasının içine attı. Çantayı kapatıp eline aldı ve Derek'e kapıyı göstererek, "Çıkalım," dedi.
"Nereye gideceksin?"
"Otele."
"<)nce üzerini değiştirmek ister misin?"
İkisinin de üzerinde hâlâ gece kıyafetleri vardı. Derek göm- I. r m in yaka düğmesini açmış ve papyonunu çözmüştü. Nasıl gö- I ıiiKİiiğünü

umursamayan Julie, "Hayır, böyle gideceğim," diye ce- V.11> verdi.
"Ben seni bırakırım."
"Neden sen bırakıyorsun?"
"Araba kullanacak durumda değilsin."
"Ben iyiyim."
"Titriyorsun."
lu lie, gerçekten de titrediğini fark etti. Öfkeyle birleşmiş kor- ! ir.H litremesine neden oluyordu.
I)erek onun etrafından dolanıp, yerden tabancayı aldı. "Bunun f mi laşıma ruhsatın var mı?"
Julie ondan tabancayı alıp, yatakla baza arasına soktu.
Derek, "Çok pratik bir silah," diye belirtti.
"Onu bana Paul vermişti ve el altında bir yerde tutmamı iste- ııı .ii. Serveti yüzünden fidyecilerin hedefiydi. Birinin bana zarar » ' leıek ona şantaj yapmasından korkuyordu."
"Kaç haznesi boştu?"
"İki."

"Sanslıymışım."
"Ben de. Seni vursaydım, gecenin geri kalanını polis merke - 11H le geçirmek zorunda kalırdım."
Iıılie, her ne kadar saçma olduğunu düşünse de, kapısını kilitle- lı I »erek'in arabası kaldırıma park edilmişti. Julie, "Artık daha sa- il," dedi.
"Araba kullanabilirim."
I)erek başını iki yana salladı.
"Gideceğim yere sağ salim vardığımdan emin olmak için arabanla beni takip edebilirsin."
"Seni ben götüreceğim." Derek, spor çantayı onun elinden alıp, tartışmaya bir son verdi.
"Sabah Kate'i arayıp, beni eve getirmesi için ondan ricada bulunurum."
"İyi fikir."
Derek, Julie'yi yolcu koltuğuna oturtup, spor çantasını arka koltuğa fırlattı, sonra ön taraftan dolaşıp, arabaya bindi. Birkaç blok sessizce ilerledikten sonra Julie daha önce sorduğu soruyu tekrarladı. "Evime neden geldin?"
"Seninle konuşmam gerekiyordu."
"Hangi konuda?"
"Dün gece bir gece kulübünde Creighton'la karşılaştın mı?" "Oh."
Derek ona baktı. "Bu bir evet mi?"
"Hiçbir şey itiraf etmedim."
"Çok tedbirlisin."
Julie keskin gözlerle ona bakarak, "Doug bu akşam bana tekliflerini reddettiğini söyledi," dedi.
"Doğru."
"Sebep olarak, yeni müşteri alamayacak kadar yoğun olduğunu ileri sürdüğünü söyledi. Ama buna pek inanmamış."
"İnanmamış ve kabul etmemiş. Bunu biliyorum çünkü avukatlık

avansını bu öğleden sonra şirket hesabına yatırmış. Kâğıt üzerinde delili olsun diye işlemi EFT ile yapmış."
"Yani, parasını iade edene kadar sen..."
"Kâğıt üzerinde avukatları benim. En azından, şirket öyle. İkisi de aynı kapıya çıkıyor." Bir kavşakta durup, Julie'ye baktı. "Bu da, aramızda bir anlaşmazlık olduğu anlamına geliyor."

lliıkaç saniye birbirlerine baktıktan sonra Derek tekrar gaza
I >.ı .M
lıılie, "Sorun buysa," dedi. "Neden evime geldin?"
"Telefon etmek istemedim."
" Telefon kayıtları yüzünden mi?"
I)erek omzunu silkti. "Temkinli olmaktan zarar gelmez. Her ıiiiıınale karşı. Her neyse, gece kulübündeki karşılaşmanızdan son- 1 ,ı ı leighton önceden haber vermeden evime geldi. Bu beni çok sinn leıidirdi ve bunu ona ifade ettim. Ağzından köpükler çıkıyordu. '¦•' m onu takip etmekle suçladı, senin travma sonrası stres sendromu \ r..ıdığını ve onun için tehlike teşkil edebileceğini söyledi."
"Bu çok saçma."
"Onu takip ettin mi?"
"Hayır."
"Yani, şans eseri, o gece, o saatte, o bara gideceğin tuttu ve bir • t ne göresin? Ezeli düşmanın Creighton orada."
lıılie başını çevirip, camdan dışarı baktı. "Christy's gibi yerlere i niü'.mi biliyorum. O akşam başka yerlere de baktım."
"Neden onu görmek istedin?"
"Onu sinir etmek için."
"Bunu başarmışsın. Senin için uzaklaştırma kararı çıkarmamı i ii ılı. Bu akşam seni uyarmak için evine geldim."
lıılie başını ona doğru çevirdi. "Yani, tehdit etmek için."
"I layır, uyarmak için Julie. Uzaklaştırma kararı çılgın bir fikir h i m sırf Creighton'dan para koparmak için bunu yapabilecek avu- I il laı var."
lıılie, "Ben de onun için kolaylıkla bir uzaklaştırma kararı çı- I h unabilirim," dedi. "Bu akşamki davetten çıktığımda beni oto- I' ül.ia bekliyordu."
"Ne?"

"Oh, evet. Çok ürkütücü." Julie ona olanları anlattıktan sonra, "Sanırım, hasta beyninin oyunlarını oynamak için evime girmekle ödeştiğimize ikna olmamış," diye ekledi.
"Onu gördün mü?"
"Otoparkta mı? Hayır. Ama o olduğunu biliyorum. Başka bir filmden bir sahneyi taklit etmişti. Filmlerle ilgili bir saplantısı var."
"Evet, biliyorum. Bana da filmlerden birkaç alıntı yaptı. Yürüyen film ansiklopedisi gibi."
"Kafayı filmlere takmış. Otopark sahnesi birçok filmden olabilir ama çakmak yüzünden Başkanın Adamları filmi olduğunu düşünüyorum."
"Derin Gırtlak
"Filmi biliyor musun?"
"Amerikan tarihi dersi."
"Babam bu filmi Nixon hükümetiyle ilgili derslerinde kullanırdı. O bir öğretmendi."
"On birinci sınıf tarih."
Julie hayretle ona baktı, sonra gözlerini kısarak, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.
Derek, Peachtree'nin iki blok ötesindeki küçük bir butik otelin karşısında arabayı durdurup, kontağı kapattı ve Julie'ye doğru döndü. "Seni takip eden biri olup olmadığım anlamak için içeri girmeden önce birkaç dakika bekleyeceğim."
Julie öfkeyle, "Kimse beni takip etmiyor," dedi. "Soruma cevap ver. Babamın ne iş yaptığını nereden biliyorsun?"
"Şirketin dedektifinden geçmişini araştırmasını istemiştim."
Julie öfkeden köpürdü. "Benim hakkımda araştırma mı yap- tırttın? Neden? Cinsel yolla bulaşan bir hastalığım olup olmadığını öğrenmek için mi? Sorman yeterliydi."
lulic..."
'liu araştırma sayesinde başka neler öğrendin?"
"Yiiksek lisansını Paris'te yaptığını. Daha sonra, başarısız bir !<. .- ,,1111la evlendiğini."
"Beni döven bir ressamla." Derek'in yüzündeki ifadenin değiş- npıii görünce güldü. "Oh, dedektifin bunu atlamış mı? Ne kadar v.ı/ık. En ilginç kısmı burası."
"Anlatmak ister misin?"
Derek gözlerini onun yüzüne dikerek, alçak sesle konuşmuştu. 1 'un konuşturmak için büyük bir istek duyuyordu. Julie ciddiyetsiz Iii! tavırla, "Neden olmasın?" dedi. "Dedektifini biraz daha araştırın.1 yapması için

gönderebilirsin ve o gerçekten zevkli bir bölümü ¿íj/.den kaçırabilir. Bunun olmasını hiç istemem."
Arabanın ön camına iri yağmur damlaları düşmeye başlamış- ıı Savaş boyaları gibi cama çarpıyorlardı. "Henri'yle tanıştığımda l ' a i i s e geleli neredeyse bir yıl olmuştu. Hayatta kalmaya çalışan, i" parasız ve kendine güveni olmayan bir ressamdı. Bana onun ilh a n ı perisi olacağımı söyledi. Şarap ve ekmekli pikniklerde, şiirsel l'ıı dille ruhumun güzelliğinin ve

saflığının başyapıtlarını yapması h, in 011a ilham vereceğini söylüyordu."
Alaycı bir ifadeyle gülümsedi Boş laflar bile Fransızca söylediğinde kulağa hoş gelir. Her şey - i 'I romantik, çok bohem ve tutkuluydu.
lívlendik. O resim yapıyor, ben de bir galeride çalışıyordum.
S .....ıda, resim yapmaktan çok içmeye başladı. Eve kendisi gibi
ıılıos arkadaşlarını getiriyordu. Arkadaşları onun ıstırap çeken ru- inmıı
yatıştırıyor ve kendine olan güvensizliğini bir süreliğine yenin, anı
sağlıyordu. Benim onlar hakkındaki düşüncelerim bu kadar -. n, e değildi.
Aşkımızın alevi kısa süre sonra söndü. Yaşam tarzımız bolikten
çıkıp, fakirliğe dönüştü. Ve resim yapma tutkusu yerini, beni taciz
etmeye bıraktı. Beni sadece sözleriyle taciz ediyordu ama kavgalarımız çok
şiddetliydi. Tartışmalardan sonra kendimi dayak yemiş gibi halsiz ve güçsüz
hissediyordum."
Julie o günleri ne zaman düşünse, kendini o durumda hayal etmekte
zorlanıyordu. Hafızasında sahneyi yeniden canlandırabili- yordu ama
kendini bu bayağı sahnelerde bir oyuncu olarak hayal edemiyordu. Artık
hayatı o kadar farklıydı ki, tüm bunlar ona bir başkasının gördüğü kötü bir
kâbus gibi geliyordu.
Alçak sesle, "Yatağandaki Dii§man" dedi. "Hatırlayamadığım filmin
adı buydu." Ön cama çarpan yağmur damlaları gittikçe artmıştı. Daha
büyük. Daha gürültülü. Daha ıslak. "Bir gün işten eve döndüm ve Henri'yi
yatakta başka bir kadınla yakaladım. Özgüvenini artırmak için görüştüğü
pis, ayyaş tiplerden biriydi. Sanırım, benden daha sempatik bir ilham
perisiydi.
Ama, tabii ki, Henri mağduru oynadı. Ben daha destekleyici olup, o
kadar talepkâr ve eleştirel olmasaydım." Julie, susup, omuzlarını silkti.
"Boşlukları sen doldur. Alkolik olmasının, beni aldatmasının ve başarısız
olmasının nedeni bendim. Buna itiraz edince, bana vurdu."
Julie gözucuyla Derek'in elini yumruk yaptığını gördü.
"Sadece bir kez," dedi. "Ama bu bana yetti. Polisi aradım ve Henri
tutuklandı. Sonra, şikâyetimi geri aldım ama ona boşanma davası açtım. Onu

terk edeceğime inanmak istemedi. Pişmanlıkla, onu affetmem için yalvardı.
Çalışacak, sadık olacak, içki içmeyi bırakacaktı." Derin bir nefes aldı.
"Ayrıntılarla canınızı sıkmayacağım Bay Mitchell. Ayrıntıları öğrenmek
isterseniz, dedektifinize daha derin bir araştırma yapmasını söyleyebilirsiniz.
Şu kadarını söyleyeyim ki, altüst olmuştum ve bu durumu atlatmakta zorlanıyordum."
"Paul Wheeler imdada yetişti."
Evet." Dönüp, ona baktı. "Beni içinde bulunduğum bataktan ¦ ıl .ııi|>,
hayatıma yeni bir yön verdi. Öğrenmek istediğiniz başka İtil şey var mı?"
Julie, onun evliliği ya da Paul hakkında başka soru- I h soi masını
bekliyordu. Derek onu şaşırttı.
Creighton'dan neden bu kadar çok nefret ediyorsun?"
"Onunla tanıştın ve hâlâ bu soruyu mu soruyorsun? Sen ondan İp
''..iniliyor musun?"
"Bunun konuyla bir ilgisi yok."
"Benim bakış açıma göre var."

"Bu akşam evine girdiğinden nasıl bu kadar eminsin?"
"Sen girmediğinden nasıl bu kadar eminsin?"
"Değilim. Bilmiyorum. Ama sen çok emin görünüyorsun. Ne-
.1' n'"
Julie kollarını kavuşturup, arabanın kapısına yaslandı ve göz- l 'imi ona dikerek, "Avukatların, cevaplarını bilmedikleri soruları ¦ 'i nıadıklarını sanırdım," dedi.
"Çapraz sorgulama sırasında."
"Bana zaten bunu yapıyorsun gibi geldi."
"Öyle mi?"
"Evet."
I)erek yumuşamadı. "Creighton'dan tanıdığın andan itibaren mı hoşlanmıyorsun?"
"Ondan zaten hiç hoşlanmamıştım. Paul de onun hakkında bir '•ş'lei anlattı. Dolayısıyla hislerim konusunda haklı çıktığımı gör- • İlli 11 "
"Ona düşman olmana neden olacak bir olay olmadı mı?"
Julie başını yan yatırarak, "Bu nasıl bir soru, Bay Mitchell? Celinin bildiğiniz türden mi? Bilmediğiniz türden mi?"
"Sadece merak."
"Size inanmıyorum."
"inanmıyor musun? Ne kötü." Sırıtıp, ikna edici olmaya çalışan bir ses tonuyla, "Çok dürüst bir ifadem vardır," dedi.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama gülüşünüz dürüstlük dışında her şeyi temsil ediyor. Tıpkı, gömleğinin kol ağzında kart saklayan bir kumarbazın gülüşüne benziyor."
Derek kıkırdadı. "Daha kötü hakaretlerin hedefi oldum." Bir iki saniye bekledikten sonra, "Son bir soru. Yasta olduğun için mi siyah giyiyorsun?" dedi.
Aniden konuyu değiştirmesi Julie'yi hazırlıksız yakalamıştı. Derek bunu fark edip, hemen bu avantajı kullandı. "Seni ne zaman görsem, üzerinde siyah bir şey oluyor. Uçakta siyah takım. Sadece gömleğin fildişi rengiydi. İnci düğmeleri vardı. Küçük, yuvarlak inci düğmeler."
Julie, onun aceleyle gömleğinin düğmelerini açışını hatırlayınca, yüzünün kızardığını hissetti.
"Galerinde, siyah elbise giyiyordun. Ve bu gece de." Gözlerini derin dekoltesinden etek ucuna doğru indirdikten sonra tekrar yukarı kaldırdı. "Dar ve seksi, ama yine siyah. Wheeler yüzünden mi?"
"Siyah giymekten hoşlandığım için."
"Siyah sana çok yakışıyor. Bu gece onca renk arasında göze çarpıyordun."
"Zümrüt yeşili gibi." Julie biraz durduktan sonra, "Bu arada, çok güzel bir bayan."
"Evet, öyledir."
"Onu eve bıraktıktan sonra benim evime geleceğini biliyor muydu?"
"Hayır."
Saniyeler geçti ve arabanın içindeki atmosfer değişti. Havada bir

değişiklik vardı. Daha doğrusu, hiçbir hareket yoktu. Birdenbire, içerisi boğucu ve havasız olmuştu.

"İçeri girsem, iyi olur." Ama kapı koluna uzandığı halde, kapıyı ¦ ıçnıadı. Dışarıda çok şiddetli yağmur yağıyordu. Sokağın karşı ta- I .ıl ıiıdaki otelin kapı görevlisi yağmurdan korunmak için lobiye gir- ınişti.
"Burayı duymuştum ama içeri hiç girmemiştim."
Tentenin üzerinde altın rengi harflerle CH logosu vardı. Coul- U'i House, son yüzyılda inşa edilen binanın orijinal adıydı. Birkaç vıl önce yatırımcılar binayı, platin kartlı müşterilere hizmet veren lıiks bir otele dönüştürmüşlerdi.
Derek, "Güzel bir yer," dedi. "Küçük ama zarif. İstisnai bir servisi vardır." Derek onun meraklı bakışlarını yakalayınca, "Şehir dışından gelen müşterilerimi orada ağırlarım," dedi.
Çentikli şimşek kollarını, gök gürültüleri izledi. Gökyüzünde- k i fırtına yolunu izlerken, arabanın tavanına çarpan yağmuru dinlediler. Birkaç dakika boyunca ikisi de sessizce oturdular. Camlar buğulanmaya başladı. Derek bir süre sonra, "Fotoğraftaki adamı tanıdın mı?" diye sordu.
"Moultrie'nin lobisindeki adamı mı? Hayır. Son fotoğraflarını gördüğümde de tanımadım."
"Başka fotoğraflar da mı var?" dedi. "Ben sadece bir tane gördüm."
"Soygundan birkaç gün önce güvenlik kamerasına yakalanmış."'
Derek'e o sabah Kimball ve Sanford'un fotoğrafları galeriye feiirdiğini söyledi. "Fotoğraflardan biri oldukça net ama ben adamı ı.ınıyamadım. Doug ve Sharon da onu tanımıyor."
"Creighton da."
"Buna inanıyor musun?"
"Ona fotoğrafı ben gösterdim Julie. Tepkisini görmek için yü- uıie bakıyordum. Ben tepkileri okumakta iyiyimdir. Hiçbir tepki vei ıiıedi."
"Tabii vermez! Bir tepki vermesini beklediğini biliyordu. An- l.ımıyor musun? Rol yapıyor. O..."
Julie kendini kontrol etmeye çalıştı. Ne de olsa Derek şu anda Creighton'ın avukatıydı. Zaten Paul'ün yeğenine yaptığı suçlamaların büyük bir nefretten kaynaklandığını düşünüyordu. Öyle olmasaydı, ona bu konuyla ilgili sorular sormazdı.
Julie, "Bu akşam bütün televizyon kanallarında adamın fotoğrafını göstereceklerdi," dedi.
"Belki bu bir işe yarar."
"Belki. Bu arada, dedektifler kendilerine konacak başka bir dal buldular."
"Ne gibi?"

"Paul'ün o asansörde ölmesi için benim ona tuzak kurduğum gibi."

Derek bir şey söylemeyince, "Dilini mi yuttun?" dedi.
"Evet. Nutkum tutuldu. Bunu hiç beklemiyordum."
"Ben de."
"Böyle düşünmelerine sebep olan şey nedir?"
Julie ona soyguncuya karşı gelişini anlattı. "Görünüşe bakılırsa, hemen diz çökmediğim için şüpheliler listesinde birinci sıradayım."
"Neden diz çökmedin?"
"Güneş gözlüğünün ve maskenin arkasından Creighton'ın yüzünü görmeye çalışıyordum."
"O değildi."
"Bunu daha kaç kere duyacağım?"
Aralarında uzayan sessizlikte fırtınanın şiddeti iyice ön plana çıktı.
Sonunda Derek, "Tablomu ne zaman alacağım?" dedi.
"Yarın eline geçer. Değeri, ödediğin fiyata yakın bile değil, biliyorsun."
"O bir yatırım."
"Karşılığını almak için yıllarca beklemen gerekebilir."
Derek umursamaz bir tavırla, "Para, iyi bir amaca gitti. Ayrıca, tabloyu almak istiyordum," dedi.
"Bayan arkadaşın onaylasa da onaylamasa da."
Derek kısık sesle, "O benim arkadaşım," dedi.
"Bu beni ilgilendirmez."
"O zaman neden ondan bahsedip duruyorsun?"
Julie'nin buna verecek bir cevabı yoktu.
"Lindsay'le, hukuk fakültesindeki en yakın arkadaşımla nişanlandığında tanıştım," dedi. "Düğünlerinde sağdıçtım ve oğulları Inckson'ın vaftiz babasıyım. Jackson vaftiz edildikten kısa bir süre •oıira arkadaşım öldü. Aniden. 85. Karayolunun yoğun sabah tra- I iğinde bir kazada. Lindsay ve ben bu olayı atlatmakta birbirimize ık;>:tûk olduk ve hâlâ destek olmaya devam ediyoruz.
"Bazen, tıpkı bu gece olduğu gibi, bir davete giderken ona eşlik ¦ dccek güvenilir, sorunsuz birine ihtiyacı oluyor. Ve seninle burada olduğumu bilmemesinin nedenine gelince, her ne kadar çok yakın olsak da, onu hiç çıplak görmedim ve görmeyeceğim."
Julie derin bir nefes alıp, yavaş yavaş bıraktı. "Kendimi iğrenç hissettirmeyi kesinlikle başardın. Bunu yapmaya çalışıyordun déni mi?"

Derek gözlerini kapattı, kaşlarını çatarak, burnunu sıktı. "Evet, lHtnu yapmaya çalışıyordum."
"Neden?"
lilini indirip, Julie'ye baktı. "Çünkü, bir kere bile bana ilk isin mile hitap etmedin, bunu yapsan çok memnun olurdum. Çün- I- h şu andan itibaren, ben Wheeler'lann avukatıyım. Çünkü, Wheeler'lardan birini bir sürü suçla itham ettin ve bu da bizi hu- I ıık i bir konunun karşıt tarafları haline getiriyor. Çünkü, yalnız olmamız uygunsuz ve etik değil. Çünkü, bu akşam sırf seninle yalnız k.ıiübilmek için bir bahane uydurup, evine geldim. Çünkü, sana dokunmamak için kendimi zor tutuyorum ve tek düşünebildiğim elbimin altındaki tenin."

(*) Ba şkan Nixon'in istifasıyla sonuçlanan Water gate Skandalı'nı anlatan fil m.
Derek aniden konsolun üzerinden uzanıp, eliyle Julie'nin ensesini kavradı ve onu kendine doğru çekti. "O uçakta beni neden baştan çıkardın?"
"Nedenini biliyorsun."
"Ben ne söylediğini biliyorum."
"Sebebi buydu."

"Başka bir sebebi yok mu?"
"Hayır."
"Yalan söylüyorsun."
Dudaklarını onun dudaklarına bastırınca, Julie içinin eridiğini hissetti.
Kusursuz, derin ve baştan çıkarıcı bir öpücüktü. Eğer Julie onu durdurmasa, olabileceklerin başlangıcı, habercisiydi. Julie kendini geriye çekip, "Lütfen bana bunu yapma. Lütfen yapma," diye mırıldandı. Ama bunları söylerken, dudaklarını onun dudaklarına bastırmaya devam ediyordu.

Tekrar ateşli bir şekilde öpüştüler. Derek, parmak uçlarını Julie' nin boynunda gezdirdikten sonra göğsüne doğru indirip, elbisesinin üzerinden onu okşamaya başladı. Julie, buna itiraz ederek, dudaklarını onunkilerden ayırdı. Başını yana çevirerek, "Yapma," dedi.
Derek parmak ucuyla onu okşamaya devam ediyordu. Julie, vücudunun buna karşılık verdiğini hissedince onu iterek, "Hayır Derek!" dedi.
Derek onu hemen bırakıp, koltuğuna oturdu. Onu anlayamadığını belli eden bir ifadeyle Julie'ye bakarak, nefes nefese, "En azından ismimi söyledin," dedi.
Julie kapı kolunu tutup, sertçe çekti. Uzun gece elbisesinin altında bacakları birbirine dolanınca, arabadan sendeleyerek indi. Şiddetli yağmur, tenine binlerce iğne batırılıyormuş hissi veriyordu.

i,m, I;ıri ve elbisesi sırılsıklam oldu. Arka kapıyı açıp, çantayı almak i; m içeri uzandı.
"Bıraktığın için teşekkürler."
Derek, onun caddenin karşı tarafına geçerken tökezlemesine in ilen olan elbisesini eliyle toplayıp, dizlerine kadar kaldırışını izle- .lı Kapı görevlisi geldiğini görünce, elinde bir şemsiyeyle onu karşı-
III muk için dışarı çıktı. Birlikte döner kapıdan içeri girdiler.
Derek okkalı bir küfür savurdu. Motoru tam gaz çalıştırmak,

IV ilklerinden dumanlar çıkararak son sürat oradan ayrılmak ve ona i» k.nlar kızgın olduğunu göstermek istiyordu.
Bu yeniyetmelere özgü bir hareket olurdu ama kendini bir ye- [îıyeime kadar tecrübesiz hissediyordu. Arabada oynaşıp, camları i'ululandırmak. Konsolun üzerinden uzanıp, göğsünü ellemek. Bu, h.mk ve olgun bir hareketti.

Yaşananların hepsi kesinlikle saçmalıktı.
Bunu yaptığına inanamıyordu. Ama durumlarıyla ilgili sıkıntı- I h mı içler acısı bir şekilde özetlerken, Julie'nin de bu duruma en az i ' inlisi kadar üzülmüş göründüğüne ve onu öpüp, ona dokunmaya I i mlısi kadar istekli olduğuna yemin edebilirdi.
Böylece, içgüdüleriyle hareket etmiş ve onu öpüp, dokunmuş- ıı Julie'nin de onu istediğinden emindi. Bu konuda yanılıyor ola- III.ı/ılı. iki kez yanılamazdı. Uçakta ve bu gece, Julie onu en az onun lı.ılıc'yi istediği kadar istemişti. Sevgilisi yeni ölmüş olsa da onu isli misti.
Yoksa, o bir enayi ve Julie de tıpkı Creighton'ın söylediği gibi İMİ dıi/.enbaz mıydı? Paul'ün yeğeninin itibarını sarsmak için her in .m kullanıyor, hatta cinayetin ardında onun olduğunu söyleye- s rk kadar ileri gidiyordu. Creighton'ın kendini beğenmiş, ukala bir l'ıı, olduğu su götürmez bir gerçekti ama böyle şartlandınlmıştı. în- san o kadar zengin olunca, her şeyi yapmaya hakkı olduğunu zannederek büyüyordu.
Ama o bir suçlu muydu? Otoparkta bir kadını korkutacak ve onun kafasını karıştırmak için evine girecek bir adam mıydı? Amcasını öldürtmeyi planlayabilecek biri miydi?

Bir şey Derek'in canını sıkıyordu. Şu ana kadar, Creighton son derece çekilmez davranışlar sergilemişti ama Derek'i onun bir suç işlediğine inandıracak hiçbir neden yoktu. Julie'ye gelince... Derek, onun ne kadar ikiyüzlü olabileceğine bizzat şahit olmuştu. Creighton'ın söylediği gibi miydi? Julie, onu ebeveynlerinin malikânesinin havuz evinde reddeden adamdan intikam almanın bir fırsatını mı yakalamıştı?
Şöyle bir iddia ortaya atılabilirdi: Wheeler'lar iki adım ötedeyken, Paul Wheeler'm yeğenine asılmışsa, sevgilisi mezara girdikten iki hafta sonra uçak tuvaletinde bir yabancıyla sevişmekte de bir sakınca görmezdi.
Derek'in kafasının içinde Creighton'ın sözleri yankılanıyordu. Ona bir faydası olacağını düşünürse, bir köpekle bile düzüşür.
Ariel Williams üç kez ihbar hattı numarasını arayıp, kapattı. Alnını, ankesörlü telefonun delikli metal gövdesine dayayıp, terli avuçlarını kot pantolonuna sildi.
Bunu yapmak istemiyordu. Bu işe bulaşmak istemiyordu. Telefon numarasının tespit edilmemesi için fırtınalı bir gecenin ortasında ankesörlü telefon bulmak için dışarı çıkmıştı. Yine de, uyduları kullanan yüksek teknoloji ürünü sistemlerin polisi kapısına kadar getirmesinden korkuyordu.

Oldiirme Tutkusu
174
Bu akşam bir şoku daha kaldırabileceğini düşünmüyordu. Billy' nin telefonda nefes sesini dinledikten sonra televizyon ekranında onun fotoğrafını görünce yeteri kadar büyük bir şok yaşamıştı. Çi- i "i ıi.ılı bisküvili dondurma kâsesinin içine kaşığını düşürürken, ilk 111 ı.ı i.'özlerinin ona oyun oynadığını düşünmüştü. Artık her gölge- '.i ln'i ağacın arkasında onun hayalini mi görüyordu?
Fotoğraf bulanıktı ve açısı çok iyi değildi. Saçına tuhaf bir şey ipmisli. Gösterişli giysilerinin yerini, sıradan kıyafetler almıştı. \m;ı Ariel, onun Billy Duke olduğundan kesinlikle emindi. Polis "ini İm soygun ve cinayetle ilgili arıyor, herhangi bir bilgiye sahip "l.mkinn derhal onlarla irtibata geçmesini istiyordu.
Ariel, Carol'ı arayıp, bu akşam yaşadıklarını ve Billy'nin fo-
.... televizyonda görüşünü anlattı. Carol, ona hiçbir şey yapinumasını, en azından bu gece işe bulaşmanın ne gibi sonuçlar dorm
.irileceğini düşünmesini söylemişti. "O, artık başkasının sorunu " demişti.

175
Carol ona sonradan yaptırdığı kilitleri hatırlatınca, Ariel'in içi 'bun/, rahatlamıştı. Ama vicdanı rahat değildi. İçi içini yiyordu ve "iıiıiıda dayanamadı. Carol'ın tavsiyesine rağmen, Ariel yapması n keni yapacaktı.
Ve işte buradaydı.
Şehirde tek tük kalmış telefon kulübelerinden birinin içindey- iii I'cdirgin bir ifadeyle omzunun üzerinden kirli camdan dışarı lnıkii. Yağmur çok şiddetliydi ve şimşekler çok ürkütücüydü. Ne za- III.m şimşek çaksa, irkiliyordu. Sokaklarda birkaç araba vardı. Ne I ukır önemli olursa olsun, hiçbir şekilde dışarıda olunacak bir akı n ı değildi.
Vicdanının ena söylediği şeyi yapmaya karar verdiğinde, ken- 'lını ihbar hattını aramak için sabahı beklemeye ikna etmeye çalışım '.H. Belki, o zamana kadar başka biri Billy'yi teşhis ederdi. Belki ılı s.ıbah haberlerinde onun yakalanıp gözaltına alındığını duyar ve kıı sorumluluktan kurtulurdu.
Ama ya onu tanıyan kimse çıkmazsa? Eğer, Billy'nin Paul Wheeler cinayetiyle bir ilgisi varsa, bildiklerini hemen polise bil- dirmesi onun vatandaşlık göreviydi. Wheeler birçok hayır kurumuna cömert bağışlar yapmış saygın bir vatandaştı. Ariel, onu şahsen tanımıyordu ama hakkında okuduklarından ve duyduklarından, onun çok dürüst ve saygıdeğer bir adam olduğunu öğrenmişti. Ayrıca, kim olduğu ya da ne kadar parası olduğu önemli değildi. Bu şekilde öldürülmeyi hak etmiyordu.

Sandra Brown
176
Ariel, Paul Wheeler vurulduğunda yanında olan bayanı televizyonda görmüştü. Sevdiği adamı bu kadar korkunç bir şekilde kaybetmenin onu ne kadar yıkmış olduğunu görmek Ariel'in yüreğini burkmuştu.
Vatandaşlık görevi bir tarafa, Ariel bunu o zavallı kadın için yapacaktı.

İhbar hattının numarasını tekrar çevirdi.
İkinci çalıştan sonra kendini ismiyle tanıtan ve sesi oldukça bezgin gelen bir kadın polis telefona cevap verdi. Haber televizyonda yayınlandıktan sonra kim bilir kaç tane asılsız ihbar gelmişti. Bu yüzden, büyük ihtimalle Ariel'in de onlardan biri olduğunu düşünüyordu.
"Fotoğraftaki adam hakkında sizinle mi konuşacağım? Bu akşam televizyonda gösterdikleri fotoğraf."
"Evet. İsminizi alabilir miyim lütfen?"
"İsmime ihtiyacınız yok."

177
"Adınız gizli tutulacak."
Ariel, "Benim ismime ihtiyacınız yok," dedi. "Ama onunkini istiyorsanız, size verebilirim."
14. BOLUM
erek, mahkeme salonundan çiktiğinda, dodge koridordaki duvara yaslanmış onu bekliyordu. Sabırsız ve nikotin krizine girmiş gibi görünüyordu. "Neden bu kadar u/ıın sürdü?"
"Savcının teklifini kabul etmesi için müvekkilimi ikna etmem gerekti."
"Hapis cezası mı?"
D

Sandra Brown
178
"Mahkeme bitene kadar ve artı iki yıl." Asansöre bindiler ve mahkeme binasından çıkana kadar konuşmadılar. Dodge hemen bir i;.'a ra yaktı.
"Güvenlik kamerası fotoğrafmdaki adamın adı Billy Duke."
"Kim demiş?"
"İsimsiz bir ihbarcı. Bir kadın. Ses tonu genç ve tedirginmiş. Iclefon gece yarısını biraz geçe gelmiş ve aramanın ankesörlü tele- londan yapıldığı tespit edilmiş. Kimse kadını görmemiş, çünkü civardaki tüm dükkânlar o saatte kapalıymış."
"Canı sohbet etmek isteyen yalnız bir bayan mı, yoksa gerçek İlli?"
"Çoğu yalnız kalpler evden arar. Bu kadının ciddi olduğunu düşünüyorlar." Dodge öksürerek balgam çıkardı ve binanın küçük bahçesine tükürdükten sonra sigarasından uzun bir nefes çekti.
"'Ama' kısmı nedir?"

179
"Ama Georgia Motorlu Taşıtlar Dairesi, Billy ya da William Duke adına düzenlenmiş bir ehliyet kaydı bulamadı. Atlanta'da yaşayan William Wayne Duke on dokuz yaşında siyah bir erkek. William S. Duke ise beyaz. Ama o da seksen dört yaşında. Fotoğraftaki ikisi de değil. Başka bir..."
Derek, Dodge'un vereceği bilginin çok ayrıntılı ve uzun olacağını bildiği için lafını kesip, "Anlaşıldı," dedi. "Peki, polis onu bulma konusunda hangi

aşamada?"
"Hâlâ arıyorlar. İl ya da eyalet vergi kayıtlarında adı yok. Ulusal veritabanlarında onu aratıyorlar, vergi iadelerine, tutuklama kayıtlarına, ehliyeti olup olmadığına bakıyorlar. Bu arada, Sanford ve Kimball, Wheeler'lara ve Julie Rutledge'a bu ismi duyup duymadıklarını ya da müteveffanın bu isimden bahsedip bahsetmediğini sormak için yola çıktılar."
"Bundan bir şey çıkacağından şüpheliyim, ne de olsa adamı teşhis edememişlerdi."
Dodge omuzlarını silkti. Sigara izmaritini sokağa fırlatıp yeni bir tane yaktı.
"Çevreyi kirletiyorsun."

"Beni dava et." Sigarasından bir nefes alıp, dumanını üflerken patronuna baktı. "Evet, avukat bey, ne düşünüyorsunuz?"
"Bilmiyorum. Ben bu fotoğraf meselesinden hiçbir şey çıkmayacağını düşünmüştüm. Fotoğraflardaki adamın Cleveland'lı bir ayakkabı satıcısı, gelir vergisinde sahtekârlık yapabilecek ama bırak bir adamı başından vurmayı, sineği bile incitemeyecek sıradan bir vatandaş olduğunu sanıyordum. Ona bir profil çizmiştim."
Derek, ensesini ovuşturduktan sonra kafası karışık olduğunda yaptığı gibi ellerini kalçalarına koydu. "Artık, hiçbir şey bilmiyorum. Ayakkabı satıcısı senaryosu da olabilir. Yalnız kadın send

Minin da olabilir. Dalyan gibi genç bir polisin telefonunun izini sii- I ıi|>, onu bulmasını ve hayatının aşkı olmasını umut eden bir kız ku- I irai olabilir."
"Olabilir."
"Yada Billy Duke denen bu adam katil olabilir."
"Lafı ağzımdan aldın."
Derek cep telefonunu eline alıp, mesajlarını kontrol etti. Sonra, alisini aradı. Telefon çalarken, Dodge, ona ne yapmasını istediğini • 'i (Iti.
"Araştırmaya devam et. Yeni bir şey öğrendiğinde bana haber wı Merhaba, Marlene." Derek, Dodge'a el sallayıp, arabasını bırak- I M'.ı otoparka doğru ilerlemeye başladı. "İki yıl aldı. Hayır, kazanılan ıl ıvalar listesine giriyor. Daha kötüsü olabilirdi. Dinle, Wheeler'lari na, lütfen... Evet, her ikisini de. Karısını da. Ofisimde bir görüşme avaria.... Ne zamana mı? Mümkün olduğu kadar çabuk."

Julie o sabah Kate'e telefon açıp, kendisini Coulter House'tan alıp eve bırakmasını istedi. Ona geldiği zaman her şeyi açıklayacağına dair söz verdi. Kate, onun üzerinde bir önceki gece giydiği kı- \ a Ici in olduğunu görünce

afalladı. Julie, arabanın ön koltuğuna otu- I mken, "Göründüğü gibi değil," dedi. "Gerçekten."
Asistanına, elektriklerin gittiğini, kısa süre sonra geldiği halde ıı krar gidebileceğini düşündüğü için geceyi evde geçirmek istemediğini söyledi. "Trafo hasar görmüş olabilirdi."
Kate bu konuda onu daha fazla sıkıştırmadı ama otele neden kendi arabasıyla gitmediğini öğrenmek istedi. "Yanlış anlama, gelip seni almak benim için sorun değil."
"Arabamdan tuhaf sesler geliyordu. Yağmurda yolda kalmak ı .lemedim. Taksi çağırdım."
Kate şüpheyle ona bakarak, "Hem elektrikler hem de araban?
Kölii karma işbaşındaymış," dedi.

Julie zorla gülerek, "Öyle olmalı," dedi.
Arabadan inerken Kate e galeriye gelmeden önce yapması gereken işler olduğunu, ona ihtiyacı olursa, cep telefonundan ulaşabileceğini söyledi. Evine girer girmez, haftada iki kez gelen temizlikçisine telefon edip, müsaitse o gün de gelmesini ve ağır mobilyaları taşımasına yardımcı olması için kocasını da yanında getirmesini istedi.
"Evin tepeden tırnağa temizlenmesini istiyorum. Her yer dezenfekte edilsin."
Karıkoca yarım saat sonra geldi. Julie, kapının önünde oturmuş onları bekliyordu. Creighton'ın varlığını, boğucu ve pis kokulu bir sis gibi evin içinde hissedince, içeride yalnız kalmak istememişti.
Temizlikçi ve kocası işbölümü yapıp, temizlik malzemelerini hazırlarken, Julie tüm odalara girip, geçen akşam gözünden kaçan bir şey olup olmadığını kontrol etti. Yemek odasının duvarlarındaki tabloların ve salondaki koltukların yerleri değiştirilmişti. Julie, sadece o evde yaşayan birinin fark edebileceği bunun gibi birkaç küçük değişiklik fark etti.

Creighton çok akıllıca hareket etmişti.
En belirgin eşek şakası, Julie'nin başucundaki komodinin çekmecesine bıraktığı gerçeğe yakın görünen vibrator, açılmamış bir paket pil ve resimli kullanma kılavuzuydu. Bunları görünce Julie'nin midesi bulandı ama temizlikçi kadın gelmeden önce içgüdülerini dinleyip, tüm çekmeceleri kontrol ettiği için de memnun oldu.
Julie, tüm giysilerini yıkama ve yıkanamayacak olanları da kuru temizleyiciye göndermek üzere ayırma işine girişti. Kate aradığında işini bitirmek üzereydi.

"Biraz önce Dedektif Kimball aradı. Seninle görüşmeleri gerekiyormuş."
"Ne zaman?"
'Mümkün olduğu kadar çabuk dedi. Sana hemen haber vere- t i 'imi söyledim."
"Konu neymiş?"

"Bana bir şey söylemedi. Galeriye gelmeyi teklif etti. Sana da ıivi'.un mu? Ona haber vermem gerekiyor."
"Bana bir saat müsaade etmelerini söyle."
Julie galeriye geldiğinde, dedektifler onu bekliyordu. Kate de konuştuktan hemen sonra avukatını aradı. Neyse ki, işi olmadığı N Mİ lıemen gelebilmişti.
Julie, "Tanıştınız mı?" diye sordu.
Dedektifler, Julie'ye Paul'ün şirket avukatının tavsiye ettiği Nıid Fulton'a yarım ağızla merhaba deyip, elini sıktılar.
Kimball avukata, "Bu bir sorgulama değil Bay Fulton. Boş yere zahmet etmişsiniz," dedi.
Avukat nazikçe, "Dün yapmış olduğunuz üstü kapalı suçlamadan sonra müvekkilim öyle düşünmüyor," diye karşılık verdi.

Kimball rahatsız olmuş gibiydi ama hiçbir şey söylemedi.
Sanford hemen konuya girdi. "Dün akşam ihbar hattına bir telcimi geldi. Fotoğraftaki adam Billy Duke olarak teşhis edildi."
Dedektifler, Kate ve Ned Fulton dönüp Julie'ye baktılar.
Julie'nin tepkisi omuz silkmek oldu. "Bu isim bana hiçbir şey ılade etmiyor."
Kimball, "Emin misiniz?" diye sordu.
Fulton, "Buna cevap vermek zorunda değilsiniz," dedi.
"Memnuniyetle cevap veririm. Bu isimde birini tanımıyorum."
Kimball, "Paul Wheeler tanıyor muydu?" diye sordu.

"Eğer tanıyorsa bile, bana ondan hiç bahsetmedi. Bu ismi daha lince hiç duymadım."
"İsmin değişik söylenişlerini duymuş olabilir misiniz? Bili veya William şeklinde mesela ya da soyadını?"
Julie, "Üzgünüm, hayır," dedi. "Onu kim teşhis etmiş?"
"Bilmiyoruz." Sanford bunu itiraf etmek zorunda kaldığı için biraz mutsuz görünüyordu. "Arayan kadın kimliğini vermek istememiş."
"Arayan kadın mıymış?"
Kimball başını salladı. "Fotoğrafı televizyonda gördüğünü ve onu tanıdığını söylemiş. Bayan polis memuruna adamın adını verip, telefonu

kapatmış. Aramanın bir telefon kulübesinden yapıldığını öğrendiğimiz anda oraya bir devriye aracı gönderdik ama oraya varana kadar kadın gitmiş. Etrafta kimse yokmuş. Sokak bomboşmuş."
Julie bir süre anlatılanları düşündü. "Sahte ihbar olabilir mi?"

Sanford, "Olabilir," dedi. "Ama televizyon yayınından sonra bir sürü sahte ihbara cevap veren bayan polis memuruna göre bu oldukça gerçekçiymiş. Kadının sesinden genç ve tedirgin olduğu an- laşılıyorırıuş. Bilirsin, kesik kesik nefes alıyormuş, heyecanlı olduğu belliymiş. Sabahtan beri araştırma yapıyoruz."
Ned Fulton, "Ve?" diye araya girdi.
Sanford, "Ve hiçbir şey bulamadık," dedi.
Kimball onlara Billy Duke'u bulmak için harcanan çabaların bir özetini verdi ve hiçbirinin başarıya ulaşmadığını ekledi. "Araştırmayı genişletip, neler olacağına bakacağız. Onu bulsak bile, bu onun bizim aradığımız suçlu olduğu anlamına gelmez."
Ned Fulton öne doğru çıktı. "Bayan Rutledge, size bu adamın adını da yüzünü de çıkartamadığını belirtti. Başka bir şey var mıydı?"
Dedektifler sessizce birbirlerine baktılar. Sanford, "Sanırım, şimdilik bu kadar." Julie'ye bakarak, "Tabii ki, bir şey hatırlarsanız..." diye ekledi.

"O katilin bulunmasını sizden daha çok istiyorum dedektif. Size yardımcı olacak bir şey bilseydim, inanın sizinle paylaşırdım."
Kimball oradan ayrılmadan önce insani tarafını gösterip, ona lı,ıvır gecesinin nasıl geçtiğini sordu. "Başarılı oldu mu? Yağmur inanların gelmesini engelledi mi?"
"Şansımıza, yağmur davet bittikten sonra başladı."
"O zaman katılım iyiydi?"
"Çok iyiydi, evet."
"Tablo umarım iyi bir fiyata satılmıştır?"
Julie alçak sesle, "Aslında, değerinden daha fazlasına," dedi.

Kimball, polise ait olduğu anlaşılmayan arabanın ön koltuğunda oturuyordu. Arabayı Sanford kullanıyordu. Kimball, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.
"Bence bu çok boktan bir dava."
"Profesyonel görüşün bu mu? Şef bize davada ne kadar ilerlediğimizi sorduğunda ona bunu mu söyleyeceksin?"
"Neden bir avukat tutmuş?"
"Sinirli gibisin."
"Çok sıcak."

"Klimayı aç." Sanford klimayı açtı. Kimball havalandırma deliklerini ona doğru esecek şekilde ayarladı. "Daha iyi mi?"

Sanford, "Neden bir avukat tutmuş?" diye tekrarladı. Ama bu sefer alışıldık yumuşak ses tonuyla konuşmuştu.
Kimball, "Yapılacak en akıllıca şeyi yapmış," dedi. "Sen tutmaz miydin?"
Sanford, tutabileceğini kabul eden bir şekilde omuzlarını silkti. "Tedbirli davranıyor. Bu onun suçlu olduğu anlamına gelmez."
"Masum olduğu anlamına da gelmez."
"Doğru." Kimball içini çekti. "Ama fazla abarttık Homer. Onun, Wheeler'in öldürülmesinde parmağı olduğuna inanmıyorum. Birincisi, şahsen ben onun adama deli gibi âşık olduğunu düşünüyorum. İkincisi de, o tipte birine benzemiyor."
"Hangi tipmiş o?"

"Böyle bir cinayeti planlayacak türden bir tip."
"Kültürlü olduğu ve güzel giyindiği için mi böyle düşünüyorsun."
"Ve sırf elimizde daha iyi bir şey olmadığı için o fikre inanmayı tercih ediyoruz."
"Elimizde şu Billy Duke var. Şey, elimizde değil. Kahretsin, ne demek istediğimi biliyorsun."
Kimball tekrar içini çekerek, "Evet," dedi. "Ne demek istediğini biliyorum."
Sanford düşünceli bir ifadeyle birkaç blok ilerledi. Trafik ışıklarında durunca, "Sen dün akşamki partiyi sorunca neden öyle ezilip büzüldü?" diye sordu.
Kimball güldü. "Ezilip büzülmek mi? Bu da yeni çıktı."

"Sesini alçalttı, gözlerini kaçırdı. Solucan gibi kıvrılıp durdu. Nedenini çok merak ettim."
"Sence yalan mı söylüyordu? Yardım amaçlı bir müzayede ve bir tablo hakkında neden yalan söylesin?"
"Yalan söylüyor gibi değil de, sanki..."
KimbaH'ın cep telefonu çalınca sözünü tamamlayamadı. "Lafını unutma." Kimball telefonu belindeki kemerden çıkarıp, açtı. "Kimball."
Gözleri hemen Sanford'a çevrildi. "Merhaba Bayan Fields. Kate."
Sanford, Kimball'a doğru o kadar hızlı döndü ki, boynu çatır- dadı. Kaşlarını şaşkınlık ve merakla havaya kaldırdı.
Kimball, "Hı-hı. Hı-hı," diyerek dinliyordu. Biraz daha dinle- 'lıkien sonra, "Tabii ki. Ne zaman gelmek istersiniz? Tamam. Orada olacağız,'" dedi.

Telefonu kapatıp, "Vay, vay," diye ekledi.
"Julie Rutledge'm asistanı mıydı? O Kate Fields mıydı?"

"Ta kendisi. Bizimle önemli bir şey konuşması gerekiyormuş."
"Ne hakkında olduğunu söyledi mi?"
"Evet. Haklıydın. Patronu ezilip büzülüyor."
"Bu küçük bey, çok tatlı!"
Derek, "Bayan," diye düzeltti. "Maggie."
"Merhaba Maggie." Sharon Wheeler eğilip, Maggie'nin kulak- 1.111 nin arkasını kaşıdı. "Hiç köpeğim olmadı ama köpekler beni çok .over."
Sharon ve Doug Wheeler, Derek'in ofisine geleli sadece birkaç dakika olmuştu ama Sharon, Maggie'ye hemen ısınmıştı. Doug, Nlıaron'la Derek'i

hayır gecesinde tanıştırmıştı. Sharon, soylu, bakımlı, Güneyli bir güzeldi. Ama dış görünüşünün güzelliğini des- Iekleyen bir maneviyat yoktu. Derek onun bir espriyi tam olarak anlamadığında bile güldüğünü fark etmişti. Kendisini hayatın içinde biraz kaybolmuş gibi hissettiğini ama bu zihin karışıklığını üzerinde çalışılmış cazibesiyle kapatmakta uzmanlaştığını düşünmüştü.
Derek, ayrıca Doug'ın karısının bu sığlığının farkında olduğunu ama buna rağmen onu sevdiğini hissetmişti. Doug sevecen bir i İadeyle gülümseyerek onun Maggie'yi sevişini seyrediyordu. "Bir kopek almaya ne dersin?"
Sharon ışıldayan gözlerle ona bakarak, "Bunu çok isterim,"
dedi.
"Ah, çete buradaymış." Creighton, Marlene'in onun için açtığı kapıdan içeri girdi. "Merhaba, anne, baba, Bay Mitchell." Topukla- ri ni birbirine çarpıp, Derek'i selamladı. "Emredildiği gibi rapor veriyorum efendim."
Derek onu öldüresiye dövmek istiyordu. "Dün akşam Julie Rutledge'ın evine girdin mi?"

Anne ve babası bu sorudan rahatsız olup söylenmeye başladılar ama Derek onları duymazdan geldi. Creighton'a odaklanmıştı. Genç adam birkaç saniye ona baktıktan sonra kafasını çevirip arkasına baktı. Tekrar başını öne çevirip, mükemmel bir şekilde De Niro'yu taklit ederek, "'Benimle mi konuşuyorsun? Benimle mi konuşuyorsun?" dedi.
"Soruya cevap ver."
Creighton burnundan bir ses çıkararak, "Oh, sen ciddisin," dedi. "Şaka yaptığını sanmıştım."
Doug, "Neler oluyor, Bay Mitchell?" diye sordu.
Derek, birkaç saniye daha Creighton'ın gözlerinin içine baktıktan sonra

Doug'a döndü. "Önemli değil. Aramızda bir şaka. Sizi buraya son bir tavsiye vermek için çağırdım. Bedava bir tavsiye, çünkü size tüm paranızı iade ediyorum." Bir süre bekledikten sonra, "Eğer Billy Duke olarak teşhis edilen bu adamı aranızda tanıyan varsa, bunu hemen polise bildirmeli."
Doug huysuz bir ifadeyle, "Onlara bu adamı tanımadığımı söyledim. Ne şahsen ne de ismen," dedi. "Bunu size telefonda da söyleyebilirdim."
İşyerinden boş yere çağrılmış olmak hoşuna gitmemişti.

Derek, "Artık telefon görüşmelerimize pek güvenmiyorum Bay Wheeler," dedi. "Söylediklerimin yanlış anlaşılmaması için sizinle yüz yüze görüşmek istedim. Hesabıma yatırdığınız yüklü miktara rağmen, avukatlığınızı yapmayacağım. Ne aile avukatlığınızı ne de ferdi avukatlığınızı."
Sharon şaşırmıştı. Doug hakarete uğramış gibiydi. Creighton hiç tepki vermedi.
Doug, "Bedava tavsiyeniz bu muydu?" diye sordu.
"Polis er ya da geç, Billy Duke denen bu adamı yakalayacak, i lerçek ismi bu olsa da olmasa da. Adam, son derece zararsız, örnek l»ir vatandaş çıkabilir. Ya da ağabeyinizin ölümüyle bir ilgisi olabi- lır. Eğer böyle ise, Paul ya da Wheeler şirketleriyle bir ilgisi varsa ve bunu biliyorsanız, polis bu bağlantıyı kurmadan önce onlara açıklamanız sizin için çok daha iyi olacaktır."
Doug önce dalgın bir ifadeyle gözlerini kırpıştıran karısına, ıiıira da Creighton'a baktı. Creighton, "Her iki dedektife de, bu arada, masajımın yarıda kesilmesine neden oldular, o herifi daha önce hiç görmediğimi, Billy Duke ismini de hiç duymadığımı söyledim," dedi. Yüzünü buruşturarak, "Sırf bu taşralı ismi yeter.... yani, lüt- lı'ıı. Ayrıca, Duke ikinci ismi mi, soyadı mı? Billy Duke Smith mi? Yoksa, Billy Joe Duke mu?"

Sharon kıkırdadı.
Doug saatine baktı. "Bir toplantım var. Hepsi bu kadar mı. Bay Mitchell?"
Derek öne doğru bir adım atıp, elini uzattı. "Ağabeyinizin başın a gelenlere gerçekten çok üzüldüm. Umarım, katili en kısa zaman- da yakalarlar. Size iyi şanslar diliyorum."
Doug, onun elini kabaca sıktıktan sonra Sharon ı kapıya doğru ilerletti. Creighton arkalarından ilerledi.
"Seninle özel olarak konuşmam gerekiyor, Creighton."
Ona doğru dönen genç Wheeler, Derek e cehenneme gitmesini sovler gibi baktı. Sonra, hoş bir ifadeyle gülümseyip, "Pekâlâ," dedi.
Doug endişesini gizleyemiyordu. "Ne hakkında özel konuşa- I .ıksınız?"

194
Creighton, "Birkaç gün önce Bay Mitchell'a bahsettiğim ufak bir mesele hakkında," dedi. Annesini yanağından öptü. "Öğleden sonra evde mi olacaksın? Evdeysen, uğramayı düşünüyorum."
"Oh, çok iyi olur. Görüşürüz hayatım."
Anne ve babası odadan çıktıktan sonra Creighton, Derek'e dönüp, kirpiklerini oynatarak, "Tamamen sana aidim," dedi.
Derek ona iyice yaklaştı. Alçak ama anlaşılır bir ses tonuyla, "Sen itin tekisin. Aşağılık bir herifsin. Ukalalığı yüzünden aptallaş- mış piçin tekisin."
'"Benimle mi konuşuyorsun?"'
Derek buna karşılık vermenin pisliğe istediği şeyi vermek olduğunu bildiği için onu duymazdan geldi. "Bedava bir tavsiye daha."
"Tanrım. Onur duydum."

Öldürme Tutkusu
195
"Senin yerinde olsam, uzaklaştırma kararı saçmalığını unuturdum. Otoparklarda Derin Gırtlak rolü oynadığın için bu geri tepebilir."
Creighton başını hafifçe iki yana salladı. "Neden bahsettiğini anlamam mı gerekiyor?"
"Julie Rutledge dün gece şehir kulübünden çıktığında senin onu otoparkta korkutmaya çalıştığını söyledi. Sonra evine gitmiş ve evine birinin girdiğini fark etmiş. Eşyaların yerleri değiştirilmiş, birisi hiç de komik olmayan bir eşek şakası yapmış."
"Peki sen bunu nereden biliyorsun?"
"Açık artırmaya bağışladığı tabloyu ben satın aldım. Bu sabah teşekkür etmek için beni aradı." Derek güzel bir yalan uydurduğu için kendisiyle gurur duydu. "Pek içten ve sıcak bir teşekkür sayılmazdı. Daha çok mecburiyettendi. Dün akşam ona ailenizin avukatı olarak tanıtıldım. Görünüşe bakılırsa, o da senin hakkında çok iyi şeyler düşünmüyor."

Öldürme Tutkusu
196
lUınun nedenini sana anlatmıştım."
livet, anlattın. Ama onun da senin hakkında söyleyecek iyi bir \ i vok, kime inanayım? Sana mı? Ona mı? Yoksa, ikinize de mi?"
"Sana bir soru soracağım Bay Mitchell. Otoparkta gerçekleşti- I oylenen olaya şahit oldun mu? Julie evine girildiğini polise bilindi mi?"
Derek hiçbir şey söylemedi.
Creighton pis pis sırıttı. "Bildirmediğine bire on bahse gire- I mı Neden bildirmedi? Çünkü evine kimse girmedi. Otoparkta ta- I ildiğim iddiasına gelince, bunu tartışmaya bile gerek yok. Anla- ı n ı v o ı musun? Çılgın hikâyeler anlatıp, beynine benimle ilgili şüp- 11' inhumları ekmeye çalışıyor, tıpkı o iki dedektife yaptığı gibi. Juin I tenden nefret ediyor. Havuz evindeki olaydan beri." Bir kahkaha ıiii "Şimdi düşünüyorum da, belki bana oral seks yapmasına izin ' i şeydim, çok daha iyi olurdu."

Derek'in içini saran öfke kontrol edemeyeceği kadar güçlüydü, '•«¦il konuştukça, Bayan Rutledge'ın senin hakkındaki hikâyelerinin i11 k de çılgın olmadığını düşünüyorum."
Creighton, Derek'in gerçekten çok sinir bozucu bulduğu o ken- 'lıuı beğenmiş ifadesiyle gülümsedi. "Julie yalan söylüyor. Paul am- ¦ m m ölümüyle bir ilgim olduğuna dair yaptığı suçlamayı desteklemek için yalan söylüyor. Bu iddia, daha önce konuştuğumuz neden- I iden dolayı çok mantıksız ve açıkçası canımı da sıkmaya başladı. \nık avukatımız olmadığınıza göre buradan gitmek için izninizi i ıı meme gerek yok, öyle değil mi?"
Derek birkaç saniye ona baktıktan sonra teslim olmuş gibi elle- .... havaya kaldırıp, bir iki adım geri gitti. Creighton başını iki yana ılkıyıp bir kahkaha attı ve sonra açık kapıdan çıkıp gitti.
"Öncelikle, bu konuda kendimi son derece kötü hissettiğimi bilmenizi istiyorum." Kate Fields, terli elleriyle kâğıt mendili büktü. Sırayla Roberta Kimball ve Homer Sanford a baktığında, her ikisi de onu anladığını belirten ifadelerle başını salladı.

"Julie'yi severim," dedi. "Bana çok iyiliği dokunmuştur. Üniversiteden mezun olur olmaz, bana bu işi verdi. Bana sadece çalışanı olarak değil, dostu olarak da güvenir. Ona zarar verecek bir şey yapmam ya da söylemem."
Kimball, "Biz sizin Bayan Rutledge'a olan sadakatinizi sorgulamıyoruz," dedi. "Ama, kendinize ve kanun uygulayıcılar olarak bize gerçeği söyleme mecburiyetiniz var."
"Tabii ki bunu biliyorum." Kate mendile sümkürdü. "Size anlatmak zorunda kalmamak için bir mucize olmasını bekledim, bunun için dua ettim."
"Neyi anlatmak zorunda kalmamak için?" Sanford öne doğru eğildi.
"Dedektif Kimball'a, Bayan Rutledge'ın bize karşı tamamen dürüst olmadığını söylemişsiniz."
"Kesin olarak bilmiyorum." Bakışları iki dedektif arasında gidip geldi. "Ama o... size anlattığından fazlasını biliyor olabilir."
Kimball, "Hangi konuda daha fazlasını?" diye sıkıştırdı. "Vurulma olayı mı?"

Kate başını iki yana sallayıp, yutkundu. Kendine bunu yapması gerekip gerekmediğini belki bininci kez sordu ve yürek parçalayan sonuca vardı. Evet, yapması gerekiyordu. "Billy Duke denen adam hakkındaki gerçeği."
Dedektifler şüpheli gözlerle bakışınca, Kate bildiklerini onlarla paylaşma kararı verdiğine pişman oldu. "Oh, lütfen onun komplo kurduğundan falan şüphelenmeyin. Julie'nin Bay Wheeler'm ölümüyle bir ilgisi olamaz. Kesinlikle olamaz. Julie onu çok severdi. Aralarındaki ilişkiyi bilmiyorsunuz, tahmin bile edemezsiniz. BirİHilerine

son derece bağlıydılar." Engel olmaya çalıştığı gözyaşları, sonunda gözlerinden döküldü.
Kimball ona kâğıt mendil kutusunu uzattı. "Kate, bunun sana ,u i verdiğini biliyorum ama bize Bayan Rutledge ve Billy Duke hakkında bildiklerini anlatman çok önemli."
Kate kutudan temiz bir mendil çekti. Birkaç denemeden sonra hıçkırıklarını kontrol altına almayı başardı. "Onu, Julie'ye ilk gös- lerdiğiniz fotoğrafından tanıdım. Size espresso servis ediyordum, hamladınız mı? Salondaydık ve..."
Kimball, "Ne zaman olduğunu hatırlıyorum," dedi. "Onu nasıl lamdınız?"

"Galeriye gelmişti."
"Ne zaman?"
"Tarihten tam olarak emin olamıyorum."
"Bay Wheeler öldürüldükten sonra mı?"
"Hayır. Birkaç hafta önce. Buna eminim."
"Bayan Rutledge'ı görmeye mi gelmişti?"
"Evet."
Kimball, Sanford'a kısa bir bakış attıktan sonra tekrar Kate'e d ö n d ü . Aralarındaki bu sessiz iletişim yüzünden Kate herkesten çok se v d i ğ i kadına ihanet ettiği için kendini berbat hissetti.

"Ama Julie onu görmedi."
"Onunla görüşmeyi kabul etmedi mi?"
Kate başını iki yana salladı. "Hayır, Julie galeride değildi. Adam , ijp, onu sordu. Ona Julie'nin müşterilerinin evinde olduğunu ve o ¦MU; galeriye dönmesini beklemediğimi söyledim. Ona yardımcı olmayı teklif ettim. Bana işinin Julie'yle olduğunu ve onu sonra araya- ağını söyledi."
Kate, içinde tuttuğu şeyi sonunda açıkladığı için rahat bir nefes il.i ı . E n azından, Julie ve Billy Duke denen bu adamı asla birlikte ¦¦ konuşurlarken görmediğine yernin edebilirdi.
Sanford, "Görüştüler mi?" diye sordu.
"Bildiğim kadarıyla hayır."
"Adam galeriye geri döndü mü?"

"Hayır. En azından, ben oradayken gelmedi. Ayrıca, sanata meraklı birine pek benzemiyordu. Tabloların hiçbirine bakmadı ve daha önce Julie'yle özel bir parça hakkında görüşmüş ve tekrar incelemek üzere geri gelmiş gibi de değildi. Onun potansiyel bir müşteri olduğu izlenimine kapılmadım. Sanat eserlerimizle hiç ilgilenmedi."
"Sadece Julie'yle ilgileniyordu?"

Kate, Kimball'a bakarak isteksizce başıyla onayladı. "Sadece Julie'yle ilgileniyordu."
"Julie, sana ondan hiç bahsetmiş miydi?"
"Hayır, adamın adını bu sabah siz bize söyleyene kadar bilmiyordum."
"Ama adam onu tanıyormuş gibiydi, öyle mi?"
Kate duraksadı. Bu, onun en korktuğu soruydu. "Şey, evet. Adam Julie'den bahsederken onun ilk ismini kullandığı için Julie'nin onu tanıdığı izlenimine kapıldım. Ayrıca, çok doğal bir şekilde, onu daha sonra arayacağını

söylemesi bana böyle düşündürdü. Bunu ancak bir arkadaş söyler, öyle değil mi?"
Dedektifler buna katıldıklarını belirten bir şeyler mırıldandılar. Kimball, "Bayan Rutledge'a bu ziyaretten bahsettiniz mi?" diye sordu.
Kate, bahsettiğini söyledi. "İsmini, kartvizitini ya da telefon numarasını bırakmamıştı. Bu yüzden, Julie'ye sadece bir adamın gelip onu sorduğunu ve daha sonra onu arayacağını söyleyip gittiğini aktardım. Onunla irtibata geçmek için bir neden olmadığından Julie de ben de bunun üzerinde durmadık. Siz güvenlik kamerası görüntülerinden alınmış fotoğrafı gösterene kadar onu tamamen unutmuştum. Onu hemen tanıdım ama Julie size onu kesinlikle tanımadığını söyleyince, ben, ben..."
Sanford onu azarlar gibi, "Siz sessiz kaldınız," dedi.
"Onun başının derde girmesini istemedim."
Sanford, "Peki ya şimdi?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsunuz?"
Kimball ona doğru eğildi. "Kate, onun başının belaya girmesine neden olabilecek başka bir bilgi saklıyor musun?"
"Hayır." Dedektifler ona şüpheyle bakınca, "Yemin ederim, '.aklamıyorum!" diye ekledi. "Aslına bakarsanız, üzerimden bir yük kalktı. Ama..." Üstdudağı titremeye başladı ve Kate engel olmaya çalışı ığı gözyaşlarının baskısını hissetti. "Julie, Bay Wheeler öldüğünden beri çok zor günler geçiriyor. Umarım, size bunları anlatarak, onun için işleri daha da zorlaştırmamışımdır. Özellikle de, dün gece olanlardan sonra."
Dedektifler merakla birbirlerine baktıktan sonra bakışlarını i ek rar Kate'e çevirdiler. Sanford, "Dün gece ne oldu?" diye sordu.
15. BOLUM
L BAKALIM MAGS." DEREK MUTFAKTA MAGGIE'NİN yemek kabını yere bırakırken, cep telefonu çalmaya başladı. "Hepsini ye."
Derek, arayanın numarasına bakıp, telefonu açtı. "Merhaba Dodge."
"Kötü bir zamanda mı aradım?"
A

Patronunu kötü bir zamanda yakalamış olup olmamak aslında Dodge'un

umurunda değildi. Vermesi gereken haberler olduğunda, uygun zamanı asla beklemezdi. "Eve yeni geldim. Maggie'nin yemeğim veriyordum. Ne oldu?"
Derek buzdolabından bir bira alıp, kapağını açtı.
"Polis merkezinin fısıltı gazetesinden ilginç bir haber öğrendim."
"Sanford ve Kimball, Billy Duke'u mu bulmuşlar?"
"Hayır, ama galiba bir ipucu yakalamışlar."
"Seni dinliyorum."
"Görünüşe bakılırsa, gizemli adamla Julie Rutledge arasında bir bağlantı varmış."
Derek bira şişesini ağzından çekip, dikkatli bir şekilde mutfak tezgâhının üzerine koydu. "Efendim?"

"Evet. Onunla çalışan şu genç kadın var ya."
Derek, sevimli ve neşeli Kate'i gözünün önüne getirdi.

"Julie Rutledge'dan habersiz dedektiflerle gizli bir görüşme yapmış."
Dodge'un bilgi edinme yöntemleriyle ilgili şüpheleri olabilirdi ama edindiği bilgilerin kesinlikle doğru olduğunu biliyordu. Yüzde yüz güvenilirdiler. Bunu bilen Derek, midesinin bulandığını his-
M'lli.
Dodge, "Patronunu gammazlamak zorunda kaldığı için hüngür lıuıigür ağlamış. İki arada bir derede kalmış, anlarsın. İdolleştirdiği l. ıdına karşı vicdanı ve biraz da vatandaşlık görevi bilinci. Dedek- 1111er bilgiyi onun ağzından resmen kerpetenle almışlar." Dodge ara vcı ip, "Orada mısın?" diye sordu.
"Evet, ben... Maggie dışarı çıkmak için mızmızlanıyordu, ona kapıyı açtım. Devam et."
"Kız, Billy Duke'u fotoğrafından tanımış. Adam, Wheeler vu- I ıılınadan birkaç hafta önce Julie Rutledge'ın sahibi olduğu lüks gain iye gelmiş. Julie Rutledge orada değilmiş. Adam onu ismiyle so

¦ unca, kız onu patronunun bir arkadaşı zannetmiş. Yakın arkadaşı. Adam ne istediğini söylememiş, sadece Julie Rutledge'ı daha sonra ,ııayacağım söyleyip oradan ayrılmış."
Derek sabırsızca kravatının inatçı düğümünü çekiştirdi. Göğünden aşağı terler süzülüyordu. "Bir müşteri olabilir."
"Kız öyle olduğunu düşünmüyormuş. Ayrıca, bu çok büyük bir h-sadüf olurdu, sen de öyle düşünmüyor musun?"
Evet, öyle düşünüyordu. Derek böyle olağanüstü tesadüfle- II' dayanan savunma iddialarında bulunmuştu ama jüri bu kadarı-
¦ I şüpheyle yaklaşırdı. "Kimball ve Sanford bu habere nasıl tepki MÍ m

işler?"
"Kıza çok nazik davranmışlar ve ona doğru şeyi yaptığını söyleyerek, övgüler yağdırmışlar. Onların bu haberin üzerine atladıkla! mı ve Wheeler'in hanım arkadaşını büyüteç altına aldıklarından 1 min olabilirsin. Oh, bir şey daha var."
193
f: 13

Öldürme Tutkusu

Sandra Brown
194
Tanrım. Daha fazlası mı vardı?
"Ufak bir şey, ama ne olacağı belli olmaz. Kız, dedektiflere dün akşam Julie'nin evinde elektriklerin gittiğini ve kadının ondan beri pek kendinde olmadığını söylemiş."
"'Pek kendinde değil' demekle neyi kastetmiş?"
"Tuhaf davranıyormuş. Garip şeyler yapıyormuş. Bu sabah evde kalmış. Kate galerideki rutin bir iş hakkında konuşmak için onu evinden aramış. Temizlikçisi, Kate'e konunun bekleyip bekleyeme- yeceğini sormuş. Julie'nin evi tepeden tırnağa temizlemeye giriştiğini söylemiş. Kate'e onun bazı eşyaları, hatta mutfak havlularını attığını söylemiş. Paul Wheeler'm ona Fransa'dan aldığı ve bu yüzden çok sevdiği antika havluları.
Bu havlular Paul'ün hediyesi ise, insan onun bunları saklamak isteyeceğini düşünüyor, öyle değil mi? Kate de öyle düşünüyormuş. Dedektiflere Julie'nin belki üzüntüden böyle davrandığını ya da Wheeler'm öldürülmesine geç kalmış bir tepki verdiğini söylemiş. Sonuç olarak, Julie son günlerde kendisinde değilmiş." Bu Dodge için uzun bir konuşmaydı. Durup, derin bir nefes aldı. "Senin fikrin nedir, avukat bey?"

195
Derek'in gömleği terden sırılsıklam olmuştu. "Benim fikrim önemli değil. Ben artık bu davanın içi nde değ i im. Bugün Wheeler'lara başka bir avukat tutmalarını söyledim."
"Benimle kafa buluyorsun."
"Hayır."
"Peki neden?"
"İçlerinden biri ya da hepsi suçlanmadıkça, bana ihtiyaçları yok."
"Peki, içlerinden biri ya da hepsi suçlanırsa?"
"Şirketin bu kadar büyük bir davaya bakacak zamanı yok."

196
Dodge üzüldüğünü belli eden bir şekilde, "Hıh," dedi. "Bu kârlı bir dava, avukat bey. Para. Seks. Daha müstehcen ayrıntılar ortaya çıkacak. Bizim sadece dışarıdan izleyecek olmamız çok yazık."

"Evet. Ama dışarıda olsak bile, senin Billy Duke ve Julie Rut- ılge arasındaki ilişkiyle ilgili duyduğun her dedikoduyu bana ilet- IKiii istiyorum. Beni bütün olan bitenden haberdar et."
"Tamamdır." Dodge biraz durduktan sonra, "Bana nedenini .oylemek ister misin?" dedi.
Derek kuru bir kahkaha attı. "Dediğin gibi, daha müstehcen ıyı ıntılar ortaya çıkacak."
Dedektif kıs kıs gülerek, telefonu kapattı.
Derek birasına uzandı ama artık canının istemediğini fark dince, şişeyi lavaboya boşalttı. Gözlerini boşluğa dikip o kadar dei n düşüncelere daldı ki, içeri girmek isteyen Maggie ona kendil i fark ettirebilmek için resmen kapının boyasını kazımak zorunla kaldı.

197
"Pardon kızım." Derek eğilip, Maggie'nin kulaklarının arka- .ım kaşıdı.
"Beni yapmak üzere olduğum şeyden vazgeçir Maggie, litten, sana yalvarıyorum."
Maggie halinden memnun bir tavırla soluyarak, serin yer karo- II inin üzerine çöktü.
"Yardımcı olmadığın için teşekkürler." Derek cep telefonunu ı'/gâhın üzerinden alıp, önceden ezberlemiş olduğu numarayı tuş- adı.
"Alo?"
"Benim."
Julie birkaç saniye hiçbir şey söylemedi, daha sonra şüpheli bir es tonuyla, "Pekâlâ," dedi.
"Buluşabilir miyiz?"

198
"Şimdi mi?"
"Athens'te. Clayton'la Jackson'ın birleştiği köşede bir İtalyan 'kantası var."
"Nerede..."

Öldürme Tutkusu
199
"Kampusun yakınında. Kolay bulursun."
"Athens bir saatlik yol."
"Günün bu saatinde bir buçuk saat sürer."
Deıek, itiraz etmesine fırsat bırakmadan telefonu kapattı.
Restoran, kekik, sarmısak, bira mayası, taze ekmek ve ucuz meyveli şarap kokuyordu. İçerisi öğrencilerle doluydu. Derek bu yüzden burayı seçmişti. Çünkü onları tanıma ihtimalleri çok düşüktü.
Artık Wheeler'Iari temsil etmiyordu, bu yüzden teknik açıdan Julie'yle buluşması yanlış değildi. Ama Derek, anlayamadığı nedenlerden ötürü kendini gizli bir iş çeviriyormuş gibi hissediyordu. Belki de, bunun nedeni Julie'yle yaptıkları başlangıçtı. Paris-Atlanta arasındaki o uçuştan itibaren her yaptıkları ona yasadışı geliyordu.

Bundan bazen zevk alıyordu.
Derek restorana Julie'den önce varmış ve on dolarlık bir bahşiş sayesinde sıra beklememişti. Julie içeri girdiğinde o, masada oturmuş kapıyı gözlüyordu. Julie neredeyse beyazlaşmış bir kot pantolonla dar bir süveter giymişti. Bu kıyafet ve açık bıraktığı saçlarıyla, üniversiteli kızlara benzemiyordu. İlerleyen günlerdeki kardeşlik cemiyeti seçmelerine ellerindeki bira bardaklarıyla hazırlanan bir grup erkek öğrenci, barın yanından Derek'in oturduğu masaya doğru ilerleyen Julie'nin poposuna laf attılar.
Julie onların laf atmalarına aldırmadı ve Derek'in karşısına oturup, soru soran gözlerle ona baktı.
Derek, ' Kırmızı şarap söyledim. Sana da uyar mı?" dedi.
"Evet."
"Spagetti de şarap da ucuzdur ama ikisi de çok güzeldir. Öğrenciyken buraya çok sık gelirdim."

"Sen Harvard Hukuk Fakültesi'nde okudun."
"Lisans eğitimimi burada aldım."
Garson cam sürahide kırmızı şarap ve iki kadeh getirdi. Mönüye bakmaya fırsat bulup bulamadıklarını sordu. Derek ona sipariş vermeye hazır olduklarında kendisine haber vereceklerini söyledi. "Bu sırada," dedi. "Biraz mahremiyet istiyorum." Garsonun eline bir on dolar daha sıkıştırdı.
Garson gittikten sonra Derek bardakları doldurup, kadehini havaya kaldırdı. "/« vino ventas
Julie kadehini onunkine vurup, bir yudum aldı.
Derek, "Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.
"Neye?"

"Gerçeğin şarapta olduğuna."
"Şüphe duyuyor gibisin."
"Çünkü sen ve dürüstlük pek sık yan yana gelmiyor."
Julie'nin gözleri öfkeyle parladı. "Dürüstlüğümden şüphe duyduğunu söylemek için mi beni buraya sürükledin?"
Derek şarabından bir yudum alıp, kadehini masaya koydu ve anlatmaya başladı. "Kate Fields bu öğleden sonra Kimball ve Sa il ford'a gidip, Billy Duke'u fotoğrafından tanıdığını söylemiş. Çünkü Paul Wheeler öldürülmeden birkaç hafta önce galeriye gelip seni sormuş."
Julie, sanki biraz önce onun bulaşıcı bir hastalığı olduğunu öğrenmiş gibi masadan uzaklaşıp, koltuğuna yaslandı. "Bu imkânsız."
"Hangi açıdan imkânsız Julie?"

"Her açıdan."
"Bu bilgiyi, çok güvenilir bir kaynaktan edindim."
Julie itiraz edecekmiş gibi oldu, sonra bakışları kare desenli masa örtüsüne takıldı. "Kate midesinin bozulduğunu söyleyip, erken gitmek için izin istedi."
' ') Gerçek şarapta gi/.lidir.
"Midesi gerçekten bozulmuş olabilir. Bana onun çok ağladığı ve sana ihanet etmek istemediği için dedektiflerin ağzından laf almakta zorlandıkları söylendi."
Julie onun gözlerine bakarak, "Sana yemin ederim, o adamı tanımıyorum. Onu ilk defa bana fotoğrafı gösterdiklerinde gördüm. Bu sabah dedektifler galeriye gelip, onun isimsiz bir arayan tarafından teşhis edildiğini söyleyene kadar ismini duymamıştım," dedi.
Derek kollarını masaya dayayıp ona doğru eğildi ve öfkeli bir şekilde, "Kate neden polise yalan söylesin?" diye fısıldadı.

"Yalan söylediğini zannetmiyorum! Benim adamı tanıdığımı düşünmüş olmalı. Bu büyük bir çelişki yaşamasına neden olmuştur."
"Siz tartıştınız mı? Sen onu adam yerine mi koymuyordun..."
"Hayır!" Julie kararlı bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Kate polise kötü bir niyetle gitmemiştir. Buna hayatım pahasına bahse girerim. Eğer Kate bu adamın galeriye gelip beni sorduğunu söylediyse, bu doğrudur. Ama bu benim adamı tanıdığım anlamına gelmez."
"Ama dışarıdan bakınca, öyle görünüyor."
"Sana öyle görünüyor!"
Derek arkasına yaslandı. Bir süre düşmanca ve birbirine güven duymayan gözlerle baktılar. Sonunda Julie, "Beni neden bu konuda uyardın?" diye sordu.

Derek şarap sürahisine uzanırken, "Biliyorsam ne olayım" diye homurdandı. Marlene haklıydı. Şarabı çok sevmezdi ama şarap servisi yapmak insanı kesinlikle oyalıyordu.
Julie onun kadehleri doldurmasını bekledi. "Bana haber verdiğin için teşekkür ederim."
"Zaten öğrenecektin."
"Ama şok yaşamama engel oldun. Kimball ve Sanford büyük ihtimalle şu anda evimin önünde bu haberi bana vermek üzere bek- liyorlardır."
"Belki de. Belki de, bağlantıyı bulmak için araştırma yapıyor, seninle yüzleşmeden önce cephane depoluyorlardır."
"Bir bağlantı yok. Sana doğruyu söylüyorum."
Derek ona bakarak şarabını yudumladı. "Bu sabah eve rahat gittin mi?"

"Kate gelip beni aldı."
"Geceyi evde geçirmemeni ona nasıl açıkladın?"
"Ona elektriklerin gittiğini ve gece tekrar gitmesinden kork- lıığumu söyledim. Arabamdan tuhaf sesler geldiği için bir taksi çağırdığımı da."
"Buna inandı mı?"
"İnanmış gibiydi. Eve gidince temizlikçi kadını aradım. Ev bugün tepeden tırnağa temizlendi. Creighton'ın varlığını evden kazımak zorundaydım." "Hı-hı."
"Ne?"
Derek imalı bir şekilde, "Yok bir şey," dedi. "Evine girildiğinden şüphelendiğini polise haber verseydin çok daha iyi olurdu, hepsi bu."

Julie kadehini dikkatli bir şekilde masaya bıraktı. "Neden?"
Derek bu soruya cevap vermedi. Bunun yerine ona Wheeler'larla yaptığı görüşmeyi anlattı. "Onlara iş ilişkimizin tamamen sona erdiğini bildirdim."
"Doug bunu nasıl karşıladı?"
"Memnun olmadı ama fikrimi değiştirmeye de çalışmadı. Burnundan soluyarak, Sharon'Ia birlikte ofisiminden çıkıp gitti." lulie'nin tepkisini ölçerek, "Creighton'la yüzleştim. İkimiz yalnızdık. Ona en son suçlamalarından bahsettim. Otoparktaki ve evindeki olaylardan."
"Tabii ki, ikisini de inkâr etmiştir."
"Onıın Paul'ü öldürdüğüne dair suçlamanı desteklemek için çılgın hikâyeler uydurduğunu söyledi."
"Sen de böyle mi düşünüyorsun? Bunların uydurma olduğunu mu?"

"Evine girildiğine dair gözle görülür bir işaret yoktu Julie. Paniğe neden olacak bir şey göremedim."
"Sana numara yaptığımı mı düşünüyorsun?"
Derek bir yorum yapmadan, omuzlarını havaya kaldırdı.
Julie, "Ne için?" diye sordu.
"Creighton'ı kötü göstermek için."
"Düşün, Derek. Evime geleceğini bilmiyordum. Sen belki içeri girersin diye, duygusal bir çöküş sahnesi sergileme amacıyla karanlıkta yere çömelmiş bekliyor olamam."
Derek öne doğru eğilip, yumruğuyla masaya vurdu. "Madem, evine birinin girdiğinden bu kadar emindin, neden polisi aramama izin vermedin? Neden?"

Julie, "Bu hiçbir işe yaramazdı," diye bağırdı. "Creighton, eşyaları benden başka herkese gayet normal görünecek şekilde bırakmıştı."
"Pekâlâ, ama onu otoparkta senden başka kimse görmemiş."
Julie bir saniye onun gözlerinin içine baktıktan sonra, "Yalan söylediğimi düşünüyorsun. Her şey hakkında. Öyle değil mi?" dedi.
Bu şüphe onu yaralamış ve ufaltmış gibiydi. Büyük koltukta küçücük kalmıştı. Şaşkınlıktan ifadesi yumuşamıştı. Derek'e tıpkı, oyuncağının içini çıkardığı için azarladığında Maggie'nin baktığı gibi bakıyordu.
Derek oraya giderken kendine Julie Rutledge ve onun derin gözleri karşısında çok dikkatli olması gerektiğine dair uyarılarda bulunmuştu. Geçen geceki öpüşmeyi, Julie'nin dudaklarını onun- kilerin üzerine bastırışını, vücudunun onun dokunuşlarına karşılık verdiğini düşünmeyeceğine söz vermişti.
Ama tüm bu uyarılara rağmen, Derek onun incinmiş ifadesi k.u şısında savunmasız kalmıştı. Masanın üzerinden uzanıp, ona doku ıiına isteğiyle göğsü sıkışıyor, ondan özür dilemek, çirkin şüpheli i ini ve söylediği şeyleri unutmasını söylemek istiyordu.

Bunun yerine insafsızca davranmaya devam etti. "Ona asıldın
im
Julie bu soruyu sindirdikten sonra kuru kuru güldü. "Creighton'a ıın'.1
Sen deli misin?"
"Ailesinin havuz evinde. Paul sadece birkaç metre uzaktayken
¦ >na oral seks yapmaya çalışmışsın. Yakalanma korkusunun seni az-
'lııdığını söyledi."
Julie birkaç saniye sakinliğini koruduktan sonra koltuğun üze- I indeki çantasını kapıp omzuna astı ve öfkeyle masadan kalktı. Banını üzerinde bir tepsi taşıyan garsona çarpınca, neredeyse birkaç makarna ve iki sürahi şarap siparişi yere düşüyordu ama özür dilemek için durmadı, hatta yavaşlamadı bile.
Derek bir küfür savurup, masadan fırladı. Kot pantolonunun ' ellinden yirmi dolar çıkarıp, şaşkın garsonun eline tutuşturdu ve lulie'nin arkasından koştu.

Kapının önündeki kalabalığın arasından güçlükle ilerledi. Kal-
¦ lıı ıiıia çıktığında, telaşla iki yöne de baktı. Julie hızla uzaklaşmış- ıı bile, bir suyılanının kıvraklığıyla diğer yayaların arasından i 1er- lı yordu. Julie caddeye atlayınca bir sürücünün aniden frene ve Volk- uagen'inin kornasına basmasına neden oldu. Derek onun arkasınla il koşmak için akan trafiğin arasına daldı ve iki blok sonra onu aı abasını bıraktığı otoparkta yakaladı. Julie çantasının içinde analımı mı aranırken, Derek onu kolundan tutup, kendine doğru çevirdi.
"Julie."
Julie kolunu çekerek ondan kurtuldu. "Canın cehenneme."

"Beni dinle."
"Artık seni dinlemeyeceğim."
"Sana inanıyorum."

"İnanıp inanmaman umurumda bile değil."
Derek onun elini yakaladı. "Sana inanmak istiyorum."
"Tabii."
"Lanet olsun, bunu istiyorum. Ve sen nedenini biliyorsun."
Derek, "Bana Creighton hakkında bildiğin her şeyi anlat," dedi.
"Niçin?"
"Merak ediyorum."
"Şehvet düşkünlüğünden olmasın?"

"Pekâlâ, böyle diyebilirsin. Ne istersen onu de. Sadece, bana bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum." Etrafına bakınıp, Athens Belediye Başkanlığı'nın önündeki bankları gösterdi. Sonra tekrar Julie'ye bakıp, "Lütfen," dedi.
Julie kısa süren bir direnişten sonra Derek'in yanında kaldırımda ilerlemeye başladı. Kırık dökük banklardan birine oturdular. Binanın yan tarafındaki küçük bahçede iki sincap kovalamaca oynuyordu. Bir ağacın gövdesine tırmanıp, yaprakların arasında kayboldular. Sarmaş dolaş bir çift konuşup gülüşerek yanlarından geçti. Bunlar dışında, Derek ve Julie'nin yakınında kimseler yoktu.
Julie hemen konuşmaya başladı. "Sana sadece Paul'ün bana anlattıklarını anlatabilirim."
"Ben de bunu öğrenmek istiyorum zaten."
"Fazla bir şey yok. Paul ailesi konusunda fazla korumacıydı."
"Zengin ailelerde, aile üyeleri genellikle birbirlerini korurlar, özellikle de içlerinden birinin başı derde girdiğinde."

"Sanırım, durum böyleydi. Paul, Creighton'dan bahsederken ketum davranırdı. Söylemedikleri, söylediklerinden çok daha fazlaydı."
"Seni daha fazlası olduğuna inandırmış."
Julie ona alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Tanığı yönlendiriyorsunuz."
Derek de ona gülümseyerek, "Bu konuda çok iyiyimdir," dedi.
"Bundan eminim."
Birkaç saniye birbirlerine gülümseyerek baktılar, sonra ifadeleri yeniden ciddileşti. "Paul bir keresinde onun kefaletini ödediğinden bahsetmişti."
"Onu hapisten mi çıkarmış?"

"Bunu gerçek anlamda mı mecazi anlamda mı söylediğini bilin
iyorum. Ayrıntıları sormadım. Paul benim bilmem gerektiğini
dıişünseydi, bana zaten anlatırdı."
Julie birden sessizleşti. Derek onun sessizliğinin nedenini anladı.
"Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, anlatmak zorunda değilsin."
Julie ona bakıp, başını öne eğdi. "İnsanları çok iyi okuyorsun."
"Bu, işimin bir parçası."
"Bunlardan bahsederken, kendimi Paul'e ihanet ediyormuş gibi
hissediyorum."
Benimle sevişirken öyle hissetmemiştin ama. Derek tabii ki, luıiıu
yüksek sesle söylemedi. Bekledi.
Julie sonunda bir karar verdi ve konuşmaya başladı. "Paul, Creıi'.
lıton hakkında güzel hiçbir şey söylemezdi. Onu onaylamadığı », (>k
açıktı. Ama Creighton hakkında bana yalnızca bir kere tam an- l.mıiyla
açıldı. Creighton'a çok sinirlenmişti, her zamankinden çok ilaha fazla.

Creighton'ın yaptığı ya da beceremediği bir şey hakkında söyleniyordu.
Onun sorumsuz olduğunu ve inisiyatifi ele alamadığını söyledi."
"Büyüklerin genç nesil hakkındaki alışıldık şikâyetleri."
"Evet, ama Paul onun ahlakı bozuk bir yetişkin olmasına şaşmaması
gerektiğini, çünkü onun çocukken bile tuhaf davranışlar i lgilediğini de
söyledi."
"Ne kadar tuhaf? Ayrıntılara girdi mi?"
"Hayır. Sadece, Creighton'ın bazen hiçbir sebep yokken, diğer
çocuklara acımasız davrandığını söyledi. Ama çocuklar ona boyun
eğermiş. Diğer çocukları zorbalıkla idare edermiş ve onlara her istediğini
yaptırırmış. Lidermiş ama iyi anlamda değil. Paul ayrıca, Creighton'ın
öğretmenlerinden birinin sömestr ortasında istifa ettiğini ve bu ani
ayrılışının sebebi olarak da Creighton'ı gösterdiğini söylemişti."
"Neden? Creighton ne yapmış?"

"Bilmiyorum. Paul de bilmiyormuş. Öğretmen onlara hiçbir
açıklama yapmamış. Kadın, özel bir okulda, iyi bir maaşla çalışıyor
olmasına rağmen, bir daha sınıfa geri dönmemiş."
Derek tüm bunları özümsemeye çalıştı. "Creighton danışmanlık
hizmeti almış mı? Psikiyatrik tedavi görmüş mü?"
"Sharon bunu kabul etmiyormuş. Doug da bu konuda ısrar etmemiş.
Paul, Doug'ı ikna edene kadar peşini bırakmamış. Ama daha sonra, Paul
terapinin para israfı olduğuna karar vermiş. Creighton, psikanaliste ne
söylemesi gerektiğini ve onu nasıl idare etmesi gerektiğini çok iyi
biliyormuş."

"Annesi onun hatalarını görmezden geliyormuş."
"Creighton çok iyi rol yapar. Haksız yere amcasının ölümüyle bir ilgisi olmakla suçlanan yeğen ya da sevecen oğul rolü oynayabilir. O anda işine hangisi geliyorsa." Julie ona doğru dönünce dizleri birbirine değdi. "O fantezi dünyasında yaşıyor, Derek."
Julie ona ilk adıyla hitap ettiğini fark edince sustu ama Derek'in buna bir yorum yapmasına fırsat vermeden konuşmaya devam etti.
"Creighton'ın hayatı henüz tamamlanmamış bir film senaryosu. Senaryoyu

sürekli yeniliyor." Julie söyleyeceklerini vurgulamak için elini onun elinin üzerine koyarak, "Istesen de istemesen de, bu senaryonun içindesin," dedi.
"Ben mi?"
"Sen. Ben. Herkes. Bize roller biçiyor. Sanırım, Paul onun tehlikeli olduğunu biliyordu ya da bundan şüpheleniyordu. Ama öz yereninin bir psikopat olduğunu söylemeye dili varmıyordu. Yine de i M ııa Creighton'dan uzak durmamı söylemişti."
"Seni onun hakkında uyardı mı?"
"Açık bir şekilde değil. Ama onunla ne kadar az görüşürsem o I aılaı iyi olacağını söylemişti."
Derek bunu düşünürken, Julie'nin kolundan bir sivrisinek kovaladığını fark etti. "Canlı canlı yiyecekler seni."
Birlikte ayağa kalkıp, Julie'nin arabasına doğru yürümeye başladılar. Onlar konuşurken hava kararmıştı. Kamu binaları boşalmış

II Sokaktaki restoran ve barlardan müzik, konuşma ve kahkaha sesli 11 yayılıyordu ama bölge yazın ya da baharda olduğu kadar kalabalık değildi. Müzik dinleyen bir koşucu yanlarından geçti. Profe- Mh tipli bir adam, en az kendisi kadar yaşlı görünen, gıcırtılı ve pas- lı bir bisiklete biniyordu.
Arabanın yanma vardıklarında, Julie kapıyı açıp, çantasını içe- 11 altı ve sonra ona doğru döndü. "Beni dikkatlice dinledin ama hâlâ hana yürekten inandığını hissetmiyorum." Derek tam konuşacakken, I laklı olduğumu biliyorum. Cevap vermeye zahmet etme," dedi.
Derek de etmedi. Ellerini onun kollarına koyup, aşağı yukarı sıvazlamaya başladı. Onu öpmek için başını eğdi ama Julie kafasını çevirdi. "Julie." Elini Julie'nin sırtının ortasına koyup, onu kendine doğru çekti. Saçlarını arkaya doğru iterek, kulağına nefes verdi. Siiiekli olanları düşünüyorum. İkimizi. Bu şekilde." Julie onu itin- I e, hayal kınklığıyla inledi. "Kendini çekme."
Ama Julie geri çekildi. İfadesi sert ve donuktu. "Önce beni v.ilancılıkla suçluyorsun. Sonra, kulağıma erotik şeyler fısıldayıp, beıii öpmek istiyorsun. Bu şekilde olmaz Derek. Benimle olmaz."
"Yalan söylediğini düşünmüyorum."

"Sadece doğruyu söylediğimi düşünmüyorsun."
"Arada fark var," dedi.
"Belki bir gün aradaki farkı anlarım."
Julie tekrar ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Derek izin vermedi.
"Nüans farkı var Julie. Dedektifler de bunun farkında, yoksa şimdiye kadar çoktan şüpheli konumundan çıkardın. Bize sadece öğrenmemizi istediğin kadarını anlatıyorsun. Anlatmadığın şey nedir?"
"Hiçbir şey."
"Bir şey var." Parmağını onun çenesinin altına koyup, onu kendisine bakmaya zorladı. "O havuz evinde Creighton'ı baştan çıkarmaya çalıştığına bir dakika bile inanmadım."
"Uçakta yaptığım şeyden sonra bu sana neden bu kadar inanılmaz geldi?" Derek hiçbir şey söylemeyince, Julie buruk bir kahkaha attı. "Dur, nedenini biliyorum. Creighton'la seks yapmak tahrik edici olabilirdi ama

ben o kadar açgözlü bir avcıyım ki, bu kadar aptalca bir şey yaparak Paul'le ilgili planlarımı tehlikeye atmazdım."
Derek'in hiçbir şey söylememesi ne düşündüğünü çok açık bir şekilde anlatıyordu.
"Sakın beni bir daha arama." Julie ondan uzaklaşıp, aceleyle arabasına bindi.
"Julie..."
"Çok ciddiyim." Kısa süren bir mücadeleden sonra Julie kapıyı ancak kapatabildi. Arabayı çalıştırır çalıştırmaz gaza bastı. Derek, arabasının arka farları köşeden kaybolana kadar onun arkasından baktı. Kısık sesle küfrederek arkasını dönünce, yakındaki bir ağacın karanlık gövdesinin arkasında bir erkek silueti gördü. "Bir dahaki sefere kavga ettiğinizde, mağara adamı metodunu kullanmanı tavsiye ederim. Neandertal kadında işe yaramıştı, yoksa çiftleşemezler- di ve hiçbirimiz burada olmazdık."

Creighton Wheeler, elleri pantolonunun ceplerinde, ağacın ar- I .ısından çıktı ve sanki pazar gezintisine çıkmış gibi salma salına ona doğru yürümeye başladı. Tek eksik olan ahenksiz bir ıslıktı.
Derek şaşkınlığını gizlemeye ve mümkün olduğu kadar soğuk- I .ıılı görünmeye çalıştı. "Nedense, mağara adamı taktiğinin Julie ı ilıi bir kadında işe yaramayacağını düşünüyorum."
Creighton karanlığın içinde bile parlayan beyaz dişlerini göste- ırırk gülümsedi. "Büyük ihtimalle haklısın. Onun üzerinde en çok nı yin işe yaradığını amcama danışamayacak olman ne acı. O mut-
I. ıka bilirdi. İki yıldır birlikteydiler, demek ki amcam bir şeyleri dıığru

yapıyordu. Tabii, bir de şey vardı..." Ona doğru yaklaşarak,
l'a ra. Belki de, onu yüz dolarlık banknotlarla uyarıyordu. Ne derin'.'" diye
fısıldadı.
Derek o anda cinayet işleyebileceğini düşündü. Tüm vücudu "I kcden
titriyordu. Böyle bir duruma düştüğü için kendisine ve bu I .illar kendini
beğenmiş olduğu için bu aşağılık herife kızıyordu. Kimi takip ediyordun,
Julie'yi mi beni mi?" "Bu gece mi? Seni."
Derek, onu suçunu itiraf ederken yakalamıştı. Creighton bunu

I .ıık edince gülümsedi, teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı
"İtiraf ediyorum, bu ilk amatör hafiyeliğim değil. Dün akşamki ri >k
gürültülü fırtına romantik değil miydi? Şimşekler, gök gürültü-
II, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur. Ne kadar ilkel. Bunlar
hılıe'nin içindeki hayvanı ortaya çıkarmadı mı?"
"Seni orospu çocuğu. Bugün benimle konuşurken, dün akşam
lıılıc'yle birlikte olduğumu biliyordun."
"Onunla birlikteydin, evet." Creighton eliyle yüzünü yelpazeledi. I tu
harlanmış araba camlarının arkasında neler olduğunu hayal eder-
II il çok tahrik oldum. En azından, nefes nefese kaldım diyebilirim."
"Dün akşam hangimizi takip ediyordun?"
Creighton omzunu silkti. "Bir sürü müşterin olduğu ve biz
Wheeler'lara vaktinin olmadığı yalanına baştan beri inanmamıştım. Seni
araştıracağım hiç aklına gelmedi mi? Evet, araştırdım ve şunu öğrendim
ki, hırsın ve açgözlülüğün yeteneğinden de fazla. Bu da seni mükemmel
bir avukat yapıyor.
Bu yüzden, kendime şu soruyu sordum, neredeyse sadece medyanın
birkaç sorusuna cevap vermen için sana bir sürü para ödemeye hazır olan

bizi neden reddettin? Ayrıca, sahne ışıklarını seviyorsunuz Bay Mitchell.
Görüyorsunuz ya birkaç nedenden ötürü bu yaptığınız bana hiç mantıklı
gelmedi. Ben hikayelerdeki boşlukları hiç sevmem. Başroldeki karakterin
amacının belli olmayışını da. Bizi geri çevirişinizin ardındaki gerçek
nedeni öğrenmeye karar verdim."
"Beni takip etmeye başladın."
"Bir Wheeler'a kimse hayır diyemez Bay Mitchell. Özellikle de, bu
Wheeler'a. Ama sadece öfkelenmekle kalmadım, aynı zamanda
meraklandım da. Şey hissettim..." Parmaklarını havada sallayıp,
"Kanunsuzluk... Erotizm... Belki de, ilkel bir çiftleşme kokusu
yayıyordunuz," dedi.
"Tarihöncesiyle ilgili benzetmeleri biraz abartmadın mı?"
"Her neyse." Creighton tekrar sesini alçalttı. "Bir de ne göreyim?
Dün akşam kimin evindesin? Ne kadar şaşırdığımı tahmin et. Ama anında,
beni temsil etmemek için neden o kadar bahane uydurduğunu anladım.
Benim avukatım olan sen, beni itham eden kişiyi düzüyordun. Açıkçası,

bunu asla tahmin edemezdim. Sürpriz son nedeniyle, tam Scorsese'lik'2' bir senaryo."
2 Amerikalı sine ma yönetmeni.

Julie'nin gittiği yöne doğru baktı. "Eminim senin beynini, ben ve kayıp gençliğim hakkında müteveffa amcam tarafından kendisine abartılarak anlatılan korkunç hikâyelerle doldurmuştur.

"Sana amcamın psikiyatrik tedavi görmem için ısrar ettiğini de söyledi mi? Evet mi? Sana, aylarca süren tedavi sonunda doktorun benim son derece normal olduğuma karar verdiğini, ama benimle ve eksikliklerimle ilgili saplantıları yüzünden Paul amcamın dengesiz ve uyumsuz olduğundan şüphelendiğini de söyledi mi?"
Bir kahkaha attı. "Bir ara, bana Julie'yle nasıl tanıştığınızı anlatmalısın. Paul amcamın trajik sonundan önce miydi, sonra mı?" Sonra elini havaya kaldırarak, "Ne var biliyor musun? Bilmek istemiyorum. Kendi edepsiz senaryolarımı kurmayı tercih ederim. İşin aslı, Bay Mitchell, size Derek diyebilir miyim? Bana davamı neden ıcddettiğinizi baştan söyleseydiniz çok eğlenirdim. Siz ve Paul am- caıın metresi. Çok komik," dedi.
Aniden ifadesi değişti, tehditkâr bir hal aldı. "Ama bana söylemedin. Bu yüzden, şimdi seni uyarıyorum. Eğer bana kazık atmaya kalkışırsan, güzelce düzülürsün, hem de adi Julie tarafından değil. Seninle işim bittiğinde, bırak bir mahkeme salonuna girmeyi, adım bile ağzına alamazsın."
Derek yeteri kadar dinlemişti. Creighton'ın üzerine yürüyüp, parmağını onun göğsüne bastırdı. Kolalı gömlekte bir çukur oluştu.

Beni tehdit etme. Ben senin avukatın değilim. Sana ofisime geldiğin ilk gün söyledim. İstediğim kişiyle görüşürüm ve sen beni durdurmak için hiçbir şey yapamazsın.
Ve dün akşam Julie'nin evinde olmasaydın, benim de orada olduğumu bilemezdin. Eğer seni onun ya da benim yakınlarımda bu daha yakalarsam, polise gider ve seni hapse tıktırırım. Ve polis, Julie'nin evine gerçekten birinin girip eşyalarının yerini değiştirdiğini kanıtlayacak ayrıntılı bir araştırma yapana kadar hapiste kalmanı sağlarım. Parmak izi ve DNA toplamak, laboratuvar testleri çok ama çok zaman alır.

Sonuçta aleyhine bir dava açılmayabilir ama sen bu sırada parmaklıkların ardında çok kötü günler geçirmiş olursun. Hapiste, kaderleri benim mahkemedeki performansıma bağlı olan müvekkillerim var. Bir ziyaretimle, sana hayatı zindan ederler. Hayal bile edemeyeceğin şeyler yaparlar." Derek ona doğru bir adım daha attı. "Birbirimizi anladık mı?"
Chreighton ürpererek, '"Vay canına. Tahrik oldum komutanım,'" diye fısıldadı. "Tom Cruise. Birkaç İyi Adam." Sırıtarak göz kırptı. "Julie'nin sana vermesine şaşırmamalı."
Derek, onun parlak dişlerini dökmemek için kendini zor tutup, oradan uzaklaştı.
Julie eve varır varmaz, Kate'i aradı. Genç kadın kısık sesle telefona cevap verdi, sesi saatlerdir ağlıyormuş gibi çıkıyordu. Büyük ihtimalle, Julie'nin numarasını ekranda görünce ürkmüştü.
Julie hemen onun içini rahatlattı. "Bugün polis merkezine gittiğini biliyorum ve sorun değil."
"Oh, Tanrım." Kate hıçkırıklar içinde açıklamaya çalıştı.

Julie ancak birkaç dakika sonra konuşabildi. "Seni suçlamıyorum Kate. Hem de hiç. Sen yapman gerekeni yaptın ve bu da cesaret gerektirir. Kızgın olmadığımı bilmeni istiyorum ama şunu da bil ki, o adamı tanımıyorum. Galeriye gelip, neden beni sorduğunu hiç bilmiyorum. Ama sana yemin ederim ki, dedektiflerle konuştuğun için kendini kötü hissetmene gerek yok. Ondan bahsederek bana bir zarar vermedin, çünkü o adamı tanımıyorum."
"Tanrım, Julie, ne kadar rahatladığımı bilemezsin. Benden nefret edeceğini düşünmüştüm."
"Bu asla mümkün olamaz."
"Onlarla konuştuğumu sana söylemememi istediklerinde kendimi daha da suçlu hissettim. Hiçbir şey olmamış gibi normal dav- i allamayacağımı düşünerek endişeleniyordum. Her şeyin açığa çıkmasına çok memnunum."
Julie, Kate yanlış bir fikre kapılmasın diye, "Bana dedektifler ¦ iv İçmedi," dedi.
"O zaman nereden öğrendin?"

"Buna cevap verirsem, birinin güvenini sarsmış olurum."
"O zaman cevap verme. Ama madem polisle konuştuğumu biliyorsun,

o zaman, onların bu adamın galeriye gelişinin tesadüfi olmadığını düşündüklerini de bilmelisin."
"Ben de bunun tesadüfi olduğunu düşünmüyorum."
"Sence Paul'ü o mu öldürdü?"
"Bilmiyorum. Bu akşam bir şey düşünemeyecek kadar yorgu-
..... Artık yatıyorum. Yarın görüşürüz."
Julie telefonu kapatmadan Kate aceleyle, "Onlara dün gece i ilcide kaldığını söylemedim," dedi.
"Oh. Zaten, bunun hiçbir şeyle ilgisi yok."

"Ben de öyle düşündüm. Bu yüzden onlara evde yaptığın bü- \ ıık temizliği anlatırken, bu kısmı atladım."
Julie, Kate'e bunu nereden öğrendiğini soracaktı ama genç kadın lulie'ye onu aradığı için ne kadar minnettar olduğunu anlatıyordu
"Sayende, artık uyuyabileceğim."
Julie, "İyi dinlen," dedi. "Yarın ikimiz içinde her şey daha iyi I liai ak."
Julie bu konuşmadan kısa bir süre sonra yatağa girdi ama uyu- \ anıayacak kadar huzursuzdu.
Kimball ve Sanford'un ellerindeki bu yeni bilgiyle ne yapacakla i mı ve Billy Duke'la onun arasında nasıl bir bağlantı kuracaklarını merak ediyordu. Adamı bulma konusunda bir ilerleme kaydedip I ayıletmediklerini de merak ediyordu.
Ve Derek'i düşünmemeye karar vermiş olmasına rağmen, uçakta onun yanma oturduğundan beri aklından çıkmıyordu. Amacı Wheeler'larin avukatı olmamasını sağlamaktı, ama hiç beklenmedik bir şey olmuş ve ondan hoşlanmaya başlamıştı.

Derek onu çok etkilemişti. Hem de sadece dış görünüşüyle değil. Çekici gülümsemesinden, kendisiyle dalga geçebilen kıvrak zekâsından, özgüvenli ve rahat tavırlarından hoşlanmıştı. Ayrıca, zannettiği kadar kendini beğenmiş biri değildi. Hatta, kendisiyle dalga geçebilen biriydi. Sohbetlerinde aldığı ünlü davalar ve mahkemede kazandığı zaferlerden hiç bahsetmiyor, anlattığı şeylerle gerçekten ilgilendiğini hissettirerek onu dinliyordu.
Julie, yakışıklı dış görünüşünün ardında bu kadar nazik ve çekici bir adam bulacağını hiç tahmin etmemişti. Onu cinsel açıdan bu kadar çekici bulacağını da. Yanma oturduktan dakikalar sonra ne yapacağına karar vermişti.
Artık, sadece pazarlık etmek için onu baştan çıkarmadığını kendine itiraf edebiliyordu. Bunu kendisi de istemişti. Paul'ün ölümünden sonra içinde biriken üzüntü, korku, hayal kırıklığı ve öfke duyguları, Derek onunla tuvalette buluştuğunda patlama noktasına gelmişti. Bu duygusal demlenmenin patlayışı şiddetli olmuştu.

Daha ilk öpücükte onu çılgınlar gibi istediğini belli etmiş, Derek de bu mesaja hemen karşılık vermişti.
Ve bittiğinde, bunu unutmak istemişti. Görev tamamlanmıştı.

Ama tarafsız kalabileceğini ve kendisini bir anlığına bile olsa bunun seksle ilgisi olmadığına inandırabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Bu akşam, Derek sürekli ikisini birlikte düşündüğünü söylediğinde onu terslemişti. Ama bunu düşünen sadece Derek değildi. Julie de olanları unutamıyor, sık sık hatırlıyordu. Bu olay, kafasının içinde sürekli tekrarlanan bir kayıt gibiydi. En uygunsuz zamanlarda, bu görüntülere dalıyor, keskin, tatlı ve ıslak bir anı yakalıyordu.
Daha da kötüsü, Derek'i ne zaman görse, bu hatıralar son teknoloji ürünü ses ve görüntü sistemiyle gözünün önünde canlanıyordu. Onun yanında olmaya son derece yoğun ve utanç verici fiziksel bir tepki veriyordu. Ona kızgın olduğu zamanlarda bile onu istediğini ve her şeyin daha farklı olmasını dilediğini inkâr edemezdi. Hundan daha ötesi olacağını düşünmüyordu. Zamanlama daha kötü olamazdı. Şartlar uygun değildi. Ve...
Telefonu çaldı.
Karanlıkta el yordamıyla telefonunu bulup, açtı.
"Julie."
"Derek?"

"Sana inanıyorum. Her şeye. Hepsine."
Julie, yorganı üzerinden attı. Bir şey olmuştu. Bunu Derek'in sesinden anlayabiliyordu. "Neyin var? Ne oldu?"
"Orospu çocuğu, Maggie'yi öldürmüş."

16. BOLUM
illy duke, kirik ve benekli aynadaki yansimasina bakarken, birkaç hafta öncesine kadar kendinden emin, yakışıklı, şık giyimli, ağzı iyi laf yapan adamın nereye gittiğini sorguladı. Saçları kazıttığından beri biraz uzamıştı. Artık moda olmayan ama kendi markası haline gelen dalgalı yelelerini özlemişti. Eskimiş tişörtlerin ve kot pantolonların yerini aldığı şık giysilerini özlemişti.
Creighton, "Artık görünüşünü değiştirmen gerek," demişti. "Göze çarpmamaksın. Her açıdan görünmez olmalısın."
Böylece "görünüşünü" değiştirmişti, ama en çok değişen ve ona yabancı gelen karakteriydi. Havası nereye gitmişti? Aynadaki adam gergin, endişeli, dağılmış ve çaresiz görünüyordu. Kendini artık tanıyamıyordu.
Billy Duke kendisine neler olduğunu merak etti.

B

Sandra Brown
218
Olan, Creighton Wheeler'di.
Lekeli lavaboya eğilip, yüzüne soğuk su çarptı. Su lağım gibi kokuyordu. Havlu kullanılmaktan incelmişti. Burası tam bir çöplüktü ama şu anda konfor, sorunları arasında en önemsiziydi.
Creighton o sabah motele sürpriz bir ziyarette bulunmuştu. Billy o gittiğinden beri aralarında geçen ve konuşulan şeylerin muhasebesini yapıyordu.
Hatırladığı ilk şey, güçlü bir susuzluk hissiyle uyanışıydı. Kalkmayı ertelemek için tükürüğünü yutmaya çalışmış ama ağzının kup- luıı u olduğunu fark etmişti, isteksizce, gözlerini açmıştı.
Korkudan neredeyse kalbi duracaktı. "Defol!"
Bir el onun küfrüne engel olmak için gırtlağına yapışmıştı.
"Hayatta kalmayı ne kadar çok istiyorsun?'"

Öldürme Tutkusu
219
Billy ona cevap verememişti. Anlaşılmaz boğuk sesler çıkarmıştı. Bacaklarını savurmuş, belini yukarı kaldırmış, boğazını sıkan elle mücadele etmişti, ama Creighton Wheeler seksen kiloluk ağırlığıyla üzerine çullanmıştı ve yerinden kımıldayamıyordu. Boğazını o kadar çok sıkıyordu ki, Billy âdemelmasının bir pinpon lopu gibi dışarı fırlayacağından korkmuştu.
"'Hayatta kalmayı beni durdurabilecek kadar çok istiyor musun, korkak? Yoksa, cömertliğimin ve insan sevgimin seni öldürmeme engel olacağına mı inanıyorsun?'"
Billy'nin gözleri yuvalarından fırlamıştı. Yüzüne kan hücum etmişti. Kafasının içinde, gittikçe büyüyen siyah bir alanda sarı havai fişekler patlıyordu. Kol ve bacakları karıncalanmaya, zihni kapanmaya başlamıştı. Sinirleri bağlantı kuramaz olmuştu.
Yine de, beyninin küçük bir kısmıyla muhakeme yapmayı becerebilmiş ve Creighton'ın öfkeli olmasına rağmen çok sakin durduğunu düşünmüştü. Creighton bağırıyor olsaydı, bu kadar korkutucu görünmezdi. Şeytani fısıltısı ve duygusuz kontrolü, Billy'nin bu adamın onu gerçekten öldürebileceğine, dünyadaki son saniyelerini yaşıyor olabileceğine, onu yavaş yavaş ama merhametsizce boğan Creighton'ın yakışıklı, sakin yüzüne bakarak öleceğine inanmasına neden olmuştu.
Ama Creighton ona saldırdığı gibi aniden bırakmıştı. Onu iter gibi bir hareket yaparak, elini Billy'nin boğazından çekmişti. Sıı- lüstü yatan

Sandra Brown
220
Billy, nefes almaya çalışarak ve öksürerek boğazını tutmuştu. Şişmiş gırtlağından içeri hava girmesini sağlayabildiğinde, "Ne bok yiyorsun?

Ödümü koparttın," demişti.
"Öyle mi kokuyorum?" Creighton soğukkanlı bir şekilde bir sandalyeye oturmuş ve sanki Billy'ye dokunmak elini kirletmiş gibi bir mendille elini silmişti. Keten spor ceketinin göğüs cebine mendili geri koyarken, "Louis Gossett, Subay ve Centilmen'deki bu replikler sayesinde Oscar kazanmıştı. David Caruso'yu boğuyordu."
"Senin de, Louis bilmem kimin de canı cehenneme." Billy de sinemayı severdi ama bu adamın film saplantısı artık sinirlerine dokunmaya başlamıştı. "İşemem lazım."
Banyoda, tuvaletini yapmış, bir bardak su içmiş ve suratını buruşturarak boynunda oluşmaya başlayan morluklara bakmıştı. Creighton'ın ne kadar aşağılık bir herif olduğunu düşünmüştü. Ama Creighton Wheeler'in kötülüklerine daha yeni başladığını sonradan öğrenecekti.
Giyindikten sonra, kenarları yontulmuş, gül rengi formika bir tezgâhla küçük mutfaktan ayrılan oturma ve yatak odası karışımı odaya geri dönmüştü. Altın çocuk, çirkin odanın ortasında bir gübre yığınının üzerindeki manolya çiçeği gibi duruyordu. O kadar güzel görünüyordu ki, Billy tıkılı kaldığı bu motel odasından daha da nefret etmişti.

"Ellerinde fotoğrafın var."
Creighton'ın ses tonu, daha doğrusu sesinin tonsuzluğu, Billy' nin kalp atışlarını hızlandırmıştı. Endişesini gizlemek için yatağının kenarına oturup, ayakkabılarını giymeye başlamıştı.
Creighton, "Ellerinde fotoğrafın var," diye tekrar etmişti. "Dün akşam televizyonda gösterdiler."
"Gördüm. Ne olmuş yani?" Ayakkabılarını giydikten sonra ayağa kalkmış, mutfağa doğru ilerlemişti.
"Bu sabah buraya, gittiğinden emin olmak için geldim. Ama olayın üzerinden iki hafta geçmiş olmasına rağmen hâlâ buradasın. O öğleden sonra Atlanta'dan ayrılmalıydın Billy. Plan buydu."
"Sence burası hoşuma mı gidiyor?" Tiksintiyle motel odasına şöyle bir göz atıp, misafirinin eksiklikleri görmesini sağlamaya çalışmıştı.
"Plana göre ayrılacaktım. Çoktan gitmiş olacaktım. Ama para konusunda bir sorun çıktı. Ki, bu da planın bir parçasıydı. Her gün dizüstü bilgisayarımdan Cayman'deki banka hesabını kontrol ediyorum. Şu ana kadar, yatan miktar koca bir sıfır. Parayı yatırmayı mı unuttun? Plamn bu kısmı aklından mı çıktı?"

Creighton sakin bir şekilde, "Hayır," diye cevap vermişti. "Ama anlaşma şartlarını iyi hatırlamıyorsun. Peşine kimseyi takmadan Atlanta'dan ayrıldığından para yatırılacaktı. Bir şüpheli olarak aranmadığına emin olmak için belirli bir süre beklemek zorundaydım. Hundan emin olduğumda, ödemen yapılacak."

Billy gülerek, "Ben dünkü çocuk değilim," demişti.
"Sözümü tutmayacağımı mı düşünüyorsun?" Creighton mahcup bir ifadeyle başını yana yatırmıştı. "Bu hiç hoş değil. Senin için yaptıklarımdan sonra."
Bu hatırlatma çok kurnazca ve etkileyici olmuştu. Billy para konusunu daha fazla uzatmamıştı. "Kahve?"
"Hayır."
Billy kendisine kahve hazırlamaya başlamıştı. "Ellerindeki foloğrafım şaka gibi. Hiçbir işe yaramaz."

"Benim seni tanıyabileceğim kadar netti ama."
"Çünkü Atlanta'da beni tanıyan tek kişi sensin."
"Eski kız arkadaşın da var."
Creighton, hiç beklenmedik bir anda eski kız arkadaşının lafını açmıştı. Billy onun Atlanta'da yaşadığım Creighton'ın unutmuş o l masını ümit etmişti. Eliyle sinek kovar gibi bir hareket yaparak, "Eski' kelimesine dikkatini çekerim," demişti. "Ayrıca, burada olduğumu bilmiyor. Görünüşümü tamamen değiştirdim. Saçlarımı. (iiysilerimi. O bulanık fotoğraftan, tanıdığı Billy Duke olduğumu çıkaramaz. Çıkarsa bile, polislik bir işe tekrar bulaşmak istemeyecektir. Özellikle de, son kez bulaştığında olanlardan sonra."
"Onun hakkında yanılıyor olabilirsin."
"Yanılmıyorum. Onu tanıyorum. Bunu yapmaz. Rahat olabilirsin."

Creighton rahatlamış bir ifadeyle oturup, püsküllü mokasen ayakkabısıyla havayı tekmelemeye başlamıştı. Saldırıya geçmek üzere olan bir sürüngen kadar rahat görünüyordu.
"Güvenlik kameraları konusunda seni uyarmamış mıydım?" diye sormuştu.
"Uyardın. Ama kameraya yakalanmadan otele nasıl girecektim? Tüm girişlerde kamera var. En azından o eski otelin kendisi gibi eski bir güvenlik sistemi vardı. Yeni otellerde asansörlerde, her katta, otelin her tarafında kameralar var. Eğer Paul amcan kız arkadaşını Buckhead Ritz'de düzüyor olsaydı... Bu arada, neden o otelde kalıyorlardı? Neden daha yeni ve daha lüks bir otelde kalmıyorlardı?"
"Şehirdeki birkaç şahıs otelinden biri. Sahibi, Paul amcanın eski bir arkadaşıydı. Birkaç yıl önce öldü. Paul amcanın duygusal bir tarafı vardı."
"Hımm. Bu bizim işimize yaradı. Eğer daha yeni ve daha hareketli bir otele gitmiş olsalardı, başka bir plan yapmak zorunda kalacaktım."
"Düşünüyorum da, zaten yapmalıydın."

Billy bunun bir önemi olmadığını belirtmek için başını sallamıştı.
"Amcanın onunla salı günleri yediği öğle yemekleri hiç şaşmıyordu. Orada olacağım biliyordum. Hangi saatte orada olacağını biliyordum. Bu bilgi plan yapmama yardımcı oldu. Ve sen, onu haklarken kadının da orada olmasını istedin. Bu konuda çok nettin." Demliğe yeteri kadar kahve doldurunca destek alacak ve yaslanacak bir şey bulduğuna memnun bir halde, kendine yarım fincan kahve doldurmuştu. "Biraz istemediğine emin misin?"
"Hayır, teşekkür ederim."
Creighton'ın bakışları can sıkıcıydı. Altta kalmak istemeyen Iii Uy, soğuması için kahvesine üflerken bir buhar bulutunun arkasından onun gözlerinin içine bakmıştı. Saldırıya geçme vakti geldi- ğiıie karar vermişti.
"Her ne kadar beni görmeyi beklemiyor olsan da, yine de buraya gelmene şaşırdım Creighton. Kesinlikle ama kesinlikle iletişim kurmamaya karar vermiştik. Haftalardır yalnız olduğum için bu ziyaretine minnettarım, ama açıkçası, anlaşmayı bozmam beni kızdırdı."
"Dün akşamki televizyon şovun işleri değiştirdi. Bu riske girmek ve gittiğinden emin olmak zorundaydım. Ama gördüğüm kadarıyla hâlâ

buradasın. Bu durumda ziyaretinin tadını kaçırdığını söylemek ve aklından geçenleri sormak istiyorum."
Creighton'ın ses tonu iğne gibi batıyordu. Billy sanki karnından bıçaklanmış gibi bir tepki vermişti. "Hangi konuda?"
"Soygun. O aptal maske."
"Yaratıcı olmamı söylemiştin. Suikast gibi görünmemesini söylemiştin."
"Kimseyi kandıramadm."
Creighton kıpırdamadığı halde Billy onun içinin titrediğini, öfkesini kontrol altında tuttuğunu fark etmişti. O kim oluyordu da, ona bu şekilde sinirleniyordu? Billy onun patronluk taslamasından hoşlanmamıştı. Tanrı'dan bile daha zengin olabilirdi ama o kadar da özel biri değildi.
"Sana söyledim, rahatlayabilirsin. Ben yok yere Billy Duke olmadım, biliyorsun. Beni yakalayamazlar. Beni kimse tanıyamaz. Sesimi

değiştirdim. Maske dahil, üzerimdeki her şeyi yaktım. Güneş gözlüğünü kırıp, çöp konteynerine attım.
"Tabanca parçalara ayrılıp, şehrin rögarlarına atıldı. Polis bütün parçaları bulup birleştirse bile, ki bu neredeyse imkânsız, silahın izini süremezler. Seri numarasını kazıdım ve silahla sadece senin sevgili amcanın kafasına ateş edildi." Creighton'ın hiç etkilenmediğini fark eden Billy sinirlenerek, "Bak, bu cinayetle benim aramda bir bağlantı kuramazlar. Tamam mı?" diye eklemişti.
"Senin otelde olduğunu kanıtlayabilirler."
"Yüzlerce insanla birlikte. Eğer kimliğim teşhis edilir ve sorgulanırsam,

onlara iyi bir açıklamam var. İçeri telefonu kullanmak için girdim."
"Telefonu kullanmak için mi?"
"Lobideki ankesörlü telefonları. İş arıyor ve gazeteki iş ilanlarına başvuruyordum." Arkasındaki tezgâha uzanıp üzerindeki katlanmış gazeteleri eline alıp Creighton'ın görebileceği bir şekilde sallamıştı. "Kırmızı tükenmezle daire içine alınmış ilanlar. Yanında yıldız işareti olan ilanlar. İrtibata geçilecek isimler not alınmış. Otelin bulunduğu bölgede iş arıyordum. Cep telefonum bozuk olduğu için klimalı ve sessiz

otel, telefon görüşmelerimi yapmak için uygun bir yerdi. Paul Wheeler'm öldürüldüğü gün ve önceki günlerde oteli ofis olarak kullandım.
Eğer polis lobideki o telefonları kontrol ederse, dört gün boyunca işaretlenmiş bu ilanlardaki numaralara, civardaki işyerlerine telefon edip, ilanları hakkında bilgi aldığımı görecekler.
Hatta içlerinden ikisine gidip başvuru formu bile aldım, ama hiçbirini doldurmadım. Gördüğün gibi, orada bulunmak için bir nedenim vardı. Bunu telefon kayıtları ve konuştuğum ofis çalışanları sayesinde kanıtlayabilirim.
Ve sözde soygunun olduğu gün olası işverenlerimden biriyle üç kırk beşte randevum vardı. Sen bana amcanla kadının otelden genellikle üçte ayrıldığını söylemiştin. O gün biraz daha kalmak istemişler sanırım, çünkü süitten çıktıklarında saat üçü on geçiyordu.
i) merdiven boşluğunda durup süitlerinin kapısını izlerken zaman i¦eçmek bilmedi. Onları görür görmez, maskeyi ve gözlüğü takıp, asansörü durdurmak için hızla sekizinci kata indim. Kolay olmadı. \ına işe yaradı, öyle değil mi?"
Creighton gülümsemeye başlamıştı. "Evet."

"Şüphe mi etmiştin?"
Creighton omuzlarını silkmiş ve Billy'nin bu işi başarabilece- nne tam olarak inanmadığını düşünmesine neden olmuştu.
Billy, Creighton Wheeler'dan hoşlanmıyordu ama onun onayını istiyordu. "Kıyamet kopmadan saniyeler önce lobiden dışarı çıkımı. Ve iş görüşmeme birkaç dakika önce gittim."
"Gerçekten gittin mi?"
"İnsan kaynaklarındaki kızla bir görüşme yaptım. Benden hoş- I.mdı. Referanslarımın çok etkileyici olduğunu söyledi. Evrak işle- I mi halletmiş olsaydım, sanırım beni işe alacaktı."
Buna birlikte güldükten sonra Creighton, "Bana eşyaları ver," demişti.
Billy gülmeyi bırakıp, "Hangi eşyaları?" diye sormuştu.

"Asansörde insanlardan topladığın mücevherleri. Amcamın sa- ,iliyle yakalanman pek iyi olmaz."
"Tanrım, Creighton, onu istediğini bilmiyordum. Hepsini atımı. Bu kararı verirken oldukça zorlandım. Sırf o saat neredeyse yirmi bin dolar değerindeydi."
"Elli bin."
"Elli bin mi? Tanrım. Artık bir bok etmez. Onu, çöpçüler bakın iyorken, çöp kamyonetinin arkasına attım. Sonra, çöplerin ezilişini izledim. Diğer eşyaları şehrin çeşitli yerlerinde çöp kutularına altım. Evsiz biri bir yüzük ya da kol saati bulabilir ama buldukların ı polise götürseler bile, bunu yapacaklarını pek sanmıyorum ama, lıeıiimle aralarında bir bağlantı kuramazlar."
Creighton gözünü bile kırpmadan ona bakmaya devam etmişti. Billy şu anda, milyonerin suratında bir delik açmak istediğini hatırlıyordu. Kendini onun emrinde ve ondan aşağı hissetmemek için onu şaşırtmak ve büyülemek istemişti. Bu yüzden ona, "Polis seni sorgularken sana cinayet mahallinin fotoğraflarını gösterdi mi?" diye sormuştu.
"Neden?"

Kayıtsız görünmeye çalışarak, "Merak ettim," demişti.
"Hayır, göstermedi. Sanırım, babama göstermişler."
"Bence, o asansörün içini görsen, hoşuna giderdi." Billy, Creighton'a tetiği çekerken hissettiği keyfi tarif ederken heyecanlanmıştı. "Neler hissedeceğimi bildiğimi sanıyordum. Bilirsin, ben de film izliyorum." Sırıtmıştı. "Ama dostum! Bu çok daha gürültülü, çok daha..." Patlamayı göstermek için ellerini kullanarak, "Sana şu kadarını söyleyeyim, o asansörün içi berbat oldu," demişti.
Piç herif, Billy'nin tarif ettiği korkunç sahne hakkında bile yorum yapmamıştı. "Ne zaman gitmeyi planlıyorsun Billy?"
"Ne zaman gideceğimi söyledim."
"Fonlar Cayman Adası'ndaki hesabına yatırıldığında."
"Bu son ayrıntıyı hallet, ben de adios diyeyim. Bir daha da birbirimizi görmeyiz."

"Mükemmel."
"Tıpkı planladığımız gibi."
Creighton yavaşça ayağa kalkmıştı. "Ben de son bir ayrıntıyı düşünüyorum." Billy'nin kalp atışlarının hızlanmasına neden olan bir ifadeyle gülmüştü.
"Hangi ayrıntıyı?"
"Ben senin kadar rahat değilim. Özellikle de, eski sevgilin konusunda."
Billy yine kendini rahatsız hissetmişti. "Benim Georgia'da olduğumu

bile bilmiyor."
Creighton üzgün bir ifadeyle, "Billy, ortağına yalan söylemeıiK'lisin," demişti.

"Yalan söylemiyorum."
Creighton öne doğru eğilip, "Ariel'le konuştum," diye fısıldamıştı.
Billy neredeyse ağzındaki kahveyi püskürtüyordu. "Konuştun mu? Ne zaman? Nerede?"
"Telefonlardan haberim var."
Billy onun neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi davranmaya devam ederek, "Te... te... lefonlar mı?" diye kekelemişti. "Neden lulısettiğini bilmiyorum. Hangi telefonlar?"
"Bana yalan söyleme Billy. Hangi telefonlardan bahsettiğimi İnliyorsun."
"Yemin ederim, bilmiyorum." Var gücüyle inkâr etmişti. Zen- rın piçe çaresiz göründüğü için utanmıştı. "Bak, Ariel'in sana ne anlattığını bilmiyorum ama buralarda olduğumu bilmesine imkân yok. Bu şekilde olmasını kararlaştırmıştık, öyle değil mi? Sen ve luaı, biz ortağız."

"Bu yüzden, aramızda sır olmamalı. Bu yüzden, şimdi sana e,ki kız arkadaşının başımıza bela olmaması için bir şeyler yapmayı planladığımı söylüyorum."
"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"
"Sen o işi bana bırak."
"Sana söylüyorum, onun için endişelenmemize gerek yok."
"Şey..." Creighton ona göz kırparak, "Tedbiri elden bırakmayalım," demişti.
Billy tezgâhın etrafından o kadar hızlı dönmüştü ki, kalçasın ı köşeye çarpmıştı. Teslim olur gibi ellerini havaya kaldırıp, onu ikılia önce hiç yarı yolda bırakmayan çocuksu ve mahcup sırıtışıyla, l'ckâlâ, yakalandım. Onun evini birkaç kez aradım. Muziplik olu n diye. Eğlenmek için. Ne olmuş yani?" demişti.
Creighton saatine bakıp, kapıya doğru dönmüştü. "Masörüm beni bekliyor."

"Bekle, ne yapacaksın?"
Creighton, çocuksu bir masumiyetle, "Masaj yaptıracağım," demişti.
"Oh, eski sevgilin hakkında mı?" Bu konuyu düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdüğünde, Billy ona vurmak istemişti. "Şey, sana yaptıklarından sonra, ihanetinin boyutundan sonra, cezasının ağır olması gerektiğini düşünüyorum, ya sen? O sana acımamıştı, öyle değil mi?"

Billy ifadesiz bir tavırla, "O daha çocuk," demişti. "Ben de ona karşı çok insaflı değildim."
"Güven bana, Billy. Bu işi yarım bırakmazsak, ikimiz de kendimizi daha güvende hissedeceğiz." Creighton kapıya doğru yürürken, Billy de onun peşinden gitmişti. Creighton kapı koluna uzanınca, Billy sağduyusuyla değil dürtüleriyle hareket ederek, ondan önce kapı kolunu yakalamıştı.
"Konuşup, bu konuyu halledene kadar hiçbir yere gitmiyorsun Creighton."
Creighton şaşırmış ve alınmıştı. "Bu kulağa bir tehdit gibi geliyor."

"Tehdit değil. Sadece bu konuda bir yanlış anlaşılma olmadığından emin olmak istiyorum."
"Bence birbirimizi son derece iyi anladık." Creighton bunu söylerken sert bir ifadeyle Billy'nin kapı kolunu kavrayan eline bakmıştı. Bunun üzerine Billy kolu çevirip, kapıyı açmıştı.
Creighton tam kapıdan çıkarken, durup, parmaklarını şaklat- mıştı.
"Neredeyse unutuyordum. Sana bir hediye bıraktım. Televizyonun yanında. Keyfini çıkar."
Hediye, bir DVD'ydi.
Billy DVD'yi izlememişti, çünkü önce uzun ve sıcak bir duşa ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Creighton'ı asla bakımsız ve pis gör

mcmişti ama her nasılsa adamdan bir pis koku yayıldığını hissediyordu. Bu motel odasını olduğundan daha kötü bir hale getirmek imkânsız gibi görünse de Creighton Wheeler'm varlığı içerisini kirletmiş gibiydi. Duşun biraz faydası olmuştu. Ama gün boyu içini kemiren bir endişe yakasını bırakmamıştı. Creighton'ın söylediği şeylerde ve bunları söyleyiş şeklinde olumlu bir taraf bulmaya çalıştı, ama kötü niyetli imaları oldukça açıktı. Billy'nin kötü şeyler olacağına dair önsezileri derisine öyle bir işlemişti ki, duş bile bunları yok edememişti. Creigton Wheeler'la hiç tanışmamış olmayı dilemeye başlamıştı.
Creighton, ona ilk yaklaştığında, koruyucu bir melek gibi göiiinmüştü. Hiç beklenmedik bir anda karşısına çıkmıştı. Billy'nin hayatına sinsice girmiş ve Billy de buna izin vermişti. Aslına bakılırsa, buiiu memnuniyetle karşılamıştı. Çünkü Creighton, hiç tanımadığı birinin -yani onun, Billy Duke'un- hayatını kurtarmıştı, liilly'nin minnettarlığını göstermek için yapamayacağı şey yoktu. Ayrıca, Creighton çok ikna edici biriydi.
Ve işler tıpkı Creighton'ın söylediği gibi gitmişti. Paul Wheeler ölmüş ve Billy Duke ünlü olmuştu. Vurulma olayım izleyen dört nün boyunca, ne zaman televizyonda bu olayla ilgili bir haber izle- •>e, koltukları kabarıyordu. Cesur bir hareketle, ikinci ligden Dünya kıipası'na terfi etmişti.

Bu berbat yere tıkılmış bir halde yaşarken, günler ona çok uzun ve sıkıcı geliyordu ama kendini geleceğini hayal ederek avutmaya (.alışıyordu. Cayman Adası'nda onun adına açılan hesaba kararlaş- ırılan yüz bin dolar yatırılınca, buradan hemen gidecekti. Vicdanı rahattı, çünkü öz yeğeninin hayatını zindan etmiş cimri ve des- pul yaşlı bir adamdan başka kimse ölmemişti. Billy Duke geri kakı il ömrünü zengin bir adam olarak geçirecekti. O ve Creighton, tıp- 1.1 planladıkları gibi bu işten paçayı sıyıracaklardı.

Ama Creighton'ın o sabahki davranışları fazlasıyla ürkütücüydü. Söylediği şeyler ve davranış tarzı yüzünden, Billy ortaklıklarının planlandığı gibi sona ermeyebileceğinden şüphelenmeye başlamıştı. Creighton, sırf Billy'nin nasıl tepki vereceğini görmek için Ariel konusunda blöf yapmış olabilirdi. Creighton bu konuda anlaşmaya vardıklarını söylemişti, ama gerçekten öyle miydi? Parayı hesaba yatıracağını söylemişti, ama yatıracak mıydı?
Billy günün geri kalanını Creighton'la ortaklığının büyük bir hata olduğunu düşünerek geçirmişti.
Şimdi, aynada kendisine bakıyor ve saatler ilerledikçe renkleri koyulaşan boynundaki çürüklere dokunuyordu. Çürüklere bakmak onu çılgına çeviriyordu. O pislik onu boğmaya çalışarak ne yapmaya çalışıyordu? Ve bunun yanına kâr kalmasına nasıl izin vermişti?
Billy aniden bir aydınlanma yaşayarak, ne kadar aptal olduğunu fark etti ve kendine küfretti. Creighton Wheeler'in ekmeğine yağ sürüyordu. Creighton'ın tarzı buydu. Billy'nin sinirlerini bozmaya çalışıyordu ve Billy de bunu yapmasına izin vermişti.

Bu kadar saf olduğu için ve Creighton'ın oyunlarına kandığı için kendine güldü. Creighton Wheeler gibi zengin adamlar böyle yapardı. İnce tehditlerle insanın içine korku salarlardı. Diğer insanlara bu şekilde zorbalık ederlerdi. Creighton onunla bir zekâ oyunu oynamıştı ve bu oyunu daha önceki gibi işe yaramıştı.
"Canın cehenneme!"
Billy oturma alanına doğru gidip, Creighton'ın yüzünde son derece kusursuz ve erişilmez bir ifadeyle o sabah üzerinde oturduğu sandalyeye hareket çekti. O kim oluyordu da, Billy'nin amcasını öldürme tekniğinden şüphe ediyordu? Bu ne cüretti! Kendini tehlikeye atan o değildi, öyle

değil mi? Ne hakla onu eleştiriyordu?
Billy kendine kurt gibi kurnaz ve akıllı, içgüdüleriyle yaşayan, açıkgöz biri olduğunu hatırlattı. O zor işlerin adamıydı. Özgüveni yerine gelince sırıtarak eğildi ve şifoniyerin alt çekmecesindeki siyah kadife keseyi çıkardı. "Ben dünkü çocuk değilim."
Bu sözleri aynen Creighton'a söylediğini hatırlayarak kıkırda- dı. Creighton ona o kendini beğenmiş ifadesiyle bakınca Billy onu yere sermek istemişti. Aslında, bunu yapmalıydı da.

Creighton Wheeler zannettiği kadar akıllı biri değildi. Billy I)uke'un kendisine bir acil durum planı yapmayacak kadar aptal olduğunu mu sanıyordu? Bir işi yapmanın birden fazla yolu vardı ve Billy her zaman orijinal plan bozulursa diye yedek planlar yapardı.
Kesenin ipini açıp, içindekileri yatağın üzerine boşalttı. Parçaların çoğu ucuz ve değersizdi, ama yaşlı kadınlardan birine ait olan pırlanta küpeler birkaç bin dolar edebilirdi.
Ama Wheeler'm kol saati, işte o, büyük bir pazarlık parçasıydı.
Ve şimdi düşünüyordu da, Julie Rutledge da öyleydi.
Billy, başından itibaren bu fahişenin Creighton'ın canını en az amcası kadar sıktığının farkındaydı. Wheeler'm onun yanında, tercihen de onun kollarında ölmesini istediğini ısrarla vurgulamıştı. Bu konuda Billy'nin başının etini o kadar çok yemişti ki, sonunda Billy bunu duymaktan sıkıldığını ifade etmişti. Creighton o zamandan beri amcasının metresinden hiç bahsetmemişti, bu sabah bile.
Ama fırsatları değerlendirmekte usta olan Billy Atlanta'ya ge- lir gelmez, Julie Rutledge'ın hayatı hakkında küçük bir araştırma yapmıştı. Bu gizli araştırmayı, Julie'nin ona Creighton'dan daha iyi bir ortak

olabileceğini düşünerek yapmıştı. Creighton'ın arkasından iş çevirebileceğini düşünmüştü.
Julie'ye gidip, ona Creighton'ın planından bahsedebilir ve kadının sevgilisinin hayatını kurtarmak için -Billy için çok daha kârlı olacak— alternatif bir plan yapıp yapmayacağına bakabilirdi.
Her iki taraf da kazançlı çıkardı. Öyle değil mi?
Ama sonunda, bunu yapmamaya karar vermişti. Çünkü, her ne kadar fiyakalı galerisi olsa da ve kaliteli biri gibi görünse de, Creighton Wheeler kadar zengin değildi. Güzel bir evi vardı ama Creighton'ın yaşadığı gökdelenle -evet, Creighton'ın açık tariflerine rağmen, Billy yine de binayı kontrol etmişti- kıyaslanamazdı bile. Uzun vadede, onun için en iyisinin, Julie Rutledge'a bulaşmamak, Creighton ve onun planına sadık kalmak olduğuna karar vermişti.
Billy bir keresinde Paul Wheeler'a gidip, yeğeninin onun için planladıklarını anlatmayı bile düşünmüştü. Ama Creighton'ın onun çok sert biri olduğunu söylediğini hatırlayıp, Wheeler'in polis çağırıp, onu yakalatmasından korkmuştu. Böylece, o hapse girer ve Creighton da bir

prens hayatı yaşamaya devam ederdi.

Sandra Brown
230
Çünkü kimse Creighton Wheeler gibi zengin bir adamın Billy Duke gibi bir dolandırıcıyla işbirliği yaptığına inanmazdı. Billy'nin en çok canını sıkan şey buydu. İşlerin şimdiki haliyle, yakalanacak olursa, tek başına batacaktı.
Paul Wheeler'in saatini eline alıp, parmağını camın üzerinde gezdirdi. Lanet olsun! Bunu saklamaya karar vermek çok parlak bir fikirdi. Elli bin dolar değerinde olduğu için değil, elinde bu olduğu sürece, Creighton Wheeler'a baskı yapabileceği için.
Ama bunu en iyi şekilde nasıl kullanabilirdi? Creighton'dan mümkün olduğu kadar ince ve kârlı bir şekilde kurtulmalıydı. Tabii ki, yakalanmadan.
Bir yol bulmalıydı.
Ama beyninin bir mola vermesi gerekiyordu. İnsan bir sorunu çok düşününce, mantıklı bir çözüm bulması daha zor oluyordu.
Bu yüzden, bir yandan bu konuyu düşünürken, Creighton'ın ona bıraktığı DVD'yi izlemek üzere arkasına yaslandı.

231
17. BOLUM
APİ ANCAK, JULIE ZİLİ ÜÇ KEZ ÇALDIKTAN AÇILDI.
Üzerinde hâiâ aynı kot pantolon ve dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz gömlek vardı ama artık dağılmış görünüyordu.
Gömleğinin eteği dışarı çıkmıştı ve saçları fırtınaya yakalanmış gibiydi. Gözleri kan çanağı gibi olmuştu ve ıslaktı. Karşısında kalbi kırık bir erkek duruyordu.
Onu görünce hiçbir tepki vermedi, şaşırmadı, memnun olmadı, i ahatsız da olmadı. Yüzünde çok kederli bir ifade vardı.
Julie, yumuşak bir ses tonu ve şefkatle onun adını söyledi. Derek karşılığında hiçbir şey söylemeden kapıyı açık bırakıp, koridorda ilerledi.
Julie içeri girip kapıyı kapattı ve onun arkasından k üçük bir odaya girdi.
Odanın iki duvarında gömme kitaplıklar vardı. Düzenli, dekorasyon amaçlı değil, işlevseldiler. Tek ve uzun pen-
I t i enin panjuru kapalıydı.
Odada çok az mobilya vardı. Üzerinde bilgisayar olan bir çalışma masası, gazete yığınları, açılmamış postalar. Bir koltuk. De-
II k"in şişkin kolçağına başını yaslayıp, kolunu gözlerinin üzerine k oy mu ş bir halde üzerine uzandığı iki kişilik tütün rengi deri bir t .ıiepe.
K

Sandra Brown
232
Julie oraya gelmişti ama ne yapması gerektiğini bilmiyordu. I »erek, sevgili Maggie'sinin öldüğünü söyledikten sonra telefonu

kapatmıştı. Julie, hemen kalkıp giyinmiş ve telefona cevap verdikten birkaç dakika sonra Derek'in evine doğru yola koyulmuştu.
Julie onun adresini, Creighton'ı temsil etmesini engelleyecek bir plan oluşturmaya çalışırken, arayıp bulmuştu. Habersham şehrin en prestijli sokaklarından biriydi ve Derek'in evi Buckhead'e kadar olan evlerin çoğu gibi, ağaçlık bir arazinin içindeydi. Orijinal görüntüsü bozulmadan yenilenmiş eski bir evdi. Julie, başka zaman olsa, tüm ayrıntıları keyfini çıkararak tek tek incelerdi.
Ama bu gece güzel döşenmiş evden çok, sahibiyle ilgileniyordu.
Buraya varmak için acele ederken, onu gelmeye zorlayan şeyin ne olduğunu durup hiç sorgulamamıştı. Şimdi, onun özeline girip, acısını tek başına yaşamasına engel olmakla doğru bir şey yapıp yapmadığını sorguluyordu.
Yavaşça koltuğa otururken, "Sana bir şey getirmemi ister misin?" diye sordu.
Derek başını iki yana salladı.

233
Ev bir mezar kadar sessizdi. Kulak zarlarına beş yüz metre dipteki su basıncı gibi baskı yapan şiddetli sessizliği bozan ne tik tak- layan bir saat, ne de çatırdayan bir tahta vardı. Onu daha fazla rahatsız etmeden oradan gitmeyi düşündü. Sessizce dışarı çıkabilirdi ve Derek büyük ihtimalle bunu fark etmezdi ya da daha sonra onun orada olduğunu hatırlamazdı bile. Ama bir şey onu koltuğa mıhla- mıştı.
Derek sonunda kolunu indirip, ona baktı. Ama hiçbir şey söylemedi.
"Gitmemi istiyor musun?"
"Neden geldin?"
"Çünkü..." Sustu. Çünkü Maggie'nin senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum ya da çünkü böyle bir kaybın ne kadar acı verdiğini biliyorum gibi bir şey demek üzereydi ama aniden neden mada olduğunu anladı ve kendini çok kötü hissetti. Oraya özür dilemek için gelmişti.
Boğuk bir sesle, "Eğer ben olmasaydım," dedi "Maggie hâlâ hayatta olacaktı. Üzgünüm. Çok üzgünüm."

234
Ayağa fırlayıp kapıya doğru koştu ama Derek arkasından seslendi.
"Maggie'yi sen öldürmedin." Kanepede doğruldu. "O öldürdü. O hasta pislik öldürdü. Onu o öldürdü."
Derek dirseklerini dizlerine dayayıp, başını elleri arasına aldı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Çaresizliği Julie'nin yüreğini sızlattı. Kanepeye doğru gidip onun yanına oturdu ve elini omzuna koyarak, "Ne kadar zamandır seninle birlikteydi?" diye sordu.
Derek çalışma masasının yanındaki halıya baktı. O çalışırken, Maggie hep orada kestirirdi. "On yıl."
"Senin hakkında okuduğum makalelerden birinde onun da adı r.eçiyordu. En sadık dostun olduğu yazılıydı. En az senin kadar ünlıiymüş."
Derek hafifçe gülümseyip, elinin tersiyle gözlerini sildi. "Bunun o da

farkındaydı. Yemin ederim, fotoğraflar için poz vermişti."
"Bunu düşün. Onun ne kadar çok sevildiğini ve onun seni ne kadar çok sevdiğini düşün. Birlikte geçirdiğiniz güzel zamanlara odaklan."

Derek başını kaldırıp, çalışma odasının kapısına doğru baktı.
15u çok zor olacak. En azından, bir süre."
Julie onun bakışlarını takip ettikten sonra gözlerini tekrar onun profiline çevirdi. İfadesi sertleşmişti. "Onu Athens'ten döndüğünde mi buldun?"
"Dönüşte biraz oyalandım. Bir şeyler yemek için durdum." Dirseklerini tekrar bacaklarına koyup, parmak uçlarını gözlerine bastırdı
"Baba filmindeki sahneyi biliyor musun? Yataktaki yarış atını?"
Julie aralık duran dudakları arasından nefes verip, "Aman Tannin, Derek," diye mırıldandı.
Ellerini gözlerinden çekip, ona baktı. "Evet. Bunu görünce kendimden geçtim. Çığlıklar attım. Beni incitmek istedi, benden intikam almak istedi, bana mümkün olan en büyük zararı vermek istedi ve bunu başardı."

Kapı zili çalınca Julie yerinden sıçradı ve korku dolu gözlerle ona baktı.
"Bu polis olmalı. Sen zili çaldığında, onlar geldi sanmıştım."
"Bayağı oyalanmışlar."
"Onlara acele etmelerine gerek olmadığını söylemiştim. İzninle."
Julie, kapıyı açmaya giden Derek'i takip etti. Üniformalı devriye polisleri, akademiden yeni mezun olmuş kadar genç görünüyorlardı ve tecrübesizliklerini telafi etmek için son derece soğuk ve sert ifadeler takınmışlardı.
Resmi bir tanışma faslından sonra Derek onlara üst katı gösterdi.
"Soldan ilk kapı."
Polislerin yukarı çıkışlarını izlerlerken Julie alçak sesle, "Makine gibiler. Görecekleri şeyin şokuyla belki biraz insanlaşırlar," dedi.

"Buna pek güvenme. Beni ismen tanıyorlar. Araştırmalarını yapacaklardır ama Atlanta Polis Teşkilatı köpeğimin katilini yakalamak için var gücüyle çalışmayacaktır. Bu ikisinin rapor yazmaktan başka bir şey yapacağını sanmıyorum. Onları çağırmamın tek sebebi, olayın kayda geçmesini istemem."
Kapı zili tekrar çaldı. Derek, "Bu veteriner olmalı," dedi. "Bana yardım etmesi için çağırdım... Maggie için."
Derek kapıyı açıp, kendi yaşlarında bir adamı içeri aldı. Adamın

aceleyle giyindiği her halinden belliydi. Üzerinde eski püskü bir kot pantolon ve rengi solmuş bir tişört vardı. Belki de bilerek bu eski giysileri seçmişti, çünkü halletmesi için çağrıldığı işi yaptıktan sonra büyük ihtimalle üzerindeki giysileri atmak isteyecekti.
Duygusal bir olay yaşayan erkeklerin yapacağı şekilde birbirle- 11ıo acemice sarıldılar. Derek, Julie'yi göstermek için geri çekilip, MUÍ kısaca tanıttı. Julie ve doktor ifadesiz bir şekilde selamlaştılar.
Sonra Derek veterinere, "Bu taraftan," dedi. Derek onun yanın- lan geçerken, "Yukarı gelme," dedi.

Julie mutfağa gitti. Aletler ve ocağın üstü pırıl pırıl ve terte- IIi/,di, çok sık yemek pişirmediği anlaşılıyordu. Kahve makinesi o adar yeni bir modeldi ki, su haznesini doldurup, filtreye kahve koy- lıiktan sonra nasıl çalıştıracağını anlaması biraz zaman aldı.
Arka kapının yanında Maggie'nin yemeğini ve suyunu görün- ı\ onları kilere kaldırdı. Bunları görmek Derek için çok acı veri- I olacaktı.
İki polis, yukarı çıktıkları gibi sert ifadelerle mutfağa girdiler, iisarı çıkmak için kapıya doğru yürürken onu tepeden tırnağa süz- ıiler ama hiçbir şey söylemediler.
Julie, mutfağın penceresinden el fenerlerinin ışıklarının yerde e çalıların üzerinde dans edişini izledi. Polislerden biri sanki kail ağacın tepesinde saklanıyor olabilirmiş gibi el fenerini ağaç dalın ıia tuttu. Ama ikisi de gerçek bir inceleme yapmadılar ve dışa- I çıktıktan birkaç dakika sonra içeri geri döndüler. Polislerden biri I leneriyle güvenlik sisteminin kumanda kutusuna hafifçe vurun- a, diğeri başını salladı.
Julie, "Alarm sistemiyle mi oynamış?" diye sordu. "O kapı konulan parmak izi alacak mısınız? Dışarıda ayak izleri gördünüz m?"
Polis sorulara aldırmadan, "İsminiz nedir?" diye sordu.

Julie onlara adını söyledi.
"Bildiğimiz şekilde mi yazılıyor?"
"Evet."
"Siz burada mıydınız?"
"Ne zaman?"
"Köpek bulunduğunda."
Julie başını hayır anlamında iki yana salladı. "Ben sizden birkaç dakika önce geldim."
Polisler başka bir şey sormadan mutfaktan çıktılar.

Derek doğru tahminde bulunmuştu. Araştırmalarını yapıyorlardı ama üstünkörü bir şekilde. Julie onların arkasından merdivenlerin başına kadar

gitti, Derek orada bekliyordu. Polisler onunla alçak sesle konuşurken Julie geride durdu. Diğer polis not alıyordu. Derek onlara birkaç soru sordu ve baştan savma cevaplar aldı.
Sonra not alan memur not defterini kapattı. Julie, diğer polisin Derek'e iletişimde olacaklarını söylediğini duydu. Derek onları geçirirken, biri şapkasının kenarına dokunup, "Köpeğiniz için çok üzgünüz Bay Mitchell," dedi.
Derek bir karşılık vermeden kapıyı yüzlerine kapattı. Holden geçerken Julie'ye baktı ama hiçbir şey söylemeden merdivenleri çıkmaya başladı.
Julie mutfağa geri döndü. Kahve hazırdı. Tam fincanların ve kaşıkların yerini bulmuştu ki, birtakım sesler duydu ve ön kapıya doğru gitti. Derek ve veteriner, siyah plastik bir torbayı merdivenlerden aşağı indiriyordu. Derek'in gözlerinden yaşlar dökülüyordu.
Julie onlar için ön kapıyı açıp, kenara çekildi. Derek ve veteriner, torbayı veterinerin kamyonetini bıraktığı kaldırıma taşıdılar. Julie kapı eşiğinden onların torbayı nazikçe yere bırakışlannı, kamyonetin arka kapağını açışlarını ve sonra da torbayı kamyonetin arkasına koyuşlarını izledi.

Veteriner geri çekilip, Derek'i yalnız bıraktı. Derek, Julie'ye çok uzun gelen bir süre orada öylece durdu. O kadar duygu yüklü anlardı ki, belki de göründüğü kadar uzun zaman geçmemişti. Sonunda, Derek elini torbanın üzerine koyup, bir şey söyledi, sonra kamyonetin kapağını kaldırıp, kapattı.
Vrleriner, büyük bir duyarlılık göstererek, başka bir şey söyle- II' dı vc kamyonetin sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı ve • ı.ıdan uzaklaştı. Derek'in dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi. Yüzü- III i addeye dönüp kaldırıma oturdu ve bir süre öylece kaldı. Julie >111111 omuzlarının titrediğini gördü. Julie, onun yalnızlığa ihtiyacı ıldıığınu düşünerek, olduğu yerde kaldı.
I)erek sonunda ayağa kalkıp, yavaş yavaş eve doğru yürümeye '.i dadi. Beyaz gömleği artık beyaz değildi. Kot pantolonunun rengi .mdaıı iyice koyulaşmıştı. Kapıya vardığında, "Ben duş alacağım," ¦ dı vc bir kez daha merdivenlerden yukarı çıktı.
( )ıı beş dakika geçmesine rağmen aşağı inmeyince, Julie bir nu ana kahve doldurup, yukarı çıkardı. Onun yatak odasını hemen nıldıı, çünkü ışık yanan tek oda orasıydı. Bitişikteki banyonun ka- II a kapalıydı. Kapının arkasından su sesi geliyordu. Yatak örtüleri aldınlmıştı. Yatağın ortasında bir insandan daha büyük, Julie'nin önlüğü her şeyden daha iğrenç, koyu, ıslak bir leke vardı.

Maggie'nin cesedinin konduğu torbaya benzeyen başka bir tor- a ağzı büzülerek, köşeye konmuştu. Julie içindekilerin Derek'in .ıiak örtüleri ve

giysileri olduğunu düşündü. Müzayededen alınan ılılo, Julie'nin güvenli bir şekilde sardığı haliyle, yatağın karşısın- aki duvara yaslanmış bir şekilde duruyordu. Sadece bir gece ön- cvdi ama bir ömür geçmiş gibiydi.
Su sesi kesildi ve Derek birkaç dakika sonra belinde bir hav- IVla banyodan çıktı. Julie fincanı ona uzattı. "Korkarım, soğudu."
"Yine de teşekkürler." Fincanı ondan aldı ama içmeden içine aklı. "Bir yudum alsam iyi olur."
"Benim evim." Julie aniden kafasına dank etmiş gibi kararlı bir •kilde konuşmuştu. "Giyin."
Creighton apartmanına girdi ve postalarını almak için durdu. Pirinç posta kutusuna katlanmış bir kâğıt sıkıştırılmıştı. Kâğıdı açıp, mesajı çabucak okudu, sonra küfrederek asansöre doğru yürüdü.
Billy onu görmek istiyordu. Hemen. Altı çizilmiş ve büyük harflerle yazılmıştı.

Kâğıdı buruşturup, elini yumruk yaptı. Geri zekâlı herif, Creighton ona defalarca hiçbir şekilde onunla iletişime geçmemesini söylediği halde, apartmanına gelmiş ve posta kutusuna bir not tı- kıştırmıştı.
O sabah onun moteline giderek Cerighton da bu anlaşmayı bozmuştu ama Billy aynı ayrıcalığa sahip değildi.
Asansöre binip dairesine çıktı ve doğruca duvarları ayna kaplı banyoya gitti. Soyunup, duşu açtı. Mitchell'ın o lanet köpeği üstünü başını rezil etmişti.
Birkaç gündür onu öldürmeyi planlıyordu. Baba filmindeki o sahneyi canlandırmaya karar verirse diye, birinci sınıf bir nalburdan boyacı tulumuyla gerekli malzemeleri satın almıştı.
Mitchell'ın o gün ofisinde Cerighton'a kaba davranması, köpeğinin sonu olmuştu. Creighton, Mitchell'ı yeniyetmeler gibi Julie'yi ellerken Athens'te yakalayarak, bunun intikamını biraz da olsa almıştı. Ama, Mitchell sonrasında ona fırça atma cüretini göstermişti. Derek, Atlanta'ya dönerken yolda bir restoranda durunca, Creighton'ın yola devam edip, köpeği haklamak için fırsatı olmuştu.

Hayatını hırsızları savunarak kazanan bir adam, alarmı kurmadan evden çıkmaması gerektiğini bilirdi. Creighton'ın tek endişesi buydu. Bu ve köpeğin havlaması. Ama Burger King'den arabayla servis bu işi çözmüştü. Maggie birkaç kez uluyup havlamış ama sonra Creighton ona burgeri fırlatınca, hapur hupur yemeye başlamıştı.
Fazla zamanını almamıştı.
Sonra, Mitchell'ın arka bahçesindeki çalıların arasında, giysi- loı iıiin üzerine giydiği çirkin tulumu, eldivenleri ve botları çıkarıp, l>ii çöp torbasına koymuş ve torbayı eve dönerken bir süpermarke- iıii arkasındaki konteynere atmıştı. Tazyikli su fışkırtan bir hortumu olan bir araba yıkama yerinde durmuş ve köpeğin şahdamarını kestiği bıçağın ve demir

testerenin üzerindeki pıhtılaşmış kanı temizlemişti.
Ana kendi üzerindeki bayat kan kokusunu hâlâ alabiliyordu. ISıı kokuyu sadece tazeyken severdi.
Kendini temizlerken, talimatları iyi alamadığı belli olan Billy' yi düşündü. Bıraktığı notta bir huzursuzluk, sorun yaratabilecek arlan bir umutsuzluk hissetmişti.
Creighton insanın derisinin altının kaşınmasına neden olan bir dürtüyü anlayabiliyordu. Tabii ki, kendi dürtülerini nasıl kontrol edeceğini

biliyordu ama Billy'nin bunu yapabilme yeteneği olduğunu pek sanmıyordu. Riskli olmasına rağmen adamın telaşlı davetini dikkate alması gerektiğini düşündü.
Sabunlanıp, iki kez durulandıktan sonra planı hazırdı. Kurulanıp, saçını jöleyle geriye doğru yapıştırdı. Bu saçındaki gölgelerin daha koyu görünmesine neden oluyordu. Siyah kot pantolonunu ve siyah tişörtünü giydi.
Sonra mutfağa gidip, alışveriş yaptığı şarküteriden aldığı çan- I aya kilerden ve buzdolabından aldığı şeyleri koydu.
Apartmanına girdikten bir saat sonra aynı kapıdan tekrar dışarı çıktı. Bu akşam Porche'den daha gösterişsiz bir araç kullanıyordu. Açık kahverengi döşemeli, denizci mavisi bir SUV idi. İçinde her türlü seçenek mevcuttu ama dışarıdan Atlanta sokakların- daki ve banliyölerindeki herhangi bir araçtan farkı yoktu. Bu akşam bu aracı kullanmasının nedeni de buydu. Athens'te ya da De- ıek Mitchell'ın mahallesinde hiç dikkat çekmemişti.
Ve bir tedbir olarak, bu hafta iki kez plakasını değiştirmişti.
Şu an araba sürmekten keyif almıyordu. Bu akşam zaten bir sürü yol gitmişti. Athens'e, sonra da Mitchell'dan önce onun evine gitmişti.

Köpekle uğraşmıştı - peynirli burger arkadaş olmalarını sağlasa da, onu yatağa çıkarmak için epey uğraşmıştı. Anlaşılan, Derek onun yatağın üstüne çıkmasını istemiyordu.
Yoğun bir gün geçirmişti. Evde kalıp, film izlemeyi tercih ederdi. Ama, "Bir erkek yapması gerekenleri yapmalı," idi. Colin Firth. Aşk Her Yerde.
Arabasının motelin önünde görünmesini istemediği için halı mağazasının önüne park etti, sonra alışveriş çantasını alıp, motelin yanındaki bakımsız lobinin otoparkında yürümeye başladı.
Ne kadar kullanışlı, diye düşündü. Lobinin kapısıyla, motelin ofisinin kapısı arasındaki asfalt yolla karışmış patika bir yol fark etti. Billy'nin odası binanın arkasına uzanan kanadın zemin katındaki en son odaydı ve yoğun caddeden uzakta kalıyordu. Creighton odaya yaklaşırken, omzunun üzerinden arkasına baktı ama tıpkı o sabahki gibi geldiğini fark eden olmamıştı. Burası, görülmek isteyen insanlara uygun

bir yer değildi.

Kapıya bir kez vurdu. Billy kapıyı hemen açtı ve onu gördüğü için rahatladığını belli eden bir hareket yaptı. "Tanrıya şükür. Gelmeyeceksin diye korkmuştum."
Creighton ayakkabısının burnuyla kapıyı itip, odaya girdi. İçerideki hava sıcak ve nemliydi, Billy'nin endişesinin kokusu duyula- biliyordu.
"Acil bir durum olduğu hissine kapıldım." Alışveriş çantasını mutfağa götürüp, tezgâhın üzerine koydu. "Evine gelirken, aklından ne geçiyordu?"
"Beni kimse görmedi."
"Bundan emin misin?"
"Kesinlikle. Benim aptal olduğumu mu sanıyorsun? Ben de senin gibi yakalanmak istemiyorum."
Billy dayılanmak için elinden geleni yapıyordu ama Creighton Onun bu ukala tavırlanndaki çatlakları fark etti. Creighton, adam i.imamen yıkılıp, her şeyi berbat etmeden önce harekete geçmesi i.'.ri ektiğini anladı.

Alışveriş çantasından bir şişe bira çıkardı. "Sanırım, burada I apalı kalmak seni biraz bunaltmış. Bir biraya ne dersin?"
"Teşekkürler."
"Açacağın var mı?"
"Arkanda. En üst çekmecede."
Creighton paslı bir şişe açacağıyla birayı açtı. Bira köpüğü, şişenin ağzından tezgâhın üzerine döküldü. Bir kısmı da yere damladı. Creighton bir parça kâğıt havlu koparıp, birayı silmek için yere erildi. Billy etrafın kirlendiğinin ve Creighton'ın temizlemek için i'iisterdiği çabanın farkında değil gibiydi. Kafesteki bir hayvan gibi odayı arşınlıyordu.
Creighton temizliği bitirdikten sonra arkasını dönüp, şişeyi İtilly'ye verdi. Billy onun elinden birayı kapıp, açgözlülükle içmeye haşladı.
"Teşekkürler."
"Bir şey değil."

"Sen içmiyor musun?"
"Ben içmem."
"Doğru. Unuttum." Billy, sanki ilk defa fark ediyormuş gibi alışveriş çantasına baktı ama çanta onda bir merak uyandırmadı. Omuz- l ıını silkip, agresif bir tutum takındı. "Dinle, Creighton..."
"Dinliyorum."
"Bunu yapmanı istemiyorum."

Creighton alışveriş çantasından yiyecek ve mutfak eşyaları çıkarmaya başladı. Billy'nin neden bahsettiğini çok iyi biliyordu ama anlamıyormuş gibi davrandı. "Neyi yapmamı?"
Billy bira şişesinden içti. "Başka kimse incinmeyecek, tamam

ını?"
"Oh. Bu sabahki konuşmamızdan bahsediyorsun. Bu konuyu neden bu kadar kafana taktın?" Dilimlenmiş jambon paketini açarken gülümsedi. "Bu senin sorunun değil, benim sorunum. Ve ben biraz olsun bile endişelenmiyorum. Sen de endişelenmemelisin. Jambon seviyordun, değil mi?"
"Anlaşmamızda o yoktu."
"Başlangıçta, evet. Ama ben esnek bir adamım. Bir bira daha ister misin?"
Billy sinirli görünüyordu ama jambon sevdiğini söyleyip, bira teklifini kabul etti.
Creighton ikinci şişeyi açmak için arkasını döndüğünde, göz- ucuyla Billy'nin onun görmesini istemediği asabi hareketlerini gördü. Billy ellerini pantolonuna silip, tek eliyle ensesini ovuşturdu. Dişleriyle dudağının köşesindeki et parçasını çekiştirdi.

Creighton onun elindeki boş şişeyi, dolusuyla değiştirdi. "Sandviç yer misin?"
"Olur. Bugün fazla bir şey yemedim. Buzdolabında mayonez var."
"Ben hardal getirdim."
"Harika."
Creighton bar taburelerinden birini işaret etti. "Otur Billy. Beni geriyorsun." Billy oturdu ama rahatlamışa benzemiyordu. Ayağını taburenin alt basamağına koyup, dizini sallamaya başladı. Creighton onun aksine son derece sakindi. Yavaş ve sistemli bir şekilde sandviçleri hazırlıyor, ekmek dilimlerinin üzerine hardal sürüp, jambonları yerleştiriyordu. "İsviçre peyniri mi, İtalyan peyniri mi?"
"Fark etmez." Billy onu izlerken, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

Creighton kasten onu yanlış anlamış gibi yaparak, "Sorun değil. Gerçekten. Haftalardır konserve yiyorsun. Değişik bir yemek yemek hoşuna gider diye düşündüm," dedi.

Öldürme Tutkusu
"Zırvalamayı kes Creighton. Lanet olası sandviçten bahsetmediğimi çok iyi biliyorsun. Onu öldürmek zorunda değilsin."
Creighton ekmek dilimlerinin arasına peynir ve jambon yerleştirmeye devam etti.
Billy kolunu tezgâha koyup, üzerinden uzandı. "Paul Wheeler hakkında hiçbir şey bilmiyor. Benim olaya bulaşmış olduğum aklının ucuna bile gelmez."
"Gelebilir."
"Gelmez. Nasıl gelebilir ki?"
"Her şey mümkündür Billy. En ufak şey, başına dert açabilir. Sen benim ortağımsın. Seni korumak zorundayım."

Öldürme Tutkusu
"Hayır, değilsin. Seni bu akşam ödeştiğimizi söylemek için görmek istedim. Ben ayrılıyorum. Yarın. Sen haklıydın. Wheeler'i öldürür öldürmez, Atlanta'dan ayrılmalıydım. O siyahi dedektifi bu akşam altı haberlerinde gördün mü?"
"Hayır, kaçırdım."
"İş başvurusu formu aldığım işyerlerinden birindeki sekreter beni güvenlik kamerası fotoğrafından tanıyıp, polisi aramış."
"Seninle ilgili elinde bir bilgi yoktu, öyle değil mi? Gerçek ismin falan?"
"Hayır."
"Ya da adresin. Telefon numaran?"
"Hayır."

Öldürme Tutkusu
"O zaman, sorun yok." Creighton, Mitchell'ın köpeğini öldürmek için kullandığı, ama artık temiz ve steril olan sivri bıçağı yanında getirmişti. Bıçağı alışveriş çantasından çıkarıp, sandviçleri ikiye bölmek için kullandıktan sonra tezgâhın üzerine koyup, Billy'nin önüne bir kâğıt tabak uzattı. "Ye."
"Teşekkürler."
"Rica ederim." Creighton sandviçinden bir ısırık aldı. "Hımm. Çok lezzetli olmuş. Jambonun üzerindeki karabibere bayılıyorum, ya sen?"

Öldürme Tutkusu

Sandra Brown

Billy sandviçini ısırıp çiğnemeye başladı. Sonra birasından bir yudum aldı. "Yani, senin için de uygun mu?"
"Ne uygun mu?"
"İşleri bu şekilde bırakmak. Benim şehirden ayrılmam. Bir daha birbirimizi görmememiz. Hiç bağlantı kurmamamız. Artık kimsenin ölmemesi."
Creighton, ona bakarak, sandviçinden bir ısırık daha aldı ve düşünceli bir ifadeyle çiğnemeye başladı. "Beni şaşırtıyorsun Billy. Tanıştığımızda, bu kız hakkında çok kötü şeyler söylüyordun."
"Ne söylediğimi biliyorum. O zamanlar öyle hissediyordum ama şimdi..." Biradan yudum alıp, sandviçine uzandı, sonra fikrini değiştirip, sandviçi tabağa bıraktı ve alnını ovuşturdu.
"Aklından neler geçiyor, Billy?"

"Sana aklımdan neler geçtiğini söyleyeyim. O lanet olası film."
Creighton bir peçeteyle ağzını sildi. "Hangi film?"
"Bu sabah bıraktığın film."
"İzledin mi?"
"Evet."
"Çok güzel, öyle değil mi?"
"İğrenç bir film. O herif, katil, resmen hasta. Şey sahnesi, onun..."
"Hangi sahneden bahsettiğini tahmin edebiliyorum. İmza sahnesi. Çok grafiksel bir vahşet, etkisi..."

"Her neyse." Billy gergin bir ifadeyle, "Aklımdan çıkmıyor," dedi.
Creighton, "Seni tahrik mi etti?" diye fısıldadı.
Billy şaşkın bir ifadeyle, "Tanrım, hayır," dedi.
Creighton ona göz kırparak, "Biraz olsun bile mi?" diye sordu.
"Tanrım, Creighton. Hayır."
Kahkaha atmak istiyordu. Bu konuşmadan son derece keyif alıyordu. Zavallı Billy ise hiç eğlenmiyordu. Creighton neredeyse onun için üzülecekti.
"Bak, Creighton. Ona kızgındım. Bir keresinde, 'Onu öldürebi- 111 ini,* gibi bir şey demiş olabilirim. Ama bu konuda ciddi değildim. I .ıl i il

gelişi öyle demiştim." Televizyonu göstererek, "Onun başına Imyle bir şey gelsin istemem," dedi.
"Billy, ne kadar ikiyüzlüsün. Amcamın kafasını havaya uçur- ılııı. Asansörün içine beyninin parçaları dağıldı. Bu sabah bunu bolu H lenerek

anlatıyordun ve yanılmıyorsam, eserinin fotoğraflarını (•ni ııiediğim için hayal kırıklığına uğramıştın."
"Bu farklı."
Creighton hâlâ çok eğleniyordu. "Gerçekten mi? Beni aydınl,
ıl."
"Onu tanımıyordum. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Çok i
.ıluık oldu. Ona ne olduğunu anlayamadı bile."
"Anlıyorum." Creighton tabağını kenara itip, elindeki ekmek l.ıı
ıntılarmı silkeledi. Sandviçinin hepsini yemişti. "Kötü bir şekilde yapmadığım sürece sana ihanet eden sevgilini öldürmem sorun değil."

"Hayır. Evet, demek istediğim..." Tabure sanki alev almış gibi .ıyağa fırladı. "Bu işi yapmanı istemiyorum."
"Adil olan bu Billy." Creighton soğukkanlı bir şekilde kalan peynir ve jambonu paketledi. Hardalın kapağını kapattı. Bıçağı eline alıp, keskin ucuyla Billy'nin tabağını gösterdi. "Bitirdin mi?"
"Evet, teşekkürler. Adil olan ne?"
Creighton, artıkları ve kâğıt tabakları büyük bir plastik torbaya döküp ağzını kapattıktan sonra her şeyi, boş bira şişesini bile alışveriş çantasına geri koydu. "Çikolata?"
"Hayır, teşekkürler. Adil olan ne?"
Creighton çikolatayı ağzına attıktan sonra kâğıdını alışve- ı ı ş çantasına attı. "O benim için de tehlike oluşturuyor. Aslında, onu ortadan kaldırması gereken sensin. Ne de olsa, o senin yükün. Ama..." Gülümsedi, "...bunun senin için ne kadar zor olabileceğini görüyorum. Bu konuda karmaşık duygular içerisinde olduğunu anlıyorum. Bu yüzden, seni bu ıstıraptan kurtaracağım."

Billy bira ve sandviçi hazmetmekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu.
"Sende kalabilir..."
"Paul amcamın saati mi?"
"Ne? Hayır. Sana söyledim, soygunda aldığım her şeyi attım."
Creighton bir süre onun gözlerinin içine baktıktan sonra bakımsız odayı uzun uzun inceledi. "Gerçekten mi? Burayı ararsam, bir torba dolusu mücevher bulmayacağıma hayatın üzerine yemin eder misin?"
"Ederim."
"Cep telefonun."
"Ha?"

"Cep telefonun. Bu odadan görüşme yapmayacak kadar akıllısın."
"Onu soygundan önce almıştım."

"Ariel bana anlattı..."
"Ona hiçbir şey söylemedim. Bunu sana anlattım. Sadece birkaç kez arayıp, suratına kapattım. Eğer sana benim olduğumu söylediyse, sadece bir tahminde bulunmuştur, hepsi bu."
Creighton avucunu açıp, elini uzattı.
Billy can sıkıntısıyla dudağının köşesindeki et parçasını ısırıp, şifoniyerin çekmecesini açtı ve cep telefonunu çıkarıp, Creighton'a verdi.
Creighton telefonu pantolonunun cebine attı.
Billy, "Hiçbir şey fark etmez," diye mırıldandı. "Arayanın ben olduğumu tespit edemezler."

Creighton gülümseyerek, "Kendimi şimdi çok daha iyi hissediyorum," dedi. Biraz durduktan sonra, "Tabii, eğer e-posta atmadıy- san..." diye ekledi.
"Diziistü bilgisayarım orada." Bilgisayar komodinin üzerinde dm uyordu. "Kontrol et. Tabii ki e-posta atmadım. Bilgisayarı sade- • e kına verdiğin şifreyle hesabımı kontrol etmek için kullandım."
"Hesabı en son ne zaman kontrol ettin?"
"Dün."
"Bu sabah buradan ayrıldıktan sonra parayı yatırdım. Sözüme güvenmek zorunda değilsin, hemen şimdi kontrol edebilirsin."
Billy sertçe, "Parayı istemiyorum," dedi.
"Ne?"

"Yüz bin dolar sende kalabilir."
Creighton gülümsedi. "Şey, cömertliğin için teşekkür ederim jıııa bu en keyifli harcadığım yüz bin dolardı. Dar kafalı, cimri Paul .mıcamdan kurtuldum."
"Paran sende kalsın. Sadece onu... onu..."
"Ah. Sadece eski sevgilini öldürmeyeyim." Creighton ona üz- j'iiıı bir ifadeyle bakıp, başını iki yana salladı. "Ama öldürmek istiyorum Billy. Bunu senin için yapmak istiyorum. O kaltak sana ihanet etti. Hem de bir kere değil, iki kere."
"İki kere mi?"
"Birisi polisi arayıp, seni teşhis etti, bunu unutma."
Billy terleyen alnını sildi. Tekrar televizyona baktı ve Creigh- lon onun renginin attığını fark etti. "Sen... bunu nasıl..."

"I-ıh, ı-ıh." Creighton işaretparmağını salladı. "Ben sana Paul amcamı nasıl öldüreceğini söylemedim. Kendi yöntemime kendim Karar vermeliyim. Bırak bu sana sürpriz olsun. Onu bulduklarında, haberlere

çıkacağından eminim."
"Bunu ne zaman yapacaksın?"
"Ani kesim ne demek biliyor musun?"
"Ani... Hayır, bilmiyorum. Ne dernek?"
"Ani bir sahne kesimi. Ani bir sahne değişikliği. Seyirciyi şaşırtmak için kullanılır. Çok etkilidir. Çok etkileyicidir. İnsanı uçurur. Aynen böyle olacak. Kimse bunu beklemiyor olacak. Özellikle de, o." Boş olduğundan emin olmak için ikinci bira şişesini salladıktan sonra alışveriş çantasının içine koydu.
"Bununla birlikte, ben de Atlanta'dan ayrılmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Bir daha birbirimizi görmememiz gerekiyor. Mekân değişikliği senin için iyi olacaktır." Creighton küçümseyen bir ifadeyle odaya baktı. "Burası tam bir çöplük. Bu akşam kendinde olmamana şaşırmamalı."

Creighton kâğıt havludan bir parça alıp ıslattı ve şişe açacağını silip tekrar çekmecenin içine koydu. Tezgâhın üzerini havluyla sildikten sonra onu da alışveriş çantasının içine koydu. Ortalıkta bir şey unutup unutmadığını kontrol etti ve iki eliyle alışveriş torbasını kaldırıp, göğsüne bastırdı. "Benim için kapıyı açabilir misin?"
Billy sızlanmayı kesmişti ve bir an evvel gitmesini ister gibi bir hali vardı. Hızla hareket edip, ona kapıyı açtı. "Güle güle Creighton. Seni tanımak güzeldi."
"Birbirimizi bir daha görmeyeceğiz."
"Doğru. Kendine iyi bak."
"Buradan ayrılırken, arkanda seninle bağlantı kurmalarına neden olacak bir şey bırakmamaya dikkat et. Ya da benimle Billy. Özellikle de, benimle."
"Daha önce de söylediğim gibi, ben de senin gibi yakalanmak istemiyorum."

"Ölmeyi tercih ederim." Creighton biraz durduktan sonra, "Ya sen?" diye ekledi.

18. BOLUM
ULIE BİR İTİRAZ YA DA EN AZINDAN BİR SORU BEKLEMİŞti.
Ama, evine gideceklerini söyledikten birkaç dakika sonra Derek üzerinde temiz bir kot pantolon, gömlek ve spor ayakkabılarla merdivenlerden aşağı indi.
Birlikte evden çıkıp Julie'nin arabasına bindiler ve on dakikalık yolu sessizlik içinde tamamladılar. Derek onun arkasından doğruca mutfağa

girdi. Julie çantasını masanın üzerine bırakıp dolaba doğru /¦iıti. "Paul öldüğünden beri stoku yenilemedim ama burbon ve vot- r . u n var Buzdolabında da bir şişe beyaz şarap olması gerekiyor." Bu, geçen akşam açık bulduğu şarap değildi. Onu atmıştı.
"Burbon lütfen."
"Su?"
J

"Buz yeterli."
İçki hazır olunca, Julie onu mutfağın ortasında duran Derek'e götürdü. Derek, artık boş duran ferforje askılığa bakıyordu.
Julie, "Benim için değerliydiler, ama o bunu mahvetti. Havlula- 11 bugün atmak zorunda kaldım," dedi.
Derek bardağından bir yudum alırken, fırının üzerinde asılı duran tencere tavalara, ağzı mantarlı zeytinyağı ve sirke şişelerine, yemek kitabı raflarına, el altında duran mutfak eşyalarına baktı. Kurası, kendisinin neredeyse steril olan mutfağından çok farklıydı.
"Yemek yapıyorsun." Bu bir soru değildi.
"Fransa'dayken öğrenmiştim."
Derek onun gözlerinin içine bakarak, "Wheeler için yemek yapıyor muydun?" diye sordu.

"Sık sık."
Burbondan bir yudum daha aldı.
"Bir şey ister misin?"
"Hayır."
Hızlı ve kararlı bir cevaptı, bu yüzden Julie üstelemedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum. Biraz zaman alacak, bu yüzden eğer uykun varsa, sabahı bekleyebilir."
Deıek bardağına bakarak, içindeki buzları çevirdi. "Bu gece uyuyabileceğimi sanmıyorum."
Julie anlayışlı bir şekilde başını salladıktan sonra onu takip etmesini istedi. Onu oturma odasına götürdü. "Kendini evinde farz et." Derek kanepeye oturdu. Julie duvara monte edilmiş televizyon sistemine doğru yürüdü.

Gerekli ayarlamaları yaparken Derek, "Sence Creighton buraya ne zaman geldi?" diye sordu.
"Temizlikçim öğlen gitmiş, yani bütün öğleden sonra ona aitti. İşten doğruca davete gideceğim için kıyafetimi yanıma almıştım."
"Alarmı susturmayı nasıl başarmış?"

"Arızalı bir hareket dedektörü birkaç yanlış alarma neden olmuştu. Değiştirmeye zamanım olmamıştı ve belediyeden ceza almamak için alarmı kurmuyordum. Seninkini nasıl geçmiş?"
"Seninle Athens'te buluşmak için aceleyle çıkmıştım. Alarmı kurmayı unuttum."
Julie bu sırada, kutusundan bir DVD çıkarmış ve DVD oynatıcısının içine koymuştu.
"Film mi izleyeceğiz?"

Julie uzaktan kumandayı kullanarak, ekrandaki mönüden oy- ıı.ıii seçti ve sonra Derek'in yanına kanepeye oturup, ona DVD ku- Iusunu uzattı. "Hitchcock."
Derek filmin adını okudu. "Trendeki Yabancılar. Daha önce izlememiştim."
"Eski bir film. Bazıları bir klasik olduğunu düşünür. Creigh- lon gibi."
Derek dikkatini ekrana verdi. Dakikalar ilerledikçe, yıllardır bıı filmi izleyen herkes gibi Robert Walker'in oynadığı tüyler ürper- lici milyoner katil rolü karşısında büyülenmişti. Bir saat sonra De- lek uzaktan kumandayı Julie'nin elinden alıp, duraklatma düğmesine bastı. "Creighton ve Billy Duke, cinayetleri değiştokuş ettiler."
"Creighton ve birisi." Julie donmuş ekrandaki aktörün yakın çe- kim yapılmış yüzüne baktı. Acımasız katil düşüncelerini ve ruhunu, mülayim tavırları ve yumuşak sesiyle gizliyordu. "Creighton'ın bu lilmden esinlendiğine eminim. Bir keresinde Doug ve Susan'ların evinde yemekteyken, Hitchcock'un dehasından ve özellikle de bu I ilminden saatlerce bahsetmişti. Senaryoyu ve filmin hangi sahnesinde ne olacağını ezbere söyleyebilir. Hitchcock'un bundan daha çok tanınan filmleri var. Sapık. Kuşlar, Arka Pencere gibi. Ama Creighton'ın favorisi bu filmdi. Bence bunun sebebi, milyonerin ona kendisini hatırlatması. Creighton narsis bir egomanyaktan başka bir şey değil."

"Kameralardan kaçıyor, çünkü onu yeteri kadar güzel göstermediklerini düşünüyor."
"Belki de, bu yüzdendir. Her neyse, Paul'ü vuran maskeli soyguncunun Creighton olamayacağını düşünüp dururken, onun bu I ilinden bahsedişini hatırladım. DVD'yi sipariş edip, filmi izledim." Keyifsizce gülümsedi. "Paul öldürüldüğünde Creighton'ın tenis oynuyor olmasının bir tesadüf olduğunu hiç sanmıyorum."
Derek ekrana baktı. "Diğer karakter profesyonel bir tenisçi."
"Creighton'ın kendi anlayabileceği esprilerden biri."
Derek öne doğru eğilip, bardağını sehpanın üzerine bıraktı. Buz küpleri erimiş ve bardağın içindeki sıvı, bitki çayı rengini almıştı. Film ve işaret ettiği şey o kadar ilgisini çekmişti ki, burbonu- nu unutmuştu. Ayağa kalkıp, odada gezindi. Ara sıra durup bir şeylere bakıyordu:

Julie ve Paul'ün çerçevelenmiş bir fotoğrafına, üçlü antika Fransızca kitaplara, bir vazo dolusu kurumuş yeşil ortancaya. Arkası Julie'ye dönük bir halde durup, tıpkı galerideki tabloyu incelerken yaptığı gibi ellerini kalçalarına koydu ve duvardaki tabloyu incelemeye başladı.

"Bunu şişman adamdan daha çok mu sevdin?"
Derek ona doğru dönüp, çarpık bir gülümsemeyle, "Evet," dedi.
Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Belki, Derek de onun gibi, o gün birbirlerine söyledikleri kırıcı sözleri düşünüyordu. Sonunda Julie, "Hipotezim konusunda ne düşünüyorsun? Sence ben deli miyim?" diye sordu.
"Hayır."
"Bir film senaryosundan çok fazla anlam çıkarmaya mı çalışıyorum? Bu arada, film bir romandan uyarlanmış. Sence, öyle olmasını istediğim için mi filmle bağlantı kuruyorum?"
Derek, ekrana daha yakın olan tabureye oturup, siyah beyaz görüntüye baktı. "Bu adam babasının mirasına bir an önce konmak için onun ölmesini istiyor."
"Creighton'ın olayında, ölmesi istenilen kişi amcası. Ama tıpkı filmdeki gibi, ilişkileri gergindi."

"Milyoner, tenis oyuncusuyla trende tanışıyor ve yemek vagonunda yemek yerlerken, ona karısını öldürmeyi teklif ediyor."
"Çünkü karısı bir sürtük. Tenis oyuncusu, kadının karnındaki bebeğin ondan olmadığından emin. Dahası, deliler gibi başka bir ka- 'İma âşık. Boşanmak istiyor ama karısının buna razı gelmeyeceğini de biliyor. Ama filmin kahramanı karısının ölmesini istemiyor."
"Milyoner konuyu zorluyor. Tenis oyuncusunun onayını almadan karısını öldürüyor."
"İzleyici, kadının ölümünü onun güneş gözlüklerine yansıyan görüntüden izliyor."
"Dâhiyane."
"İzlemesi çok rahatsız edici olacağı için."
Derek hikâyenin düğüm noktasını açıkladı. "Milyoner kendi H/erine düşeni yapıp, baş belası eşi öldürdüğüne göre, tenis oyun- I usunun bu

iyiliğin karşılığını vermesinin zamanı gelmiştir. Sapık, undan babasını öldürmesini beklemektedir. Tenis oyuncusu cayar."
"Tenis oyuncusu, milyoner trende ona bu teklifi yaparken, onun ciddi olduğunu hiç düşünmemiştir. Onun farazi konuştuğunu düşünmüştür. Bak, ben birinin ölmesini istiyorum, sen birinin ölmesini istiyorsun.

Neden cinayetleri değiştokuş etmiyoruz? Yabancılar yabancıları öldürüyor. Birbirleriyle hiçbir bağlantıları yok. Kimse şüphelenmez."
Derek kaşlarını çatarak, "Eğer, katil bu Billy Duke ise ve Cre- ıj'Jıton için Paul'ü öldürdüyse, Creighton'ın da onun için birini öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu.
"Eğer senaryoya göre hareket ediyorsa, bu gayet mantıklı bir i alimin olur. Tabii ki, emin değilim."
"Diyelim ki haklısın. Creighton istediğini elde etti. Paul öldü ve Creighton temize çıktı. Yalnız..." Julie'ye baktı. "Billy Duke. I iğer onun yerinde olsaydım, arkamı kollardım."
"Özellikle de, fotoğrafı televizyonda gösterildikten sonra."

"Bu Creighton'ı tedirgin etmiştir. Eğer polis Billy Duke'u yakalamadan önce onu ortadan kaldırmayı başarırsa..."
Julie kısık sesle, "O zaman, Creighton cinayetten paçayı sıyı- lacak," dedi. "Ben, Billy Duke'un ölmüş olmasından korkuyorum.
Eğer böyle ise, aralarında bir ilişki olduğu asla ortaya çıkmaz. Korkarım, Creighton bu işten çoktan paçayı sıyırdı."
Derek tabureden kalkıp, odanın içinde gezinmeye başladı. Sonra Julie'nin önünde durup, "Bu teorini Sanford ve Kimball'la paylaştın mı?" diye sordu.
"Hayır."
"Peki neden benimle paylaşıyorsun? Ve neden şimdi?"
"Her iki soruya da tek bir kelimeyle cevap verebilirim. Maggie. Creighton'ın tarif edilemeyecek kadar korkunç zalimliğine bizzat şahit

oldun. Sana günlerdir onun vicdansız biri olduğunu söylüyordum. Artık, benim sözüme güvenmek zorunda değilsin, kendi gözlerinle gördün."
Derek bir süre onu inceledi. "Yalanı gerçekten ayırma konusunda çok tecrübeliyimdir ama şimdiye kadar hiçbir şey anlayamadım. Genelde, bu konuda iyiyimdir."
"Hâlâ öylesin. Doğru söylediğimi düşündüğünü biliyorum."
"Yine de..."
"Ben güvenilmez biriyim ve Creighton'dan nefret ediyorum."
Derek, onun konuşmasını sağlayana kadar gözlerini dikip ona baktı. Sonunda Julie pes etti. "Pekâlâ, Doug ve Susan'ın evinde bir şey olmuştu. Teraslarında yemek yiyorduk. Sivrisinekler Paul'ü çok severdi ve o gece de ona saldırıyorlardı. Ben de sinek ilacı almak için havuz evine gittim.

Ben içerideyken Creighton geldi. Sana anlattığı şeyin tam tersi oldu,

üzerime saldıran oydu. Pantolonunun fermuarını açıp, elimi zorla oraya götürmeye çalıştı. İstediği şeyi yapmazsam, yaygara koparacağını söyledi. Paul koşarak oraya gelecekti ve sevgilisini ondan daha yakışıklı ve daha genç yeğeninin aletini tutarken görünce ne düşünecekti?
Onun elinden kurtulmayı başardım. Bağırıp çağırmadı. Şimdi, Umun boş bir tehdit olduğunu anlıyorum. Sadece beni küçük düşürmek istiyordu. Geceye devam etmeye çalıştım ama onun yanında olmaya dayanamıyordum. Ne zaman ona baksam ya göz kırpıyor ya da kaş göz hareketleri yapıyordu. Beni canımdan bezdirdi. Ben de l'aııl e başımın ağrıdığını söyledim ve oradan ayrıldık."
"Paul'e bundan bahsettin mi?"
"Hayır."
"Neden?"
"Birbirlerine duydukları antipati, Doug ve Susan arasında sür- I üşmeye neden oluyordu. Ailesi, özellikle de Doug, Paul için çok önemliydi. İki kardeş arasında bir anlaşmazlığa neden olmak istemedim."
Ellerini havaya kaldırdı. "İşte, gerçekleri öğrendin."

"Neden olayı bana daha önce anlatmadın?"
Birkaç saniye gözlerinin içine baktı. "Çünkü, uçakta, ben..." Başını öne eğdi. "İşte, bu yüzden."
Derek arkasını dönüp, tekrar odayı arşınlamaya başladı. Bir lnıçuk tur attıktan sonra Julie, "Teorimi Sanford ve Kimball'a anlatmalı mıyım?" diye sordu.
"Kate'le konuştuktan sonra, sen ve Billy Duke'un işbirliği yap- lığı düşüncesiyle hareket ediyorlar."
"Onları bu düşünceden vazgeçirebilirim."
"Bu şekilde mi? Onlara bu inanılması zor fikirle gidersen..."
"İnanılması zor olduğunu mu düşünüyorsun?"

Derek odanın içinde dolaşmayı bıraktı. "Julie, müvekkillerime lıep bunu söylerim. Benim ne düşündüğüm önemli değil. Önemli olan liiıinin ne düşüneceği ve bu noktada jüri, Sanford ve Kimball'dan oluşuyor. Billy Duke denen bu adamı tanımadığını kanıtlayabilir misin?"
"Hayır."
"Hayır. Bu davaya bakan dedektiflerin gözünde, bu olayla bir ilgin var."
"Peki, o zaman ne yapabilirim? Hiçbir şey yapmadan, boş boş oturup, Creighton'ın cinayetten yakayı kurtarmasını mı izleyeyim?"
Julie'nin ses tonuna sinirlenen Derek ona doğru eğildi ve işaretparmağıyla göğsüne vurarak, "Onu ben de ele geçirmek istiyorum Julie.
Onu paramparça etmek istiyorum. Maggie'ye yaptığı şey suç ama polisin bu işin peşine düşeceğini ya da bir savcının bu işi Creighton'ın yaptığını kanıtlayacağını veya benim mahkemede bir parça olsun tatmin olacağımı

hiç sanmıyorum," dedi. Doğrulup, ona arkasını döndü ve sakinleşmek için biraz bekledikten sonra tekrar konuşmaya başladı. "Çok zeki olduğunu kanıtladı. Bizim ondan daha akıllıca oynamamız gerekiyor."
"Nasıl?"

"Bu işi Dodge'a bırakalım."
"Dodge kim?"
"Dedektifim."
"Beni araştıran dedektif mi? Emrindeki becerikli adam mı?"
Derek onun iğneli sözlerine aldırmadan, "Çok becerikli. Billy Duke hakkındaki gelişmelerden beni haberdar etmesini ona zaten söylemiştim. Ama şimdi, ondan adamı aramaya başlamasını da isteyeceğim. Umarım, bu konuda polisten daha şanslı olur."
"Onu polis bulamıyorsa, Dodge denen bu adam nasıl bulacak?"
Derek alçak sesle, "Bunu bilmek istemezsin," dedi. Konuyu değiştirip, "Wheeler, Creighton'ın tutuklandığından hiç bahsetmiş miydi? Suç kaydı var mıymış?" diye ekledi.

"Hiç bahsetmedi. Dedektifin bunu öğrenebilir mi?"
"Bu neredeyse imkânsız, ama göreceğiz."
"Çok meşgul olacak. Bu arada, ben şüpheli listesinin başında değilmişim gibi hayatıma devam mı edeceğim?"
"Avukatın var mı?"
"Ned Fulton."
"Onu tanıyorum. İyi adamdır. Açıkgöz bir avukattır. Sabah ilk iş onu ara ve Kate'in dedektiflerle yaptığı görüşmeyi anlat. Bunun ne gibi sonuçlar doğurabileceğini ona anlatmana gerek kalmadan, anlayacaktır."
"Sen ne yapacaksın?"

"Saat dokuzda mahkemede olmam gerekiyor." Saatine bakıp, "Yedi saat sonra," dedi.
"Misafir odamda uyuyabilirsin."
"Teşekkürler ama ben..." Sustu. Başını öne eğip, alnını ovuş- luıdu. "Eve gidip, Maggie'yi dışarı çıkarmalıyım diyecektim." Elini indirip yumruk yaptı ve diğer avucuna vurarak, "O orospu çocuğu. Polisi aradığıma neredeyse pişmanım. Şoku biraz olsun atlattım ve yerini öfke almaya başladı. Creighton Wheeler'm peşine düşmek ve onu bulup, ellerimle öldürmek istiyorum. Bunu kişisel bir savaş haline getirdi. Ona çok doğal ve ilkel bir karşılık vermek istiyorum. (iöze göz, dişe diş," dedi.
Julie yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. "Çok baştan çıkarıcı olduğuna katılıyorum. Ama filmin kalanını izlemeni tavsiye ediyo-

I UM."
Derek bitkin bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Yeteri kadar izledim. Senin için bir sakıncası yoksa, burada kalacağım. Sahalı bir taksi çağırırım. Yarın, bir ara, yeni bir yatak almam lazım."
"Polis yatağı yeniden görmek isteyebilir."

"Uzak ihtimal."
"Uyuyabilecek misin?"
"Gözümü kırpabileceğimi sanmıyorum."
"Hiç belli olmaz," dedi. "Çok bitkinsin."
"O kadar kötü mü görünüyorum."
Julie onun çenesine dokunmak için elini havaya kaldırdı ama ..... a geri çekti. "Çok kızgın ve üzgün görünüyorsun."
"Dönüşümlü olarak her ikisini de hissediyorum."
"Bunun nasıl bir duygu olduğunu iyi biliyorum."

Julie, televizyonu ve lambayı kapatıp, kendisini misafir odasına doğru takip etmesini işaret etti. Birkaç yerinde kırınızı tonları ve hayvan desenleri kullanılmış, genelde toprak renklerinde döşenmiş düzenli bir odaydı.
"Yatak büyük boy değil."
Derek odaya değil ona bakıyordu. Yatağa bakmamıştı bile.
Julie odanın karşısındaki kapalı bir kapıyı göstererek, "Banyo şurada," dedi. "İhtiyacın olan her şeyi bulabilirsin ama."
"Julie." Derek, Julie'nin ona doğru dönmesini bekledi. Julie önce onun gömleğindeki polo işaretine baktı, sonra gözlerini isteksizce ona doğru kaldırdı. "Bu akşam hemen koşup geldiğin için sana teşekkür etmedim."
"Bana teşekkür etme Derek." Başını pişmanlıkla önüne eğip, yavaşça iki yana salladı. "Sen ne dersen de, eğer ben olmasaydım, Maggie hâlâ hayatta olacaktı."

Derek, onun yanağını avucunun içine alıp, başını yukarı kaldırdı.
"Creighton bizi birlikte görmüş."
Julie nutku tutulmuş bir halde ona bakakaldı.
"Athens'te. Hatta daha da önce. Dün gece beni burada seninle birlikte görmüş. Bizi Coulter House'a kadar takip etmiş. Romantik fırtınadan, buharlanmış araba camlarından bahsetti. Bizim nasıl ve ne zaman tanıştığımızı bilmiyor ama beni onu 'itham eden kişiyle' cinsel ilişkiye girmekle suçladı. Bundan daha çirkin bir dille. Yalnız şu kadarını söyleyebilirim ki, onu neden temsil etmediğimi biliyor ve bu onu çok

sinirlendirmiş. Onu reddetmemin ve bunun gerçek nedenini ona söylemememin intikamını Maggie'nin kafasını keserek aldı." Düğümlenen boğazı yüzünden bir süre konuşamadı. "Sebebi sen değilsin."

"Seni bu pisliğe ben siirükledim."
"Sürüklemek mi? Beni o uçağın koridorunda sürüklediğini hain l.ı iniyorum." Gözlerinde ateşli bir ifadeyle ona doğru yaklaşarak, Ama başka şeyleri hatırlıyorum," dedi.
Julie'nin de çok net hatırladığını bilse, şüphesiz çok hoşuna gidenle Gecenin başından beri karşılaşmalarını en ince ayrıntılarına
I adar düşünüp duruyordu. Ona bu kadar yakın olmak, vücudunun ai aklığını hissetmek, onun parmaklarını yüzünde hissetmek, anılanımı canlanmasına neden oluyordu. Tehlikeli bir şekilde. Özellikli de, Derek eğilip, dudaklarını onun boynuna bastırınca.
Julie başını geri çekip, ondan ayrıldı. "Umarım dinlenebilirin İyi geceler."
Derek uzanıp, onun elini yakaladı. "Benimle kal."
"Olmaz Derek." "Sadece yanımda yat."

Julie ona çok iyi anlayacağı bir bakış atıp, elini çekti. Derek alçak sesle küfrederek, parmaklarını saçlarında gezdirdi "Neden? Her şey ortaya çıktı. Creighton biliyor. Yakında Doug da öğrenecek. Artık ne gibi bir zararı olabilir?" "Şöyle bir zararı olabilir..." "Hamile misin?"
"Ne? Hayır!"
"Eğer Paul Wheeler'm bebeğini taşıyorsan..."
"Taşımıyorum!"
Derek dudaklarını kemirerek ona baktı, vücudu sinirden geril-
II i ist i. "Ona âşıktın."
"Evet."
"Ona mı, senin için yaptığı şeylere mi? Seni mutsuz bir evlilikıı n kurtardı, işini kurmana yardımcı oldu ve sana bir prenses gibi davrandı. Sen de onu sık sık ev yapımı yemekler ve salı öğleden son- lalanyla ödüllendirdin."

Julie öfkeden kızardığını hissetti. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Eğer öyleyse, Creighton'dan farkın yok demektir. Paul'le olan ilişkim senin resmettiğin gibi değildi."
Derek alaycı bir ses tonuyla, "Sizinkisi aşktı," dedi.
"Evet, öyleydi."
"İkiniz için de mi?"
"Evet."
"Sen de Wheeler'a onun sana olduğu kadar âşık miydin?"
"Neden bunu sorup duruyorsun? Neden bundan şüphe ediyorsun?"

"Çünkü o uçakta beni arıyordun."
"Bunun nedenini biliyorsun."
"Eğer sana dokunduğumda ıslak olmasaydın, gerçek nedenin bu olduğuna inanabilirdim."
Julie konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.
Derek kabaca, "Ve sen geldin Julie," dedi. "Sen geldin."
Creighton Wheeler manyağın tekiydi.
Billy onun arkasından kapıyı kapatır kapatmaz, ellerini dizlerine koyup eğildi ve derin derin nefes aldı.

Bu adamda gerçekten büyük bir sorun vardı, onda bir şeyler eksikti. Uzaydaki ışık yutan kara delikler gibi boş ve soğuktu. Billy'nin şimdiye kadar gördüğü en ürkütücü adamdı.
Creighton'ın hayatına girdiği güne lanet okudu. Ona ve gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu o zaman anlaması gereken kusursuz planına lanetler yağdırdı. Ama Creighton ona kendi deyişiyle, "senaryoyu" açıkladığında, birinci perde çoktan oynanmıştı, öyle değil mi?
Billy kendisine seçim hakkı tanınmadan sömürülmeye başlanmıştı. Ama gerçeği soylemék gerekirse, kurban olduğunu iddia edemezdi.
\
Hayır, onunla birlikte hareket etme konusunda istekliydi. Hatta Imnu memnuniyetle karşılamıştı. Creighton'ın zengin olması dışında aristokrat çekiciliği onu baştan çıkarmıştı. Creighton, Billy'nin hep olmak istediği şeylerin somı\t bir örneğiydi. Bu yüzden Billy, milyonerin parıltısı belki kendisini de bulaşır ümidiyle ona bağlanmıştı. \
Ve Billy aptal gibi Creighton'ın onu yeteneği ve zekâsı yüzünden seçtiğine inanmıştı. _____

Bunlar geçmişte kalmıştı ve verilen kararlardan dönmek için ,ılık çok geçti. Şimdi, hasar tespiti yapıyordu. Bu işten sağ salim kurtulmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Sadece yargılanmaksın değil, aynı

zamanda Creighton Wheeler'dan da kurtulmalıydı. Ik incisini yapmak çok daha zor olacaktı.
Şeytanla pazarlık yaptığınızda, hayatınızın sonuna kadar arka- nı/ı kollamak zorunda kalıyordunuz. Bunu daha önce anlayamadığı H, m kendini aptal gibi hissediyordu. Creighton, Billy Duke'un asla I»esini bırakmayacaktı.
Billy kendini çok savunmasız bırakmıştı. Creighton'ın o sabah ve akşam, odadaki hiçbir şeye dokunmamış olduğunu şimdi fark ediyordu. Dokunduğu her şeyi yanında götürmüştü. Billy onun DVD İ ni usunun üzerinden parmak izlerini sildiğine de emindi.
Billy Duke'u Creighton Wheeler'a bağlayan hiçbir şey yoktu, aı anda polis kapıdan içeri girse Billy bok çukuruna tek başına dü- ¦ 11 ekti. Soygunda topladığı eşyalar ondaydı. Artık, onları saklamak l'.ılly'ye hiç de akıllıca gelmiyordu. Ayrıca, Billy tutuklanırsa, yüz Inn dolar o hesapta ne kadar kalacaktı? Creighton internete girip, I m kaç tuşa basarak, hesabı boşaltana kadar.
Onları birbirlerine bağlayan tek şey Ariel'di. Billy, bütün gü\ onu Creighton konusunda uyarmak için bildiği numarayı arayıp durmuştu ama anlaşılan Ariel işteydi ve Billy artık onun nerede çalıştığını bilmiyordu.

Billy onun yanma yaklaşacak olsa Ariel polis çağırırdı ve polis onu hemen Wheeler'i öldürmekten tutuklardı. Billy hapisteyken kimseyi koruyamazdı.
Creighton'ın o filmdeki sahneyi eski sevgilisiyle yeniden canlandıracağını düşünmek midesinin bulanmasına neden oluyordu. Eski kız arkadaşıyla ilişkileri kötü bitmişti ama birlikte oldukları süre boyunca Billy onu sevmişti. Kendi bildiği şekilde, onu gerçekten sevmişti.
istBeu miyoyürzdesn,a n, onun ölmesini düşün!
Şimdiye kadar hangi konularda kazıklandığını çok iyi anlamıştı.
Artık, neler yapabileceğine odaklanmalıydı.
Şifoniyerin çekmecesini açtı ve mücevher torbasını çıkarıp, yatağın üzerine koydu. Sonra, diğer cep telefonunu çıkardı. Creighton anlarsa diye yedek bir telefon daha almıştı. "Ben dünkü çocuk değilim," diye kendi kendine söylendi.
Bunlar onun elindekilerdi. Sınırlıydılar, evet, ama işe yaramalarını sağlamak zorundaydı. Yeni telefonu açıp, çoktan kaydettiği numarayı

tuşladı. Birkaç kez çaldı ama açan olmadı. Telefonu kapattı. Numarayı yeniden arayıp, Ariel'e mesaj bırakmayı düşündü ama Ariel'in bu mesajı dinlemeyeceğinden emindi. Onun sesini duyar duymaz, mesajı silecekti.
Billy, onunla konuşmak zorundaydı. Bu akşam. Bu gerekliydi.
Sırf eskiden onunla bir ilişkisi olduğu için ölecek olan genç bir kadının hayatını kurtarmaya çalışırken, kendini korumanın da bir yolunu bulmalıydı. Ama nasıl?

Billy, tanıştıkları günden başlayarak, Creighton'la arasında geçen her şeyi gözden geçirdi. Creighton, amcasının cinayetinin üze- une kalmayacağından emin olmak istiyordu. "Adil bir değiştokuş. Böylesi adil olur," deyip duruyordu. O akşam motelden ayrılırken, I....ti yine söylemişti. "Arkanda seninle bağlantı kurmalarına neden olacak bir şey bırakmamaya dikkat et. Ya da benimle Billy. Özellikle de benimle."
Billy'nin sorununun çözümü bu değil miydi?

264
Creighton'dan kurtulmasının tek yolu. onun içinde hiçbir şüphe İm akmamaktı. Creighton, amcasına suikast düzenlemekten paçayı kın lardığından kesinlikle emin olursa,.başka birini öldürmesine ge- ıek kalmazdı. Öyle değil mi? Billy,Öyle olmasını umut ediyordu.
Billy bunları düşünürken, kadife keseye baktı. Sonra tele- Inııa. Sonra tekfar-keseye. Ve aniden, iki şey hatırladı. Birincisi, < leighton'ın sık sık tekrarladığı nakarattı. Diğeri de, yıllar önce başı gerçekten beladayken (o zamanlar ona gerçek bir bela gibi gelmişti, şu anda yaşadığı belayla kıyaslandığında, çocuk oyunu sayı- Iııdı) birinin ona söylediği bir şeydi.
Ama o sırada, durum çok ümitsiz görünüyordu. İşlediği iddia i dıleıı bir suçtan suçlu bulunmuştu. Hiçbir savunması yoktu. Ama avukatı o kadar endişeli değildi. Ona sağlam bir savunması yoksa, yapılacak en iyi şeyin suçu başkasının üzerine atmak olduğunu söylemişti.
"Tek bir savunman olabilir, Billy çocuk. 'Bunu başka biri yap- II."'
Billy kurnaz avukatın sözlerini çok net hatırlıyordu. Kahkaha- l.ırla güldü. O kadar da, çaresiz durumda değildi!

Öldürme Tutkusu
265
Creighton Wheeler çok korkutucu olduğunu düşünebilirdi ama kurnazlıkta Billy Duke'u alt edemezdi.
19. BOLUM
erek, mahkemeye tam vaktinde vardi.
Julie'nin de söylediği gibi sabaha kadar uyuyamamıştı.
Şafak sökerken bir taksi çağırmış ve yarım saat boyunca kaldırımda oturup, taksinin gelmesini beklemişti.
Julie akşam öfkeyle misafir odasından çıkmış ve yatak odasının kapısını çarparak kapatmıştı. Ve kapısı bütün akşam kapalı kalmıştı.
Derek onu görmeden evden çıkmıştı.
Evi ona Maggie olmadan son derece boş ve soğuk görünmüştü.
Yatak odasına girip, yatağının üzerindeki iğrenç, koyu, nemli lekeyi görünce midesi bulanmıştı. Aceleyle duş alıp, giyinmiş ve on beş dakika içinde evden çıkmıştı.
D

266
Ofise vardığında Marlene çoktan gelmiş ve kahvesini hazırlamıştı. Ona buharı tüten bir fincan uzatırken, kan çanağına dönmüş gözlerini fark etmiş ve onu soru soran gözlerle incelemişti. "Zor bir gece miydi?"
"Maggie öldü."
Derek, Julie'den ve geceyi onun evinde geçirdiğinden bahsetmeden, ona olanları anlatırken, Marlene sersemlemiş bir ifadeyle sessizce onu dinlemişti.
"Bunu Creighton Wheeler'in yaptığından emin misin?"
"Evet, eminim." Derek şimdilik bu konuyu uzatmak istemiyordu.
"Saat on birde personel toplantısı yapılacağını duyur. Mahke- mi si olanlar hariç, herkesi burada görmek istiyorum. Herkesin üzeninle çalıştığı davayla ilgili gelişmeleri öğrenmek istiyorum."
Ne olmuş olursa olsun, Derek'in hâlâ yürütmesi gereken bir işi .irdi. Aslında, İşi ve bir sorumluluğu olduğu için memnundu. Cre- v.hion Wheeler ı yakalayıp, onu elleriyle öldürmemek için, öfkeyle k leneıı enerjisini kanalize edebileceği bir yere ihtiyacı vardı. Tain 11. i, iş ona aynı tatmini vermeyecekti qnia öfkesini çıkarmak için ¦ l.ılıa uygun bir uğraştı.

Öldürme Tutkusu
267
"Toplantımız öğle yemeği saatine sarkarsa, yemekleri ofise söy- ¦ Kimse ofisten ayrılmayacak: Öğle yemeği planı planlar varsa, iptal etmelerim İsler1-""""'
O talimatları verirken, Marlene defterine hızla not almıştı. Bir yudumda kahvesini bitirip, saatine bakmıştı. "Temizlikçimi ara ve yukarı çıkmadan önce onu uyar. Ona köşede duran torbayı atmasını söyle. Yatak şirketini ara ve onlara..."
Marlene araya girip, "Hepsini halledeceğim Derek. Bu akşam eve döndüğünde yeni bir yatağın olmasını sağlayacağım," demişti. "Ben senin için endişeleniyorum. Sen nasılsın?"
"Daha iyi günlerim oldu." Marlene'in gözlerindeki anlayış, I)erek'in duygusallaşmasına ve gözlerinin yanmasına neden olmuş- III
"Mahkemeye geç kalacağım." Kapıya doğru giderken, omzunun üzerinden, "Dodge'u ara. Bu duruşma bir saatten uzun sürmez. Sonrasında, burada buluşuruz," demişti.
Jason Connor, davasının ertelenmesini istemek üzere mahkemeye gidiyordu. Savcılık ofisi ancak, bir önceki gün akşamüstü W heeler'larla yaptığı görüşmeden kısa bir süre sonra inceleme dosya kırını göndermişti.

I
Sandra Brown ^
268
Derek öfkeli ruh hali ve kan çanağı gözlerine rağmen, kendine güvenen bir tavırla mahkeme salonuna girdi. Kelepçeli müvekkiline selam verdi, ama ondan hiçbir tepki alamadı. Derek bu tavrın- dan dolayı onu tokatlamak istese de, elindeki işe odaklandı ve savcılık ofisinin

inceleme dosyalarını göndermekte ihmàjkâr davrandığını ikna edici bir şekilde mahkemeye sundu.
Yirmi dakikalık ateşli bir tartışmadan sonra savcı, "Sayın yargıç, dosya tamamlanır tamamlanmaz, İyi niyetli bir şekilde derhal gönderilmiştir. Eğer Bay Mitchell dosyayı incelemeye zaman ay ıranı adıysa. belki de bu davayı almaması gerekiyordu. Ama manşetlerden düşmemek için bu davayı aldı."
Derek, yargıç daha ilan etmeden, onun lehine bir karar çıkacağını biliyordu. İnatçı müvekkilini konuşmaya ikna etmesi için zaman kazanmıştı. Mahkemeye çıkmadan önce.
Müvekkiliyle bir dakika yalnız kalma isteği gardiyanlar tarafından kabul edildi. "Jason, bana yardımcı olmazsan, sana yardım edemem."

Yüzü sürekli asık olsa da, yakışıklı bir çocuktu. Biçimli bir vücudu, kahverengi saçları, kahverengi gözleri, hiç gülmeyen dudakları vardı.
"Sana nasıl yardımcı olacağım?"
"Bana üzerinde çalışacağım bir şey vererek. Savunmamı üzerine kurabileceğim bir şey. İnceleme dosyasına baktım. O bıçağı ailene neden çektiğine dair makul bir sebep sunamazsam, seni suçlu bulacaklar."
Derek bekledi. Ama hiçbir cevap alamadı. Jason sadece bacaklarını oynattı ve bu da prangalarının çıngırdamasına neden oldu.
Derek, "Ne düşünüyorum, biliyor musun? Serseri ve ahmaksın. Ve görünmek istediğin kadar sert biri de değilsin," dedi.
Çocuk başını Derek'e çevirdi, gözleri öfkeden parlıyordu. "Benim hakkımda bir bok bildiğin yok!"
Sonunda onun dikkatini çeken Derek ona doğru eğildi. "Bu tavırları bırakmaz ve bana bir şey anlatmazsan, ölüm cezasına çarptırılacağım biliyorum."

"Kızmıştım. Tamam mı'/"
Derek avucunıı masaya vurdu. "Kızgın olduğunu söylemek yeti ılı olmayacak Jason. Çocuklar anne babalarına sürekli kızarlar. \ ı ı ı a onları doğraıiıazlar. Beni dinliyor musun? Senin hayatını kur- ı.iiin aya çalışıyorum."
"Îîtıiıu senden kim istedi?" Sandalyesinden ayağa fırladı. Gar* ihvanlar hemen ona doğru atıldılar. Jason, "Neden beni yalnız bı- I ıkınıyorsun?" diye bağırdı. Gardiyanlar oııtı uzaklaştırırken, kar- I koymaya çalıştı,
Derek ümidini kaybetmiş halde evrak çantasını toplarken, müluşiilerden biri ona bir mektup zarfı uzattı. "Adam bunu size vermemi istedi. Ne hakkında olduğunu sizin anlayacağınızı söyledi."
Derek geldiğinde, Dodge ofis binasının dışında sigara içiyordu Derek'e, tıpkı Marlene gibi sorgulayan gözlerle baktı ama bit- Im görüntüsü hakkında bir yorum yapmadı. Sigarasını bir saksının içinde

söndürüp, Derek'le birlikte binadan içeri girdi. Asansörde yalnızdılar. Derek, "Jason Connor, eyaletin onu idam etmesine izin verme- \< kararlı," dedi.

"Salak."
"Creighton Wheeler dün akşam Maggie'yi öldürdü."
Dodge keskin gözlerle ona baktı.
Şirkete girip, Derek'in ofisine doğru yürürlerken, Maggie'nin < ılın iîiyle ilgili korkunç ayrıntılar dahil, her şeyi anlattı.
I)odge, "Orospu çocuğu," diye söylendi.
Marlene, "Bunu duydum," diye seslendi.
"Beni dava et."
licıii dava et, Dodge'un en sevdiği -küfür içermeyen en sevdi- m kıllı.

Marlene eliyie yelpazelenerek onun sigara kokusunu uzaklaştırmaya çalışırken, Derek'e bir avuç dolusu not uzattı. "Bunların hiçbiri acil değil. Personel toplantısına katılım tam olacak ve hepsini uyanık olmaları konusunda uyardım." Sonra daha yumuşak bir ses tonuyla, "Veteriner aradı. Cesetle ne yapacağı konusunda senden talimat beklediğini söyledi."
Derek başını sallayıp, ofisine girdi. Dodge onu takip etti. "Ne yapacaksın?"
"Onu yaktıracağım." \
Dodge, "Bir iki gün bekle," diye tavşiyede bulundu. "Polis cesedi tekrar incelemek isteyebilir." ' _____ - -
Derek alaycı bir ifadeyle güldü. "Mahkemeye gitmeden önce İkinci Bölge'yi aradım. Eve gelen çaylaklar bu sabah izinliymiş ama şefleriyle konuştum. Raporu yazmışlar. Bana bir dava numarası verdi ve soruşturmanın devam ettiğini, bir şey bulduklarında bana haber vereceklerini söyledi."
"Ama sen pek ümitli değilsin."

"Hayır."
"Creighton olduğunu nereden biliyorsun?" Dodge, Derek'in masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturdu.
Derek ceketinin cebinden ona mahkeme salonunda verilen zarfı çıkarıp, dedektife götürdü. Dedektif meraklı gözlerle zarfı inceledikten sonra, açıp içindeki kâğıdı çıkardı. Ve bilgisayarda yazılmış iki satırı okudu.
"'Sence, bu kirli iş nasıldı?' Michael Douglas. Kusursuz Cinayet."
Dodge başını kaldırıp Derek'e baktı. "Kirli iş, insanın ellerinin kana bulandığını ifade eder. Michael Douglas'ın bununla ne ilgisi var? Gözden

kaçırdığım bir şey mi var?"
"Creighton Wheeler yürüyen bir sinema başvuru kitabı. Bir tarihçi. Maggie'ye yaptığı şey..."
"Buba filmi."

"live t."
"Tanrım."
"Hvet."
Dodge kâğıdı zarfın içine koyup, Derek'in masasına bıraktı.
Mıınıı delil olarak polise verecek misin?"
"Bir işe yarayacağını pek sanmıyorum."
"Özellikle de, biz dokunduktan sonra."
"Büyük ihtimalle, zaten araştırmayacaklardı ama bunu merkezi', i inayet masasına göndermelerini isteyeceğim."

Dodge yüzünü buruşturdu. "Cinayet masası, insanları öldüren insanlarla meşgul."
"Bundan bir şey çıkacağından ümitli değilim."
"Bu orospu çocuğu Wheeler, sana neden kin güttü? Onu temsil etmeyi reddettiğin için mi?"
Derek sandalyesine oturdu. Pejmürde kılıklı dedektifi düşüne- 111 k, sandalyesini birkaç kez döndürdü. Zihnini, kalbini ve ruhunu yokladıktan sonra ona güvenmemesi için bir sebep olmadığına kamı verdi. "Dodge, sana bir şey söyleyeceğim."
"Ses tonundan anladığım kadarıyla sonrasında beni öldürmen tri ekecek, içtenlikle söylüyorum ki, bilmesem de olur."
Derek keyifsizce gülümsedikten sonra ona Fransa dönüşü uçak- ı,ı olanlardan başlayarak her şeyi anlattı ve Julie'nin, Creighton'ın bi- I lyle, tahminen de Billy Duke olarak teşhis edilen adamla cinayet de- i'işiokuşu yapmış olabileceğine dair teorisiyle sözlerini bitirdi.

Konuşmasını bitirdikten sonra uzun bir sessizlik oldu. Sonunda I)odge, "Bir sigaraya ihtiyacım var," dedi.
"Bana bir tavsiye verene kadar sigara içemezsin."
"Aramızda zeki olan sensin, avukat bey. İnsanların başını beladan kurtarman için sana tonlarca para ödeniyor."
Derek, yaşlı adamın mızmızlanmasını olduğu gibi algıladı - bu bir geciktirme taktiği idi. Defek'in ona anlattıklarını özümsemek için zamana ihtiyacı vardı. Dèrek ona zaman vermek için ayağa kalkıp, pencereye doğru gitti. Trafikle boğuşan, randevularına yetişmek için koşuşturan, günlük işlerini yapan, gündelik dertlerle boğuşan, normal bir gün geçiren

insanları hayranlıkla izledi.
Julie Rutledge'ın yüzüne baktığı andan itibaren hayatında normalliğe yer yoktu. Julie bu konuda haklıydı: Bu pisliğe onun yüzünden bulaşmıştı. O olmasaydı, Maggie hayatta olacaktı. Diğer yandan, o olmasaydı, Creighton Wheeler'i temsil edecekti ve o hasta herifin avukatı olduğunu düşünmek midesini bulandırıyordu. Jason Connor gibi bir serseriyi idamına kadar savunurdu. Ama Creighton Wheeler'i kırmızı ışıkta karşıdan karşıya-geçtiği için ceza alsa bile savunmazdı.

Dodge sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, "Creighton denen bu herif gebermeyi hak eden pisliğin teki. Bir kasa biraya ya da yüz dolara bu işi halledecek adamlar tanıyorum," dedi.
"Dodge."
"Çok ciddiyim."
Derek güldü. "Ciddi olduğunu biliyorum. Ve inan bana, çok cazip bir teklif. Ama onun hayatını sona erdirmektense, zindanda çürümeyi tercih ederim."
"Sırf Maggie için mi, yoksa Rutledge denen o sürtüğün haklı olduğunu mu düşünüyorsun? Creighton, Paul Wheeler'in cinayetinin arkasındaki beyin miydi?"
Derek, Dodge'un Julie'den sürtük diye bahsetmesini duymazdan geldi. "Onun haklı olabileceğini düşünüyorum. O Hitchcock filminin büyük bir kısmını izledim. Filmdeki cani, ürkütücü derecede Creighton'ı anımsatıyor. Çekici, yakışıklı, ağzı iyi laf yapıyor ve zengin."

I)odge, "Ve bir psikopat," dedi. "O filmi ben de izledim. Uzun .'.iman önce. İlk karım, belki de ikincisiydi, beni evden atmıştı. O ak ınle.şene kadar birkaç geceyi motelde geçirmiştim. Eski sinema- I.ml,m biri Hitchcock film festivali düzenliyordu ve motel odamda kablolu televizyon yoktu, bu yüzden ben de gidip bütün filmle - I mı izlemiştim."
Susup, düşünceli bir ifadeyle yanağını kaşıdı. "Kızın nereye v,ıı maya çalıştığını anlıyorum. Creighton'ın film manyağı oluşu falan Eğer Maggie'ye bunu yapan oysa, gerçek bir şeytan demektir."
Derek, yaşlı adamın gözlemlerinin burada sona ermediğini laik ederek, pencereden ona doğru döndü. "Ama ne?"
"Hiçbir şey." Dodge sigara arar gibi ceplerini yokladı.
"Hadi ama. Ne?"
Dodge omuz silkti. "Biri birine çok sinirlenip, köpeğini öldü- I ıyor. Bu hep olur."

"Sence olan bu mu? Creighton onun avukatı olmadığım için lı.ıtıa kin

güdüyordu, bu yüzden gizlice evime girip, köpeğimin kalasını kesti. Hepsi bu kadar mı?"
Dodge, Derek'inki kadar aksi bir sesle, "Bilmiyorum," dedi. Sadece, söylüyorum."
"Tam olarak ne söylüyorsun?" Derek masasına dönüp, oturdu. I >odge onun yüzüne bakmaktan kaçınıyordu ama Derek o bakana kadar bekledi. "Julie Rutledge'ın beni bir kere yönlendirdiğini ve lunıtı yine yapıyor olabileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"
Dodge hırıltıyla soluyarak, "Söylemeye çalıştığım," dedi. "Bir kadının istediğini elde edebilmesinin en güvenilir yolu, biz zavallı- l.ıı m zaaflarını kullanmaktır. Bu da hep olur."
"Ama o bunu kullanmıyor. Ona dokunmama izin bile vermi- VI>ı. Uçaktaki olaydan sonra hiçbir şey olmadı."
"Ama sen olmasını istiyorsun."

Şimdi, göz kontağından kaçınan Derek idi.
"Ve o senin istediğini biliyor." \
Derek bir karşılık vermedi.
"O kendini sana vermedikçe, sen oiju daha çok isteyeceksin ve onu daha çok istedikçe, gözlerin daha da körleşecek. Sertleşmiş bir aletle körlük derecesinde aptallık arasında şenin de bildiğin gibi doğrudan bir bağlantı vardır."
Derek hızla ayağa fırlayınca, sandalyesi kendi etrafında dönmeye başladı. "Pekâlâ, diyelim ki haklısın. Sen de polis gİBr onun Paul Wheeler'i öldürmeyi planladığını ve şimdi de suçu Creighton'a atmaya çalıştığını düşünüyorsun." Ellerini sandalyenin arkalığına koyup, belirtmek istediği şeyi söylerken öne doğru eğildi. "O adamı seviyordu Dodge. Neden onun ölmesini istesin?"

"Bilmiyorum. Ve ben kesinlikle böyle oldu demiyorum. Sa dece, bu olasılığı göz ardı etmeni istemiyorum. Birtakım şeylerin bu kadının aleyhine olduğunu kabul etmek zorundasın. Sanford ve Kimball salak değil. Tersine, her ikisi de işinde oldukça başarılılar. Ve birlikte çok iyiler. Ters bir şeyler olduğunu düşünmeseler, onu mercek altına almazlardı.
"Kadının evinde hiçbir şeye dokunulmamış olduğunu sen kendin söyledin. Creighton Wheeler'in evine girip, eşyalarını karıştırdığına, onu otoparkta korkuttuğuna sırf o öyle dediği için inanıyorsun."
"Maggie'yi o öldürmedi. Onunla birlikteydim."
"Eve giderken oyalandığını ve kadının oradan ayrılırken sana çok kızgın olduğunu sen söyledin."
"Maggie'yi Julie öldürmedi."
Dodge daha fazla üstelemedi. "Olabilir. Ama geri kalanlar?..."
Tekrar hırıltılı bir nefes aldı. "Sadece, onun senin olmasını istediğin kadar masum olmayabileceğini göz önünde bulundur. Kariye - uni, ismini ve

hayatını mahvedebilecek bir şeye bulaşmadan önce m m tarafsız bir şekilde değerlendir. Bir zevk uğruna her şeyi heba ri ıneyecek kadar akıllısın."

Derek öfkeli gözlerle ona baktı.
"Bana istediğin kadar sinirlenebilirsin, ama bu söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun." Dodge savunmaya geçerek, "Ayrı- I a, duymayı sen istedin," diye ekledi. Sonra kendi kendine bir şeyler mırıldandı. "Ben neden bahsettiğimi biliyorum avukat bey. Kadınlın lier şeyden daha beter ve hızlı bir şekilde canına okur, geçmişim lııııu kanıtlayabilecek olaylarla dolu. Bir kadın sana bulaştı mı..." I h rek'e bakıp, üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı.
Derek düşmanca tavrını bırakıp, masasına geri döndü. Son dein e bitkin bir ifadeyle sandalyesine çöktü. Dodge'un onun iyiliği ıç i il onunla bu kadar açık konuştuğunu biliyordu. Umutsuz bir ifadeyle ona bakarak, "Tavsiyen nedir?" diye sordu.
"Bu işe bulaşma."
Derek birkaç saniye dik dik ona baktı.
"Pekâlâ." Dodge içini çekerek, tekrar ceplerini yokladı. "Bunu yapmayacağını biliyordum ama yine de umut etmiştim."

"Bu olayı Julie tezgâhlamış olabilir ya da Paul Wheeler'in ölümünü Creighton planlamış olabilir. Ne olursa olsun, bu esrarengiz olay ancak Paul Wheeler'i öldüren adam sayesinde çözülebilir."
"Billy Duke mu?"
"Şu ana dek bulunan en iyi ipucu o. Onu bulabilir misin I)<>dge?"
Dedektif buna cevap olarak, ayağa kalkıp, kapıya doğru yürüdü.
"Bir şey daha var."
Dodge arkasını dönüp, ona baktı.

"Creighton Wheeler'in çocuk suçu kaydı olup olmadığını öğ- IIıiebilir misin?"
Dodge kaşlarını çattjı. "Hiçbir şey istemiyorsun, öyle değil mi?"
"İmkânsız mı?"
"Musa, Ölü Deniz'i yarmış "
"Kızıldeniz'i. Deneyecek misin?"
Dodge kapıya doğru yöneldiğinde Derek onu tekrar durdurdu. Yaşlı adam homurdandı. "Sigara içınem lazım"
"Julie'yle ilgili... birtakım mantıklı sörutaT sordun Dodge. Benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Dedektif yumuşamış gibiydi. "Lanet olsun. Sana ders vermek bana düşmezdi. Ayrıca, onun hakkında yanılıyor olabilirim. Umarım, yanılıyorumdur. Ama şundan kesinlikle eminim ki..."
"Evet?"
"Bu kadın seni fena etkilemiş."
Julie ve Kate o sabah ofisinde uzlaşmaya vardılar. Kate, Julie' nin gelişini beklemişti. Julie kapıdan içeri girer girmez, genç kadın özür dilemeye başlamıştı.
Julie, "Sana dün akşam özür dilemene ya da açıklama yapmana gerek olmadığını söylemiştim," dedi. "Bildiklerinle polise gitmek zorundaydım Yapılması gereken şey buydu."
Birbirlerine sarıldıktan sonra Kate dükkânla ilgilenmek üzere ana salona geçti ve Julie günlerdir ilgilenmediği evrak işlerine daldı. İlk telefon saat on bir buçukta geldi. Kate müşterilerle meşgul olduğu için Julie telefonu ikinci çalışta açtı.

"Chez Jean."
Hiç ses yoktu. Julie, arayanın hatta olduğundan emindi ama iki kez alo dedikten sonra bir karşılık alamayınca telefonu kapattı.
İki saat sonra aynı şey yine oldu. Julie bir kere alo dedikten sonra telefonu kapattı.
Kısa bir süre sonra üçüncü telefon geldi. Kate, UPS teslimatçı- sına bir makbuz imzaladığı için telefonu Julie açtı. "Chez Jean." Ju

h İm kaç saniyelik sessizlikten sonra, "Yeter artık," diye söylendi w iclclonu öfkeyle şarja yerleştirdi.
"Arayan kimdi?"
" Telefon sapığı."
Kale teslim aldığı paketi Julie'nin masasının üzerine bıraktı, '.i H gelmeden önce de iki kez aramıştı."
"Bundan bana hiç söz etmedin."
"İlkinde yanlış numara zannettim. İkincisinde telefonu kapat- 11 iti ve bir daha da bunu düşünmedim. Şu ana kadar."
Julie arayan numarayı bulmaya çalıştı. "Gizli numara."

Görünüşe bakılırsa, Kate bu telefonlara fazladan bir anlam yl.ik İçmiyor, sadece sinir bozucu olduklarını düşünüyordu. "Bir süre non ra sıkılıp vazgeçer," dedi ve eşyalarını toplamaya başladı. "Neden benimle bir şeyler içmeye gelmiyorsun Julie? Belki, bir yerde bir akşam yemeği

yeriz."
"Teşekkürler, ama gitmeden önce işlerimi bitirmek istiyorum."
"Pekâlâ, o zaman, yarın görüşürüz." Kate onun omzuna şefkatli bir şekilde dokunduktan sonra arka kapıya doğru ilerledi.
Julie duvar saatine bakıp, masasının üzerindeki küçük televiz- vomı açtı. Haberler başlamak üzereydi. Yarım saat boyunca haberin i izledi ama Paul'ün ölümü ya da Billy Duke hakkında hiçbir haba yoktu. Buna hem memnun oldu hem de biraz hayal kırıklığına uğradı.
Dedektiflerin o gün gelip, Kate'in geçen gün onlara anlattık- lar ıyla ilgili sorular soracaklarını anlatıyordu. Ned Fulton'u arayıp, orta ihtiyacı olabileceğini, beklemede olmasını söylemişti. Ama gelen giden olmamıştı.
Julie, onu tanımadığı bu adamla ilişkilendirmek için harcaya- I akları zamanı düşününce sinirleniyordu. Ama eli kolu bağlıydı. I '.ğer onlara bu f: 18

sonuçsuz araştırmayı sona erdirmelerini söylerse, bu olaydan onu haberdar eden Derek'e ihanet etmiş olacaktı.

Derek.
Bugün ondan hiç haber almamıştı. Bu hiç de şaşırtıcı değildi ama buna sevinsin mi üzülsün mü karar veremiyordu. Ana kapının kilidini kontrol etmek için Ön tarafa doğru giderken, kendine üzüldüğünü itiraf etti.
Julie, onun geçen akşam söylemiş olduğu utanç verici şeylere her ne kadar kızmış olsa da, bu sabah kalkıp, onun tek bir kelime söylemeden ve bir not bile bırakmadan gitmiş olduğunu fark edince hayal kırıklığına uğramıştı. Derek misafir odasındaki yatağı düzeltmişti, sanki üzerinde hiç yatılmamış gibi görünüyordu.
Julie depoya doğru giderken salonun açık kapısının önünde durup, yeteri kadar derin bir nefes alırsa, onun tıraş losyonunun kokusunu duyabileceğini hayal etti. Bu düşünce onu odaya doğru çekti. Dalgın bir ifadeyle Derek'in nefret ettiği çıplak adam tablosuna doğru ilerledi ve onun aklı başında birinin buna para verip vermeyeceğini soruşunu hatırlayınca kendi kendine gülümsedi.
Derek o gün galeriye gelerek, Julie'yi tam manasıyla serseme çevirmişti. Julie'nin görmeyi beklediği ya da istediği son kişi oydu. Ama onu yeniden görünce büyük bir özlemle incelemeye başlamıştı. Her şeyi not etmişti - duruşunu, ellerini ve saçlarının uzama şeklini, çenesindeki

belli belirsiz yara izini. Julie, uçakta onunla karşılaşmadan önce onun o kadar çok fotoğrafına bakmıştı ki, bütün bu fiziksel özellikleri ezberlemişti.
Size bir yemek sonrası içkisi ısmarlayabilir miyim, diyerek muzipçe gülümsemişti, şimdi bile hatırladıkça yüreği hop ediyordu. Julie üzgün bir ifadeyle, "Daha ilk merhabanda senindim," diye fısıldadı.
"Jerry McGuire."
Julie'nin yüreği ağzına geldi. Korkudan nefesi kesilirken, hızla arkasını döndü. Creighton kapı eşiğinde duruyordu. Yüzünde alay- i i hu i İadeyle kapının pervazına yaslanmış, duruyordu. "Küçük so- I Ii İm şişko adam seni tahrik mi etti?" Sonra daha yumuşak bir ses • ¦ 11111V la ekledi. "Yoksa, seni çekici avukatla ilgili hayal kurarken mi ıl .dadım?"
lu lie, korkusunu ve tepkisini belli etmemesi gerektiğinin far- I nidaydı, sert bir ses tonuyla, "Ne istiyorsun Creighton?" diye sordu.
Iıılie, Julie. Sesinde düşmanlık seziyorum. Sen benim yengem i v dııdın, bu yüzden uğrayıp, ne durumda olduğuna bir bakayım d(dim."
"Ne durumda olduğumu bugün aradığında sorabilirdin."

"Aradığımda mı?"
"Telefon oyunun aptalca ve sana hiç yakışmayan bir hareketti < n iglıion. Savunmasız bir hayvanın kafasını kesmek ise tam sana jiiie bir şey."
"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Telefon oyunu \ a da kafa kesmek hakkında bir şey bilmiyorum. Gerçekten Julie."
.Iıılie nefes almakta zorlanıyordu. Creighton'a duyduğu nefret ipiiu boğuyor ve bu ona cesaret veriyordu. "Galeri kapandı. Burada i/ insiz bulunuyorsun. Gitmeni rica ediyorum. Eğer gitmezsen, pole. çağıracağım."
Creighton kokteyl masasının üzerinden telsiz telefonu alıp, ona n/allı. "Ara. Bu ilginç olurdu. Sen, ben ve senden şüphelenen iki dedektif, burada, küçük salonunda daha samimi oluruz. Onlara beni I mı aya senin davet ettiğini, artık amcam aradan çıktığı için, o akşam lıavuz evinde bıraktığın yerden devam etmek istediğini söylerim."
"Sana inanmazlar. Derek inanmadı."

Creighton tek kaşını havaya kaldırarak, "Derek inanmadı mı?" dedi.
"Ona doğrusunu anlattım."
"Konuyu o mu açtı?"
Julie hiçbir şey söylemeyinee, Creighton'ın yüzünde bir gülümseme belirdi.
"Konuyu onun açmış olması, senin versiyonuna pek inanmadığını düşünmeme neden oldu. Ama üzülme. Belki, dedektifler konusunda daha

şanslı olursun." Telefonu ona doğru salladı. "Numarayı senin için çevirmemi ister misin?"
Julie onu kenara itip, kapıdan geçti. "Sen gitmezsen, ben giderim."

Arkasını dönüp, koridorda depoya doğru ilerlemeye başladı.
Kalbinin korkudan deli gibi çarptığını hissettirmemeye çalışıyordu. Maggie'den sonra Creighton'ın ne kadar ileri gidebileceğini daha iyi anlamıştı.
Creighton, onu dirseğinden yakalayıp duvara doğru fırlattı ve boğazına sarılıp, vücuduyla onu duvara bastırdı. "Belki, Paul amcamla sevişmek hoşuna gidiyordu. Ama daha da tuhaf şeyler oldu. Anladığım kadarıyla, cesur ve gösterişli Derek Mitchell'la sevişmek daha da hoşuna gidiyor. Ama bence, en çok benimle sevişmekten hoşlanıyorsun." Julie'nin üzerine abandı. Julie ondan kurtulmaya çalıştı ama bu sadece Creighton'ın zafer dolu bir ifadeyle gülümsemesine ve Julie'nin tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.
"Bırak beni."
"Benim hayatımı karıştırmak hoşuna gidiyor, öyle değil mi Julie? Hi? Avukatı kendi tarafına çekerek beni alt edebileceğini mi sanıyorsun? Bunu bir daha düşün."
"Seni uyarıyorum Creighton."

"Ne hakkında? Ne yapacaksın?" Julie'nin boğazını daha da sıktı. "Bu iş seni aşıyor hayatım ve ne yazık ki, bunu fark edemeyecek kadar aptal ve gururlusun. Yumuşak cildin henüz zarar görmemişken, bu işten vazgeçsen iyi olur."
Creighton onu aniden bıraktı ve Julie kendini koruma güdüsüyle kollarını kavuştururken güldü. "Dilimi o lezzetli teninde gezdir- nu I. islemediğimden değil. 'Bunu hep yapmak istedim.' Robert Pat-
II. I , l ıikiilte. Ayrıca, amcamı bu kadar büyüleyen şeyi görmek is- ıı ınışımdir. Ama, ne yazık ki, Julie'ciğim, bu erotik keşfi başka bir ¦amana bırakmak zorundayız. Bu akşam bir randevum var."
lUınu söyledikten sonra arka odaya doğru gitti. Julie'nin masajımı yanından geçerken, durup, pakete baktı. "Koliyi açmayı unut-
III, 1 "
Creighton, kapıyı çarparak çıkıp gitti. Julie duvara yaslanmış İm halde kaldı, bacakları o kadar çok titriyordu ki, güçlükle ayakla durabiliyordu.
Julie, duvardan destek alarak, arka odaya doğru ilerledi. Sendeleyerek, Creighton'ın çıktığı kapıya doğru gidip, kilidini taktı ve sum a kapıya yaslanıp, hızlı hızlı nefes almaya başladı.

280
tökezleyerek masaya doğru gidip telefona uzandı ama biraz düşündükten sonra aramaktan vazgeçti. Creighton durumu yönlenil ne bileceğine, kendi lehine çevirebileceğine ve ona zarar verebi- lı i eğine inanmasa buraya gelmezdi. Büyük ihtimalle, Julie'nin bu ..layı dedektiflere haber vermesini ve böylece Julie'nin onlara an- laiiığı her şeyi çarpıtarak, onu suçlu ve aptal durumuna düşürmeyi ınıut etmişti.
Julie, masasının üzerinde duran pakete baktı.
Sevk irsaliyesinden paketi kimin gönderdiği anlaşılmıyordu, '/„tiarsız gibi görünüyordu ama Julie bu işte Creighton'ın parmağı olmadığından emin değildi.
Aklına, sıradan kutuların içinde korkunç şeyler bulan insanlarla ilgili film sahneleri geldi.
Julie çalışma masasının çekmecesini açıp, maket bıçağını çıkanı ken, galerinin içinde kendi kalp atışlarından başka bir ses duyulmuyordu.
Bıçakla kutunun bandını kesti. Açtığı uzun yarık, ona de- I iyi kesen neşteri hatırlattı. Hızla kutunun kenarlarındaki bandı da kesip, maket bıçağını kenara bıraktı.

Öldürme Tutkusu
281
Parmakları o kadar soğukta ki, kutunun kapaklarım açarken, kartonu hissetmiyordu bile. Kutunun içinde köpükler vardı. Standart paketleme maddesi. Son derece zararsız.
Ellerini uzattı, sonra çabucak ellerini yumruk yaparak, geri çekti.
Birkaç derin nefes alıp, kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi. Heyecanım bastırıp, ellerini tekrar kutuya doğru uzattı. Anlık bir korku yaşadıktan sonra ellerini kutunun içine soktu. Düzinelerce yeşil köpük, kutudan masasına ve yere döküldü. Julie el yordamıyla kutunun içini aradı.
Baloncuklu ambalaj malzemesinin içindeki nesneyi buldu.
İki eliyle tutup, kutudan çıkardı.
Ne olduğunu anlar anlamaz, hafif bir çığlık attı. Dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığıldı, tüm vücudu kontrolsüzce titriyordu. Ağzından bir inilti çıktı.
Nesne, müşterisi için özel olarak sipariş ettiği cam bir kâseydi.

Sandra Brown
282
Hepsi bu.
Nefes alışım kontrol altına almaya çalışarak orada otururken, Creighton'ın çıktığı kapıya baktı.
Onun sinsi kahkahalarını duyar gibi oldu.

283
20. BOLUM
EREK'İN FİRMASI O SIRALAR BİR DÜZİNEDEN FAZLA davaya bakıyordu. Bunun üç katı kadar da bekleyen dava vardı. Derek

tüm davalar hakkında bilgi sahibiydi ve mü- •.','kkilleri mahkemede firmanın diğer avukatları temsil ediyor olsa bile savunmaların hazırlanmasında rol alırdı.
I l/ıın süren personel toplantısından sonra kafası depolaması ve dnşüıımesi gereken yeni bilgilerle dolmuştu. Ama cep telefonuna ci vüp verip, Dodge'un, "Onu buldum," dediğini duyduğunda, he- ¦ i m 11 kalasını topladı ve ona kimden bahsettiğini sorma ihtiyacı bile İn .selınedi.
"Nerede?"
"1 lavaalanına yakın ucuz bir motelde."
"Onu nasıl buldun?"
D

"Yanındaki barın müdavimi olan bir muhbirim var. Moteli işle- it'ıı Koreli kızdan hoşlanıyormuş, bu yüzden oralarda takılıyormuş. h ı/a Billy Duke'un fotoğraflarını gösterince kız huzursuz davranmaya başlamış. Beni aradı, ben de kadını görmeye gittim. Ona bi- ıa/ rüşvet verince, fotoğrafını televizyonda gösterdiklerinde Billy I »ıike'u tanıdığını itiraf etti. Yaklaşık bir aydır orada kalıyormuş ama başka bir isimle."
"Neden polise ihbar etmemiş?"
"Kız kaçak. Sınır dışı edilmekten korkuyordu, heyecanını bastırmak için ona birkaç yüz dolar vermek zorunda kaldım." Dodge nefes almak için ara verdi. "Muhbirim artık onunla bir aşk yaşamayı unutabilir, ama sonuçta ben, Billy Duke'u bulmuş oldum. Kapısını çalıp merhaba dememi ister misin?"
"Hayır. Sanford ve Kimball'a haber vermeliyiz."
Dodge, "Vermeli miyiz?" diyerek, haber vermemeyi önerdi.
"Billy Duke nasıl bir araba kullanıyor?"

"Koreli kız bilmediğini söylüyor."
"Eğer motelden ayrılırsa, onu takip et ve bana hemen haber ver. Gözlerini onun odasının kapısından ayırma."
Derek telefonu kapatıp, Marlene'den ona Kimball ya da Sanford'u bağlamasını istedi. "Konuştuğun kişiye acil olduğunu söyle."
Derek beklerken Julie'yi aramayı düşündü ama Dodge'un uyarılarını hatırlayınca bundan vazgeçti. Julie doğruyu söylüyorsa, Billy Duke'un bulunduğunu erkenden öğrenecekti. Eğer yalan söylüyorsa ve Duke onun suç ortağı ise, Derek ona Billy'nin yakalanmak üzere olduğunu haber vererek, kanunları çiğnemiş olacaktı.
Derek, şimdilik dürüstlüğünü koruyacaktı.
Julie eve vardığında hâlâ titriyordu. Creighton'ın galeriye yaptığı sürpriz ziyaret, onun sinirlerini altüst etmişti. Maalesef doğru olan bir şey vardı: Creighton onu korkutmayı başarıyordu. Hastalıklı akıl oyunlarından birini oynamıştı ve Julie de buna kanmıştı. Sıradan bir paketi açarken bile

çok korkmuştu.

Julie, arabayla garajdan içeri girer girmez, uzaktan kumandayla kapıyı kapattı. Ama garajının içinde güvende olmak onun korkusunu bastırmadı. Creighton'ın boğazını sıkan parmaklarını ve vücudunu onun vücuduna bastırışını hatırlayınca, alnını direksiyonun üzerinde kavuşturduğu ellerine dayayıp, derin derin nefes almaya başladı. Creighton artık fiziksel açıdan daha saldırgan olmaya başla- ıiıışlı. Barm dışında, galeride... Bu, onun hastalığının ilerlemiş oldu runa dair bir gösterge miydi?
Garaj bütün gün boyunca ısınmıştı. Julie'nin vücudu kısa süre h, inde terden sırılsıklam olmuştu ama hâlâ korkudan titriyordu. < leighton'm Paul'ü öldürterek başladığı şey her ne ise, henüz bitmemişti. Julie artık bunan emindi. Julie, bir şekilde onun gözünü kı tık utuyordu, yoksa Creighton tehditler savurmaz, vazgeçmesi için unu uyarmazdı. Bir şey planlıyordu. Ama ne? Julie, onun nasıl bir •aıç planladığını ya da kurbanın kim olacağını bilmeden, ona nasıl engel olabilirdi?
Sonunda, yoğun sıcak hava onu arabadan çıkmak zorunda bı- l.lkll. Evine girildiğinden beri, garajı mutfağa bağlayan kapı dahil, in m kapıları kilitli tutmaya özellikle dikkat ediyordu. Kapının kilidini açtı.

Arızalı hareket dedektörüne rağmen, kısa bir süre için evden ayı ı Isa bile alarm sistemini çalıştırmaya başlamıştı. Evdeyken de alarmı devrede bırakıyordu.
Bu yüzden mutfağa açılan kapıyı iterken, uyarı sesini duymayı bekledi. Sesin devreye girmemesi, tiz bir alarm sesinden daha ürkü- I ıieüydü. Sessizlik uğursuz ve korkutucuydu.
Kalbi hızla çarpmaya başladı. Vücudu adrenalin salgılarken leiden sırılsıklam olmuştu. Güçlükle nefes alıyordu. Zihni aşırı hız- II ç alışmaya başlamıştı ama kendini mantıklı olmaya ve panikleme - meye zorladı. En azından şimdilik.
Temizlikçisi giderken alarmı kurmayı unutmuş olabilir miydi?
Hayır. Temizlikçi bugün gelmemişti. Ev henüz bir gün önce tepeden tırnağa temizlendiği için o gün gelmemişti.
Kendisi o sabah alarmı kurmayı unutmuş olabilir miydi? Hafızasını yoklayıp, o sabah yaptığı şeyleri hatırlamaya çalıştı. Kapıyı kilitlemeden önce alarmı kurduğundan emindi.

Sessizce çantasını mutfak masasının üzerine bırakıp, ayakkabılarını çıkardı. Parmak ucunda tezgâha doğru yürüdü ve bıçak setinden bir kasap bıçağı aldı. Uzun, dişli bir bıçaktı ama yatağının altına yerleştirdiği

tabancayla kendini çok daha güvende hissederdi. Mutfak kapısına doğru emekleyip, evin içini dinledi.
Evin içi, kulaklarını zonklatan kalp atışı dışında bir mezar kadar sessizdi.
Beş dakika sonra kasları uzun süre hareketsiz durmaktan titremeye başlayınca, bedenini rahatlatmaya çalıştı. Yine Creighton Wheeler'in akıl oyunlarına alet mi oluyordu?
Bu sabah alarmı kurmuş muydu? Dün gece söylediği şey yüzünden Derek'e çok kızgındı. Öncelikle, sen geldin dediği için ve sonrasında özür dilemeden, tek bir kelime bile etmeden evden çıkıp gittiği için. Belki - görünen o ki- aklı onunla o kadar meşguldü ki, yeni edindiği alarm kurma alışkanlığı aklından uçup gitmişti.
Yine de, birinin içeri girip girmediğini kontrol etmek için evin içinde ilerlerken, bıçağı elinden bırakmadı. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Oturma odasından çıkıp, yatak odalarına giden hole baktı. Tekrar durup evin içini dinledi ama hiçbir ses duymadı.

Parmak ucunda misafir odasına doğru yaklaştı. Yatak Derek'in bıraktığı gibi duruyordu. Banyoya açılan kapı açıktı. Vazgeçmeye fırsat bulamadan odaya girdi. Banyo her zamanki gibiydi, misafire hazırdı. Dolabı kontrol edecek cesareti topladı ve abartılı bir hareketle kapağı açarken kendini aptal gibi hissetti. Dolabın içinde sadece birkaç askı ve yukarıdaki rafta katlanmış bir battaniye vardı. Şimdiye kadarki aptallıkları yetmezmiş gibi yere çömeldi ve emekleyerek yatağın yanma gidip, altını kontrol etti.
Ayağa kalktı ve başını iki yana sallayarak tekrar hole çıktı. Ya- I J "(lasının kapısı kapalıydı.
Yalak odasına birkaç adım kala karşısına çıktı. Korku tünelin- M i İm canavar gibi ortaya çıkmıştı. Aniden. Sarsıcı bir şekilde. Iılie korkutucu bir şey bekliyordu. Ama yine de çığlık attı.
Deıek, Pine View Motel'in bulunduğu caddenin karşısındaki m inrana vardığında, Dodge pencerenin karşısındaki masaya oturum . onu bekliyordu. Derek onun yanındaki tabureye oturup, sıyrıl- ¦ •it-., kemik ve donmuş sosun bulunduğu tabağı uzağa itti.
I)odge, "Kaburga hiç de fena değil," dedi.

"İstemem, teşekkürler."
‹ iarsonlar içerideki müşterilere barbekü ve meze tabakları ser- I i i fiyordu ve ne garsonlar ne de müşteriler polislerin bir soruşturma saptığının farkında değildiler.
Derek alçak sesle, "Blokun sonunda iki devriye arabası gör- . İlim," dedi.
"Blokun diğer ucunda da bir tane var. Motelin arkasındaki so- I ık ia da iki tane. Ve şunlar da sivil polis."

I)erek, Dodge'un başıyla işaret ettiği yöne baktı. Lobinin önün- i' İm
sedan duruyordu. Neon lambasının ışığında Deıek içinde otu-
..... ki kişiyi fark etti. Direksiyonda bir adam, yolcu koltuğunda ise
i h i kadın vardı.

I)odge hiç düşünmeden, "Kadın eskiden bana bilgi sızdırırdı," • İr,e
bilgi verdi.
"Iiskiden mi?"
Bıı anlaşmamız vardı."
"Ne tür bir anlaşma?"
"Bir anlaşma işte. Ama sonradan bozuldu. Eğer onunla konu- ur.ak,
bildiğini ona fark ettirme."
"Dudaklarım mühürlendi."
Sanford ve Kimball'm gelişiyle sohbetleri bölündü. Derek ve Dodge,
dedektiflerin arabasının motel ofisinin önüne park edişini izlediler.
Kimball arabadan inip, içeri girdi. Bu, bir akvaryumu izlemek gibiydi.
Kimball masanın üzerindeki zili çaldı. Koreli kadın, arkadaki odayı
ofisten ayıran bir perde görevi gören boncuklu iplerin arkasından çıkıp,
rozetini gösteren Kimball'a doğru yaklaştı.

Derek, Dodge'a, "Sanford'la yaptığım anlaşmaya göre, eğer kadın
işbirliği yapıp, Kimball'a anahtarı verirse, onu Yurtiçi Güvenlik'e rapor
etmeyecekler," dedi.
"Buna inanıyor musun?"
"Pek sayılmaz."
Kimball içeri girdikten bir dakika sonra elinde anahtarı sallayarak
dışarı çıktı. Sanford sivil görünümlü arabalarını olduğu yerde bıraktı. İkisi
birlikte, sokağa bakan odaların önünden geçerek, köşeyi döndüler.
Yürümeye devam ederlerken tepe lambalarının sarı ışıklarında görünüp,
arada kalan karanlıklarda yok oluyorlardı.
Son odaya birkaç metre kala daha dikkatli yürümeye başladılar ve
sonra oda kapısının iki tarafında pozisyon aldılar. Sanford tabancasının
namlusuyla kapıya vurdu. Cevap veren olmadı. Bir şey söyleyip, tekrar
kapıya vurdu. Yine bir karşılık gelmeyince, başıyla Kimball'a işaret verdi.
Kimball öne doğru çıkıp, anahtarı kilide soktu. Sonra hızlı bir şekilde
kapıyı açıp, içeri daldılar.
İki sivil polis arabalarından fırlayıp, tabancalarını çekerek odaya
doğru koştular.

"Gidelim." Derek restoranın kapısından dışarı fırladı. Koşarak
karşıdan karşıya geçti. Dodge karşıya geçene kadar nefes nefese kalmıştı.

Derek'e yetişmişti ama güçlükle nefes alırken, ağır makine egzozu gibi ses çıkarıyordu.
İki sivil polis odadan çıkarken oraya vardılar. Artık telaşlı görünmüyorlardı. Silahlarını görünmeyen kılıflarına geri koymuşlardı.
Kaldın polis Dodge'u görünce olduğu yerde kaldı. "Senin bura- ! m i M i t var?"
( )nu ben buldum. Ve polise haber verdim." I ibrikler.
Ama çok geç kaldın. O burada değil."
I »erek, "Lanet olsun!" diye söylendi.
k.ılın polisin ortağı ona baktı. "Bu sizi niye ilgilendiriyor ki, lyuk avukat?" Sonra Dodge'a dönerek, "Hâlâ onun için mi çalışı- I I M U Í '" dedi.
"Sağlık sigortası iyi."

I'ulis kaldırıma tükürüp, iki bina arasındaki üstü kapalı geçitte i le meye başladı. "Ben ofiste olacağım."
I)odge, o duyamayacak kadar uzaklaşınca, kadın polise, "Bizi laya sokabilir misin?" diye sordu.
"Aşağılık herif."
I >odge uzun bir nefes verdi. "Gitmek zorundaydım, Dora. Te- lını gelmişti."
I lesabı bana bıraktın."
"Buradaki avukatın bana acilen ihtiyacı vardı."
"( ) akşam yemeği bana yirmi iki dolara patladı."

"Sana üzgün olduğumu söyledim. Hadi, yapma. Bu kadar si- I lenme."
Kadın omzunun üzerinden Billy Duke'un odasının açık kapısı- I doğru baktı. "Sanford seni gördüğü için sinirlenecek."
"Sonrasında kendini daha iyi hisseder."
"Ona, seni ilk benim gördüğümü söyleme."
Derek, "Müdürü sorguluyor musunuz?" diye sordu.
Kadın şüpheli gözlerle ona baktı. "Belki de sorguluyorumdur."
"Ona şunu sorun..." Bana işimi öğretmeyin Bay Mitchell."

Dodge, kadın polise doğru yaklaştı. "Bunu aklına bile getir- e/. Dora. Ama ilginç bir şey öğrenirseniz..."
"Unut bunu Dodge. Kimball'ın başıma bela olmasını istemiyorum."
Kadın polis uzaklaşmaya başladı.
"Üstte olmana izin verdiğimi unuttun mu?"
Kadın omzunun üzerinden ona hareket çekip, yürümeye devam etti.

Dodge kıkırdadı. "Aşkı hisset."
Dodge, motel odasının açık kapısına doğru giden Derek'i takip etti. Dolabın içini arayan Sanford onların geldiğini duyunca yaptığı işi bıraktı. Eldivenli ellerini kalçalarına koydu. "Tüyo için teşekkürler Bay Mitchell. Ama bu sizin partiye davetli olduğunu göstermiyor."
Dodge, "Herkes birbirini tanıyor mu?" diye sordu. Kimse cevap vermedi.

Derek, "Billy Duke'tan bir iz var mı?" dedi.
Kimball banyodan çıkarken, "Billy Wood," dedi. Ortağı gibi lateks eldiven giymişti ama ellerinde bir şey yoktu. "Otele bu isimle kaydolmuş. Wheeler vurulmadan on gün önce otele giriş yaparken bir aylık ücreti nakit ödemiş. Otel sahibi o günden beri onu sadece bir kez görmüş. Arka taraftaki çöp konteynerine bir çöp poşeti taşıyormuş."
Dodge, "Kadınla sadece birkaç saniye konuştun," dedi.
Dedektif gülümsedi. "İşimde iyiyimdir."
"O zaman Billy'i neden bulamadın?"
Kimball ona delici bir bakış attı. Sanford hepsinden sıkılmış gibi görünüyordu. "Siz neden adamınıza Billy'i aratıyordunuz Bay Mitchell?"
"Kanunen bunu yapmaya hakkım var."

"Duyduğum kadarıyla, Wheeler'lan artık temsil etmiyormuş- sunuz."
"Etmiyorum."
"O zaman bu adamı bulmaya neden bu kadar heveslisiniz?"
"Yorum yapmayacağım."
"Bunun köpeğinizle bir ilgisi var mı?"
Derek bu soruyu soran Kimball'a sert bir ifadeyle baktı. Kim- Iı,ı II omuzlarını silkti. "Bugün öğrendim. Gerçekten çok üzgünüm."
Derek nedense ona inandı ve samimiyeti karşısında duygulandı "Teşekkürler."
Sanford, "Ben de çok üzüldüm," dedi. "Korkunç bir şey."

Dodge, Maggie hakkında daha fazla bir şey söylenmesine fır- ..11 vermeden az önce bahsedilen çöp konteynerini sordu. "İçini arayan oldu mu?"
Kimball dedektif kimliğine geri döndü. "Biz amatör değiliz. Memurlar içindeki her şeyi araştıracak ama Billy Duke ya da adı lıei ne ise, çöpünü attıktan sonra konteyner boşaltılmış olabilir. Resepsiyondaki kadın onu ne zaman gördüğünü hatırlamıyor. Çöpler yoklan atık alanına götürülmüş olabilir."
"Peki ya arabası?"

Sanford, "Kimse görmemiş," dedi.
Kimball, "Resepsiyondaki kadın onu hiç arabada görmediğini söylüyor," dedi. "Büyük ihtimalle, arabayı yürüme mesafesinde İm yere park edip, odaya yürüyerek gidip geldi. Memurlar bölgeyi ,ıı ;ışt iriyor."
Dodge bu konudaki kötümser görüşünü belirtti. "Bu muhitte muhbirlere ihtiyacınız olacak. Para harcamaya hazır olun."

Görünüşe bakılırsa, dedektifler de onunla aynı fikirdeydiler, i, ımkü her ikisi de itiraz etmedi.
Derek, iş konuşmasına dalan dedektiflerden uzakta duruyordu. I'şıktcn içeri adım atmamıştı, çünkü etrafta birtakım deliller varsa, bozmak istemiyordu. Dodge ve dedektiflerin söylediklerini büyük bir dikkatle dinliyor ama aynı zamanda odayı ve bu odada kalan adamı tahlil etmeye çalışıyordu.
Duvarlarında sıva yamaları ve tavanında su lekeleri olan kasvetli bir odaydı. Yatak dağınıktı ve örtüler kirli görünüyordu. Haftalardır yıkanmadan kullanılıyor gibiydiler. Duke çöpünü kendisi dışarı çıkardığına göre otelin temizlik hizmeti yoktu. Derek, Kimball'ın arkasındaki banyonun açık kapısından yere atılmış havluları görebiliyordu.
Mekânda kişisel tek bir eşya yoktu, içeridekiler odanın demirbaşlarıydı.
Derek umutsuzca, "Dışarı çıkmamış, buradan ayrılmış," dedi.
Sanford kaşlarını çattı. "Öyle görünüyor. Dolabın içinde hiç giysi yok. Şifoniyer çekmeceleri de boş."
Kimball, "Banyoda kötü koku dışında hiçbir şey yok," dedi. "Anlaşılan, tesisat pek iyi değil."

Dodge, "Banyo lavabosunu kontrol ettiniz mi?" diye sordu.
Kimball, "Lavaboda hâlâ su damlaları var," dedi. "Fazla uzağa gitmiş olamaz."
"Banyoda pencere var mı?"
"Yetişkin birinin sığabileceği kadar büyük değil."
Dodge, "Bu akşam altıyı on geçeden beri burayı izliyorum," dedi. "Şu kapıdan o saatten beri kimse çıkmadı. Demek ki, ben gelmeden önce gitmiş, ama çok uzun zaman önce değil, çünkü lavabo hâlâ kurumamış."
Sanford, "İkindi vaktinde?" dedi.
Dodge cevap olarak tek omzunu havaya kaldırdı.

Derek sabırsızlıkla, "Ben buradan ne zaman ayrıldığını değil, nereye gittiğini daha çok merak ediyorum," dedi.
Sanford, "Biz de bunu öğrenmek istiyoruz," dedi.

"Ama elimizde hâlâ onu cinayetle ilişkilendirecek bir şey yok. İş seyahatine çıkmış sıradan bir adam olabilir."
Derek, Kimball'ın bu söylediklerine kendisinin de pek inanmadığının farkındaydı. "Kim iş seyahatindeyken kredi kartıyla değil de nakit ödeme yapar?"

Öldürme Tutkusu
I »oclge, "Ve iki isim kullanır," diye ekledi. "Tabii, bildiğimiz I .i* l.ıi lyla iki."
k ımball sertçe, "Anladım, anladım," dedi.
I >erek pis odada etrafa bakındı. "Bu yeri görünce hissettiğim |rv şu, burası onun ini, saklandığı yerdi."
"Sana katılıyorum." Dodge metal çöp kutusunu gösterdi. "Boş."
Kimball, "Banyodaki de boş," dedi.
I)erek, "Buradan ayrılırken, arkasında hiçbir şey bırakmamış," dedi.

Öldürme Tutkusu
"Görünür bir şey bırakmamış." Sanford cep telefonuna uzandı. I'.ıiinak izi araştırması yaptıracağım. Belki, veritabanında araştıı. ıİMİeceğimiz bir iz buluruz. Takma isim kullanan biri, büyük ihtimalle hayatının bir döneminde tutuklanmış ve parmak izi vermişin l'.ıı azından, onun gerçek ismini öğreniriz."
Kimball mutfağa girmiş, yüksek sesle gözlemlerini bildiriyordu "Bulaşıkları yıkamış. Ve çöp kutusunu boşaltmış. Ama yeri sil- ıiicmiş. Yapış yapış." Tezgâhın arkasında kayboldu. Birkaç saniye 'il mı a ayağa kalktığında, Derek onun ortağına anlamlı bir şekilde I çık lığını gördü.
I)erek, "Bir şey mi buldun?" diye sordu.
Kimball başını iki yana salladı. "Hayır. Bu yere döktüğü şeyin utolduğunu tespit ettirebiliriz, hepsi bu." Sonra kaşlarını çatarak, "Neden hâlâ buradasınız? Siz polis değilsiniz ve size buradan gitm e m / i söylemiştik."
I)odge, Derek'i dürterek, "Yeteri kadar gördün mü?" diye sordu.

Öldürme Tutkusu
"Sanırım." Ama gitmek için bir hamlede bulunmadı.
"Ne oldu?"
"(iöze uyumsuz gelen bir şey var."
Sanford, "Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" diye sordu.
I)eıek onu duymazdan gelip, odayı yeniden dikkatlice inceledi Bakışları televizyondan geri döndü. Onu neyin rahatsız ettiğini

28«)

Öldürme Tutkusu

Sandra Brown
290
buldu. Odadaki diğer her şey eskiydi ama televizyon oldukça yeni görünüyordu ve bir DVD vardı. "DVD oynatıcısını kontrol edin."
Sanford şüpheli bir ifadeyle ona baktı ama uzaktan kumandayı aramaya başladı. Kumandayı yatağın üzerindeki dağınık örtülerin arasında buldu. Kumandayla televizyonu açtıktan sonra oynatıcının yanına gidip, düğmeye bastı. Ve boş olduğunu gördü.
Sabırsızlıkla Derek'e baktı.
Derek hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle içini çekti. "Sadece bir tahmindi."
Ariel parfümünü sıkıp, aynada son kez kendine baktıktan sonra çantasını aldı. Üç gece önceki dondurma âleminden sonra aşağılık bir herif yüzünden şişmanlamaya değmeyeceğine karar vermişti. Babasının dediği gibi, çivi çiviyi sökerdi.
Dışarı çıkıyordu ve çok iyi vakit geçirecekti.

Öldürme Tutkusu
291
Ve bu arada, o adamın da canı cehenneme idi.
Arkasından kapıyı kilitledi. Arabasına doğru yürürken, yolun karşısındaki komşusu ona seslendi. İçinden homurdandı ama el sallayıp, "Merhaba Bayan Hamilton," diye seslendi. Yaşlı kadın yalnız yaşıyordu ve anlaşılan yalnızlık çekiyordu. Pusuya yatıp, sık sık Ariel'in yolunu keserdi, özellikle de acelesi varken. Ya da ona öyle geliyordu.
"Ariel, bekle!"
Yaşlılara saygılı davranması öğretilen Ariel, çantasını araya atıp, Bayan Hamilton'ın yanına gelmesini bekledi.
Yaşlı kadın yaklaşırken Ariel, "Çiçekleriniz çok güzel görünüyor," dedi. Bayan Hamilton sokaktaki en güzel bahçeye sahipti ve bütün işi tek başına yapmakla övünürdü.
"Teşekkürler hayatım." Üzerinde yaşlılık lekeleri bulunan elini Ariel'in elinin üzerine koyup, soluklandı. "Senin için endişeleniyorum."
"Nuılcn ?"

Sandra Brown
292
Bayan Hamilton genellikle ona düzgün beslenip beslenmedi-
II m M nar, geç saatlere kadar dışarıda kaldığı için onu azarlar, ko-
III \ m h giineş kremi kullanması için uyarırdı. Bu yüzden yaşlı kailin, "Bugün sen işteyken, bir adam gelip, seni sordu," deyince çok
a anlı

"Bıı adam mı?"
Yaşlı kadın, "Sanırım, uyuşturucu kullanıyordu," diye fısıldadı < iüı iinüşünü hiç beğenmedim." "Nasıl biriydi?"
Komşusu Billy Duke'u tarif ederken Ariel'in kalbi hızla çarpmaya haşladı. Kadın, Ariel'in tanıdığı Billy Duke'u değil, otelin gü- VI ılık kamerasının çektiği fotoğraftaki Billy Duke'u tarif etmişti. "Ne istiyordu?"
"Onun senin evinin etrafında dolandığını, pencerelerden içeri I'aklığını ve kapıyı çaldığını gördüm. Ona seslenip, evde yok, anlamı yoı musun, dedim."

Başka zaman olsa, kadının tarif ettiği bu görüntü ona komik ri Irhilirdi ama Ariel şu anda gülecek durumda değildi.
"Koşarak karşıya geçti. Hemen içeri kaçtım ve tel kapının mandalını taktım. Adam ellerini sallayarak, deli gibi, 'Lütfen, bana sanlım edin,' diye bağırmaya başladı." "Yardım mı istedi?"
"Seninle konuşması gerektiğini, bunun bir ölüm kalım meseli M olduğunu söyleyip, nerede çalıştığını sordu. Eski çalıştığın yeri ıı. ı ı ı ı ı ş ama artık orada çalışmadığını söylemişler."
"Kısa bir süre önce iş değiştirdim." Tanrıya şükür, değiştirmişti. "Cep telefonu numaranı bilip bilmediğimi sordu. Ona bilmedi- rımı, bilseydim de ona vermeyeceğimi söyledim. Bir an önce git- 11 h /su polisi arayacağımı söyledim ve sonra da kapıyı yüzüne çarp- tim. Sonra perdenin arkasından onu izledim. Arabasına binip, uzaklaştı." Bayan Hamilton endişeli bir ifadeyle ona baktı. "Tabii ki bu beni ilgilendirmez ama arkadaşlık edebileceğin birine benzemiyordu Ariel."
"Merak etmeyin Bayan Hamilton. Arkadaşım değil." Yaşlı kadının elini sıktı. "Onu bir daha görürseniz, polisi arayın."
"Kesinlikle öyle yapacağım! Dikkatli ol."

Ariel ona dikkatli olacağını söyledi ve yaşlı kadın bahçesine geri döndü. Ariel eve geri dönmeyi ve Billy'nin tatsız ziyaretini polise haber vermeyi düşündü. Ama kendine ve Carol'a bu işe bulaşmayacağına dair söz vermişti. Bayan Hamilton'ın tehdidinin Billy'i korkutmuş olmasını umut etti.
Billy Duke'un bu geceyi bozmasına izin vermeyecekti, ama gösterişli bara girdiğinde üzerindeki huzursuzluğu hâlâ atamamıştı.
Barın arka tarafındaki kokteyl masalarından birine yaslanmış duran son derece zarif ve yakışıklı Tony'i fark edince kendini daha da kötü hissetti.

21. BOLUM
ULİE'NİN ÇIĞLIĞI HOLDE YANKILANDI. Adam ona doğru bir adım

attı, sonra ellerini kapının iki tarafına koyup destek aldı. Teni soigun ve hortlak gibi görünüyordu (İözleri iyice içine çökmüştü.
Julie arkasını dönüp koşmaya niyetlendi ama adam onu omzundan yakalayıp kendine doğru çevirdi. Tam bu sırada dengesini kaybedip sendeleyerek Julie'nin elindeki bıçağın üzerine düştü ve İmlikte yere yuvarlandılar. Adam haykırmak için ağzını açtı ama ajyından tek çıkan, Julie'nin göğsüne fışkıran iğrenç safra oldu.
Julie dehşet içinde çığlık attı.
Adamı üzerinden itmeye çalıştı ama öylesine sıkı sarmalanın ıslı ki bunu başaramadı. Bu halleriyle çok garip görünüyorlardı. Adam onun gitmesine izin vermiyordu.
Bir süre sonra adam kasılmaya başladı. Gücü tükenerek sırtüs- ı h uzandı ve şiddetli bir şekilde titremeye başladı.
J

Julie onun üzerinden atlayıp, odasına doğru gitti. Komodinin ıı/cı indeki telsiz telefonu alıp, dehşet içinde 911'i aradı. Sinyal sesi y o k l u . Telefonu elinden bıraktı. Cep telefonu çantasının içindeydi. Sendeleyerek tekrar holde çıktı.
Adamın kasılmaları biraz azalmıştı. Julie onun yanına diz çölü iken, adama saplanmış bıçağın sapına bakmamaya çalıştı. "Yar- dim çağıracağım. Ama önce telefonumu bulmalıyım. Geri döneceğim. Dayanmaya..."
Gözleri açıktı ama söylenenleri duymuyormuş gibi tavana bakıyordu. Julie'yi duymamış ya da onun varlığının farkında değilmiş gibiydi. Başka bir yerde gibiydi. Birden kasıldı.
Sonra tamamen hareketsiz kaldı.
Derek ve Dodge caddenin karşısına geçip restoranın otoparkına vardıklarında Derek, Kimball ve Sanford'un peşlerinde bir şeytan varmış gibi odasından fırladıklarını gördü.
Hızla motelin ofisine doğru koştular. Sanford sedanın sürücü koltuğuna oturup, arabanın tavanına sireni koyarken, Kimball başını ofis kapısından içeri uzattı. Koreli kadını sorgulayan Dora ve ortağına bir şeyler söyledi. Sonra arabaya Sanford'un yanma gitti. Sanford motoru

çalıştırdı ve arkalarında yanık lastik kokusu bırakacak kadar hızlı bir şekilde oradan ayrıldılar.
Derek, Dodge'a baktı ve sonra birbirlerine tek bir kelime etmeden, Derek'in arabasına doğru koştular. Derek direksiyonun başına, Dodge da yolcu tarafına oturdu. Derek gaza bastığında, Dodge henüz kapısını bile kapatmamıştı.
Derek, arabasında sirenin avantajı olmadan Sanford'un hızına ayak uydurmaya çalışarak trafikte ilerlerken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.
"Bilmiyorum ama çok heyecanlı."

"Sence Billy Duke'la mı ilgili?"
"Olabilir. Sigara içmemin bir sakıncası var mı?"
"Sence?"

Gergin bir sessizlik içinde ilerlediler. On dakika sonra Dodge, "Senin evinin bulunduğu tarafa doğru gidiyorlar," dedi.
"Daha çok Julie'nin evine doğru." Derek, sivil görünümlü polis arabasının Julie'nin mahallesine doğru gittiğini görünce huzursuz oldu.
"Oh, Tanrım, hayır."
I ><KİGe, "Ne oldu?" diye sordu.
I)eıek cevap vermedi. Julie'nin blokunu aydınlatan ambulans-
I m ve polis arabalarını görünce aniden frene basıp, arabayı durdurdu I lodge dikkatli olması için arkasından seslenirken, Derek, acil ¦ im ıiiıiiiii ne olduğu hakkında yorum yapmak için küçük gruplar halinde toplanmış komşuları iterek, kaldırımda koşmaya başlamıştı.
Julie'nin arazisini çeviren suç mahalli bandının altından ge- i]' i m kapıya doğru koştu. Üniformalı bir polis yolunu kesti. "Hey! i 'm bakalım." "Ne oldu?"
"Burada mı yaşıyorsun?" "Hayır."

"Aileden misin?" "Hayır."
"O zaman, kaybol."
"Ben Derek Mitchell, avukatım. Ne oldu?" I'olis kaşlarını çatıp, etrafına bakarak, "Bıçaklama olayı," dedi. Derek'in dizlerinin bağı çözüldü. "Kim..." Soruyu tamamlayanı, uları boğazı düğümlendi. Bu, polisin vicdanını sızlattı.
"Burada bekle." Arkasını dönüp, açık kapıya doğru ilerledi. "Lanet olsun." Derek onun yanından sıyrılıp, ön kapıdan içe-
II ı: irerken bir polis memuruyla neredeyse çarpışıyordu. Polis onun , •ılıınu kesip, ellerini göğsüne koydu. "Seni kim içeri aldı?"
"Çekil yolumdan!" Derek, memurun elinden kurtulmaya çalış- II tima başaramadı. Polis memuru arkadan kollarını yakaladı. "Bı-
I il beni!"
"Sakin ol dostum, yoksa sana kelepçe takmak zorunda kala-
, , II'İlli."

"Bırak beni!"
I lomer Sanford yüzünde ürkütücü bir ifadeyle Julie'nin kemer-
II i İt >11 kapısında belirdi. "Mitchell? Yine mi sen? Neler oluyor?"
Derek, dedektifin yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. Boğuk bir sesle, "Julie?" diye sordu.

Sanford birkaç saniye ona baktıktan sonra başını arkasındaki odaya çevirdi. Derek bir adım attı ya da atmayı denedi. Polisler onu hâlâ tutuyorlardı. Sanford, "Bırakın geçsin," dedi. Üniformalı adamlar Derek'i bıraktı. Sendeleyerek salona girdi ve Julie'yi karşısında görünce olduğu yerde kaldı. Yüzü bembeyazdı ama hayattaydı.
Kadife püsküllü bir şala sarınmış kanepede oturuyordu ama içerisi Derek'e pek de soğuk gelmedi. Üzerindeki kıyafetlerin üstünde kan ve iğrenç görünümlü, pis kokulu başka bir şeye ait lekeler vardı. Yüzü bembeyazdı, bu yüzden gözleri kocaman görünüyordu.
Uzun boylu, sıska, siyahi bir adam elinde küçük bir not defte - riyle şöminenin yanında ayakta duruyordu. Sıkılgan birine benziyordu.
Derek'in tanıdığı daha kıdemli başka bir dedektif -adı Graham ya da Grant idi- geçen akşam Derek'in televizyona daha yakından bakmak için

oturduğu taburede oturuyordu. Kanepede yan yana oturan Julie ve Roberta Kimball'ın tam karşısındaydı.
Bu tuhaf sahne birkaç saniye sürdü, sonra Graham/Grant, Sanford'a, "Onu buradan çıkarın," dedi.
"Ben Derek Mitchell'ım."
"Kim olduğunu biliyorum. Ben de bıçaklama olayını soruşturan dedektif, Başkomiser Yardımcısı Graham. Artık tanışma faslını bitirdiğimize göre, olay mahallini derhal terk et."
"Ben Bayan Rutledge'ın avukatıyım."
Julie'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı ama onu yalancı çıkarmadı.
Kimball sanki birisi onu kanepenin minderinin altından parmaklamış gibi görünüyordu. Sanford bir şeyler mırıldanır gibi oldu ama Derek pek anlayamadı.
Graham, Julie'ye döndü. "Hemen avukatınızı mı aradınız?"

"Aramadım.... Sadece 911'i aradım."

Kimball, "Herhalde, bizi buraya kadar takip etmiş," diye açık- lulı "Bay Mitchell, Billy Duke'un kaldığı moteldeydi." Gönülsiiz- < i "Billy Duke'u o buldu. Daha doğrusu onun için çalışan özel dedi kul' buldu," diye ekledi.
Graham, "Siz onu neden arıyordunuz Bay Mitchell?" diye sordu.
Ama Derek buna cevap veremeden dedektifin bakışları onun H kasnıdaki bir şeye kaydı. Üzerinde ceset torbası bulunan bir sed- si , Fulton Adli Tıp Kurumu'ndan bir müfettiş nezaretinde, iki acil np teknisyeni tarafından ön kapıya doğru götürülüyordu. İfade verdi;',i birçok davadan Derek'i tanıyan müfettiş, başıyla selam verdi.

Graham'a, "Otopsinin ne zaman yapılacağını size haber verinin komiserim," dedi.
"Bana şu anda bir şey söyleyebilir misin?"

"Sağlık görevlileri geldiğinde ölüymüş. Mücadele ve travma izin i var. Sıradan bir mutfak bıçağı bağırsağını delmiş." Hiçbir şey uylemeden yoluna devam etti.
Derek, Sanford'a baktı. "Billy Duke mu?"
"Kimliği henüz teşhis edilmedi."
Graham ayağa kalktı. "Daha bilmediğimiz bir sürü şey var. Bava il Rutledge bizimle merkeze gelip, birtakım sorulara cevap verm e n i z gerekiyor."
"Şimdi mi?"
"Hemen şimdi."
"Önce üzerimi değiştirebilir miyim?"

Graham biraz düşündükten sonra, "Dedektif Kimball sizinle İmlikte kalsın," dedi. Dedektife, "Giysileri delil," dedi.
Julie, Kimball'la birlikte Derek'in yanından geçerken, Derek ona elini uzattı. Julie kendinde değil gibiydi. Derek ona sarılmamak H, IN kendini zor tuttu. Profesyonel bir tavır sergilemek için kendini zorladı.
"Sizinle orada görüşürüz Bayan Rutledge. Ben yanınızda Vok ken, kimseye bir şey söylemeyin. Anlaşıldı mı?"
Julie başını sallayarak, fısıltıyla ona teşekkür etti.
Derek güven veren bir şekilde onun elini sıktı. Julie, şalı arkasında sürüklenirken hole doğru ilerledi. Kimball, Derek'in yanından geçerken tek kaşını havaya kaldırıp, alçak sesle, "Çok ama çok ilginç," dedi.
Bu konuda haklıydı.
Bir saat sonra Julie hikâyesini Başkomiser Yardımcısı Graham ve Julie'ye henüz tek kelime etmemiş genç, siyahi dedektife tekrar anlatıyordu. Julie, genç adamın mesleğinde yeni olduğuna ve hâlâ Graham tarafından eğitildiğine karar verdi. Sanford ve Kimball'ın yan odada, pencerenin arkasından onları izlediklerine emindi.

Derek yanındaydı ve tam anlamıyla bir profesyonel gibi davranıyordu. Julie, Graham ve çömez ortağıyla birlikte polis merkezine geldiğinde, Derek oradaydı. Dedektifler yolda Julie'yle tek kelime konuşmamışlardı. Julie, dedektifin Derek'in ününü ve kendisi yokken müvekkilinin konuşmaya zorlandığını öğrendiği anda kıyameti koparacağını bildiğine kanaat getirdi.
Genç dedektif kamerayı ayarlayıp, Graham'a eliyle her şey tamam

anlamına gelen bir hareket yaptı. Graham tarihi, saati, orada bulunanların isimlerini söyledikten sonra nazikçe Julie'den olanları anlatmasını istedi. Julie de anlattı. Arka kapıdan içeri girip, alarmın ötmediğini fark etmesinden, Billy Duke'un son bir kez titreyip, tamamıyla hareketsiz kaldığı o korkunç ana kadar hatırladığı her şeyi anlattı.
Bitirdiği zaman odada birkaç saniyelik bir sessizlik yaşandı. Sonra Graham, "Teşekkür ederiz Bayan Rutledge," dedi.
"Müvekkilim işbirliği yapmak istiyor. Şimdi, eğer hepsi bu kadarsa..."
Graham, Derek'e, "Değil," dedi. Julie'ye dönerek, "İfadenizde, kurbandan bahsederken ismini kullandığınızı fark ettim," dedi.

liana adının Billy Duke olduğu söylendi." Kını söyledi?"
Dedektif Sanford ve Kimball." I >erek, "Ayrıca, o bir suçluydu, kurban değil," dedi. "I leniiz ispatlanmadı Bay Mitchell. Bayan Rutledge'm bir kail» hıçağı vardı. Billy Duke ise silahsızdı.
Ve morgda yatan Billy
i Mike."
lulie, "Silahsız mıydı?" diye sordu. I)edektif, "Çakısı bile yoktu," dedi.
Iılie bitkin bir halde, "Bunu bilmiyordum," dedi. "Ben sand ı m k i . . . "
"Sizi tehdit etti mi?"
"Orada bulunması bile müvekkilim için başlı başına bir tehdıllı."
Dedektif, "Teşekkür ederiz Bay Mitchell," dedi ama yargılayan iMi/lerlc Julie'ye bakmaya devam etti. "Alarmınız ötmediğinde neden

evden çıkmadınız? Neden hemen polisi aramadınız? Evde birinin olduğundan şüphelendiğinizi söylediniz."
"Evde birinin olmasından 'korktuğumu' söyledim." "Aradaki fark nedir?"
"Korku birtakım şeyler hayal etmenize neden olabilir. Aptallık eniğimi düşünmeye başladım." Birbirine kenetlediği ellerine baktı. I İlerini o kadar sıkıyordu ki, parmakları bembeyaz olmuştu. "Birkaç hafta önce sarsıcı bir olay yaşadım."
"Paul Wheeler öldürüldüğünde yanında olduğunuzu biliyoruz." "O günden beri, ben... kendimde değilim. Çok kolay korkuyo- I um. Bunun da o anlardan biri olduğunu düşünmüştüm." "Evinize birinin girdiğini hayal ettiğinizi düşündünüz." "Evet."
"Ama evi ararken bıçağı elinizden bırakmadınız."
"Yanılıyor olabileceğimi göz önünde bulundurarak."
"Yanılıyor olabileceğinizi göz önünde bulundurarak, evinize giren birini bıçaklamak için hazırlık yaptınız öyle mi?"

Derek, "Buna cevap verme," dedi.
Graham üstelemedi. "Adamı görür görmez tanıdınız mı?"
"Beni çok korkutmuştu. Hemen, Billy Duke, diye düşünmedim. Onunla daha önce hiç karşılaşmamıştım, sadece güvenlik kamerası fotoğraflarında görmüştüm. Açıkçası, ilk düşündüğüm şey, zombi- ye benzediğiydi. Yüzü bembeyazdı. Cildi çok suni duruyordu."
Julie onu elinden geldiğince tarif etti. "Bana doğru geldi, sonra kapıya yaslandı. Şu şekilde." Kapı aralığında öne doğru eğilerek Billy Duke'un duruşunu taklit etti. "Hastaydı. Yaralıydı. Bir sorunu vardı. İyi değildi. Sanırım, bu yüzden dengesini kaybedip üzerime düştü. Bana saldırdığını zannetmiyorum. Yanılıyor olabilirim tabii ki, ama bana zarar vermek için üzerime geldiğini sanmıyorum. Yardım istemek için bana doğru geliyordu."
"Yardım."
Derek, "Aynen bunu söyledi," dedi. "Yaşayan ölü gibi görünen adam yatak odasından fırlayıp onun üzerine doğru gitti. Bayan Rutledge, her normal insanın yapacağını yapıp arkasını dönüp kaçtı. Billy onu kendine

doğru çevirip kendini onun üzerine attı, ayakta durmakta zorlanıyormuş gibiydi. Hepsi videoda var."
"Teşekkürler Bay Mitchell. Bayan Rutledge'ın ne söylediğini hatırlıyorum."
"O zaman neden onun başının etini yiyorsunuz? Anlattıklarının hangi kısmını anlamadınız?"
Julie, "Ben onu bıçaklamadım," dedi. "O bıçağın üzerine düştü. Sonra kasılmaya başladı."
Dedektif, "Bunu söylediğinizi de hatırlıyorum," dedi.
Julie onun şüpheyle bakan gözlerinin içine bakarak, "Bu doğru," dedi.
"I I/.erinize kustu."

"(iiysilerimin halini gördünüz."
"Yere düştü."
Iıilie başını salladı.
"Düzensiz aralıklarla çırpınmaya başladı. Sonra birkaç kez ka- ıh|), öldü."
"Aynen böyle oldu."
"Bağırsaklarından bıçaklanmış olsaydı da aynen bunlar olurdu."
Iıilie hiçbir şey söylemedi.
"I)I 1 operatörüne evinize giren kişinin öldüğünü söylediniz."

"Doğru. Ev telefonundan aramaya çalıştım ama telefon bağlanmad ı
Cep telefonumu almaya giderken öldü."
"<)ldüğünü nasıl anladınız? Ona dokundunuz mu, nabzını kont- IIıl
elliniz mi?"
"I layır. Ama anladım. Gözleri... anladım işte. Mutfaktaki çan- I . ı m ı ı ı
içinden cep telefonumu aldım. 911'i aradım, sonra dışarı çıkıp ambulans
gelene kadar verandada bekledim. Sağlık görevlileri
... i muayene ettikten sonra bana onun ölmüş olduğunu söylediler.
/.ilen polisler de zaman kaybetmeden geldiler. Ve siz gelene kadar
lıenımle birlikte kaldılar."
Derek, "Bundan sonrasını biliyorsunuz," dedi. "Gitmeden önce
müvekkilime sormak istediğiniz başka bir şey var mı?"

(iraham hâlâ tek bir kelime etmemiş olan genç dedektife baktı. Adam
başını iki yana salladı. Graham sonra çift taraflı aynaya doğ- I H lıaklı.
Saniyeler sonra Sanford ve Kimball içeri girdiler.
.Iıılie sırayla her ikisine de baktı ama yüzlerinden Graham'ın milan
içeri davet etme sebebi anlaşılmıyordu. Julie tedirgin bir ifadeyle Derek'e
baktı. Dedektiflerin içeri girmesi Derek'i de rahatsız ¦ imiş gibiydi. Ayağa
kalkarak, "Bu işi artık çok uzattığımızı düşünüyü! ıım," dedi.
Kimball, "Siz de," dedi. "Bu akşam her yerde ortaya çıktınız. Bize
hâlâ özel dedektifinizin Billy Duke'u neden aradığını açıklamadınız."
Derek, "Müvekkilime bir sorunuz var mı?" dedi.
"Ne zaman taraf değiştirdiniz Bay Mitchell?"
"Oh, sizin bana sorunuz var."
Kimball aksi bir tavırla, "Ukalalık yapma," dedi.

Sanford, "Biraz tuhaf," dedi.
Derek, "Tuhaf olan neymiş?" diye sordu.
"Önce Wheeler'lari temsil ediyorsunuz. Sonra etmiyorsunuz. Ve
şimdi de Bayan Rutledge'ı temsil ediyorsunuz."
"Tarih dersi için teşekkürler." Ayağa kalkarak Julie'ye bu görüşmeyi
sonlandırmasını işaret etti.
Ama Kimball öne doğru bir adım attı. "Bekleyin." Hor gören
gözlerle Julie'ye bakarak, "Hem şimdi hem de geçmişte, daha önce Billy
Duke'la hiç karşılaşmadığınızı söylediniz. Onu ilk defa, ölmeden önce
evinizde gördünüz."
"Bu doğru."
"Hiç Pine View Motel'e gittiniz mi?"

Derek, "Cevap verme," dedi.
Julie, "Sorun değil," dedi. "Pine View Motel'in nerede olduğunu bile bilmiyorum."
"Emin misiniz?"
"Cevap verme."
Julie, Derek'in tavsiyesini dikkate almadan, "Kesinlikle," diye cevap verdi.
"Billy Duke'un kaldığı odada bir şey bulduk." Kimball ceketinin cebinden küçük bir plastik torba çıkardı. Torbayı Julie'ye uzattı. "Hiç kayıp bir düğmeniz var mı?"
Julie yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti.

İ m hanın içinde, altında krom bir halkası olan, fildişi rengi bir i'ln/.a .m, Derek'in de hatırlayacağı yuvarlak, inci bir düğme vardı.
I)erek çok yakınında duruyordu. Julie onun da en az kendisi i ni.h ulandığını ve pişmanlık hissettiğini fark edebiliyordu. Birkaç .iiiiye kimse bir şey söylemedi, sonra Sanford cevap vermesini sağ- I n ı ı .ık için, "Bayan Rutledge?" diye seslendi, lien..."
I)eıek, "Alt tarafı bir düğme Tanrı aşkına," dedi. "Her yerden » irdiğiniz kadar temin edebilirsiniz."
"Size mi ait, Bayan Rutledge?"
I)eıek kararlı bir tavırla Julie'yi kolundan tutup ayağa kaldırdı Hunharca işlenmiş bir cinayetle ilgili aradığınız adam bu akım müvekkilimin evindeydi. Adam ona saldırdı ve kazara bıçakla ndı Trajik bir şekilde öldü, ya aldığı yaradan yada bilinmeyen bir . İn-píen dolayı. Bunu otopsi ortaya çıkaracak. Bana nasıl ulaşacağı m/ ı biliyorsunuz."
(Ycighton, Chez Jean'den ayrılmadan önce Julie'ye bir rande- V u aı olduğunu söylemişti, Ariel'in nerede yaşadığını ve nerede ça- b .ıgıiıı biliyordu, istediği zaman ulaşabilirdi. Ama ikinci karşılaşın. d.H min da ilki gibi tesadüfi görünmesini istiyordu.

( )nun alışkanlıklarına bağlı biri olduğunu umut ederek, Christy's'e i'h m ış ve duvarın dibindeki kokteyl masalarından birinin yanında dil.dinişti. Bulunduğu yer karanlıkta kalıyordu ama buradan tüm biii'ı, (izcilikle de girişi görebiliyordu. Ariel gelirse, onu görebile- c-k tı Valenin onu hatırlamasını istemediği için Porsche'sini yine • wie bırakıp, SUV'unu almıştı. Ve her zamankinden daha sade gi- , m 111 işi i. Üzerinde, takım elbiseleri kadar dikkat çekici olmayan I ı*ıı il bir spor ceketle, ünlü markalardan birine ait olan bir kot pan- !T'IiMİ vardı. Birinin dikkatini çekecek olsa bile, onu tanıyacaklarından şüpheliydi. Ailesinin aksine, fotoğrafçıların gazetelerin cemiyet haberleri sayfaları için görüntü almaya çalıştıkları yardım davetlerine ve sosyal toplantılara çok nadir katılırdı. İsminin ve yüzünün o sayfalarda yayımlanmasını istemiyordu, bu onun kolay tanınmasına neden olurdu.

Saf annesi onun kamera karşısındaki çekingenliğini, derinlerde yatan utangaçlığına bağlıyor ve bunu çok sevimli buluyordu. Babasının bu konuda ne düşündüğünü ise hiç bilmiyordu. Büyük ihtimalle, bu konuya hiç kafa yormuyordu.
Creighton fotoğraf çektirmekten o kadar çok kaçınırdı ki, insan onun kendisini çirkin bulduğunu düşünebilirdi. Yakışıklı biri olduğu için kendini görünmez kılması biraz zordu ama dikkat çekmemeyi öğrenmişti.

Kendini gizlemek istediğinde karanlıkta kalır ve dikkatleri üzerine çekecek hiçbir şey yapmazdı. Bu gece hiç kimsenin onu sonradan hatırlamasını istemiyordu, onun için de dikkat çekecek bir şey yapmamalıydı. Bu son derece önemliydi ve bu yüzden soda siparişini alan garsonla flört etmedi, kimseyle göz teması kurmadı, sohbet etmedi. Saat hâlâ erken sayılırdı ve mekân tam olarak dolmamıştı. Henüz kimse paylaşmayı teklif etmediği için masayı tuta- bilmişti.
Ariel tek başına içeri girdiğinde neredeyse bir saattir orada bekliyordu. Kız, geçen seferden daha güvensiz ve mahcup görünüyordu. Özgüven eksikliğini gizlemek için beyhude bir çabayla ağır bir göz makyajı yapmıştı. İçeri girince, sarı saçlarını geriye doğru attı ama bu hiç doğal olmayan, üzerinde çalışılmış bir hareketti.
Girişte durup kalabalığı inceledi. Creighton'ı görünce gerildi. İfadesindeki kararsızlık gün gibi aşikârdı. Bu, abartılı ve istekli bir tavırla ona yaklaşan, sonra da acımasızca onu terk edip kendini aptal gibi hissetmesine neden olan adamdı. Onu görmezden mi gelme -

Öldürme Tutkusu
Ijyiİİ yoksa onunla yüzleşip aşağılık bir herif olduğunu mu söylemeliydi ya da kendini ona yeniden beğendirmeye mi çalışmalıydı?
Birinci şıkkı tercih etti. Başını tekrar geriye atarak bara doğru yüriidü ve barmenin dikkatini çekmek için gösterişli bir tavırla parmak larmı şaklattı.
Creighton son derece iğrenç görünen, yeşil renkli martininin e i vis edilmesini bekledi, sonra bara doğru gitti. Ariel, ona aldırmad an içkisini yudumladı.
"Ne kadar özür dilesem az."
Arici, sanki orada olduğunu yeni fark ediyormuş gibi başını ¦ ai.i doğru çevirdi. Ama hiçbir şey söylemedi.
"Acil bir işim çıkmıştı. Sen bayanlar tuvaletindeydin. Sana gece-
V¦¦' i levanı edemeyeceğimizi haber verebilmemin hiçbir yolu yoktu."

Öldürme Tutkusu

Aı iel içkisini içmeye devam etti. Önünden geçen barmene gülümseyip onun ve özrünün umurunda bile olmadığını Creighton'ın ini.imasını sağladı.
"Gitmek zorundaydım Ariel. Başka çarem yoktu."
Martini bardağını sertçe barın üzerine koyunca, birazı barın ika ine döküldü. "Vale, bana bardan bir kadınla birlikte ayrıldığını söyledi."
"Asistanım."
Bu, Ariel'i biraz sakinleştirdi. "Asistanın mı?"
"Ailem deli gibi bana ulaşmaya çalışıyormuş. İyi vakit geçiri-
\ ' o ı dı ı m ve cep telefonuma gelen çağrılara cevap vermedim. Asistanı m da n beni bulmasını istemişler."
"Neden?"

"Yeğenim." Creighton bakışlarını bardağa doğru indirip eliyle buğulanan su bardağını sildi. "Tecavüze uğramış."
Tecavüze mi uğramış? Aman Tanrım!"
Bu, iyi bir yalandı ve beklediği tepkiyi vermişti. Creighton ra- lı.ıi I.ulığını hissetti. "Arkadaşım dediği bir herif tarafından."

Ariel'in fal taşı gibi açılan gözlerinde endişe, öfke ve empa- ti vardı. "Onu gözlerden uzak bir yere götürmüş. Ve zorla... oral seks yaptırmış, sonra..." Devam etmekte zorlanıyormuş gibi sustu.
Ariel onun elini ellerinin arasına aldı. "Daha fazla anlatmak zorunda değilsin."
Aslında Creighton küçük, sevimli Allison Perry'i onunla bir araba gezintisine çıkmak için nasıl kandırdığını anlatırken keyif alıyordu. Ehliyetini yeni almıştı. Ailesi, bu olayı ve on altıncı yaşını kutlamak için ona üstü açık bir BMW almıştı.
Allison'ın gözleri kamaşmıştı ve daha önce hiç üstü açık bir arabaya binmediğini söylemişti. Ama araba gezisi ilginç bir hale gelmeye başladığında, Creighton onun çığlıklarını bastırmak için arabanın üzerini kapatmış ve en sonunda da onu susturmak için bayıltmak zorunda kalmıştı.
Sonrasında işler onun sözüne karşılık Allison'ın sözü durumuna gelmişti. Birtakım duygusal sahnelerden sonra Perry'ler soruşturmadan

vazgeçip bu olayın gizli tutulmasının "çocuklar" için daha iyi olacağına

ikna olmuşlardı. Perry'lere oldukça yüksek miktarda bir sus payı ödenmiş, Creighton ise yaptığı şeyin karşılığında sadece uzun bir nutuk dinlemişti. Gözleri fal taşı gibi açılmış Ariel'e, "Asistanım ara sıra buraya takıldığımı bildiği için bu yüzden ilk baktığı yerlerden biri de burası olmuş," dedi. "Sen tuvaletteyken geldi. Ben..."
"Tamam. Anlıyorum." Creighton'ın elini sıktı.
"Soyadını bilmiyordum."
"Williams."
"Nerede yaşadığını bilmiyordum. Aptal gibi telefon numaranı da almamışım. Benim şey olduğumu düşünmüş olmalısın... Kim bilir hakkımda ne düşündün?"
' Büyük hayal kırıklığı yaşadım."

(,'reighton onun yanağına dokundu. "Çok üzgünüm."
' Yeğenin nasıl?"
1 layatına devam edecek. Ama tabii ki, yaşadığı travmayı asla ıd.ıiaınayacak."
"Adam hapiste mi?"
"İddianamesi hazırlanıyor."
"1 Jmarım onu hapse atarlar ve oradan bir daha asla çıkamaz."
"O da aynı şeyi dilemeli."
"Neden?"

"Çünkü eğer onu elime geçirirşem, parmaklıkların arkasında olmayı yeğleyecektir." — _ _____
Yiğitliği karşısında etkilenen Ariel'in yüzü hayranlıkla aydınlandı. Creighton ona bir martini daha ısmarlayıp bardan daha sakin l'ıı köşeye geçmelerini teklif etti. Mekân kalabalıklaşmıştı. Masajın bir grup kapmıştı. O da Ariel'i daha sakin ve daha karanlık bir
II ışeye götürdü. Ariel ikinci martinisini bitirdiğinde çakırkeyif ol- ı ı ı ı ı ş l u .
Creighton saatine bakıp alçak sesle küfretti.
Ariel, "Ne oldu?" diye sordu.
"Ailemle birlikte bu akşam hastaneye yeğenimi ziyarete gide- ¦ ckıik"
"Oh."
"Kalmak istiyor musun yoksa sana arabana kadar eşlik ede- \ ıiıı mi?"

O gittiğine göre Ariel de kalmak İstemiyordu. Creighton onun vale kullanmadığını öğrenince memnun oldu. Ariel onu binanın ar- I asındaki ara sokaktan, bir ofis binasının personel otoparkına doğ-

III i'otürürken, "Çok pahalı," dedi. Otoparkta sadece onun arabası vardı. Etrafta kimse yoktu.
"Anlayışın için gerçekten çok teşekkür ederim Ariel."
"Lafı bile olmaz. Hepiniz için çok üzüldüm. Zavallı kız. Ailesi."
Bir süre sessiz kaldılar, sonra Creighton ellerini onun kollarına koyup yavaşça okşadı. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"
"Bayanlar tuvaletinden çıktığımda mı? Yıkıldım. Belki de bunu itiraf etmemeliyim ama öyle."
"Sana kendimi affettirmeme izin ver." Ona doğru eğilip yanağını öptü. "Seni yarın akşam görebilir miyim?"
"Hımm." Başını çevirince dudakları birbirine değdi.

Nefesindeki elma likörü kokusu çok keskindi. Creighton neredeyse öğürecekti. Ama hafifçe inleyince bunun sanki tahrik olmuş gibi algılanmasını sağladı. "Evine gelebilir miyim? Seninle yalnız kalmak istiyorum. Bu sorun olur mu?"
"Hayır. Ev arkadaşım şehir dışında."
Başını geriye atıp kaşlarını çattı. "Ev arkadaşın mı? Kız mı, erkek mi?"
Ariel kıkırdadı. "Kız."
Creighton gülümsedi. "Ah. İyi. Yani, daire tamamen bize ait?"
"Ev demek daha doğru olur. Ve evet, tamamen bize ait."
Creighton tekrar ona doğru eğilip burnunu kulağına sürttü. "Bu kulağa çok hoş geliyor. Yarın akşam geldiğimde bu arkadaşının beklenmedik bir şekilde eve gelme ihtimali var mı?"

"Hayır."
"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"
Ariel ona ev arkadaşı Carol'dan bahsetti. Bulduğu öğretmenlik işi sonbaharda başlayacaktı ve o da okullar başlayana kadar geçinebilmek için garson olarak çalışıyordu. Ariel neredeyse nefes almadan, bıkkınlık verene kadar Carol'dan, Athens'te çalıştığı maç seyredilen bardan, sevimli ve iri göğüslü olduğu için bolca bahşiş aldı- /¦imlan bahsedip durdu.
"Ayrıca erkeklerin büyük göğüslü kadınla- ı.ı olaıı merakını bilirsin. Özellikle de üniversiteli gençlerin," dedi /•özlerini devirerek.
Ariel cilveli cilveli birkaç dakika bu şekilde konuşmâya devam eni. Creighton neredeyse onu boğacaktı. Sonunda, "Her akşam sarhoşlarla dolu yollarda gidip gelmektense barda çatışan kızlardan bi- ıınıı evinde kalıyor. Kız dil eğitimi almak için bu yaz, İspanya'ya fil iniş. yani Carol kiracının kiracısı olmuş durumda."
Nefes almak için sustuğunda Creighton araya girdi. "Yani tüm Imi)lar, uygunsuz bir durumda yakalanma gibi bir riskimiz olmadı- /•I anlamına mı geliyor?" Parmak uçlarıyla Ariel'in göğüslerini okşadı. Creighton onun etkilenip etkilenmediğini görmek için gözle-

I ı ı ı ı ı ı içine baktı.

Etkinlenmişti. "Hiçbir tehlike yok," diye fısıldarken soluklaII hızlanmıştı.
"Mükemmel." Creighton onu arabaya yaslayarak tekrar öptü. < ici i çekilirken başını ellerinin arasına aldı. "Yarın akşam görüşüI İL/.?"
Ariel onaylamak anlamında başını salladı. Creighton evin adresini aldı. Saat kaçta gelebileceğini sordu. Auel yemek pişirmeyi teklif edince Creighton ne getirebileceğini ¦,oıılu ve Ariel de kendisinin gelmesinin yeterli olduğunu söyledi, "t) zaman anlaştık." Creighton onu tekrar sertçe ve çabucak öptü, •oma onu bırakıp geri çekildi. "Yeğenimin desteğime ihtiyacı oldu- j'.muı bana unutturmadan buradan git."
Ariel, "Yanında olmalısın," dedi. Arabasının kapısını açıp içeII girdi ve motoru çalıştırdıktan sonra camını indirdi. "Yarın akşam görüşürüz."
Creighton, şakacı bir şekilde onun burnunun ucuna dokundu. "Ne kadar sabırsızlandığımı tahmin edemezsin."

22. BOLUM
Derek ona nereye gittiklerini söylememişti. Julie evine doğru gitmedikleri halde nedense nereye gittiklerini umursamıyor gibiydi. Zaten istese bile bu akşam evinde kalamazdı çünkü orası artık bir suç mahalliydi.
"Tutuklayacaklar," dedi. "Yarın. Tutuklama emri çıkarttırabi- lirlerse bu akşam."
"Bluzu bulacaklar. Dolabımda asılı duruyor. Kuru temizlemeden yeni aldım. Plastik torbayı çıkardığımda düğmenin kayıp olduğunu fark ettim."
Derek'e hızlı bir bakış attı. "Uçakta kaybettiğimi düşünmüştüm."
"Bluzunun düğmesinin Pine View Motel'in o pis odasında ne işi vardı Julie?"
"Bilmiyorum."
"Ben senin avukatınım polis değil. Oraya gittiysen bana anlatabilirsin."

"Bunu söylediğine inanamıyorum."
Derek kırmızı ışıkta durup ona doğru döndü. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."
"Bana yalancı diyerek mi?"
ulıe, dikkatli bir şekilde araba kullanan derek'e

baktı. "Beni tutuklamadılar.'

Öldürme Tutkusu
317
Yeşil ışık yanınca arkadaki sürücü kornaya bastı. Derek alçak • . İ r küfrederek hızla kavşaktan geçti. Araları bir anda gerilmişti.
'¦ ..unda, "Düğmenin senin olduğunu düşünürsek o odada bulun- III.r.mı nasıl açıklıyorsun?" diye sordy.
"Creighton. Düğmeyi evimdeyk^n aldı. Billy Duke'la bir bağ- I . inimi olduğunu göstermek için kullanmak üzere kaybolduğunu he- 11 u n fark etmeyeceğim küçük bir şey faldı."
"Belki evine giren kişi Creighton değildi. Belki de baştan beri I I e 11 Billy Duke'tu."
"Hayır. Creighton olduğuncfafTeminim. Bu tam anlamıyla onun ht4/! M /iden daha akıllıyım şakalarından biriydi." Derek'e bakarak, Hım aceleyle oradan çıkarmamış olsaydın dedektiflere bundan lulr.edebilirdim," dedi. "Sana inanmazlardı." "Senin inanmadığın gibi."

Sandra Brown
318
"Mantıklı. Dediğin gibi Creighton'ın işi gibi geliyor."
"Ama?"
"Bunu kanıtlayamazsın Julie." "Kanıtlama işinin polise ait olduğunu sanıyordum." "Öyle. Ama inan bana şüphelerini gidermen işe yarayacaktır. ' m .nıki haliyle yaptığın her şey onlara tuhaf geliyor. Dün temizlik- I . m ı - e v i tepeden tırnağa temizlettin."
"Çünkü Creighton evime girmişti ve düşüncesine bile katlanan ı iyordum..."
"Anlıyorum. Ama onun evine girdiğini kanıtlayamazsın. Özel- I I I İ r de her şey tepeden tırnağa temizlenmişken. Hepsinden önemlisi ifade verirken eve zorla girildiğine dair bir iz görmediğimi söy- I' 11 ırk /.orunda kalırım. Bu ev temizliği Sanford ve Kimball'ın aklım kurcalıyor."
lu lie soran gözlerle ona baktı.

Öldürme Tutkusu
319
"Bu bir söylenti Julie. Dodge bunun polisler arasında konuşulduğunu duymuş. Senin kanıtları yok etmeye çalıştığın düşünülebilir. Şimdi bu konu tekrar gündeme gelirse diye sormak zorundayım, temizlikçine sahip olduğun her şeyi temizletmeni mantıklı bir şekilde nasıl açıklayabilirsin?"
"Creighton eşyalarımı karıştırmıştı. Evin kirlendiğini düşündüm."
"Bunu anlayabiliyorum," dedi. "Benim evim de asla eskisi gibi olmayacak." Derek şimdilik bu konuyu kapatıp ona Creighton'daıı aldığı nottan bahsetti.
"Sanki yaptığı şey yeteri kadar kötü değilmiş gibi bir de seninle dalga geçiyor."
"Çünkü benim onun peşine düşmemi istiyor. Büyük ihtimalle

katliamını gördüğüm anda bunu yapmamı bekliyordu. Yapmadığım için bana bu notu gönderdi. İnan bana yaptığı şey beni çok sinirlendirdi ve görmezden gelmekte güçlük çektim. Onun canına okumak istedim. Ama bunu yapsaydım o kazanırdı. Ben onun hakkından mahkemede geleceğim ve onu sonsuza dek hapse tıktıracağım.
"Notu polise gönderdim," diye devam etti. "Ama delil zincirinde bir sorun var. Haklı olarak bu notu benim yazmış olabileceğimi düşünecekler.

Ayrıca nota birçok kişi dokundu. Bunu açık bir delil olarak kabul etmeyecekler."
"Creighton'ı Maggie'yle ilgili sorguladılar mı?"
"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama prosedür gereği bir düşmanım var mı diye sorduklarında onun ismini verdim."
"Çok inandırıcı bir şekilde yalan söyler. Maggie'ye yaptığı şeyi ona söylediğimde neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davrandı."
"Ne?" Derek başını çevirip ona baktı ama trafikte oldukları için dikkatini tekrar yola verdi. "Bu ne zaman oldu?"
"Galeriyi kapattıktan hemen sonra bana sürpriz bir ziyarette bulundu. Büyük ihtimalle Kate gidene kadar bekledi, sonra da arka kapıdan içeri girdi."
Kapı kilitli değil miydi?" Kate, ben
orada olduğum için

i .i Ik i de Creighton'ın anahtarı vardı. Buba hiç şaşırmam. Tek bi idinin İm anda ortaya çıkıp beni korkuttuğu." Derek'e olanları anlattı.
(liderken UPS kolisini gösterince) içinde bulabileceklerimin korkup uzun süre kutuyu açamadım. Evde o kadar tedirgin ol- nun nedeni de bu. Dedektiflere anlattıklarım doğruydu. Sarsılmış v e korkmuştum. Korkunun beni ele geçirmesine izin verdiğimi ve aptalca davrandığımı düşündüm. Bu yüzden alarm çalmayın- ¦ .i evden çıkmadım, polisi de aramadım." Alçak sesle, "İçgüdülerimi dinlemeliydim," diye ekledi.
Billy Duke'un son anlarını hatırlayınca ürperdi. Ayrıntılar halı /.ısında hâlâ canlıydı. Billy Duke'un görüntüsü, kokusu. Elindeki in..ağın onun karnına saplanışı. Bluzunu tenine yapıştıran kanın sı- • aklığı ve ıslaklığı. Billy konuşmaya çalışırken çıkardığı korkunç İm ılıdı sesler.
Gözleri yaşlarla dolarken önünde akaıı trafik bulanıklaşmaya haşladı.
"Umarım, onu başka bir şeyin öldürdüğünü ortaya çıkarır- l.'u Onu öldüren şeyin bıçak olmadığını. Yoksa bununla nasıl yaşa-
:en kapıyı kilitlememiştir.

Derek konsolun üzerinden uzanıp, onun elini tuttu. "Hayatın

tehlikedeydi Julie." "Belki de değildi."
"Sen onu bıçaklamadın. O yanlışlıkla bıçağın üzerine düştü." "Yemin ederim o düştü. Ama yine de..." "Bunu düşünmemeye çalış. Neredeyse geldik." "Nereye?"
Birkaç dakika sonra Coulter House'a vardılar. Derek park edip < > ı ı a doğru döndü. "İkimizin evi de kirlendi. Senin için de uygun
"Her yer uygun."
"Ama 'her yer' bize buradaki servisi sunmaz."
Derek arabadan inip Julie'nin kapısını açtı. Kapı görevlisi Derek'i ismiyle karşıladı. "Boş yeriniz var mı?"
"Sizin için her zaman yerimiz vardır Bay Mitchell."

Birkaç dakika sonra bir komi eski moda pirinç bir anahtarla üst kattaki süitin kapısını açmış onları içeri buyur ediyordu. Oturma odası çift kanatlı camlı bir kapıyla yatak odasından ayrılmıştı. Kapının cam levhaları şeffaf bir kumaşla kapatılmıştı. Komi, şimdilik bir şeye ihtiyaçları olmadığını öğrenince yanlarından ayrıldı.
Derek abajuru yakarken, "Perdelik kumaşlarıyla övünürler," diye belirtti.
Julie gülümsedi. "Belli. Ama çok güzeller. Bu arada perdelik kumaşın ne olduğunu bilmen beni çok etkiledi."
"Annem arkadaşları için amatör dekoratörlük yapar."
"Bunu dinlemek isterim."
"Önce yemek."
"Ben yiyemem Derek."

"Yiyeceksin."
Derek, mısırlı yengeç türlüsü, yeşil salata ve ekmek sipariş etti. Julie de yemek yiyebileceğini fark etti. Derek ayrıca onun için bir şişe beyaz şarap sipariş etmiş, kendisi de mini bardan viski almıştı. Yemekleri bitince oda servisi gelip masayı kaldırdı.
Julie elinde şarap kadehiyle kanepenin köşesine oturup ayakkabılarını çıkardı ve bağdaş kurdu. "Neden buradayız?"
"Sana söyledim. İkimizin evine de kan bulaştı. Maggie'nin. Billy Duke'un."
Söylediği şey teknik açıdan doğruydu ama Julie bundan daha fazlası olduğunu düşündü. Julie ona bakmayı sürdürünce Derek mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Buradayız, çünkü seni bulmalarını istemiyorum. En azından şimdilik."
I)edektiflerin mi? Sence beni tutuklayacaklar mı?"

"İtilmiyorum. Evini arayacaklarına eminim. Orası bir suç malı ıllı ama işleri kılıfına uydurup bir arama emri çıkarttırırlar ve - ' m allım üstüne getirirler."
/.alen hayatım da altüst oldu."
I)çıek buna bir karşılık vermedi.
Iıılie, "Bir şey bulacaklar diye mi korkuyorsun?" diye sordu. 1 ;.vet korkuyorum. Bana yalan söylediğini düşündüğüm için iii ni (rcighton hakkında haklı olduğunu düşündüğüm için. Eğer o lıın ıcy i alıp Billy Duke'un odasına bırakarak başının belaya gire- ¦ ' i-mı düşünecek kadar akıllıysa, sen ve Duke'u birlikte çalışıyorum.. pbi göstermek için başka neler yaptığını Tanrı bilir."
Iıılie şarabına bakarak parmak ucuyla kadehin kenarını çevir- : 11 Koıkuyorum." Biliyorum."
"Bu akşamüstü galeride bana zarar vereceğini düşündüm. Fiil el olarak. Korktuğumu ona belli ettim. Belli etmek istemedim. M' Ilı el memeye çalıştım ama..."

"Ama sen de insansın."
Iıılie belli belirsiz gülümseyince Derek de ona gülümsedi < >yle görünüyor." Şarabından bir yudum aldıktan sonra kade- hi .i lıpanın üzerine bıraktı ve ellerini kucağında kavuşturup derin, H nıdıı ıcı bir nefes aldı. "Konuş benimle Derek. Bana herhangi bir •r y le H bahset. Bana annenin ev dekorasyonlarını anlat."
I içrek güldü. "Hobi olarak yapıyor ama bu konuda çok yete- I" i b Aıkadaşları duvarları ne renge boyayacakları konusunda fik- ! hu iilmaya gelirler ve sonunda tüm evi annem yapar."
I »erek yarım saat boyunca ailesinden bahsetti. Konuşurken on- I n i m kadar düşkün olduğu anlaşılıyordu. Mali müşavir olan ağa- I " , i eşi ve iki genç kızıyla birlikte Augusta'da yaşıyordu. "Biiyü- ğü sonbaharda üniversiteye başlıyor. Buna inanamıyorum. Örgülü saçlarıyla bana gelip sıska dizlerini öptürdüğü günler sanki daha dün gibi."
Kız kardeşi, Houstan'lı bir anestezi uzmanıyla evlenince hemşirelik mesleğini bırakmıştı. "İyi bir adamdır ama o kadar sıkıcıdır ki, insanı uyutur. Üç erkek çocukları var. Dörtle dokuz yaşları arasında. Onlarla Louvre Müzesi'ni gezmek gerçek bir maceraydı."

Julie güldü. "Bundan eminim."
"Bir şeye zarar vermelerinden ve uluslararası bir hadiseye neden olmalarından korktum. 'Amerikalı Baş Belaları Louvre'u Yakıp Yıktı.' 'Amerikalı Çocuk Suçlular Paha Biçilmez Antikaları Kırdı.'"
Gülmek çok iyi gelmişti.
"Aslında harika çocuklardır." Antika bir koltukta oturuyordu, ayaklarını da tabureye koymuştu. Ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmiş ve gömleğinin kollarını yukarı kıvırmıştı. Ellerini ensesinde kavuşturdu.

"Neden hep ben konuşuyorum? Bana biraz kendinden bahset."
"Dodge sayesinde benim hakkımdaki her şeyi biliyorsun."
İçtenlikle, "Bunun için üzgünüm," dedi. "O sırada müvekkillerim olan Wheeler'lann çıkarları doğrultusunda hareket ediyordum. Seni araştırmak işimin bir parçasıydı."
"Aslında her şeyi biliyor olman çok rahatlatıcı."

"Öyle mi? Hayatındaki birtakım gerçekleri biliyorum ama bunlar dışında pek fazla bir şey bilmiyorum."
"Doğru değil. Sanata olan düşkünlüğümü biliyorsun."
"O şişko adama karşı bir şeyler hissetmiyorsun öyle değil mi?"
Julie güldü. "Hayır ama müşterilerim için açık fikirli olmalıyım. Sattığım bazı şeyleri evimde istemiyorum."
"Peki ya benim satın aldığım tablo? Onunla birlikte yaşayabilir misin?"
"Onu beğeniyorum. Zevkli birisin."
Teşekkürler."

"Yemek yapmayı sevdiğimi biliyorsun."
"Bu konuda ne kadar iyi olduğunu bilmiyorum."
"Çok iyiyim."
"Bu iddiayı test edebilir miyim?"
"Belki. Bir gün."
Bu sohbet, gelecekleri olmayacağını göstermiyordu. Ama bir i11 let ek de vaat etmiyordu. Her ikisi de bunu fark edince tuhaf bir • •v.i/lik oldu.
Sonunda Derek, "Ailen. Onlarla ilişkin iyi miydi?" dedi.

"Bazı anlaşmazlıklarımız vardı. Bilindik şeyler. Ama genel i ıl.ıı ak, mutlu bir aileydik. Babam anneme sadık bir eşti. Annem de l>a!>amı çok severdi. Ve ikisi de beni çok severdi."
"Bu senineden şaşırtıyor?"
"Şaşırtmıyor. Onlara minnettarım."
"Neden minnettarsın?"
Biraz düşündükten sonra, "Annem beni doğurduğunda çok rı uçıiiiş. İlgilenmesi gereken bir eş ve bir çocuk varken eğitimini ianıaitılayıp kariyerine başlamak eminim onun için çok zor olmuşun Babam talepleri olan bir eş değildi. Hem de hiç. Ben de zor bir ',>>t ıık değildim. Ama... ama onun seçeneklerini değerlendirmeye İm,. fırsatı olmadı. Hiç seyahat etmedi ya da okul idaresinden daha i "k sevebileceği bir iş aramayı hiç denemedi. Çok genç yaşta elindi k iyle yetinmek zorunda kaldı. Her

zaman onun yaptığı seçimden pişman olup olmadığını merak etmişimdir."
"Sana ya da babana karşı bir içerleme hissettin mi?"

"Hiç. Her ikimize de sevgiyle davranırdı." Omzunu silkti.
I l.ıyret ettiğim şey bu. Ya da minnettar olduğum."
Derek koltuktaki oturuş şeklini değiştirdi, sonra tanığına bü- \ nk, betimleyici Soruyu sormadan önce yaptığı gibi bir süre onun i•'VliTİnin içine baleti. "Ailen sen ve Paul Wheeler hakkında ne dü-
II iniyordu?"
"Babam, annemden neredeyse on yaş büyüktü. Ben Paul'le tanışmadan birkaç yıl önce ölmüştü. Fransa'da yaşadığım o sıkıntılı günler yüzünden annem bana kanser olduğunu çok geç söyledi. Paul'le birlikte olduğumu biliyordu ama bizi birlikte hiç görmedi.
Hastalığının ileriki aşamalarda olduğunu öğrendiğimde Paul eve dönmem için bana uçak bileti aldı. Ama onunla vedalaşmak için çok geç kalmıştım. Neyse ki, Paul de benimle birlikte gelmişti. Annemin ölümü beni çok sarsmıştı ve yanında olamadığım için çok üzgündüm. Paul yanımda olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Bana çok yardımcı olmuştu."
"Onun hakkında duyduklarım kadarıyla mutlaka olmuştur."
Bir süre sessizlik oldu. Julie konuyu değiştirmek için, "Gazetede şu meşhur davanla ilgili çıkan haberi okudum," dedi.

"Hangisi?"
"Jason Connor."
Derek içini çekti. "Zor dava."
"Yaptığı şeyi nasıl savunabilirsin? Soğukkanlılıkla ailesini öldürmüş."
"Onları öldürmekle suçlanıyor."
"Gazete onları parçalara ayırdığını yazıyordu."
Derek kuru bir sesle, "Bir 'öfke cinayeti.' Gazetenin haberini ben de okudum," dedi. "Umarım, jüri adayları okumamıştır."
"Onu kronik bir baş belası olarak tarif etmişler."

"Doğru. Ama okul kırmak, esrar içmek, ufak tefek hırsızlıklar ve birkaç sokak kavgası böyle bir cinayetten çok uzak şeyler. Ayrıca öfkesi burnunda, insan ırkından nefret eden kaba, ukala bir çocuk. Beni ve çabalarımı takdir etmediğini çok açık bir şekilde belli etti."
"Ondan ücret almayacağın doğru mu?"
"Evet."
"Neden?"
"Çünkü bu kaba ve ukala çocuk, işini yapıyormuş gibi görünen ¦

iM.ı .ıslında savcılıkla aynı fikirde olan bir devlet avukatının ona .ir kıyacağı savunmadan daha fazlasını hak ediyor. Ve hayatı bo- \ H ıu ,ı fazla bir şeye sahip olamamış bu çocuk, eğer ben onun hayan ı n kıı i taramazsam idam edilecek." Julie bir şey söyleyeceği sırada I 'i ırk onu durdurdu. "Julie?"
"Ne var?"

"Kğer Connor davası hakkında konuşmaya devam edersek kavisi edeceğiz."
Iıılie onun haklı olduğunu fark etti. "Sanırım, benim davam lı.ıl.kında konuşmalıyız. Ne de olsa kendini benim avukatım ola- I .ıl layin ettin."
"Ikına bir avukata ihtiyacın varmış gibi geldi."
"Bunun için teşekkür ederim." Tek kaşını havaya kaldırıp, "Be- ı ı ı ı ı ı için ücretinden vazgeçmeyeceksin sanırım," dedi.
I)eıek gülümsedi. "Senden iki katını alacağım."
<)nemsememeye çalışsalar da ortak sorunları kötü bir koku r ı l H o ı l a y a sinmişti. "Evime geldiğinde Kimball, Graham'a, onları B i l l y Duke'un kaldığı motelden oraya kadar takip ettiğini söyledi."
"Doğru."

"( )rada ne işin vardı?"
"Dodge onun nerede kaldığını bulmuştu. Beni aradı. Ben de ' ı . ı ı ı l o r d 'u aradım. O ve Kimball, olay yerine geldiklerinde bizi ora- I l a r o ı dükleri için hiç memnun olmadılar. Daha da çok canlarını sı- I m ş e y , Duke'un orada olmamasıydı. Ne bir çöp ne de ondan bir iz \ . ı ı d ı "
"Ne de Creighton'dan."
I)eı ek başını iki yana salladı. "Onlara DVD oynatıcısını kont- Io| cınıelerini söyledim. Boştu."
"(Ycighton'la Billy Duke arasında bir bağlantı yok."
"Varmış gibi görünmüyor."
"Ama polis, Billy Duke'la benim aramda bir bağlantı kurabiliyor."

"Bu konuda konuşmak istemediğini söyledin." Derek ayaklarını tabureden indirip ayağa kalktı. "Neden biraz uyumaya çalışmıyorsun?" Başıyla yatak odasını gösterdi. "Ben kanepede yatarım."
"Banyoyu kullanmak istiyor musun?"
"Teşekkürler."
Derek çift kanatlı kapının arkasında kayboldu.
Julie vakit geçirmek için pencereye doğru gidip ahşap kepenklerden birini açtı. Hava açıktı. Dolunay vardı. Aşağıdaki cadde sessizdi ve görebildiği kadarıyla onları izleyen kimse yoktu.

Derek yatak odasından çıktı. "Banyoyu kullanabilirsin."
Julie kepenkleri kapatıp ona doğru döndü. "Creighton'ın fırtınanın olduğu gece bizi buraya kadar takip etmesini düşünüyordum. Şimdi de dışarıda bir yerde olabilir. Onun beni, bizi izlediğini düşünmek beni son

derece rahatsız ediyor. O bir baş belası olmaktan öteye geçti Derek. İğrençliklerinin yerini kötülük almaya başladı."
"Sana daha önce bugün galeride yaptığı gibi el kaldırmış mıydı?"
"Bu şekilde değil. Christy's'te kolumu sıkıp beni duvara yapıştırmıştı. Bugün farklıydı. İtip kakmaktan fazlası vardı, bugünkü bir saldırıydı."
"Onunla Athens'te karşılaştığımda alaycı ve iğneleyiciydi. Birkaç tehdit savurup büyük laflar etti ama Maggie'nin kafasını kesmesi büyük bir olaydı. Dodge'tan çocuk suçu kaydı varsa ortaya çıkarmasını istedim. Bana elinden geleni yapacağını söyledi ama pek umutlu değildi."
Julie, Creighton hakkında bildiklerini bir bir gözden geçirmişti. "Seri katiller öldürdükçe içlerindeki öldürme isteği artar ve daha sık öldürmeye başlarlarmış."

I »erek başını salladı.
.Sanford ve Kimball'a, Creighton'ın galeriye geldiğinden bah- • i
i n e l i iniyiz? Onlara neler söylediğini ve nasıl davrandığını anlatın ı l ı
m ı y ı z ? "
Maggie'nin başına gelenleri biliyorlar. Başsağlığı dilediler una (îcighton'ın bu işle bir ilgisi olabileceğinden bahsetmediler." i n i n i t i n çenesini tutup başını geriye doğru itti, sonra da sağa sola vi - nip boynuna baktı. "Morarma yok."
Boynumu moraracak kadar sıkmadı. Vücuduyla beni duvara 111 ıınyoıdu."
Uıı olayı bildirirsek ve polisler onu sorgularsa orada olduğunu H o al cdeı ama tatsız bir şey olduğunu inkâr eder. Çıkmaz sokak." "Ama sen bana inanıyorsun öyle değil mi?" I »erek gülümsedi. "Müvekkillerim bana bu soruyu sordukla-
.... la kenara para koysaydım zengin olurdum." Elini aşağı indirdi.

U n a / , uyumaya çalış."
lu lie yatak odasına girip çift kanatlı kapıyı kapatırken Derek'in "iır ıına doğrudan bir cevap vermekten kaçındığını fark etti. Bu
..... h yeteneğiydi.
Neyse ki aynı yeteneğe o da sahipti.

I »erek sırtüstü yatıp gözlerini tavana dikerek uyumaya çalış-
II a da başarılı olamadı. Kanepe onun için çok kısaydı ama uyul
m a m a s ı n ı n asıl sebebi içinde bulunduğu şartlar değil, bu şartları
•ulu ylc paylaşıyor olmasıydı.
S o n yirmi dakikadır yatak odasından ses gelmiyordu, ama De- I' i
onun da uyumadığını hissedebiliyordu. Camlı kapının ardında i" im ışık
ne de bir hareket görüyordu ama bir şekilde onun da uyu-
III "lirim ve en az kendisi kadar huzursuz olduğunu biliyordu.
f: 21

Öldürme Tutkusu
\lçak sesle küfrederek ince battaniyeyi üzerinden attı, arl ı n d a n
doğrulup ayağa kalktı. Sandalyenin üzerindeki gömleğine
321

Öldürme Tutkusu
323
UZANDI, SONRA GİYMEKTEN VAZGEÇİP YERİNE BIRAKTI. YALINAYAK
KAPIYA DOĞRU YÜRÜYÜP AÇTI. KAPI AÇILIRKEN HİÇ SES ÇIKARMADI
AMA NÖBET TUTUYORMUŞ GİBİ PENCERENİN ÖNÜNDE AYAKTA DURAN
JULIE HEMEN ONA DOĞRU DÖNDÜ. ÜZERİNDE OTEL MÜŞTERİLERİ İÇİN
BIRAKILAN BEYAZ BİR BORNOZ VARDI. KULAKMEMELERİNDEN AYAK
BİLEKLERİNE KADAR KAPALIYDI.
Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca birbirlerine bakarak
odanın karşılıklı uçlarında durdular. Derek sonradan ona doğru
yürüdüğünü hatırlamayacaktı. Sadece ona, "Sana dokunmama izin verir
misin?" diye sorduğunda endişe içinde vereceği cevabı bekleyişini
hatırlayacaktı.
Julie derin bir nefes alıp başını iki yana salladı.
Derek onun her an kendini çekmesini bekleyerek yavaşça bornozunun
kuşağını açıp ellerini içeri soktu. Parmak uçlarıyla göbeğine
dokununca Julie ürperdi. "Korkuyor musun Julie?"
"Çok."
"Neden korkuyorsun?"

Sandra Brown
324
Julie gözlerini kapattı, sonra açıp, "En çok bundan," diye cevap
verdi.
Ama Derek bornozunu omuzlarından aşağı kaydırırken karşı
koymadı, kendini geri çekmedi. Bornoz kollarından kayarak halının
üzerine düştü. Üstünde uçakta giydiği türden dantelli bir sutyen vardı.
Göğüsleri sutyenden dışarı taşmıştı. Parmağım göğsünün üzerinde
gezdirdikten sonra yüzünü ellerinin arasına alarak, "Bana her konuda
yalan söyle ama bu konuda söyleme," dedi.
"Sana hiçbir konuda yalan söylemiyorum. Ve söylemem de."
Dudakları ve sesi titriyordu. Geçen seferkinin aksine bu sefer yavaş

başladılar. Fransa'dan döndüğünden beri, Julie'nin onun öpücüğüne ne kadar ihtiraslı bir şekilde karşılık verdiğini uygunsuz zamanlarda hatırlayarak altüst olmuştu.
Ama hafızası ne kadar iyi olursa olsun gerçeklerle boy ölçüşemezdi. kollarıyla onu sardı ve sutyenin kopçalarını açtı. Julie'nin teni i. İMİM' değince zevkle inledi. Adeta kendini kaybetti.

Il/ıiıı uzun öpüştüler. Julie oradan uzaklaştığında Derek so- . h ..... uslu bile. Birlikte yatağa uzandılar.
Kurada mı uyuyacaksın?"
I >01 ok, "Burada ölebilirim," diye mırıldandı. "Mutlu bir şekilde."
Iıılie tebessüm edip onun saçlarını okşadı. "Giyim tarzın çok İn i amia gidiyor."
"Anlamadım!"
"kıyafetlerini çok beğeniyorum. Sen tanıdığım en iyi giyinen i i kek lei den birisin."
"I lai'ika bir seks yaptık ve senin aklına gelen tek şey bu mu? i í i wilrrini?"

Iıılie tekrar gülümsedi. "Ayrıca onlar olmadan da çok hoşuma i ' ı d ı y o ı sun."
"Oyle mi?"
"f'vet."
I)erek bir süre sessizce bekledikten sonra, "Sanırım ben çıplak u l n ı a n ı tercih ederim," dedi. Başını kaldırıp üzerinde yattığı bölge- \ i m ı eledi. "Evet kesinlikle. Çıplak."
I)erek onun göbeğini öptü. Kirli sakallı çenesiyle göbeğini ok- a y ı u ı a Julie karnını içeri çekti. Derek, "Özür dilerim," diye mırıld a n d ı .
"Dileme. Kaşıntı hissi hoşuma gider."
"Şeyde bile mi?..."

lulie'nin yüzü kızardı. "Özellikle orada..."
"I lassas bölgelerde rahatsız edici olabileceğini düşünmüştüm."
"Senin yaptığın şekilde değil,"
I)erek onunki gibi boğuk bir sesle, "Öğrendiğim iyi oldu," dedi.
Sonra göğüslerini öpmeye başladı. Tüm vücudu istekle kabar- dı
"Derek?"
"Hm?"
"Derek?"
"Dikkatimi dağıtma. Bunu bir hafta yapabilirim."

"Ama ben bir hafta bekleyemem."
Derek başını kaldırıp onun yüzüne bakınca neye ihtiyacı olduğunu anladı ve hemen yerine getirdi. Üzerine çıkıp onu yavaşça öpmeye başladı. Sonunda başını geri çekip Julie'nin yanaklarından süzülen gözyaşlarını görünce çok şaşırdı. "Tanrım Julie. Canını mı yaktım?"
"Hayır. Hayır." Derek geri çekilmek isteyince, onu kavradı.
"O zaman sorun nedir?"
"Ben..."
"Wheeler mı?" Derek'in sesinde şüphe ve korku vardı. "Onun yüzünden mi ağlıyorsun?"
Julie, "Hayır," diye fısıldadı. "Senin yüzünden ağlıyorum."

"Benim yüzümden mi?"
"Bunun başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Ben..." Susup ağzının kenarındaki gözyaşını yaladı.
"Ne? Sen ne?"
"Ben bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim." Ellerini onun sırtında ve omuzlarında gezdirdi. Saçlarına, kaşlarına dokundu ve sonunda parmaklarını onun dudaklarının üzerine koyarak güçlükle duyulan bir sesle, "Ben seni hesaba katmamıştım," dedi.
Julie uyandığında banyonun kapısı kapalıydı ve içeriden gelen su sesini duyabiliyordu. Gerinip esnedi. Gün boyu geçen gece olanları ve her bir kıymetli anım iyice düşünüp tembellik yapabilmeyi hayal etti. Doyduğunu düşünmüştü ama Derek'in ellerini, dudaklarını hatırlayınca vücudu yenilenen bir arzuyla ürperdi. Onu tekrar istemek kendini iyi ve canlı hissetmesine neden oldu.
Ve son derece üzgün.

I Vick bir buhar bulutuyla birlikte banyodan çıktı. Çıplaktı ve i"i kunıida son derece rahat görünüyordu. Ama Julie aniden utanıp
I i Midi Göğüslerini kapatmak için çarşafı çekti ve onun bu gerek- I uiimgaçlığj Derek'in gülümsemesine neden oldu.
"Çok geç. Çoktan gördüm."
Sı il bu lafı ve bunu söyleyiş tarzı bile, Julie'nin göbeğinin alımda İm karıncalanmaya neden oldu. "Günaydın. Ne zamandır uyanıl M H?"
" Yaklaşık on saniyedir."
I »erek uyarılmış bir halde yatağa doğru yürüdü. Yatağın kena-
II na ni urup örtüyü açtı. "Buna zamanımız var mı?"
"Çabuk olmak zorundayız."
"Hu pek zor olmayacak."
I)eıek ikinci duştan sonra banyodan çıktığında üzerinde boxer

1 .... i vardı. Julie örtüyü üzerine çekip, "Haber var mı?" diye sordu.
I laber sensin."
Iıılie televizyonun bulunduğu oturma odasına baktı. Kakışlarını tekrar Derek'e çevirdi. "Ben senden bir saat önce uyandım. Haber bültenini yakaladım." Derek yatağın yanına gidip
¦ ai l doğru eğildi ve yüzünü ellerinin arasına alarak, "Tüm yerel ka-
I i l I la i m haber ekipleri senin evinin önünden Paul Wheeler'm kani
/anlısının dün akşamüstü esrarengiz bir şekilde öldüğünü bildi-
II \ "i I >oug işe gitmek üzere evden çıkarken muhabirlerin hücumuna ıır i adı."
Iıılie çaresizlik içinde inledi.
"Onlara, ağabeyinin yakın arkadaşı olan senin, katili tanıyor
¦ 'lalhleccğini öğrendiğinde çok şaşırdığını söyledi."
Hu bir kâbus."

"İşler daha da kötüleşebilir Julie."
"Bu yüzden kendimi kötü hissediyorum."
Derek ellerini onun yüzünden çekerken, "Bir şeyin bitmesini dilemek sona ermesini sağlamıyor. Korkarım, bugün zor geçecek. Kalksan iyi olur," dedi.
"Yanımda sadece buraya gelirken giydiğim giysiler var." Kıyafetlerine bakındı.
"Otel servisinden onları ütüye göndermelerini istedim." Julie'yi öpüp kapıya doğru yürüdü. "Kahvaltı için bir şeyler isteyeceğim."
Julie kahvaltı yapacak halde değildi ama itiraz etmeden yataktan kalkıp banyoya girdi. Duş alıp saçını saç kurutma makinesiyle kuruttu. Çantasının içindekiler dışında fazladan makyaj malzemesi yoktu. Burnuna pudra, yanaklarına allık, dudaklarına da parlatıcı sürdü. Bu onu idare ederdi.

Temiz kıyafetleri henüz gelmediği için geçen gece giydiği bor- nuzu üzerine geçirip, oturma odasına Derek'in yanma gitti. Oda servisi siparişi çoktan getirmişti. Derek gümüş tabaklardan birinin üzerindeki kapağı kaldırdı. "Peynirli pufböreği kilo almaya değer."
"Derek yiyemem."
"Dün gece de böyle söylemiştin."
Derek onun için bir sandalye çekti. Onun için de kahve doldurdu. Ve haklıydı, Julie'nin rahatsız midesi bile birkaç lokma pufbö- reğine karşı koyamadı. Julie ikinci kahvesinden bir yudum alırken, "Planın nedir?" diye sordu.

"Bekle ve neler olacağını gör. Neyle karşı karşıya olduğunu tam anlamıyla anlamadan ortalarda olmanı istemiyorum."
Julie kapıya doğru baktı. "Personel beni eleverir mi?"
Derek başını iki yana salladı. "Buraya getirdiğim insanlar hakkında soru sormazlar ve ben de onlara bir şey söylemem. Ketum- luklarıyla

övünürler. Ayrıca yıllar içinde onlara ufak bir servet kazandırdım. Bana borçlular."
Iıılie çatalının ucuyla pufböreğini didikledi. "Geceyi bayan 11111 s ek killerinle geçirmene alışkınlar mı?"
I)erek fincanını tabağının üzerine koyup Julie'nin onun gözle- I linbakmasını bekledi. "Bu daha önce hiç olmadı."
Iıılie bu cevabın hoşuna gittiğini gizlemek için bir yudum kah- I ıı ii.
Derek masanın üzerinden onun diğer eline uzandı. Eline ba-
I h ,ık, parmaklarını okşadı ve, "Acaba sen Fransa'ya gitmeden önce i uıışsaydık ne olurdu? Paul Wheeler'la tanışmadan önce," dedi.
"Birbirimizi görür görmez nefret ederdik." I >eıek yumuşak bir sesle, "Bundan şüpheliyim," dedi. Iıılie, "Ben de," diye fısıldadı.
"Birbirimize âşık olup evlenebilir ve çocuk sahibi olabilirdik."
Iıılie'nin boğazı düğümlenmişti, konuşamıyordu. Derek masanın üzerinden uzanıp onun yanağına dokundu. Ilımlar hâlâ olabilir Julie. Her şey bittiğinde birlikte bir hayatımı/ olabilir."

(.'alan telefon o büyülü anı bozdu. Önce telefona, sonra endişe-
II rh/ lorie birbirlerine baktılar. Derek ayağa kalkıp telefonu açtı. Bir un dinledikten sonra gözlerini Julie'den ayırmadan kısaca, "Tamam," dedi ve telefonu kapattı. "Arayan Dodge'tu. Aşağıdaymış. i ni a i i geliyor."

23. BOLUM

ODGE KAPİYİ TİKLATTİ. DEREK AÇTİ. DEDEKTİF YAvaş
yavaş içeri girdi ve Julie'yi görünce başını salladı.
"Anlamıştım."
Derek, "Julie Rutledge, Dodge Hanley," diyerek onları tanıştırdı.
Dodge tanıştırmaya bir karşılık vermeden, "Ukala resepsiyon görevlisi senin büyük ihtimalle bu sabah rahatsız edilmekten hiç hoşlanmayacağını söyledi. Geceyi yalnız geçirmediğini ima etti. Ama bu kadar aptal olabileceğini düşünmemiştim."
"Kahve ister misin?"
D

Yaşlı adam Derek'in boxer donuna baktıktan sonra bakışlarını üzerinde bornozla oturan Julie'ye çevirdi.
Derek, "Yanımızda yedek giysilerimiz yoktu," diye açıklama yaptı. "Şu anda temizleniyorlar."
Dodge, "Anladım," diye homurdandı.
Derek kollarını çıplak göğsünde kavuşturduğunda ne kadar tuhaf göründüğünü fark etti. "Buraya iftira ve laf sokmaya mı geldin yoksa bize neler olduğunu anlatacak mısın?"
Dedektif, "İyi haberler getirmedim," diye mırıldandı. Masaya doğru gidip Julie'nin tabağına baktı. "Onu bitirecek misin?"
"Buyrun."
I >odge kalmış pufböreğini tabaktan alıp düriim gibi yedi. Bö- I' İM İM H ince parmaklarına akan peynir ve çilek sosunu yaladı. "Bu ılı,ılı

kahvaltı etmeye fırsatım olmadı. Telefonlara cevap vermekle meşguldüm."
I »erek, "Kimin telefonlarına?"
"I Hin akşam rüşvet verdiğim insanların telefonlarına. Bu dava ii, m yaptığım harcamalar kıçına girecek ve bunun için üzgün oldu- ; H söyleyemem." Derek'in fincanına kahve doldurup höpürdete-
I ' I Ii, 11
"Neler öğrendin?"
"<)nun evini aramışlar, çatı arasından bodruma kadar."
Deıek, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Düğmesi eksik bir bluz i'ıılın ıış lar. Bulacaklarını biliyorduk. Bu, Duke'un motel odasında im lima n düğmenin Julie'nin bluzuna ait olduğunu kanıtlamaz. Eşi i» 11 /eı i olmayan bir şey değil."

Dodge, "Mahkemede değiliz ve ben de jüri üyesi değilim," .t dı "Mermilerini sakla avukat bey." Julie'ye bakarak, "Onlara ih- ie, .H in olacak," diye de ekledi.
"Başka ne var?"
I >odgc, masaya Julie'nin karşısına oturdu ve ona hitap ederek, i atağınızın altında bir tabanca bulmuşlar," dedi.
"< >nu bana kendimi korumam için Paul vermişti."
".Şansınıza, kalibresi onu öldüren tabancanınkiyle aynı değil."
I)eı ck, "Eğer parmak izi araştırması yaparlarsa üzerinde be- ..... parmak izlerim bulunacak," dedi.
I (odge'un rengi bembeyaz oldu ve patronuna bakarak, "Hari- la dedi.

340
"Sana bundan bahsetmiştim. Julie'nin evine girdiğimde elekt- I d lei yoktu, onun elinde silah vardı..."
l amam, tamam." Dodge, tekrar Julie'ye döndü. "Silahı unumu Bu, iyi haberdi. Arkadaşınız Wheeler çok pahalı bir saat kul- I 1111 s oí muş."
"Patek Philippe takardı. Soyguncu almıştı."
"Hı-hı. Bu yüzden saat ve o gün çalınan diğer eşyalar senin evinde ortaya çıkınca Sanford ve Kimball'ın ne kadar şaşırdıklarını tahmin edebilirsiniz."
Derek, Julie'nin yüzündeki kanın çekildiğini fark etti. "Bu imkânsız."
"Korkarım değil Bayan Rutledge. Hepsi daha önce kurbanlar tarafından tarif edilen siyah kadife kesenin içindeymiş. Dolabınız- daki bir ayakkabı kutusunda bulunmuş siyah saten bir çift ayakkabının üzerinde duruyormuş. Bu arada Dedektif Kimball çok güzel ayakkabılarınız olduğunu söyledi."

341
Julie gözlerini boşluğa dikmişti. Derek, onun, kesenin bulunduğunu söylediğinden beri Dodge'un diğer söylediklerini duyduğunu sanmıyordu. Derek, onu kendine getirene kadar iki kere ismini söylemek zorunda kaldı. Şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerle Derek'e baktı.
"Onu oraya o koymuş olmalı. Billy Duke. Yatak odamdan çıkıyordu. Demek ki, yatak odamda yaptığı şey buydu. Mücevherleri saklayıp bulunmaları için benim evime bıraktı."
Julie çaresizlik içinde Derek ve Dodge'a baktı. Derek kendi bakışlarından ne okunduğunu bilmiyordu ama Dodge'unkiler kesinlikle şüpheciydi.
Julie sandalyesinden kalktı. Köşeye çıkıştığı halde meydan okuyan bir hayvan gibiydi. "Eğer o soygunu ve cinayeti ben tezgâhlamış olsaydım sizce mücevherleri saklamak gibi bir aptallık yapar mıydım? Hem de bir ayakkabı kutusunda?"
Dodge hiçbir şey söylemedi. Derek ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Tabii ki yapmazdın."
"Ama kazıklanmış bir ortak onların sizin evinizde bulunmasını isteyebilirdi."

342
Julie küçük yumruklarını masanın kenarına indirip Dodge'a doğru eğildi. "Benim bir ortağım yok. O adamı ilk defa yatak odamdan çıkarken gördüm."
"Ve kendisini büyük bir tesadüf eseri bağırsakları seviyesinde I uttuğunuz kasap bıçağının üzerine attı."
Derek sertçe, "Yeter Dodge," dedi. "Bize başka neler anlatacaksın?"
Dodge bakışlarını Julie'den ayırıp Derek'e döndü. "O sıçan deliğinden parmak izi alıp tüm veritabanında araştırdılar. Adam hemen teşhis edildi. Adı William Randall Duke."

Kırışmış spor ceketinin göğüs cebinden küçük bir not defteri çıkarıp parlak mavi kapağını çevirdi. "Oğlumuz birkaç kabahat işlemiş ama hapse girmemiş. Üç yıl önce Oregon'da şantajdan yargılanınca ağır suçlara terfi etmiş. Bir kadınla ilişkisi varmış ve sonrası nda kadın onun kendisine şantaj yaptığını ileri sürmüş. Duke hizmetleri için kendisine binlerce dolarlık ödeme yapıldığını iddia etmiş. Bütün kanıtlar ikinci derecedenmiş, temel olarak kadının sözüne karşılık onun sözü. Ve beraat etmiş.
Bir yıl sonra Chicago'da ortaya çıkmış. Takipçi tacizcilik- le suçlanıyormuş. Ama kadının, kocasına, Duke'la olan ilişkisinin şekli

hakkında yalan söylediği ortaya çıkmış." Başını kaldırıp De- lek ve Julie'ye baktı. "Görünüşe bakılırsa yaşlıca bayanlardan hoş- lanıyormuş. Onlar da ondan. Chicago'daki suçlama düşmüş.
Hızlı ilerliyorum. Birkaç ay önce Nebraska'da başka bir şantaj suçundan yargılanmış. Bu kez orta yaşlı bir dulun binlerce dolar değerindeki eşyasını ve parasını çalmakla suçlanıyormuş. Duke'la ka- dın birkaç ay ateşli bir aşk yaşamışlar ama Duke, kadının sinirlerini bozunca, kadın onun hakkında bir sürü şikâyette bulunmuş. Kadın mahkemede ifade vermeden bir gece önce ölmüş. Bölge savcısı bu ifadenin Duke'un ayağını kaydıracağından eminmiş."
"Ölmüş mü?"
"Aynen öyle avukat bey. Bir süpermarketin otoparkında öldürülmüş. Bir kutu süt almak için içeri girmiş. Sonrasında, süt ve kadının cesedi arabanın yanında yerde bulunmuş. Süt soğuk ama ceset hâlâ sıcakmış. Katil kaşla göz arasında kaçmış. Hiç kimse hiçbir şey görmemiş. Sanki bir hayalet tarafından boğulmuş gibiydi. Kadının cesedini bulan çocuk böyle demiş. Süpermaıkette torbaları taşıyan çocuk. Otoparka bırakılan alışveriş arabalarını toplamak için dışarı çıkmış."
"Kadını Duke mu öldürmüş?"

Dodge sırıttı. "Çok sağlam bir tanığı varmış. Kaçma riski olduğu göz önünde bulundurularak kefaletle serbest bırakılma isteği reddedilmiş. Polis teşkilatının misafiri olmuş."
Julie, "Hapse mi girmiş?" diye sordu.
"Hapis... evet, onu içeri tıkmışlar," diye düzeltti. "Başsavcılık elinden geleni yapmış ama kilit tanıkları öldüğü için ellerinde fazla bir şey yokmuş. Jüri yemek molası dahil iki saatten daha kısa bir sürede kararını vermiş. Duke suçsuz bulunmuş. Dul kadının cinayeti hâlâ çözülememiş."
Derek ve Julie bu bilgileri özümsemeye çalışırken hiç konuşmadılar.
Sonra Derek, "Buraya Nebraska'dan mı gelmiş?" diye sordu.
"Atlanta'ya ne zaman geldiğini belirleyemediler, iş kaydı yok. En azından gerçek sosyal güvenlik numarasıyla yok. Nebraska'daki bu olaydan beri, Wheeler'm öldürülmesinden üç gün önce otelin güvenlik

kamerasında görüntülenene kadar ortalıkta yokmuş." Dodge- not defterini kapatıp cebine geri koydu. "William Randall Duke'un hayatı burada bitiyor."
"Burada bir ailesi var mıymış?"

"Hâlâ araştırıyorlar ama varmış gibi görünmüyor. Bekâr bir annenin çocuğu olarak Washington'da doğmuş. Annesi o sekizinci sınıftayken intihar etmiş ve Duke koruyucu ailelerin yanında kalmış. Bilindiği kadarıyla herhangi bir yerde bir aile bağı yok."
"İki ciddi davadan ceza almadan kurtulmuş."
Dodge, "Bu da akla şu soruyu getiriyor, onun kadar usta bir düzenbaz şimdiye kadar yakalanmamayı başarmışken çalıntı malları bırakmak için Bayan Rutledge'ın evine girmek gibi bir aptallığı ne- I len yapsın?" dedi.
Dodge ve Derek, bir cevap bekleyerek Julie'ye baktılar. Ellerini bornozun geniş kollarının içine çekmiş dirseklerini tutuyordu. "Onlarla birlikte yakalanmaktan korkuyordu."
"O zaman onları neden en yakın kanala atmadı? Ayrıca neden lıalâ Atlanta'da takılıyordu? Wheeler'i öldürür öldürmez neden şehirden ayrılmadı?"
Bunlar Julie'nin cevaplarını bilmediği çok mantıklı sorulardı.

Kapı gürültülü bir şekilde vuruldu. Derek kapıyı açtı. Kat gö- ıcvlisi kadın günaydın diyerek, ona giysilerini uzattı. Hepsi düzgün-
I e ütülenmiş, askılara asılmıştı. "Teşekkürler." Kadından askıları aldı ve bahşiş vermek için ellerini alışkanlık gereği ceplerine götürdü. Ama sonra pantolonunun üzerinde olmadığını hatırladı.
"Ben hallederim." Dodge kapıya gidip kat görevlisine beş dolar
v e r d i , sonra kadınla birlikte koridora çıktı.
"Nereye gidiyorsun?"
"Sigara içmeye. Sen de pantolonunu giy Tanrı aşkına. Ve resepa s onu ara. O kontrol manyağı tipe sigaramı içer içmez tekrar yuka-
II çıkacağımı söyle. Aynı saçmalığı tekrar yaşamak istemiyorum." i .01 idorda hantalca ilerliyordu.
Derek kapıyı kapattı. Julie onun elindeki askılardan birini aldı v e i e k kelime etmeden yatak odasına doğru gitti.
"Julie?"

Iıilie dönüp ona baktı. "Yardımcın benim söylediğim hiçbir ¦ \c inanmıyor."
"O kimseye inanmaz."
"Ya sen?" Bir süre Derek "e baktıktan sonra, "Bana hiç sormadın

Derek," dedi.
"Neyi sormadım?"
"PauTün ölümüyle bir ilgim olup olmadığını."
"Ben kimseye sormam."
"Bana sor."
Derek, ona olan inancının test edildiğini fark etti. "Var mı?"

"Yok."
Derek hiçbir şey söylemeyince Julie'nin yüz ifadesi birden değişti, bir saat önce yaşadıklarına inanmak neredeyse imkânsızdı.
Bir önceki akşam mutluluk gözyaşları döken gözler şimdi buz gibi bakıyordu. Ve Derek'in sakalları yüzünden tahriş olmuş dudaklarından alaycılık ve üzüntüsünü gösteren sözler dökülüyordu. "Bahse girerim, yine, müvekkillerim bunu her söylediğinde kenara bir kuruş atsaydım zengin olurdum, diye düşünüyorsun."
Julie'nin giyinmesi her zamankinden daha uzun sürdü, çünkü elleri titriyordu ve bu kadar basit bir işe bile konsantre olamıyordu. Oturma odasına döndüğünde, kahvaltı tepsisinin gitmiş olduğunu gördü ve Dodge da geri dönmüştü. Elinde not defteriyle kanepede oturuyordu.
Derek odada bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyordu ve kepenk- lerini açtığı pencereden ara sıra dışarı bakıyordu. Desenli halının üzerine güneş ışığı vuruyordu. Julie, birçok insan için güzel bir gün, diye düşündü.
O içeri girince Derek dolaşmayı bırakıp hemen konuya girdi.
"Evinden birkaç blok ileride terk edilmiş bir araba bulmuşlar. Arabada içinde giysiler, banyo malzemeleri, dergiler ve kişisel eşyalar bulunan bir

spor çantası varmış. Parmak izi almışlar ve yakında arabanın Duke'a ait olduğu tespit edilir. Arabayı orada bırakıp se- nııı evine kadar yürümüş. Pencerelerden biri levyeyle açılmış. Saııı- ı ım içeri bu şekilde girmiş."
"Alarm neden çalışmamış? Her pencerede bağlantı vardı." "Telefon hattı kesilmiş."
"Bu yüzden ev telefonundan 911'i arayamadım. Hat yoktu." Dodge'a bakarak, "Güvenlik sistemimi radyo sinyaline geçirmeyi düşünüyordum," dedi.
Dodge sert bir tavırla, "Kesinlikle tavsiye ederim," dedi. Jıılie, "Başka ne var?" diye sordu.
Derek, Dodge'a geri kalanını anlatması için işaret etti. "Labo- I al L i v a r d a k i çocuklar motel odasındaki parmak izlerini inceledikle - II gibi, arabadaki parmak izlerini de inceleyecekler."
Julie, "Her ikisinde de benimle ilgili bir delil bulamayacaklar," dedi.

İki adam birbirine baktı. Julie bu anlamlı bakışmayı fark edin- 1 e, bir gece önce Derek'in çok rahat bir şekilde oturduğu koltuğun kolçağına çöktü. "Çoktan buldular öyle değil mi?"
Dodge, "Sizinkine benzeyen bir saç teli arabanın koltuk başlısında, yolcu koltuğunda, döşemenin üzerinde bulunmuş. 'Sizinkin i - benzeyen' diyorum, çünkü karşılaştırma için laboratuvara gön- Ilei ilecek."
"Ben Billy Duke'un kullandığı bir arabaya hiç binmedim. Cre- ndiloıı saç fırçamın üzerinden saç tellerimi almış olmalı. Ya da bun u n gibi bir şey. Bilmiyorum! Tek bildiğim ve kesin olarak bildiğim ey, tüm bunların sorumlusu Creighton. Her şeyin. Billy Duke'un davası sırasında Nebraska'da olup olmadığını kontrol etmeliyiz." Dodge, "Ne demek istediğinizi anlayamadım," dedi. "O dulu Billy için Creighton öldürmüş olabilir." "Trenli film senaryosu mu?"
I)odge'un sesinde alaycı bir ton vardı ama Julie bunu duymaz- d m geldi. "Kesinlikle öyle. Billy aleyhine ifade vermesini engelle- mek için o kadını öldürdü, bu yüzden Billy de onun için Paul'ü öldürmek zorunda kaldı."
"Atlantalı bir zampara, Omaha'daki dolandırıcılık davasından nasıl haberdar olabilir?"

"Bilmiyorum."
"Dul kadın ve onun hırsız sevgilisi Nebraska'da büyük bir haber olabilir ama..."
Julie onun sözünü kesti. "Bunu nasıl yaptığım bilmiyorum!" diye bağırdı. Derek'e dönüp yalvarır gibi, "Anlamıyor musunuz? C) çok zeki. Çok cesur. Vicdanı olmadığı için hiç korkusu yok. Büyük ihtimalle üzerine cinayet suçu atılan insanlarla ilgili yüzlerce film izlemiştir. Beni suçlu göstermek için ne yapması gerekliğini biliyordu. Bu onun için bir oyun olmuştur. Bundan zevk..." Çok çaresiz ve isterik göründüğünü fark edince, daha fazla bir şey söylememek için ağzını sımsıkı kapattı.
Bir süre sonra Dodge öksürdü, boğazını temizledi ve yutkundu.
"Derek bana Creighton'ın dün galeriye geldiğini söyledi."
"Beni korkuttu. Ama buna inanmadığınıza ya da abarttığımı düşündüğünüze eminim."
"Bakın Bayan Rutledge, ben bu adam olmasa dünyanın daha iyi bir yer olacağını düşünüyorum. Eğer Maggie'yi öldüren oysa lanet olası bir sadist demektir. Ama fotoğrafı moteli işleten Koreli kadına, o motelde kalanlara, Paul Wheeler'la birlikte kaldığınız Moultrie Otel'in personeline

gösterildi. Onu hatırlayan çıkmadı. O lüks arabasını da. Ki, o araba oldukça dikkat çeker."
"Başka bir arabası var. Bir SUV. Sanırım birkaç arabası var."
Dodge söylediğini not edip, "Bunu araştıracağım," dedi ama Julie onun buna öncelik vereceğini hiç sanmıyordu.

"Creighton özel hayatını çok gizli tutar. Demek istediğim şu ki, siz ona zampara diyorsunuz ama bu yanlış bir ifade. Zampara er

kekler güzel kadınlarla birlikte görünürler. Büyük partiler verirler. I 'eşlerinden ayrılmayan bir hayran kitlesi vardır. İlgi çekmeyi severler ve bu ilgiyi beslerler. Creighton bunların hiçbirini yapmaz. Onun kadar kibirli birinin insanlardan bu kadar uzak durmasını ve tanınmak istememesini tuhaf bulmuyor musunuz?"
"Birçok zengin insan tanınmaktan kaçınır."
"Ama Creighton'ın bundan kaçınması kişiliğine ters düşüyor. Bunun bir nedeni olmalı. Polis kaydı olup olmadığına baktınız mı?"
Dodge ters ters, "Bugün biraz meşguldüm," diye cevap verdi.
Derek, sessizliğini bozarak, "Ona telefondan bahset," dedi.
Julie, sırtı odaya ve ona dönük bir halde pencerenin önünde du- Ian Dereke baktı.
"Öldüğünde Billy Duke'un üzerinde bir cep telefonu varmış." I >odge tekrar ceketinin göğüs cebine uzanıp, bir kâğıt parçası çıkardı "Bir

bayan polis arkadaşım kendi seçtiği bir restoranda lüks bir yemek karşılığında bu bilgileri benimle paylaştı. O telefondan yapılan tüm aramaların kaydı. İlk arama, son aramadan bir gece önce yapılmış, bu da telefonun yeni olduğunu gösteriyor."
Derek, "Aramalar arasında Creighton'ın numarası yok," dedi.
"Billy Duke'a kesinlikle onu aramamasını söylemiş olabilir."
Dodge ona kâğıdı uzattı. "Diğer yandan..."
Julie listede birkaç kez altı çizilmiş numaraya baktı. "Galeri."
"Dün beş kere aramış."
"Aradı. Yani, sanırım arayan oydu."

Derek arkasını dönüp ona ters ters baktı.
Julie savunmaya geçerek, "Bundan bahsetmenin bir anlamı yoktu," dedi. "Dün galeri telefonunu üç kere ben açtım ama arayan I işi konuşmadı. Benim sözüme inanmak zorunda değilsiniz. Kate e .olabilirsiniz."
"Kate paralelde miydi?"

F : 2 2

"Hayır. Ama aynı şeyin kendisine de olduğunu söyledi. Arama ların
11e kadar kısa sürdüğüne bakın. En fazla bir dakikadır."
"Altmış saniye içerisinde birçok şey konuşulabilir."
Julie, kâğıdı Dodge'a doğru salladı. "Bu sadece onun galeriyi
aradığını kanıtlar. Birinin onunla konuştuğunu değil."
Derek, Dodge a baktı. Dodge kaşlarını çatıp, "Yine de, kulağa hoş
gelmiyor. Özellikle de öncesinde galeriye gelip sizi sormuş olduğu için,"
dedi.
"Ben, o adamla hiç tanışmadım."
"O zaman neden sizi görmeye geldi Bayan Rutledge?"

"Hiçbir fikrim yok."
"Yok mu?"
"Hayır."
"Hah." Dodge bir süre ona baktıktan sonra bakışlarını ondatı ayırıp
ceplerini yoklamaya başladı.
Görünüşe bakılırsa Dodge'un bu huzursuz hareketi Derek'e bir şeyler
ifade eden bir alışkanlıktı. "Ne var Dodge?"
Yaşlı adam aranmayı bıraktı. Önce Derek'e
sonra da Julie'ye baktı. Bakışlarını Derek'e
çevirdiğinde gözlerinde anlayışlı bir ifade vardı.
"Bir şey daha bulmuşlar avukat bey ve bu
hepsinden önemli."
"Anlat bize."

Dodge gözlerini Derek'ten ayırmadan başıyla Julie'yi işaret etti. "O
biliyor. Ona sor."
Julie paramparça olduğunu hissediyordu.
Bunun eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordu
ama bundan önce Creighton ve Billy Duke'un,
Faul'ün katilleri olduğunun ortaya çıkmasını
ümit etmişti.
Derek, "Ne?" diye sordu ve her ikisi de cevap
vermeyince sorusunu öfkeli bir şekilde tekrarladı. "Lanet olsun,
ne?"
Julie konuşmaya çalıştı ama dili damağına yapışmış gibiydi. Sadece,
yalvarır gibi onun ismini söylemeyi becerebildi.
D o d g e a y a ğ a k a l k ı p k a p ı y a d o ğ r u y i ı ı ı d i i . K a p ı k o l u n u t u t t u k - m
s o n r a t e k r a r o d a y a d o ğ r u d ö n d ü . " O s a l ı h e r z a m a n k i ö ğ l e s o n - . 1 a
r a n d e v u l a r ı n d a n b i r i d e ğ i l d i . O g ü n B a y a n R u t l e d g e v e W h e e l e r i n i ş e y
k u t l u y o r l a r d ı . Ö y l e d e ğ i l m i B a y a n R u t l e d g e ' : ' "
Konuşamayan Julie başını salladı.
"Sanford ve Kimball şeflerine gidip nüfuzunu kullanmasını i
.irmişler. Şef, Wheeler'in avukatını bayağı zorlamış ama yine de ivaıkat

ilgili dosyayı mahkeme celbi olmadan vermek istememiş."
Derek, "Ne dosyası?" diye sordu.

"Paul Wheeler'in vasiyeti. Vasiyetini değiştirmiş. Vasiyetname
lıeııüz resmen onaylanmamış ama onaylandığında Bayan Rutledge, Paul
Wheeler'in tüm servetinin tek vârisi olacakmış. İşteki payının,
emlaklerinin. Her kuruşunun."
Kelimeler bir cenaze çanı gibi yankılandıktan eşsizlik sonra derin bir oldu.
Derek, hayret ve bastırılmış öfke karışımı bir ifadeyle Julie'ye I'a kı
yordu.
Julie, o anda ne söylerse söylesin hiçbir işe yaramayacağını biliyordu,
başını yavaşça iki yana salladı.
Dodge, "Ben dışarıda olacağım," dedi.
Derek, onunla birkaç dakika sonra, otelin havanın güzel oldu- "II
zlamaunlarda üçsten beşe kadar çay servisi yapıldığı avlusunda bu- m. Gölgeli ve sakin avlunun üç tarafı sarmaşıklarla
kaplı tuğla duvarlarla çevriliydi. Cadde tarafı ise sık çalılıklardan
oluşuyordu (>rtada, elinde lir tutan bir melek çocuk
figüründen azar azar su ikan, oyma taştan bir çeşme vardı.

Avluda yalnızdılar.
Derek küçük, ferforje masaya oturdu. Dodge çoktan filtresiz im (
'amel yakmıştı bile. Bir süre konuşmadan öylece oturdular. De- rek bir
siıiekkuşunun bir amberçiçeğinden diğerine uçuşunu izledi Derek
gözlerini boşluğa dikip sigarasını içti.
Sonunda Derek'e bakarak, "Onu becerdin mi?" diye sordu.
"Uçaktan beri mi?"
"Kahvaltıdan beri?"
Derek burnunu çekerek, "Öncesinde de oldu," dedi.
Dodge sigarasını söndürürken başını salladı. Sonra bir tane daha
yaktı. "Vasiyetnameden hiç bahsetmemişti."

"Hayır."
"Kötü zamanda öğrendin."
"Bana mı söylüyorsun."
"Peki, şimdi bu konuda ne söyledi?"
"Hiçbir şey. Ona şans tanımadım. Biraz hava almam, kafamı
toplamam gerekiyordu."
"Toplayabildin mi?"
"Kesinlikle hayır."
"Peki ne yapacaksın?"

"Biliyorsam ne olayım." Derek ayağa kalkıp yosun kaplı tuğla döşemeyi arşınlamaya başladı.
"Bana kendisini temsil etmesi için Ned Fulton'u tuttuğunu söylememiş miydin?"
"Evet, çok iyi bir avukattır."
"Sana tavsiyem avukat bey, bırak bu davaya o baksın ve sen de bu pisliğe bulaşma."
Derek dolaşmaya, Dodge da sigara içmeye devam ediyordu. Birkaç saniye sonra Dodge, "Bunu yapmayacaksın öyle değil mi?" dedi.
Derek dolaşmayı bırakıp parlak kırmızı, bir şemsiye kadar büyük bir çiçeğin üzerinde uçan sinekkuşuna baktı. "Ona komplo kurulmuş olması yüksek bir ihtimal Dodge."
"Kulağa fazlasıyla acıklı geliyor."

"Olay da bu. Maggie'nin başının kesilmesi çok acıklıydı. Creighton'ın melodram yeteneğini göz ardı edemeyiz. O sinsi biri. Kaypağın teki. Julie'nin dediği gibi hiç vicdanı yok. Canının istediği her şeyi yapabilme ve bundan paçayı kurtarabilme yeteneğine güvenen kendini beğenmiş herifin teki."
Dodge, "Ve Wheeler'i öldürmek için aynı sebebe sahip," diye- u'k düşüncelerini yüksek sesle ifade etti. "Miras. Belki amcasının vasiyetini değiştirmek üzere olduğunu biliyordu ve bunu yapmadan önce onu öldürmek istedi."
"Belki de, bunun çoktan gerçekleştiğini öğrendi ve intikam almak için onu öldürdü."
"Eğer durum buysa neden Julie'yi de öldürtmedi?"
Derek bunu bir süre düşündü. Creighton'ın kişisel özelliklerini ve Julie'nin onun hakkında anlattıklarını hatırladı. "Bu hiç eğ- lcıiceli olmazdı."
"Eğlenceli mi?"

"O sadece birkaç kişinin anlayabileceği şakalar yapmaktan hoşlanan biri. Eğer, amcasının cinayetini Julie'nin üzerine yıkmayı başarırsa, hem onun haline kahkahalarla gülecek hem de Julie'nin d serveti asla harcayamayacak olmasını garantileyecek. Eğer Julie suçlu bulunursa o ve ailesi büyük ihtimalle yeni vasiyetnameyi iptal ettireceklerdir."
"Milyoner, katil metres tarafından dolandırıldı. Yeğen yeniden varis oldu."
"Aynen. Bu, Creighton'ı çok eğlendirecektir."
Dodge boş sigara paketini buruşturup yeni bir paket açmayı düşündü.

"Teoride akla yatkın. Ama elimizde hâlâ Creighton'ı Billy Duke'a bağlayan bir şey yok."
"Olmayacak. Creighton çok akıllı. Bir şey beni rahatsız ediyordu ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Ama Julie onun spot ışıklarından uzak durduğundan bahsedince ne olduğunu kav radım. Ofisime ilk geldiğinde ve ondan sonraki zamanlarda hiçbir şeye dokunmadı. Ne su bardağına ne kollukların kollarına ne de kapı koluna. Mer seferinde ona kapıyı ben ya da Marlene açtık. Elimizi bile sıkmadı."
"Arkasında kendinden bir iz bırakmıyor."

"Somut bir delil."
"Bunun aksine ellerinde onunla ilgili bir sürü somut delil var." Dedektif çenesiyle Derek ve Julie'nin geceyi geçirdikleri otel odasını gösterdi. "Öğle tatiline kadar tutuklama emri çıkarttırırlar. Bu sözümü unutma."
"Billy Duke'u öldürme suçundan mı?"
"Onu. Wheeler'i. İstediğini seç. Belki her ikisini birden."
"Hepsi ikinci dereceden delil Dodge."
"Daha fazla delil toplamak için onu bir iki gün içeride tutabilirler."
"O delillerin hepsi sonradan yerleştirilmiş. Bundan eminim. Julie, Paul Wheeler'i seviyordu."

"Burada milyonlardan bahsediyoruz Derek."
Dodge ona hiç ilk ismiyle hitap etmezdi. Ve hiç bu kadar yumuşak ve ciddi konuşmazdı. Derek onun neden bu şekilde konuştuğunu anlayabiliyordu. "O adamı seviyordu Dodge. İnan bana, bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum ama bu doğru."
Dodge yumuşayana kadar gözlerini ondan ayırmadı. "Pekâlâ. Paul Wheeler'i para için öldürtmedi. Bunu mahşere kadar söyleyebilirsin ama bu senin sorununu çözmez."
"Creighton'dan hiçbir şey elde edemeyeceğiz. Çözüm, Billy Duke'ta yatıyor." Derek bir süre düşündükten sonra, "Julie onun solgun, hasta ve yardıma ihtiyacı varmış gibi göründüğünü söylüyor," dedi. "Otopsi ne zaman tamamlanır?"
"Birçok şey ona bağlı olduğa için dedektiflerin adli tıbba elini çabuk tutması için baskı yaptığına eminim."
"Kulağın açık olsun."

"Bu sana pahalıya patlar."
"O bayan polise üç pahalı akşam yemeği sözü ver. Ellei indeki- lerle ilgili bilgiye ihtiyacım var. İşe, Billy Duke'un arabasında buldukları

çantanın içinde neler olduğunu öğrenmekle başla."
"Sana bunu zaten söyledim."
"Öğrenebilirsen, bana içindekilerin tam listesini getir. Ve..."
"İşemeye vaktim olacak mı?"
"Bugün olmayacak. Creighton'ın sabıka kaydı olup olmadığını kontrol et."
"Çoktan ettim. Bir şey yok. Alkollü araba kullanmaktan ceza hile almamış. Hız sınırını aşmaktan birkaç ceza yemiş o kadar."

"Çocuk suçu kaydı?"
"Birkaç kişinin ağzını yokladım ama dipsiz kuyu."
"Elinden geleni yap."
"Bu arada, sen ne yapacaksın?"
"Yukarı çıkıp müvekkilimle konuşacağım."
Ariel o sabah televizyonu açınca Billy Duke'un öldüğünü öğlendi. Her biri en az bir önceki kadar şaşırtıcı haberler birbirini izlerken haberi duyup duymadığını sormak için Carol'ı aramak istedi. Tabii ki arkadaşı ona bu işe bulaşmamasını söylediği için Ariel onun teşhis edilmesinde oynadığı rolden hiç söz etmeyecekti. Ayrıca kendisi de bu işe daha fazla bulaşmak istemiyordu. Yine de haberlerde polisin ihbar hattına yaptığı isimsiz aramadan bahsedildiğini duymak oldukça heyecan vericiydi. Billy'nin Julie Rutledge'ın evinde öldüğünü duymak onu şaşırtmıştı. Polis teşkilatının basın sözcüsü olan Roberta Kimball adın- daki dedeklif,

açık açık söylemese de, Billy Duke'un kalp krizi gibi doğal bir nedenle ölmediğini, ölümünde Bayan Rutledge'ın bir şekilde parmağı olduğunu ima etmişti.
Ariel kendi kendine, bir milyonerle birlikte olan onun kadar klas bir kadının Billy Duke gibi bir dolandırıcıyla ne işi olabileceğini sordu. Ama milyoner, Bayan Rutledge'dan oldukça yaşlıydı. Belki de onu cinsel açıdan tatmin edemiyordu. Billy ise bu konuda son derece yetenekliydi. Ayrıca, Billy istediği zaman oldukça tatlı dilli, çekici ve komik olabiliyordu. Julie Rutledge onun sahtekârlıkları için iyi bir hedefti.
Ariel haberlere o kadar dalmıştı ki, farkında olmadan yarını saat geçmişti. Bu da programının gerisinde kalacağı anlamına geliyordu. Hem de böyle bir günde. Yapacak bu kadar işi varken!
Bu akşamki yemek randevusunun kusursuz olmasını istiyordu. İşten saat beş buçukta çıkıyordu ve yemek için yedi buçukla sözleşmişlerdi. Bu yüzden zamanı mümkün olduğunca iyi kullanmak istiyordu.
Aceleyle iş kıyafetlerini giydikten sonra mutfağa gitti. Bifteği zeytinyağında kızartıp bütün gün içinde bekleyeceği güveç tenceresine

koydu. Sebzeleri eve geldiğinde ekleyecekti. Ve salataları yapacaktı. Ve dondurmalı tatlıyı kâselere koyup buzluğa atacaktı.
Dün akşam elmalı martinilerden çakırkeyif olmuş bir halde eve geldiğinde Creighton'ı tekrar görmenin ve onu ekmediğini halta onunla tekrar -baş başa- görüşmek istediğini öğrenmenin verdiği sarhoşlukla sofrayı hazırlamıştı. Creighton'a kaç kere onları kimsenin rahatsız etmeyeceği konusunda garanti vermek zorunda kalmıştı.
Eğer bu kulağa umut verici gelmiyorsa başka ne gelebilirdi ki?
Ariel, evden çıkarken yemek masasına son bir kez baktı. Masayı mutfaktan ayırabilecek paravan gibi bir şeyi olmasını isterdi.
Mumlar ortamı yumuşatırdı. Çiçekleri ve şarabı alırken mum alma- m da unutmamalıydı. Kırmızı şarap alacaktı. Biftekle iyi giderdi. Inıiy bu gibi şeylerden anlardı. Yani lormızı etle kırmızı şarap içileceği gibi şeylerden. Ayrıca bir kutu prezervatif almayı da unutmamalıydı.

İnsan umut ettiği sürece yaşardı.
Araba radyosunu açtığında haber başlıklarını veriyorlardı. Ta- lnı ki Billy'nin adı geçiyordu. Billy onu son aradığında bir şeyler söylemeye çalışmıştı. Ama o telefonu hemen kapatıp sonra da fişten çekmişti ve Billy bir daha arayamamıştı. Bu iki gece önce olmuştu.
Ariel, komşusu Bayan Hamilton'ın, bu sabah haberlere çıkan adamla dün onun evine gelen adam arasında bir bağlantı kurmamasını iimit etti. Billy onun evine geldikten sadece birkaç saat sonra ölmüştü. Bu biraz ürkütücüydü. Ariel, elinde olmadan. Billy'nin ona ne söyleyeceğini merak ediyordu.
Bayan Hamilton, "Ölüm kalım meselesiymiş," demişti. Ariel bunu lafın gelişi söylediğini düşünmüştü ama görünüşe bakılırsa öyle değildi. Billy'nin tuhaflıkları sonunda kendi başını yakmıştı. ( ) ölmüştü. Tanıdığı biri olduğu için ölümüne üzülürken artık onun vu/ünden endişe etmesine gerek kalmadığı için rahatlamıştı.
Artık onu kafasından atıp yalnızca Tony'yle bu akşamki randevularını hayal edebilirdi.

24. BOLUM
erek. odaya döndüğünde julıe'yi cep telefoevine gelmesinin ve orada ölmesinin çok sinir bozucu ol duğundan bahsediyordu.
"Maalesef haberler doğru. Bıçak yarasından ölmüş ama..." Kısa kesmesini işaret eden Derek'e baktı. "Bu artık polisin işi Kate. Bu yüzden

daha fazla konuşmamalıyım."
Kate'e bu şartlar altında mümkün olabileceği kadar iyi ve güvende olduğunu söyledikten sonra galerinin idaresini asistanına devretti. "Çok yakında işe dönmeyi umut ediyorum," diyerek konuşmasını bitirdi.
nuyla konuşurken buldu. Kate'le konuşuyordu. Billy Duke'un

Derek o telefonu kapatır kapatmaz, "Ona nerede olduğunu söyledin mi?" diye sordu.
"Hayır." "İyi."
"Tutuklanmamak için kaçıyor pozisyonunda mıyım?"
"Henüz değil."
"Peki, sen ofise gidecek misin?"
Derek başım iki yana salladı. "Marlene'i arayıp ona son gelişmeleri aktardım ve bütün gün dışarıda olacağımı söyledim. O sorularla nasıl baş edeceğini iyi bilir."

"Kaçamak yanıtlar vererek mi?"
"Kesinlikle."
"Peki diğer müvekkillerin?"
"Durumu acil olan sensin, bu yüzden dikkatimi sana verdim."
"Teşekkür ederim."
Alçak sesle, "Bedavaya yapmıyorum. Hizmetimin karşılığı ¦ana fatura edilecek. Ne de olsa bu ücreti karşılayabilirsin," diye ekledi.
Julie kaşlarını çattı. "Bu sözleri duymaktan kaçınıyordum."

"Bu yüzden mi bana anlatmadın? Nükteli laflar duymamak için mi? Yoksa, büyük bir servete konmuş olduğun aklından uçup
; 1 i t t i mi ? "
"Sence bunu sana ne zaman söyleyebilirdim Derek?"
"Herhangi bir zamanda söyleyebilirdin."
"Mesela?"
"Tanıştığımızda."
"Bu hiç tanımadığın birine söyleyenecek bir şey değil."
"Evet bu çok tuhaf olurdu. Seviştikten önce de sonra da." Julie kıpkırmızı oldu ama Derek onun bir karşılık vermesine fırsat vermeden konuşmaya devam etti. "Peki, ertesi güne ne dersin, galeriye geldiğim güne?"

"Çok öfkeliydin, dinleyecek durumda değildin."
"Bana dün gece anlatabilirdin."
Buna cevap vermedi. Vermesine gerek yoktu. Bakışları her şeyi anlatıyordu. Derek öfkeyle küfredip pencereye doğru gitti. Dışarı baktıktan sonra ona doğru döndü. "Er ya da geç ortaya çıkacaktı. Bunu biliyordun."
"Ben sonradan ortaya çıkmasını umut etmiştim. Bundan korkuyordum. Bence ikinci planda kalıyordu."
"O zaman neden bana anlatmadın Julie?"
"Çünkü bu şeki İde tepki vereceğini biliyordum. Bunun her şeyi değiştireceğini biliyordum."

Derek öfkeyle, "Her şeyi değiştirdiği konusunda çok haklısın!" dedi. "Hukuk tarihinin en eski ve en bilinen sebebine sahipmişsiıı. Ceza hukukuna giriş dersi konusu."
"Biliyorum! Senin bunu nasıl karşılayacağını biliyordum. San ford ve Kimball'ın. Herkesin."
"Şu anki kadar kötü olmayacaktı."
Julie'nin öfkesi geçiyordu. "Saklamakla hata ettim. Bunu şimdi anlıyorum."
Derek de biraz sakinleşti. "Sana olduğum kadar kendime de kızgınım. Baştan beri benden bir şey sakladığını biliyordum."
"Aslında beklediğim kadar kızmadın."
"Bütün gece seviştiğin Derek olarak sana çok kızgınım." Odaları ayıran çift kanatlı kapıyı gösterdi. "Orada hiçbir şey... biz... bunu nasıl yapabildin...."

Güzel konuşmayı bırakıp küfretmeye başladı. Sonra elleriyle havayı keser gibi bir hareket yaparak, "Bu konuyla daha sonra ilgileniriz. Avukatın olarak..." dedi.
"Beni temsil etmeye devam edecek misin?"
"Dün akşam kendimi seni yasal temsilcin olarak tanıttıktan sonra geri çekilmem polisin gözünde hiç hoş görünmez. Şu anda öfkeye kapılamam. Öfke, zarar verir. Sonradan öğrenmek de. Bir jürinin senin tarafını tuttuğu konusunda ya da bir tanıdığın çok ikna edici olacağı konusunda yanılabilirsin. Ama müvekkilinin yalanını mahkemede öğrendiğinde geriye dönüş yoktur Bununla başa çıkmaya çalışır ve devam edersin." Tabureye oturup ona baktı. "Bu yüzden önce, önceliklerle ilgilenelim. Sanford ve Kimball bu olayın ne zaman olduğunu öğrenmek isteyeceklerdir."
"Paul'ün vasiyetini ne zaman değiştirdiğini mi? Bana bundan ilk kez bir yıl önce bahsetmişti ve sonra konuyu gündeme getirmeye devam etti. Onu vazgeçirmeye çalıştım."
"Buna pek inanacaklarını sanmıyorum Julie."
"Ama bu gerçek."

"Kim bu kadar çok paraya sırtını döner?"
"Ben dönerim. Döndüm de. AmaPaul'ü vazgeçiremedim. Avu- I ıi i yeni bir vasiyetname hazırladı. O salı benimle öğle yemeği için l>ulusmadan önce vasiyeti imzalamış."
"Kutlama bu yüzdenmiş."
"O kutladı. Ben değil. O çok memnundu. Ben..."
"Memnun değil miydin?"
"Tedirgindim. Sorun çıkacağını biliyordum."
Derek bir süre düşüncelere daldı, sonra ona avukatın yeni vasi- yviname hakkında ne düşündüğünü sordu. "Wheeler'i bundan vaz- '¦'\ H meye çalıştı mı?"

"Neler konuştuklarını bilmiyorum. Ama Paul'ün ölümünden "ura buluştuğumuzda bana karşı çok nazikti. Ona vasiyetnamenin "Havlanması için acelem olmadığını söyledim."
"Creighton acele etmiş olmalı."
"Avukat onu oyalıyordu."
"Yani, Wheeler'lar, Creighton'ın Paul'ün vârisi olmadığını hâlâ i'iliniyorlar öyle mi?"
"Bildiğim kadarıyla hayır. Paul bu konunun mümkün olduğu ka- l.ıı ır/.ıın bir süre aramızda kalmasından yanaydı. Sanırım Creighton'ın H şey yapmasından korkuyordu. Paul bana olan sevgisini saklamıyor- II ('reighton da bu durumdan hoşlanmadığını saklamıyordu."
"Seni bir tehdit olarak görüyordu."
"Bu yüzden Paul yerine neden beni öldürmediğini merak edi

V H um."
"Dodge da aynı şeyi söyledi." Derek, Julie'ye dedektife verdi- ¦ i i evabı aktardı.
Julie bir süre düşündükten sonra, "Büyük ihtimalle haklısın," 1 ılı "Eğer Creighton beni ortadan kaldırmış olsaydı oyun şimdiki kadar zevkli olmazdı. Korkarım oyun lıfılâ bitmedi." Ona doğru eğildi. "Billy Duke'un evimde ne işi vardı Derek?"
Derek aşikâr olan şeyi söyledi. "Evine seni soyguna bağlayacak deliller bırakıyordu."
"Bunu kanıllayabilirsek..."
"Mahvoluruz."
Bu Julie'yi çok şaşırttı. "Neden?"

"Çünkü bu, Billy Duke'un bu işte yalnız olduğunu ya da sana, yani ortağına kazık atmaya çalıştığını gösterir. Her iki şekilde de, Creighton paçayı kurtarır."
"Billy Duke bu işi Creighton'ın yerine yapıyordu."
"Hiç şüphesiz. Ama bu teorinden dedektiflere bahsetme Julie."
"Neden?"
"Çünkü Creighton baştan beri mücevherlere sahipse evini ka rıştırmaya geldiğinde neden onları da bırakmadığını sorarlar."
"Polis onun benim evime girdiğini bilmiyor."
"Öğrenecekler. Bilmeleri gerekiyor. Çünkü temizlikçinin Kate'e, onun da polislere söz ettiği şu meşhur temizliğini ancak bu şekilde açıklayabilirsin."

"Dedektifler bu temizliğin bir anlamı olduğunu düşünüyorlar."
"Boşuna dedektif olmamışlar."
Julie başını öne eğdi.
"Ayrıca..."
Julie inledi. "Dahası da mı var?"
"Billy Duke'un silahı yoktu. Mantıklı düşünecek olursak onun sana zarar vermek için evine girdiğini iddia edemeyiz."
"Bu yüzden aramızda bir samimiyet varmış gibi görünüyor."
"En azından tanışıyor olduğunuz hissini veriyor."

"Ama onu içeri ben almadım. İçeri zorla girmiş."
"Bu bir şey. Ama çok büyük bir şey değil."
Julie içini çekti. "Durum kötü, öyle değil mi?"
Sana yalan söylemeyeceğim Julie. Evet. Ellerinde bir sebep Vasiyetname. Ama Billy Duke'la bütün bunları planlamaya ne an fırsat bulmuş olabilirim? Onu düne kadar hiç görmemiştim."
Kanıtlar öyle söylemiyor ama," dedi. "Telefon kayıtları. Ga- '0 gelişi. Odasındaki düğme, arabasındaki saç teli. Hepsi ikinci ' eden delil ama toplanıp Wheeler'in mirasıyla birleştirildiğin- II slı bir savcının ağzını sulandırmaya yeter." Iıilie ayağa kalkıp bara doğru gitti. Bir gazoz açtı ama içmeden geri bıraktı. "Bu arada Creighton zan altında değil."
Korkarım haklısın. Şamar oğlanı öldü ve şu ana kadar arala- a bir bağlantı olduğu ortaya çıkmadı." Nerede tanışmış olabilirler? Nebraska'da mı?" I >erek şeytanın avukatını oynayarak, "Creighton gibi şehirli bir i un Omaha'da ne işi var? Omaha'nın otuz bin fit üzerinde uçma iik esinin bile onun tüylerini ürperteceğine eminim," dedi. Oraya

Billy Duke'u tutmak için gitti." Ci nayet değiştoku.şu yapmak için." T'a u le karşılık dul kadın." "< Mabilir."
Iıilie onun yüzündeki şüpheyi okuyarak, "Ne var?" diye sordu. Once, Creighton'ın Omaha'da olduğunu kanıtlamalıyız. Ve Billy Duke hapisteyse bu pazarlığı nerede yaptılar? Creighton hapiste ziyaret etmiş olabilir ama..."
Bunu yapmayacak kadar akıllı," dedi. "Hapishane ziyaretinin lınııı tutulacağını bilir." Kesinlikle, ben de bunu söyleyecektim. Eğer Creighton, kim- göriinmeden tıpkı bir 'hayalet' gibi süpermarketin otorparkın- II kadını boğarak öldürdüyse o zaman..." Kirinin bunu bilmesini isteyecektir."
Bu sefer Derek şaşırmıştı. "Söyleyeceğim şey bu değildi. Bu, daha önce onun dikkat çekmemeye çalıştığıyla ilgili söylediklerinle ters düşüyor."
"Hayır düşmüyor. Bu da ona ait şakalardan biri. Tam ona göre bir şey. Filmin sonlarına doğru bir sahne var. Milyonerin biri partiye gidiyor. Tanınmış bir tenis oyuncusunun karısının cinayete kurban gitmiş olması şehrin en çok konuşulan konularından biri olmuş. Partide sohbet sırasında aptal bir yaşlı kadın, birinin boğularak nasıl öldürüleceğini soruyor. Milyoner ona göstermeyi teklif ediyor. Göstermek için elleriyle onun

boğazını kavrıyor. Tabii ki, tenis oyuncusu dışında kimse onun işlediği cinayeti yeniden canlandırdığını anlamıyor."
Julie tekrar kanepeye doğru gitti. "Creighton yakalanmak istemiyor ama bence ne kadar akıllı olduğu konusunda hava atmak istiyor, özellikle de bize."
"Bizim şakasının bir parçası olmamızı istiyor."
"Evet, şakanın en can alıcı noktasının neresi olacağını çok merak ediyorum."
Derek ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. "Onunla Billy Duke arasında bir bağlantı olduğunu kanıtlamalıyız."
Julie, Dodge'un bıraktığı, üzerinde Billy Duke'un cep telefonu kayıtlarının bulunduğu kâğıdı eline aldı. "Defalarca aradığı tek yer galeri değil." Diğer numarayı Derek'e gösterdi. "Gece numarayı birçok kez aramış."

"Pizza teslimatı olabilir."
"Değil. Sen Dodge'la birlikte dışarıdayken numarayı çevirdim ve karşıma bir telesekreter mesajı çıktı. Otomatik bir mesajdı, kişisel değildi."
"Biz bunu fark ettiysek emin ol Sanford ve Kimball da etmiştir."
Cep telefonuna uzanıp açtı ve Dodge'u aradı.

Öldürme Tutkusu
Dodge hemen cevap verdi. "Kulakların mı yandı? Ben de tam ini arayacaktım."
"Dinle, telefon kayıtlarından biri..."
"Çoktan kontrol ettiler."
"Ve?"
"Ariel Williams. Yirmi yedi yaşında. Çalışan bir kız. Kimball, Billy Duke hakkında sorular sormak için işyerine gidince ödü kopmuş."
"Onu tanıyor muymuş?"

"Televizyonda fotoğrafÖınlıd ügrömrdeü Tkutteknu ssuo nra arayıp kimliği hak- I mda bilgi verdiğini itiraf etmiş."
"İlişkileri neymiş?"
"Bu konuda biraz mırın kırın etmiş ama genel kanı, kız her ne kadar kabul etmek istemese de Billy'nin onun eski erkek arkada- a olduğu."
"Nerede tanışmışlar?"
"Nebraska. Kız, onun temize çıkmasını onaylamamış. Onun h a k ettiği gibi hapse girmesini dilediğini söylemiş. Buraya taşınmış \i Hilly arayıp kendisini takip ettiğini söyleyince hiç mutlu olmamış. Ona cehenneme kadar yolu olduğunu ve kendisini rahat bırakm a s ı n ı söylemiş. Ama Billy çok ısrarcıymış. Bayan Rutledge'a yap- ıyı gibi sürekli arayıp kapatıyormuş."
Derek, Julie'nin de duyabilmesi için telefonun hoparlörünü i', inişti.
Dodge bunu söyleyince Julie'ye baktı. Julie'nin yüzünde mı ılınuniyet ifadesi vardı.

"Kız, Billy Duke'u NeÖblrdaüsrkmae'd Taunt kbuesrui görmediğine dair yeminli i eiıiıiş. Ve bu sabah haberlerde onun öğrendiğini duyunca üzül- MH-dığini söylemiş." Dodge susup hırıltıyla soluk verdi.
"Creighton Wheeler'dan bahsetmiş mi?"
" Bildiğim kadarıyla hayır."

Öldürme Tutkusu

"Sor."
"Tamam. Bir şey daha var. Cinnet filmini seyrettin mi?"
"Hayır." Derek, Julie'ye baktı. O da başını hayır anlamında iki yana salladı.

Dodge, "Bunun bii* şey ifade edip etmediğini bilmiyorum," dedi.
"Ama Duke'un çantasında bu filmin DVD'si varmış."
Sharon Wheeler, peynirli bisküvinin üzerine tereyağı sürerken,
"Julie'nin bunu yaptığına inanamıyorum," dedi.
Doug tabağını uzağa itti, yemeğine neredeyse hiç dokunma- mıştı.
"Ben buna inanmıyorum."

"Ben inanıyorum. Ona hiçbir zaman güvenmemiştim." Creighton,
Ruby'ye bardağına buzlu çay doldurmasını işaret etti. "O ve Paul amcada
bir... anormallik vardı."
"Anormallik mi?"
"Evet baba. Ne olduğunu anlayamamıştım. Ama kesinlikle bir şey
vardı." Ruby ifadesiz bir tavırla bardağına çay doldurdu. Creighton onun
diğer elini tutup, öptü. Ruby elini geri çekti ve alçak sesle söylenerek
yanından uzaklaştı. Creighton tekdüze bir sesle, "Teşekkür ederim," diye
seslendi.
Hizmetçi kadının asık suratı, bu sabah banyodaki televizyonu açıp
Billy Duke'un Julie Rutledge'ın evinde bıçaklanarak öldürüldüğünü
öğrendiğinden beri içinde bulunduğu neşeli ruh halini etkileyemezdi.
Bu haber onun ereksiyon olmasına neden olmuştu.
Billy Duke, Julie'nin evine gitmişti. Julie onu bıçaklamıştı. Billy
ölmüştü ve Julie artık bir zanlıydı.

Mükemmel! Paha biçilmez!
O bir dâhi değildi de neydi? Bunun ön hazırlıklarım yapmıştı.
Julie'nin bluzunun düğmesini kolayca motel odasının mutfağına düşürüvermişti.
Billy'nin arabasına saç telini bırakmıştı. Aslında ha- nladığı
plana göre polis, Billy'yi motel odasında ölü bulacaktı ve deliller Julie'yi
işaret edecekti.
Ama böylesi daha iyi olmuştu. Bu senaryo Julie'yi suçlu göste- I
iyordu ve aynı zamanda daha eğlenceliydi.
Billy'nin kaderi en başından belliydi. Creighton ilk başta, Billy
üzerine düşeni yaptığı anda onu öldürmeyi düşünüyordu. Ama, sonlaclan
Billy'nin eski kız arkadaşının hak ettiği gibi korkunç bir şe- I ilde
öldüğünü görecek kadar yaşamasının daha adil olduğuna ka- ıar vermişti.
Ama sonra Billy, Creighton'ı zamanlamayı yeniden düşünmek
/.orunda bırakmıştı. İlkönce notu bırakmak için Creighton'ın oturduğu
yere gelmişti. Bu çok aptalca bir hareketti, inanarak söylediği, ( ) daha
çocuk. Ve ben de ona karşı çok insaflı değildim," gibi lafl a r , onun
aleyhine ifade verdiği için kızı yerden yere vurmasına rağmen aslında
kadının etkisi altında olduğunu Creighton'ın anlamasına neden olmuştu.
Böyle bir ruh halinde olan ve doğru düzgün dü- şiiıiemeyen bir adam
aptalca bir şey yapabilirdi. İtiraf etmek gibi.

Oldiirtne Tutkusu
357
Bu yüzden ona, hoşça kal Billy, seninle iş yapmak güzeldi, demişti.
Neyse ki, Creighton, Pine View Motele hazırlıklı gitmişti. Billy bira seviyordu. Kendi çaresizliğiyle fazlasıyla meşgul olduğu ic, iıı Creighton'ın bira şişelerini açmasının ne kadar uzun sürdüğünü fark etmemişti. Hiçbir şeyden şüphelenmemişti.
Creighton sonradan, onun gece yarısı midesine kramplar girerken, kafasının karıştığını ve midesinin bulandığını hissederken anlayıp anlamadığını merak ediyordu.
Belki de jambonun bozuk olduğunu düşünmüştü. Ya da peyni- I in.
Belki, midesinde bir mikrop olduğunu düşünmüştü.
Ama, aslında Billy'yi öldürmek, Creighton'a hiç heyecan vermemişti. Sonuna şahit olamamıştı. Belki olsaydı daha çok keyif alırdı. Billy ile son yemeğini paylaşırken kendi kendine adamı öldürüyor olmanın izlemek kadar iyi olduğunu söyleyip durmuştu.
Doğruyu söylemek gerekirse çok sıkıcıydı. Mesela o köpeğin atardamarından akan sıcak kanı görmek kadar heyecan verici değildi.

Sandra Brown
358
Ama planı işe yaramıştı ve insan her şeye birden sahip olamıyordu. Creighton o iğrenç motele bir kez daha gitmeyi planlamıştı. Billy'nin cesedi kokmaya başlamadan önce çaldığı mücevherleri aramak için oraya gidecekti, çünkü o açgözlü orospu çocuğu onları atmış olduğu konusunda yalan söylüyordu. Tabancayı büyük ihtimalle söylediği gibi atmıştı. Çünkü Billy bile bir cinayet silahıyla yakalanmayı göze alamayacak kadar akıllıydı. Ama mücevherlerden para kazanabilirdi ve Billy süslü kıyafetlerden çok hoşlanıyordu.
Creighton bu tatsız temizlik işinden, Billy'nin sonsuza kadar sır olarak kalacak sebeplerden ötürü Julie'nin evine gidişiyle kurtulmuştu. Creighton büyük ihtimalle Billy'nin oraya neden gittiğini asla öğrenemeyecekti. Anlaşıldığı kadarıyla Billy onu soyguna ve cinayete bağlayan delillerden kurtulmaya çalışıyordu. Ama neden yakalanma riskine girmişti?
Her neyse, artık ne fark ederdi ki? Billy'nin Julie'nin evinde ölmesi Creighton'ın işine yaramıştı ve onu ilgilendiren tek şey de buydu. O artık temize çıkmıştı ve Julie tam anlamıyla bir suçlu gibi görünüyordu.
Heh-heh.

Öldürme Tutkusu
359
Creighton bu sabah duştan çıkar çıkmaz, bu harika haberi kutlamak için madamı aramış ve o da hemen kızlarından birini göndermişti. Kız ona profesyonelce oral seks yaparken babası aramıştı. Julie'yle ilgili haberleri kendisinin de duyduğunu ve hayretler içinde kaldığını babasına söylerken aldığı hazzı gizlemekte oldukça zorlanmıştı.
Doug ona ailenin birlikte bir duruş sergilemesinin önemli olduğunu

söylemiş ve Creighton'ın medyayla konuşmamasını tavsiye ri 111 işti - şuna, emretmişti, diyelim. Sanki, Creighton konuşacakmış yibi. Doug, "Ofise gitmek yerine neden bugünü ben ve annenle birlikte burada geçirtiliyorsun?" demişti. "Bir araya gelip bu konuyla ilgili nasıl bir duruş sergileyeceğimize karar vermeliyiz."
Creighton'ın zaten ofise gitmek gibi bir niyeti yoktu ve babası da bunu çok iyi biliyordu ama o kadar keyifliydi ki, bir araya gelip bir savunma planı yapma konusunda yaşlı adamla tartışmadı.
Doug malikânenin önünde toplanmış muhabirlere kısa bir açıklama yaptıktan sonra evrak işlerine geri dönmüştü. Sharon bütün sabahı, "tüm bunları geride bıraktıklarında" gerçekleşecek yemekli partiyi planlayarak geçirmişti. Creighton top atma makinesiyle ters vuruşlar üzerinde çalışmış, sonra da yüzmüştü. Ruby öğle yemeğini terasta yemek isteyip istemediklerini sorduğunda Creigh- lon bunun harika bir fikir olduğunu söylemişti.

Dışarıda hava çok güzeldi, çok sıcak değildi ve yemek yemenin keyfini çıkarıyorlardı.
Annesi, "Creighton, Julie ve Billy Duke denen bu adamın birlikte Paul'ü öldürmeyi planladıklarına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.
"Görünen o, öyle değil mi? Mımm. Yemin ederim kimse Ruby' den daha güzel tavuklu salata yapamaz." Babasının tabağına bak- (ı. "Aç değil misin?"
"Hayır."
Sharon dalgın bir ifadeyle incileriyle oynarken, "Julie'yle hiçbir zaman ortak bir noktamız olmadı," dedi. "Bahçe kulübüne üye olması için ismini yazdırmayı teklif ettiğimde reddetmişti. Ama bunu çok kibar bir şekilde söylemişti. Ve Paul'ü gerçekten seviyor gibiydi."
Doug, "Onu gerçekten seviyordu," diye belirtti. "Bundan eminim."
Creighton gözlerini devirdi. "Sen her zaman ona arka çıkarsın."

"Ona arka çıkmıyorum. Bir gerçeği vurguluyorum. Göze nasıl görünüyor olursa olsun, Julie'nin Paul'ü öldürtmek için bir caniyle anlaştığına asla ikna olmayacağım." Creighton'a bakarak, "Bu konudaki ortak duruşumuz şu olacak. Julie Rutledge'ı el üstünde tutacak, Paul'ün ona olduğu kadar onun da Paul'e sadık olduğunu ve ayrıntılı bir araştırma sonucunda suçsuz olduğunun anlaşılacağından emin olduğumuzu söyleyeceğiz. Anlaşıldı mı?" dedi.
Sharon masanın üzerinden uzanıp onun elini tuttu. "Tabii ki hayatım."
Doug söyleyeceklerini söyledikten sonra sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "Ben çalışma odasında olacağım."
Doug içeri girince Sharon, "Hâlâ yasta," dedi. "Paul'ü hatırlatan her şey onun tepki vermesine neden oluyor. İçeri girip onunla konuşsam iyi olacak." Sharon masadan kalkıp kocasının arkasından eve girdi.
Creighton esneyip gerindi ve masayı gölgeleyen meşe ağacının

yaprakları arasından gökyüzüne bakarak artık Pine View Motel'e gidip Paul amcasının Patek Phillippe saatini aramasına gerek kalmadığına göre, günün geri kalanında ne yapacağını düşündü.

Her şey bittiği için kendini biraz amaçsız ve hüzünlü hissediyordu. Bu, en sevdiği filmlerden birinden esinlendiği karmaşık bir plandı ve mükemmel bir şekilde uygulanmıştı.
Her şey tenis öğretmeninin başka bir oyuncuyla fazladan ilgilendiği bir gün başlamıştı. Başlangıçta, Creighton bekletildiği için nmienmişti ama bu olay tesadüfen bir şey öğrenmesine neden olmuştu. Creighton çok nadir gazete okurdu. Hayal ettiği şeyler her iman gerçek olaylardan daha ilgi çekiciydi. Gerçek hayattaki olay- l.ıı onun aklının ürettiklerinin yanında çok renksiz kalıyordu.
Ama ogün şehir kulübünün egzersiz duvarlarında başkaları ça- I işiyordu ve koçunu beklerken yapabileceği başka bir şey yoktu, bu \ ıı/den birisinin bırakmış olduğu gazeteyi eline alıp okumaya başladı. Ve Nebraska, Omaha'da dolandırıcılıktan suçlanan bir adam aleyhine ifade vermek üzere mahkemeye çağrılmış olan Atlanta- lı genç bir kadın hakkında fazla dikkat çekmeyen bir haber gördü.
Savcılığın davasını sanığın eski sevgilisi olan Atlantalı kadının ve adamın şantaj yaptığı iddia edilen dul kadının ifadelerine dayandırması Creighton'a çok ilginç gelmişti.
Creighton, zavallı beleşçi, diye düşünmüştü. Eminim her ikisinin de ölmesini diliyordun

Creighton, sıranın kendisine gelmesini beklemeden oradan ay- I ılmıştı.
Porsche'sini bırakıp bir anlık hevesle alıp sadece birkaç kez kullandığı Land Rover'ına atlamış ve hayatında ilk defa Wal-Mart'a gidip bulabildiği en çirkin giysileri, düşük numaralı bir okuma gözlüğü ve bir kutu geçici saç boyası almıştı.
İki gün sonra Omaha'ya vardığında takma bir isimle bir motele yerleşmişti. Ertesi gün mahkeme başlarken adliye binasmdaydı. Dul kadın adliyeye gelir gelmez yerel kanal muhabirleri etrafını sarmıştı. Sapsarı saçlar ve sürtük gibi bir görüntüyle kötü şöhretinin tadını çıkarırken sırf Creighton'ın değil herkesin fark edebileceği gibi hiç de dolandırılmış bir kurbana benzemiyordu.
Billy Duke hiç de inandırıcı olmayan bir kayıtsızlıkla gülümsüyordu. Creighton dava hakkındaki yerel gazete haberlerini inceliyor, motel odasındaki televizyonda tüm haberleri izliyordu. Atlantalı genç kadının ifadesi sırasında hüngür hüngür ağladığı ortaya çıkmıştı. Kadın mahkemeye karakter tanığı olarak çağrılmıştı ve sanıkla ilgili çizdiği portre hiç de iyi değildi.

Billy Duke'la cinsel ilişki yaşadığını itiraf etmişti. Billy Duke, onu bu ilişkinin evlilikle sonuçlanacak gerçek bir aşk olduğuna inandırmıştı. Ama Billy ona evlilik vaatlerinde bulunurken bir yan dan da dul kadını beceriyordu.
Billy Duke aşağılık herifin tekiydi. Suçlu olup olmadığına dul kadının ifadesi sonucunda karar verilecekti ve öfkeli kadın onu hapse attırmakta kararlıydı.
Creighton iki gün boyunca kadının her hareketini izleyerek bir fırsat kolladı.
Kadın ikinci günün akşamında bir süpermarkete uğradı. İşini bitirip arabasına doğru yürürken Creighton en sevimli gülümseme- siyle ona doğru yaklaşıp televizyonda gördüğü kadın olup olmadığını sordu.
Gururu okşanan kadın takma kirpiklerini kırpıştırıp kocaman göğüslerini öne doğru çıkararak ta kendisi olduğunu söyledi.
Aptal inek. Creighton ondan iğrenmişti. Boğazı hariç hiçbir yerine dokunmamaya çalıştı. Bunun dışında işini kolayca halletti.

Creighton, Omaha'dan, iğrenç Wal-Mart kıyafetlerinden ve siyah saçından sıkılmış bir halde jürinin kararını vermesini bekledi.
Creighton, Billy Duke'un beraatinden kısa bir süre sonra onun evine gidip kendini şu anda dışarda olmasını sağlayan kişi olarak tanıttı. Ve sonra şaşkınlıktan dili tutulmuş adama bunun karşılığında ne yapması gerektiğini anlattı. Billy, Creighton'ın cüretinden o kadar çok etkilenmiş - ya da korkmuştu- ve özgür kaldığı için o kadar minnettardı ki kolayca ikna oldu. Vaat edilen yüz bin dolar, içindeki şüphelerle birlikte manevi değerleri ve buna benzer şeyleri de yok etmeye yardımcı oldu.
Billy kendi çapında kurnaz biriydi ama Creighton'la boy ölçülmezdi. Ayrıca çok dokunaklı bir dipnot vardı: Billy'nin "tatlı ço- > ıığa" baştan beri zaafı vardı. Ariel'in hayatını bağışlaması için ona V al varmıştı.
"Sonuna kadar."
"Ne dedin canım?" Creighton, annesi elinde bir kahve finca- myla yanına gelene kadar yüksek sesle konuştuğunun farkında de- "ildi.
"Espresso ister misin?"
"Hayır teşekkürler."

"Baban telefonda Paul'ün avukatıyla görüşüyor."
Sharon gevezelik etmeye devam ediyordu ama Creighton onu dinlemedi. Creighton, tatlı çocuğa karşı Billy'ninki gibi bir sevgi I «eslemiyordu. Ayrıca yarım kalmış işlerden hiç hoşlanmazdı. Billy onun evini arayıp durmuştu, kim bilir Creighton Wheeler hakkında neler anlatmıştı?

Annesi, "Haber kanalı minibüslerinden biri kapının dışındaki aıazide lastik izleri bırakmış," diyordu. "Başka insanların mülkle - IIue hiç saygıları yok."
Ayrıca, bu çok eğlenceli olacaktı. Aniden ayağa kalktı. "Kusu- I a bakma anne. Gitmem lazım."
"Gidiyor musun? Günü bizimle birlikte geçireceğini sanıyordum. Doug böyle olacağını sanıyordu. Çok sinirlenecek."
"Üstesinden gelir."

"Ona ne söyleyeyim? Bu kadar önemli olan şey nedir?"
Creighton eğilip onu yanağından öptü ve sonra geri çekilirken vil/, kırparak, "Bir randevum var," dedi.

25. BOLUM
imball. arielÎ çaliştiği şîrkette sorgularken,
Sanford, Fulton Adli Tıp Kurumu'ııda Billy Duke'un otopsisini izliyordu. Dedektifler günü en iyi şekilde değerlendirebilmek için ayrılmaya karar vermişlerdi. Kimin nereye gideceğini yazı tura atarak belirlemişlerdi.
Sanford kaybetmişti.
Yanma iki kutu naneli sakız almıştı ve Billy Duke'un organları çıkarılırken birkaç tanesini birden ağzına atmıştı. Adli tabip yardımcısı işini bitirdikten sonra dikiş atma işini asistanına bırakıp ellerini yıkamak üzere lavabonun yanına gitti. Otopsinin bittiğine sevinen Sanford ona ilk izlenimlerini sordu. "Kan kaybından ölmüş öyle değil mi?"
"Bıçak yarasının ölümcül olma ihtimali varmış. Kan kaybından ölebilirmiş. Kısa süre sonra." Adli tabip yardımcısı ellerindeki suyu silkeleyip iki parça kâğıt havlu kopardı. "Ama anladığım kadarıyla sağlık görevlileri kısa süre içinde olay mahalline varmışlar."
K

"Bu doğru. 911 çok çabuk olay mahalline gelmiş."
"Kurbana travma merkezinde derhal müdahale edilmiş olsaydı, bu bıçak yarasından ölmeyebilirdi."
"Yani?"
"Yani kan kaybından ölmemiş. Ölüm sebebi başka bir şeymiş."
"Ne gibi bir şey?"
"Ne olduğunu söyleyeceğim."
Sanford, Kimball'dan kısa süre önce polis merkezine varmış- 11 Kimball bir paket tuzlu krakeri masasının üzerine bıraktığında, Bunlar ne için?" diye sordu.

"Otopsiden sonra hep miden bulanır. Kraker iyi gelir."
"Teşekkürler." Sanford iki tanesini çabucak mideye indirmiş- II "Kız neler anlattı?"
Kimball ona Ariel Williams'la yaptığı görüşmeyi anlattı. "Ka- nıınca doğruyu söylüyor. İlişkilerinin mahrem yönleri hakkında fazla konuşmak istemedi ama bunun onun için kolay olmadığını tahmin ı-ı lebiliyorum. Bu işe yeni başlamış. Çalışma arkadaşlarının hepsi bön lnııı bakıyorlardı ona. Korkmuş ve masum görünüyordu. Kulağa vicdansızlık gibi geldiğinin farkında olduğunu ama Billy Duke'un ona i la lia fazla ıstırap veremeyecek olmasına memnun olduğunu söyledi."
Sanford bir kraker daha yedi. "Julie Rutledge hakkında bir şey ı ıyledi mi? Duke ondan hiç bahsetmiş mi?"
"Hayır."
Sanford, "Zaten, bu fazlasıyla kolay olurdu," diye homurdandı. Masasındaki telefon çaldı. "Hey doktor. Bu çok hızlı oldu. Evet an- lai bakalım." Biraz dinledikten sonra, "Ne yüzünden ölmüş?" dedi. < >ne

doğru uzanıp, bir kalem ve not defteri aldı. Bir şeyler karala- ¦ 11 ktan sonra defteri Kimball'a uzattı.
Doktorun lafını kesmeden bir dakika boyunca dinledi. "Ne zaman olduğuna dair bir fikrin var mı? Hı-hı. Hı-hı. Tamam. Birtakım sorular sormamız gerekirse yakınlarda olacak mısın? Harika. Itıı kadar çabuk haber verdiğin için teşekkürler." Telefonu kapattı.
Kimball defterden, "Zehirlenmeye bağlı karaciğer nekrozu," diye okudu. "Zehirlenmiş mi?"
"Doktor yüksek dozda asetaminofen13' aldığından şüpheleniyor."
"Tylenol gibi mi?"
"Daha çok, propoxyphene ile karıştılmış asetaminofen gibi bir şey. Raftan alacağın türden bir ilaç değil reçeteli bir ağrıkesici."
3 Ağr ıkesici ve ateş düşürücü etkiye sahip bir ilaç etken maddesi.

"Emin misin?"
"Kafa yapan haplarla ilgili bize gelen broşürleri okumuyor musun?"
Kimball ters ters, "İlaç konusunda haklı olduğunu biliyorum," dedi. "Billy Duke'u öldüren şeyin bu olduğunu adli tabip nasıl bilebiliyor? Ayrıntılı bir toksikoloji tetkiki yapmaya vakti olmadı."
"Tecrübe. Acil serviste çalışırken böyle şeyleri çok gördüğünü söyledi. İlaçlar kolayca temin edilebildiği için popüler bir intihar şekliymiş. Bir hastasını bu şekilde kaybetmiş. Adam, Darvocet şişesinin içindeki otuz kırk tableti yuttuktan yaklaşık on saat sonra fikrini değiştirip 911'i aramış. Acil servise götürülmüş. Kendisine, zamanında müdahale

edildiğinde işe yarayan panzehir verilmiş. Ama aldığı doz çok yüksekmiş ve adam uzun süre beklemiş. Etkisi azaltılamamış. Akut karaciğer yetmezliğinden ölmüş. Adli tabip, Duke'un organlarına gerekli testleri yapacağını söyledi ama haklı olduğundan son derece emin."
"Yani, Billy Duke, Julie Rutledge'm evine gittiğinde zaten ölüyordu."
"Öyle görünüyor." Sanford telli not defterini açıp notlarını okudu. "Graham'm ekibinin söylediklerine göre Bayan Rutledge'm yatağında,

banyo zemininde ve klozetin üzerinde kusmuk bulmuşlar. Görünüşe bakılırsa Julie eve gelip onu bulmadan önce orada bir hayli vakit geçirmiş. Doktor onun kendisini son derece kötü ve halsiz hissetmiş olabileceğini söyledi."
"Yüksek dozda ilacı bilerek mi almış? İntihar mıymış?"
"Eğer öyleyse neden o halde Julie Rutledge'm evine gitsin?"
"Çok önemli bir şey yüzünden mecbur kalmış olabilir." Kimisi II içini çekti. "Julie Rutledge onun hasta ve yardıma ihtiyacı varmış gibi göründüğü konusunda yalan söylemiyormuş."
Sanford defterini kapatırken, "Yine de," dedi. "Ağrıkesici için H çete yazdırıp yazdırmadığını öğrenmek istiyorum."
"Merhaba Linds. Kötü bir zaman mı?"

Kızıl saçlı arkadaş, üzeri taşlarla işlenmiş gece elbisesi olmadan, kot pantolon ve bol bir tişörtle bile son derece çekici görünüyord u . Bugün parlak saçlarını dağınık topuz yapmıştı. Meraklı gözlerle ikisine baktı ve kenara çekilip, içeri girmelerini işaret etti.
Derek onu yanağından öptü. "Önce aramam gerekirdi biliyo- III m ama çok meşguldük."
"Duydum. Haberlerde ikinizden de bahsediliyor. Onun avuka- 11 ıiıı oldun?"
"Dün gece itibariyle. Lindsay Graveau, Julie Rutledge. Julie, I indsay."
Kadın, Julie'ye gülümseyerek, "Açık artırma gecesinde tanışmıştık," dedi.
Julie, "Evinize böyle davetsiz gelmemiz büyük kabalık," dedi.

"Başınız belada mı?"
Derek, "Biraz," diye itiraf etti. "Ama bizi içeri alarak kanunla- I I ç iğnemiyorsun."
Lindsay güldü. "Peşinizde polis teşkilatı olsa bile sizi içeri alırd ı m . Arka tarafa gelin. Arka bahçede saksıya çiçek ekiyordum. Evin .... de ilerleyip düzenli ama içinde fazlaca vakit geçirildiği belli olan

İm mutfağa girdiler.
Derek, "Jackson nerede?" diye sordu.
"Arkadaşının evinde. Onu saat beşte alacağım. Bir şey içmek ister misiniz?"

Julie, "Ben bir şey istemem," dedi.
"Aslına bakarsan, biz film izlemeye geldik." Derek gelirken al dıkları DVD'nin içinde bulunduğu plastik torbayı havaya kaldırdı "DVD oynatıcını kullanabilir miyiz?"
"Tabii ki ama seninkinin nesi var?"
"Eve gitmek istemiyorum. Ve polis bu sabah Julie'nin evini aradığı için onunkini de kullanamıyoruz. Evin darmadağınık olclıı ğundan eminim." Derek, arkadaşına Julie'yle birlikte geceyi geçii dikleri otel odasında DVD oynatıcısı olmadığını söylemedi. "İşlet biraz karışık Linds ama bu filmin bize bir ipucu vereceğine inanı yoruz."
"Ne hakkında?"
Julie dürüstçe, "Emin değiliz," dedi.

Julie, Lindsay'in durumu kayıtsız şartsız kabullenmesinden hoşlanmıştı. Lindsay mutfağın yanındaki odayı göstererek Derek'e, "Nerede olduğunu biliyorsun, ne de olsa DVD'yi sen kurdun. Buzdolabından istediğinizi alabilirsiniz. Bana ihtiyacınız olursa dışarıda olacağım," dedi.
Julie, Derek'in arkasından samimi, küçük odaya girdi. Lindsay ve Jackson'ın bu odada çok fazla vakit geçirdikleri belli oluyordu. Sehpanın üzerinde bir Game Boy duruyordu ve kanepenin altından spor ayakkabının kramponları görünüyordu. Oyun masasının üzerinde yarısı tamamlanmış bir yap boz vardı. Okunduğu belli olan kitaplar sehpanın altındaki rafa tıkıştırılmıştı. Duvara monte edilmiş düz ekran televizyonun altındaki raflarda DVD'ler duruyordu.
"Televizyonu sen mi aldın?"
"Geçen yıl Noel hediyesi olarak."
"Bu yıl ne aldın?"
"Wii."(*> Derek onun yüzündeki ifadeyi görünce omuzlarını silkti.
"Jackson'ı şımarttığımı biliyorum. Ama bu hoşuma gidiyor. Çok fazla

istekleri olan yaramaz bir çocuk değil. Lindsay öyle olmaması için elinden geleni yapıyor."
Kanepeye oturdular ve Derek filmi başlatmak için kumandayı eline aldı. "Bu filmi izlemiş miydin?"
"Hayır."
"Ben de izlemedim." Başrol oyuncularının isimleri ekranda

belirirken, "Arka sırada oturuyoruz. Biraz oynaşmak ister misin?" dedi.
Julie dönüp ona bakınca sırıttı. "Ne de olsa saatler geçti."
"Bu saatlerin yarısını bana kızarak geçirdin."
"Bu üzerine atlamak istemediğim anlamına gelmiyor."
Derek onun elini tutup başparmağıyla avucuna seksi hareketler çizmeye başladı. Julie'nin koluna doğru yayılan his çok hoştu ama, "Açılış sahnesini kaçıracağız," diye fısıldadı.

Film yine bir Hitchcock gerilimiydi. Londra'daki seri katil hakkında tüyler ürpertici bir hikâyeydi. Derek şiddet sahnelerini bulmak için filmi ileri sardı. "Kendimi sadece şiddet sahneleriyle ilgilenen bir sapık gibi hissediyorum."
Arandıkları sahne son derece korkunç bir şiddet sahnesiydi. Derek izledikten sonra DVD'yi durdurdu. Görüntülerden o kadar rahatsız olmuşlardı ki bir süre konuşamadılar. Sonunda Derek uzun uzun nefes verip, "Sen de benim kadar rahatsız oldun mu?" diye sordu.
Julie başını salladı.
"Kansız şiddet."
"Trendeki Yabancılar gibi. Vahşi. Önceden hesaplanmış."
"Ve o karakter gibi bu da çok..."
"Odaklanmış. Soğuk. Zalim."

(ı s) Ninlcndo fir masının gel iştird iği bir oyun konsolu
Başka bir şey söylemeden filmi sonuna kadar izlediler. Lind say film biterken içeri girdi. "Saat neredeyse beş oldu. Benim gidip Jackson'j almam lazım. Dışarıdan bir şey ister misiniz? Yiyecek bir şeyler almamı ister misiniz?"
"Hayır teşekkürler. Bize izin verdiğin için bir tanesin." Deıek ayağa kalktı ve yanına gidip ona sarıldı. "Sanırım, sen geri döndüğünde biz burada olmayacağız."
"Giderken kapıyı kilitleyip alarmı çalıştır."
Julie ayağa kalktı. "Gerçekten çok teşekkürler Lindsay."
"Lafı bile olmaz. Umarım bir sonraki karşılaşmamızda her şey senin için daha iyi olur." Julie'ye nazikçe gülümsedikten sonra Derek'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve onu yanağından öptü.

Julie, Lindsay'in dışarı çıktığından emin olana kadar bekledik ten sonra, "Ne söyledi?" diye sordu.
Derek cep telefonunu kemerindeki kılıftan çıkarıp ekranını kontrol etti. "Titreşime almıştım. Dodge iki kere aradı. Bize verebileceği haberlerden korktuğum için telefonu açmak istemedim."

"Lindsay benim hakkımda bir şey mi söyledi?"
"Birlikte olduğumuza mutlu olduğunu söyledi."
"O nereden biliyor?"
"Sanırım bana her baktığında gözlerinin parladığını fark etmiş."
Julie sinirli bir ifadeyle ona bakınca Derek kahkaha attı. "Kadın içgüdüsü? Bilmiyorum." Umursamaz bir tavırla omzunu silkip cep telefonunu kurcalamaya devam etti. "Dodge mesaj bırakmamış. Bu da haberlerin kötü olduğu anlamına geliyor."

"Lindsay'e benden bahsettin mi?"
"Pek sayılmaz. Ama açık artırmanın olduğu gece onu eve bırakırken bana Paul Wheeler'in anısına hürmeten uygun bir süre bekledikten sonra sana çıkma teklif etmemi söylemişti."
"Öyle mi?"

"Evet. Ben de onaO Iadcieilremme Toultmkuasduığ ını, seni zaten becerdiğimi söylemiştim."
'We?"
Derek ona bakıp sırıttı. "Şaka yapıyorum."
"Ona uçaktaki olaydan bahsetmedin öyle değil mi?"
"Tabii ki hayır. Tanrı aşkına, ben onun çocuğunun vaftiz babasıyım." Dodge'un numarasını çevirdi. "Ama seni aramam için ısrar etmişti. Senin zeki, klas ve güzel, yani tam bana göre bir kadın olduğunu söylemişti."
"Sen nasıl bir karşılık vermiştin?"

Derek gülümseyerek ona baktı. "Ona bir çöpçatana ihtiyacım olmadığına benzer bir şeyler mırıldanmıştım. Sonra doğrudan senin evine gelmiştim ve neredeyse vuruluyordum. Merhaba Dodge. Üzgünüm çağrını şimdi..."
Julie, Dodge'un telefondan gelen sesini duyabiliyordu. Sesi tedirgin geliyordu.
Derek onun lafını kesti. "Hayır, bütün giysilerimiz üzerimizde. Lindsay Graveau'nın evindeyiz. Buraya Billy Duke'un çantasında bulunan DVD'yi izlemek için... tamam bekle." Hoparlörü açtı. "Konuş. İkimiz de seni duyabiliyoruz."
Dodge hiçbir ön konuşma yapmadan, "Bayan Rutledge hiç re- çeteli bir ağrıkesici aldınız mı?" diye sordu.
"Neden?"
"Sadece soruya cevap verin."

"Geçen bahar."
Dodge, "Otopsiyle ilgili içeriden haber aldım," dedi. Morali bozuk gibiydi.
"Bıçak yarasından mı ölmüş?"
"Hayır. Ama ondan ölmüş olsaydı, sizin için çok daha iyi olurdu. Meşru müdafaada bulunduğunuzu iddia edebilirdiniz."

Julie, Derek'in endişeli gözlerine bakarak, Lindsay'in kanepesine oturdu. Dodge'un ona anlatmak üzere olduklarından korkuyordu.
"Adli tabip, Billy Duke'un reçeteyle satılan bir ağrıkesiciden öldürücü dozda aldığını düşünüyormuş."
Dodge bunu söyledikten sonra sustu. İkisinden birinden bir yorum bekliyor gibiydi. Julie'yi izleyen Derek sessiz kaldı.
Julie çaresizliğini ifade eden bir hareket yaptı. "Paul, birlikte oynayabilmemiz için golf oynamayı öğrenmemi istiyordu. Ben bu konuda son derece beceriksizdim ve açıkçası öğrenmeye de pek niyetli değildim. Belimde kas çekilmesi olunca açıkçası neredeyse mutlu olmuştum. Dersleri bırakmak için bir mazeretim olmuştu. Doktor bana bir anti inflamatuar(i) ve insanı adeta kendinden geçiren bir ağrıkesici yazdı. Bu ilaçtan korkuyordum. Sadece ilk geceyi rahat geçirmek için iki tane aldım. Bir günlük yatak istirahatından sonra anti inflamatuar ağrıların azalmasına yardımcı oldu. Başka bir şey almama gerek kalmadı."
Dodge, "Polis, arama sırasında ecza dolabınızı boşaltmış. Reçe- teli bir ağrıkesici bulamamış," dedi. "Ama Kimball eczacınızı aramış. Reçeteyi martta almışsınız."

"Kalan hapları sakladın mı Julie?"
Julie, "Evet," dedi. "Sırtım yine ağrırsa diye el altında dursunlar istedim. Creighton evime girdiğinde şişeyi almış olmalı. Yoksa temizlik yaparken ertesi gün onları mutlaka görürdüm."
Dodge kısa süren bir duraklamadan sonra, "Sanford biraz araştırma yapmış. Yüksek doz semptomları, kusma, sarılık, yönelim bozukluğu, yürüme ve konuşmada zorluk kasılmalarmış. Böyle gidiyor. Tıpkı, sizin ifadenizde Billy Duke'u tarif ettiğiniz gibi."
Derek, "Bu bir şey ifade etmez," dedi. "Bunlar başka hastalıkların da semptomları."
"Ayrıntılı bir toksikoloji tetkiki yapacaklar. Karaciğeri başka İm

şeyden dolayı çökmüş de olabilir. Ama bu arada..."
"Benim aleyhimde yeni bir bulgu daha."

Her iki adam da bir şey söylemeyince Julie onların da aynı şe- I ilde. düşündüğünü anladı. "Sanırım, bunun suçlu olduğumu kanıtladığını düşünüyorsunuz Bay Hanley?"
Dodge hırıltılı bir şekilde öksürdü. "Hayır Bayan Rutledge. Asl ı m l a size bir özür borcum var."
Derek'in kaşları havaya kalktı. "Ne için?"
"Şüphelendiğiniz gibi Creighton'ın çocuk suç kaydı varmış. Bu bilgiyi beş dakika önce öğrendim. Bu da Bayan Rutledge'm başınd a n beri bu herif konusunda haklı olduğunu anlamama yetti. O ka- . ığıı teki. Çok fazla şey var ama size en önemli kısımlarını anlatac a ğ ı m , çünkü öğrendiklerimden sonra fazla zamanımız kalmadığın ı düşünüyorum."
Derek ve Julie, Dodge'un sesi kadar ciddi ifadelerle birbirlerine baktılar. Her ikisi de konuşmadı.
"Jerry Bascomb, Creighton'ın sınıf arkadaşıyımş. Kuzey < arolina'da pahalı bir kolejde okuyorlarmış. Creighton, Jerry niıı .<)y il il ma odasında ona cinsel ilişki teklifinde bulunduğunu, bu yüzden de bir avcı

bıçağıyla onun küçük parmağını kestiğini iddia etm i ş . Basitçe hayır teşekkürler demek yerine çocuğu hayatı boyun- I a sakat bırakmış. Bascomb, homoseksüel eğilimleri olmadığına ve böyle bir tekili le bulunmadığına yeminler etmiş. Polis, Creighton'ın dolabında a v bıçağının ne aradığını sorgulamış. Soruşturmayı sürdürürlerken VVheeler'lar diğer aileye gidip anlaşmazlıklarını bir arabulucuyla ;ı i / c bileceklerin i söylemişler."
Derek, "Eminim Jerry'nin erkek arkadaşlarına cinsel teklifte bulunan bir homo olduğunun ortaya çıkmasını istemiyorlarsa bu davanın peşini bırakmaları için onlara üstü kapalı tehditte bulunmuşlardır," dedi.
Dodge, "Her neyse," dedi. "Creighton hiç suçlanmamış. Sorun kendiliğinden çözülmüş."
"Para alışverişi olmuş mu?"
"Sen ne düşünüyorsun avukat bey? Ertesi yaza geçiyorum. Creighton on beş yaşındayken kampa gitmiş. Sarah Walker adında bir kız onu kendisine tecavüz etmekle suçlamış. Kız, ateş başında sosis yerken içeri kaçak soktukları içkiden çakırkeyif olduğunu kabul etmiş. Creighton ona

ormanda yürüyüş yapmayı teklif etmiş. Kız bir saat sonra sendeleyerek döndüğünde vajinasından kan geliyormuş. Çok çılgınca. Creighton onun bakire olduğunu bilmediğini ve kızın istediği şekilde davranıp ona istediği

şeyi verdiğini söylemiş."
Julie alaycı bir şekilde, "Oh, işkence görmek istediğine eminim," dedi.
"Creighton buna 'sert seks' demiş. Bu ifadesinden bir alıntı. Kız perişan olmuş. Terapi görmek zorunda kalmış. Odasından çıkmıyor- muş. Ailesi iddianame hazırlaması için savcılığı sıkıştırırken aniden kamptaki diğer erkek çocuklar ortaya çıkıp Sarah'nın onlara oral seks ve birtakım başka şeyler yaptığı konusunda ifade vermeye hazır olduklarını söylemişler. Sarah'nın sadece teknik açıdan bakire olduğunu ve eğer ormanda onun tarafından baştan çıkarılmış olsalar kendilerinin de tıpkı sevgili arkadaşları Creighton gibi hareket edeceklerini söylemişler."
Julie, "Creighton'ın arkadaşı yoktur," dedi.
"Ama etrafa saçacak çok fazla parası var." Bu lafı tükürür gibi Dodge söylemişti.
Derek, "Dur tahmin edeyim," dedim. "Olay kapanmış."

"Sarah Walker ifade vermeyi reddedince suçlamalar düşmüş."
"Ailesinin cepleri dolmuş mu?"

Dodge, "Bu dosyada yazmıyor ama böyle olduğuna inanıyo- I um," dedi. "Dahası var. Henüz bir çocukken işlediği birkaç küçük u ç daha var. Bir adam, karısıyla birlikte uyandıklarında Creighton'ı Kısaçlarında onlara bakarken bulduklarını ihbar etmiş. Bu olay "iiiiii uyurgezerliğine bağlanmış. Sharon Wheeler'm eve gelen man i kiircüsü, karşısında mastürbasyon yapmakla suçlamış. Creighton mastürbasyon yaptığını kabul etmiş ama kadının kendisini izlediğinden haberi olmadığını söylemiş. Tabii insan kadının ayakkabısına spermin nasıl bulaştığını merak ediyor. Ama manikürcü anid e n kendisine Amelia Adası'nda lüks bir spa merkezinde iş bulmuş.
Allison Perry adında başka bir kız. Creighton'ın on yedinci dor u m gününde üstü açık arabasıyla gezmeye gitmişler ve kızla isteği dışında anal ilişkiye girmiş. Daha sonra hamile kalmamak için bun u n en güvenli yol olduğuna birlikte karar verdiklerini söylemiş."
"Tanrım." Derek elleriyle yüzünü sıvazladı.
"Hiç hapse girmiş mi?"
"Bir kere bile girmemiş, Bayan Rutledge."

"Wheeler'lar onu suçlayanları satın almış."
Dodge, "Ve büyük ihtimalle birçok kamu görevlisine de rüşvet vermişler," dedi. "Küçük pislik her seferinde sapık davranışlar ser- " demiş. Bence o cinayet işlemek için ihtisas yapmış."

Julie kuru kuru güldü. "Sapık olan o ama baş şüpheli benim."
Derek, dedektife, "Onlardan bir adım önde olmaya devam ede- Inıı Dodge," dedi.
"Anlaşıldı."
Derek telefonu kapattı. Düşünceli bir ifadeyle telefonla dudaklarına vurdu.
"Şimdi ne olacak?" Julie televizyonu gösterdi. "Film büyük bir derleme kaydetmemizi sağlamadı."

"Ben filmin önemsiz olduğunu henüz kabul etmiyorum." Deıek, sanki televizyonda görüntüler varmış gibi boş ekrana baktı.
Sonra Julie'ye dönüp, "Billy Duke, Pine View Motel'de zaman ge çirmek için DVD izliyormuş gibi görünmüyordu. Sadece bir DVD Yi vardı. O da buydu. Neden özellikle bu film? Bu filmi şimdiye kadaı hiç duymamıştım. Creighton bu filmi neden Billy Duke'a verdi? Ne zaman? Ve nerede?" Yumruğuyla avucuna vurdu. "Lanet olsun! Ne den aralarında bir bağ olduğunu kanıtlayamıyoruz?"
"Ben umutlarımı Billy Duke'u teşhis eden kıza bağlamıştım Ama Dodge'a bakılırsa, kız Kimball'a kayda değer bir şey anlat mamış."
Derek aniden dolaşmayı bıraktı. "Sana daha önce ceza hukuku dersinde ilk olarak paranın bir cinayet sebebi olduğunun öğretildi ğini söylediğimi hatırlıyor musun?"
"Evet."
"İkinci ders nedir biliyor musun?"

"Ne?"
"Herkes yalan söyler."
Creighton ön kapıda küçük bir açıklama umuduyla bekleyen muhabirleri atlatmak için personelin kullandığı kapıdan çıktı. Evi ne gidip vücudu terden parlayana kadar bir buçuk saat spor yaptı. Kurulandıktan sonra solaryuma girdi. Sistemindeki kirleri al mak için on beş dakika buhar banyosu yaptı. Sonra sıcak, köpüklü bir duş. Bunun ardından gözeneklerini kapatan buz gibi soğuk suyla dolu küvetin içine girdi. Dişlerini diş ipiyle temizledikten sonra fırçalamaya başladı. O kadar sert fırçaladı ki, diş macununu tükürdüğünde içinde kan olduğunu fark etti.
Tırnaklarını kesip, törpüledi. Yüzüne arındırıcı bir maske yaptıktan sonra cildini geren ve karıncalandıran hoş kokulu bir tonik sürdü. Saç fırçası ve fön makinesiyle saçına şekil verdi.
Giyinmeden önce banyosunun aynalı duvarlarındaki yansıma larını hayranlıkla izledi. Her açıdan parlak çıplaklığına baktı. Tek bir kusur bulamadı.

Arkadan Adonis heykeli gibi görünüyordu. Vücudu çok güzeldi, omuzlarından kalçalarına kadar kaslıydı. Sıkı poposu, kalçala- nyla mükemmel bir eğri çizerek buluşuyordu. Tenis kortunda geçirdiği saatler baldırlarını şekillendirmişti.
Önden görünüşünü daha da çok beğendi. Beğenmeyecek neyi vardı ki? Deniz mavisi gözler. İşinin ehli, bir cerrahın bile yapamayacağı kadar düzgün bir burun. Dudakları şekilli ve şehvet uyandırıcıydı. Ne koyu renkli ne çok küçüktü. Köşeli çenesi, ağzına sert bir ifade veriyordu.
Göğsünde kıl yoktu. Olsaydı mutlaka aldırırdı. Kıllı göğüsler u n a büyük hayvan kemikleri kemiren ve kirli ayaklı kadınlarla çiftlemen kıllı barbarlarla ilgili filmleri hatırlatıyordu. Çok iticiydi.
Onun göğsü pürüzsüz ve altın rengindeydi. Göğüs uçlarına dokundu ve sertleştiklerinde onları acı verene kadar çiindikledi. Tah- I ik olmuştu.
Aynalardaki yansımalarını hayranlıkla izleyerek masını hasyon yaptı.
Daha önce hiç giymediği kıyafetlerini ŞAMDI giydi. Bu önemli bir ak- ve çok iyi görünmek istiyordu.
Maalesef, onun dışında kimse bunu bilemeyecekti. Keşke bir film senaryosunu canlı bir drama dönüştürdüğünü paylaşabileceği biri olsaydı.

Julie, Billy Duke'u öldürmekle suçlanıyordu. UN Tıpkı, Billy Duke' Paul amcayı öldürmekle suçlandığı gibi. Billy'nin onun
yardım- I ISI olduğunu kimse bilmiyordu ve de
öğrenemeyecekti. Fikir babaSI Creighton'dı.
Hak ettiği itibarı görememesi çok üzücüydü. Ama tanınmamak, dehasına karşılık ödemek zorunda olduğu bir bedeldi. Dehasından w tabii ki, kurbanlarından kimsenin haberi olmayacağını, daha doğ- ru.su olamayacağını henüz ergenlik çağındayken kabullenmişti.
Bu akşam başroldeki kadın fazlasıyla saftı. Şaşkınlık içinde ütecekti, çünkü bin yıl geçse böyle bir şeyin olacağını aklına getirmezdi.
Mükemmel bir sahne geçişi.

26. BOLUM
EÇİRDİĞİ SİNİR BOZUCU GÜNE RAĞMEN ARIEL
SAAT yedi buçuktaki akşam yemeği randevusu için gerekli bü tün hazırlıkları yapmıştı. Rosto, küçük evini şahane bit aromayla doldurmuştu. Salata buzdolabında soğuyordu. Cabernet havalanıyordu. Masanın ortasında, etrafı yakılmaya hazır ince mumlarla çevrili bir vazo dolusu gül duruyordu.
Her şeyi o kadar iyi planlamıştı ki, giyinmeden önce duş alıp makyajını tazelemek için on iki dakikası vardı. Üzerinde sırtı çarp- raz bir bluz, altında çok kısa bir etek vardı.
Tıraşlanmış bacaklarını bir losyonla yumuşattı ve topuklu açık ayakkabılarını giydi. Saçlarını kabartıp çıplak omuzlarıyla göğüs lerinin arasına parfüm sürdü. Kulaklarına altın halka küpeler taktı, artık hazırdı.

Saat yedi buçukta mumları kibritle yaktıktan sonra, ön kapısının penceresinden dışarıya göz atıp gelişini görmek için sokağa baktı. Porsche'siyle gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Mütevazı evlerinin bulunduğu sokakta homurdayıp onun arabasının önüne park ettiğini gördüklerinde kim bilir komşular neler düşünecekti!
G

Yedi otuz beş olduğunda, kurumadığından emin olmak için rostoyu kontrol etti.
Saat yedi kırk beş olduğunda meraklanmaya başladı ama çok da endişelenmedi. Trafiğe takılmış olabilirdi. Meraklılar yüzünden, ¦.evre yolunun banketinde patlayan bir lastik trafiği yavaşlatabilir, i impon tampona değdiği için trafik tamamen durabilirdi.
Saat sekize on kala, onu yeniden ekerse öleceğini düşündü. < ici çekten de ölürdü.
Neydi bu, Ariel'in Haftasını Berbat Et programı mı?
Günün erken saatlerinde patronun ofisine çağrılıp tıknaz kadın dedektifle tanıştırıldığında neredeyse bayılıyordu. "Sana bazı sorulu sormak istiyor."
Bu işi olduğundan hafif göstermekti.

Bundan sonraki yarım saat boyunca dedektif onu Billy Duke hakkında sorguya çekmişti. Ama Ariel ancak bir saat sonra artık i 'Iii bir adam olması sebebiyle onu aklından sonsuza dek silmek için bunu yaptığını anlamıştı. Böyle sinir bozucu olmaya devam etmek lam da ona göre bir şeydi.
Tüm bunları polis hattına isimsiz ihbarda bulunmasına borçluydu. Dedektife ne kadar dürüst bir vatandaş olduğunu kanıtlaya- I ağını sanmıştı. Ama onun yakasını öyle kolay kolay bırakmaya- (aklardı. Roberta Kimball ona Omaha hakkında sorular sorarak ıs- I aı ını sürdürmüştü. "Sizinle birlikte hiç orada yaşadı mı?"
"Hayır. Asla. Bildiğiniz gibi, birkaç kere geceyi dairede geçirli ama hepsi bu kadar."
Ariel'in Billy'yi son olarak ne zaman gördüğüyle özellikle ilgileniyordu. "Davasından beri görmüyorum." Dedektife dün evine girmeye alıştığından bahsetmemişti.
Dedektif onun üst üste yaptığı aramaları hatırlatmıştı.

"Ama hiçbir şey söylemedi, ben de öyle. Ben hep telefonu kalaltım."
"Peki ya oda arkadaşınız? O konuştu mu?"
"Hayır. Carol bu yaz Athens'te kalıyor."

Dedektif, Billy Duke'un, hiç Paul Wheeler veya Julie Rutleclye' dan bahsedip bahsetmediğini sormuştu.
"Hayır. Bundan eminim, Bay Wheeler öldürülene dek isimlerini hiç duymadım."
Ariel onun bütün sorularına samimi cevaplar vermiş ama hiç bir şeye gönüllü olmamıştı. Dedektif sonunda Ariel'in bildiği lıeı şeyi anlattığına ikna olmuş ve onu daha fazla sorgulamanın vakn kaybı olacağına karar vermişti. Ariele işbirliği için teşekkür edip yanından ayrılmıştı.

Meraklı iş arkadaşlarına görüşme yüzünden moralinin bozul madiğim göstermek isteyen Ariel, işinin başına geri dönmüştü. I lu-, geçmediği belliydi ama sağ salim yerine dönmüştü. Billy ölmüştü Kadınları avladığı günler sona ermişti. Yakında insanlar onu tam dıklarım bile unutacaklardı.
Bir kez daha aklına hiçbir şey takmamaya, özellikle de müteveffa Billy Duke'u düşünerek Tony ile gecesini berbat etmemeye karar vermişti. İşgününün sonunda dedektifle ve Billy ile ilgili lıeı şeyi aklından çıkartıp kendini önündeki geceye hazırlamıştı.
Tedbir olarak telefonuna cevap vermemişti. Eve vardıktan son ra belirli aralıklarla çalmıştı. Arayan numarayı tanımıyordu ve arayanı tanıyabileceği bir isim çıkmıyordu. Başka sorular sormak için Roberta Kimball'ın aradığından endişelenip telesekreterinin cevap lamasını beklemişti.
Arayanın Tony olmadığını biliyordu. Ona telefon numarasını vermemişti -ne cebini ne de evini- ve bu nezaketsizliğinin bir sebe bi vardı. Numarasını vermekten kaçınmıştı, çünkü içten içe randevuyu iptal etmesinden korkuyordu.
Saat sekize geldiğinde Tony hâlâ ortalarda görünmeyince arlık gelmeyeceğinden emin oldu. Bunu ona iki kez nasıl yapardı? İkinci kez nasıl olup da kanmıştı? Onun hayattaki en büyük moron oldu ğunu düşünüyor olmalıydı. Tabii eğer onu bir arı bile düşünüyorsa

Sekizi çeyrek geçe mumları üfleyip kıyafetini değiştirmek için İm I .ısına gitti. Burnunu çekerek ayakkabılarını fırlattıktan sonra, mı iistünü çıkartmak üzereyken, kapının hafifçe yumruklandığını duydu.
Kalbi neredeyse göğsünden dışarı fırlayacaktı. DA Onun hakkın- düşündüğü onca iğrenç şey ve ona yakıştırdığı o çirkin
isimlerin i n ¦ 11 s i birden aklından çıkıp gitti. Mutluluktan uçarak kapıya koştu e ardına kadar açtı.
ismi dudaklarında dondu.
Ariel Williams şehrin öbür ucunda endişe içinde akşam yeme- I laıidevusunu beklerken, Derek cep telefonuna bağırıyordu. "Vaz- I i, ıı de ne demek?"

Dodge, "Vazgeçmek kelimesinin anlamını bilmiyor musun?" diye tersledi.
"Evet, anlamını biliyorum ama kadınla arayı düzelttiğinizi sa-
Miyurduım. Tek istediğimiz bir adres."

"Bilmiyorsan söyleyeyim, polis merkezinde Pek Sevilen Biri dı
e ı l s i n avukat bey. Senin sayende bir sürü pislik MİMLİ serbest bırakıldı. de şu Conor denen çocuğu kurtarmaya çalışıyorsun. Olay ye- I me ilk giden polislerin kanıt toplamayı yüzüne gözüne bulaştırdığını ve sanığı aklayacak bilgilerin saklandığını etrafta anlatıp duru- . i h sun. Polisler O. J. davasından bu yana hiçbir avukata diş bileme- I I 11 ş l e r d i . Sen ilksin."
"Bitirdin mi?"
"Devam ediyorum. Biraz anlayış göster. Sana ıslahevi dosyasını ¿et irmedim mi? O iş için neredeyse adamın bir tarafını yalamak .a h unda kaldım ama karşılığında teşekkürüm nerede?"
"Üzgünüm. Teşekkür ederim."
"Rica ederim."
"Ama adrese ihtiyacımız var Dodge."

"Anlıyorum. Amaeğer Atlanta'nın en seçkin kimseleri köpeğini kimin öldürdüğünü umursamıyorsa, emin ol bilgi de vermek isteme yeceklerdir. Ariel Williams'in adresi de buna dahil. Ayrıca Dora'yı ancak bu kadar zorlayabiliyorum. İki çocuklu bekâr bir anne. Koruması gereken bir işi var. Diyor ki eğer Bayan Rutledge'm evinde ki aramanın zaıiianlamasıyla ve otopsiyle ilgili bilgiyi onun sızdır dığı öğrenilirse..."
"Tamam." Derek bıkkın bir tavırla alnını ovuşturdu. O sırada cep telefonundan Kate ile konuşan Julie'ye baktı. Julie başını ıkı yana sallayarak, tıpkı onun gibi şansının iyi gitmediğini belli elli.
Dodge, "Julie'yi Duke'un ölümüyle ilgili sorgulamak için res men aramaya başladıkları için işler zorlaştı," diyordu.
"Elinden geleni yaptığını biliyorum. Ama o adresi çok istiyorum. Tüm bunların anahtarı Ariel Williams'ta olabilir."
"Bunların dışında..."
"Ne var?"

"Şey, Creighton Wheeler'in nasıl bir adam olduğunu bildiğim için şu kız için endişeleniyorum. Polise Duke'un kimliğini verine si hoşuna gitmemiştir."
"Onu hemen bulmamız için daha fazla sebebimiz oldu. Şu hanım arkadaşına bir daha git. Onun üstte olacağına söz ver." Derek telefonu hızla kapattı.
Saniyeler sonra kendi görüşmesini bitiren Julie, sorgular gibi kaşlarını

havaya kaldırdı.
Derek, "Sorma," dedi. "Kate'in şansı yaver gitmiş mi?"
"Ariel Williams'in çalıştığı şirketi aramış ama iş saatleri ılı şmda olduğu için sadece acil durum numarasını alabilmiş. Aramış ama karşısına arayanın ismini, numarasını ve sorunun mahiyetini bildirmesini isteyip birisinin ona geri döneceğini söyleyen başka bit kayıt çıkmış.
Ariel Williams'm telefon rehberindeki bütün Williams'lari nanus ve hiçbir sonuca çıkmamış. Eğer bu kız isimsiz telefonlar 111 vorsa bile rehberden onu bulmaları biraz sor.

Google'da yaptığı bir arama Ariel'in Facebook ve MySpace'teki .aylalarını göstermiş ama hiçbirinde ev adresi yokmuş, ayrıca son ıderiler iki hafta öncesine aitmiş. Kate ona e-posta göndermiş. Cevap alamamış. Aramaya devam ediyor." Soğumuş bir paules kızartmasını eline alıp inceledi ve hevessizce kutuya geri attı. Kate'ten benim için bunu yapmasını isterken kendimi berbat his- I'diyorum."
"Yardım etmeyi o istiyor. Kendisi söyledi. Arkandan polisle konuştuktan sonra sana bunu borçlu olduğunu hissediyor."
"Yardım etme arzusunun gerçek olduğunu biliyorum. Ama ben lur kaçağım. Yardım ve yataklık ediyor."
"Kimse ona senin yerini sormadı."
"Çünkü dedektiflerin telefonlarım açmadı. Benden gelmediği müddetçe telefonlarını cevaplamıyor. İnce düşünülmüş bir kaçınma yöntemi."
"Ki bu da kanıtlanamaz. Ona senin yerini sorsalar bile dü üst- çe. bilmediğini söyleyebilir, çünkü bilmiyor." Arabanın ön tarafından McDonalds'ın altın kemerine baktı. Arabalı girişte siparişlerini vermişler ve telefon aramalarını yaparken Big Mac'lerini yemek u, in park etmişlerdi.

Derek, Ariel Williams'm onlara, Roberta Kimball gibi gözdağı veıen bir dedektife olduğundan daha kolay açılacağını düşünmüş- m. Denemeye değerdi ve bu yüzden Lindsay'in evinden çıktıkla- I ! anda onu aramaya başlamışlar ama her seferinde telesekreter ce- \ ap vermişti.
Neredeyse üç saattir Dodge'un kızın ev adresi gibi işe yarar İni" bilgiyle gelmesini bekliyorlardı ama şimdilik onun da eli boştu. Motorlu Taşıtlar Dairesinden ya da Vergi Dairesi'nden, kızın kayıtlarına ulaşabilecek köstebekleriyle temas kuramıyordu. Ayrıca ka din polis de caymıştı.
Derek, "Tatlı dille kandırmaya çalışacak," dedi.
"Dodge'un tatlı dil döktüğünü hayal edemiyorum."
"Biraz abartılı."
Julie kalan hamburgerinin kâğıdını sarıp yemediği patates kı zartmalarıyla birlikte torbanın içine geri koydu. "Bu arada bir ka nun kaçağıyım. Sence beni gerçekten suçlu bulabilirler mi?"

Öldürme Tutkusu
393
"İmkânı yok."
"Bunu kalpten mi söylüyorsun yoksa mesleki görüşün mü?"
"Ellerinde olan şeylerle senin suçlu olduğunu kanıtlayamazlar. Kariyerim üstüne bahse girerim."
Julie kuru bir tebessüm etti. "Sanırım bunu yaptın bile."
"Yapmaya devam edeceğim."
"Yargılanıp suçlu bulunmaktan Creighton'ın serbest kalmasın ¦ dan korktuğum kadar korkmuyorum. O bir şeytan Derek."
Kendi artıklarını torbada Julie'ninkilerin yanma koydu. "Bu konuda sana karşı çıkmayacağım. Maggie'yi bulduğumdan beri eve sadece bir defa gittim. Geri gitmeyi istemedim. Kendimi o odalarda onsuz düşünemiyorum. Acımasız bir vahşetti. Bunu sadece kötü olduğu için yaptı. Şeytan da diyebilirsin.

Çok sevdiğim köpeğimi öldürmekle kalmadı, evimin de mahremiyetini bozdu. Benim için asla eskisi gibi olmayacak. Bunu her düşündüğümde, içimdeki intikam duygusu kabarıyor. Ve Maggie aklıma her geldiğinde..." Devam edemeyip sustu.
Julie eğilip Derek'in yanaklarını iki elinin arasına aldı ve dudaklarını nazikçe öptü.
Kendini geri çektiğinde, Derek'in gözleri yüzünde dolaşıyordu.
"Kahvaltıda bahsettiğim şu toplantı ve âşık olma meselesini hatırlıyor musun?" diye fısıldadı.
Julie başını evet anlamında salladı.
"Şey, bil bakalım?"
Derek cep telefonu çalmcaya kadar ona anlamlı bir şekilde baktı. Telefonun kapağını iterek açtı. "Lütfen bana Dora'nm yardımcı olduğunu söyle."

"Onunla evlenmem gerekebilir."
"Ariel Williams?"
Genç kadının coşkulu tebessümü onları gördüğünde kayboldu. Yanaklarının kırmızı rengi, Julie'ye onun ağlamakta olduğunu gösteriyordu. Rimeli akmıştı. Ayakkabıları hariç, evde oturmak için değil de özel bir gece için giyindiği belliydi. Julie onun arkasında yeni söndürülmüş mumlardan tüten ince dumanları gördü.
Julie, "Ariel Williams?" diye yineledi.
Dili tutulmuş bir halde, başını aşağı yukarı salladı.
"İsmim Julie Rutledge."
Belirgin biçimde yutkundu. "Kim olduğunuzu biliyorum."

Sandra Brown
396
Derek, "Nasıl?" diye sordu.
Gözleri ona kaydı. "Onu televizyonda gördüm. Haberlerde."
"İsmim Derek Mitchell." Ariel onu tanıdığını ima edecek hiçbir şey yapmayınca devam etti. "Sizinle konuşmak istiyoruz."
"Ne hakkında? Eğer konu Billy ise, bildiğim her şeyi polise zaten anlattım." Altdudağı belli belirsiz titredi. "Ve hiç iyi bir zaman değil."
Julie, "Billy Duke'un nasıl öldüğünü biliyor musunuz?" diye .sordu.
"Siz onu bıçaklamıştınız ya da onun gibi bir şey."
"Otopsisini yapan adli tıp uzmanı aşırı dozda ilaç kullanımına bağlı karaciğer yetmezliğinden öldüğüne inanıyor."

Öldürme Tutkusu
397
Ariel'in gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. "Onun ilaç kullandığını bilmiyordum."
"Onu isteyerek öldürmedim, elimde tuttuğum bıçağın üzerine düştü ama asıl ölüm sebebi aşırı dozda ilaç kullanımı olarak belir- lendi. İlacı ona ben vermedim. Biz, Bay Mitchell ile ben, Creighton Wheeler isimli bir adamın bunu yaptığına inanıyoruz." Julie bira/ duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti. "Lütfen Ariel, birkaç dakikalığına içeri gerebilir miyiz? Uzun kalmayacağımıza söz vei i' yoruz. Çok önemli olmasaydı seni böyle zorlamazdık."
Kızın gözleri ikisi arasında gidip geldikten sonra içini çeki i. "Bence her şekilde zorlardınız."
Kapı doğruca salona açılıyordu. Onlara oturmaları için, parlak renkli kırlentlerle rengi daha da belirginleşen muslin kaplı ka nepeyi gösterdi. İçeride mobilya sayılabilecek bir de bükme ağaç tan salıncaklı sandalye vardı. Birbiriyle uyumsuz birkaç sehpa ve lamba ile pencerenin yanında bol yapraklı, iyi bakılmış bir benjamin çiçeği duruyordu ve duvarlarda çerçeveli seyahat posterleri asılıydı. Kısıtlı bir bütçeyle, renk ve uyuma dikkat edilerek döşenmiş bu yer Julie'ye Paris'teki ilk dairesini hatırlatmıştı. Hoş ve deri i lop lu bir odaydı.
Ariel salıncaklı sandalyeye oturdu. Onlara karşı kayıtsız göi ii nüyordu. Julie'ye göre bunun sebebi kapısına habersiz gelmeleriydi.

Sandra Brown
398
Yemek masasına tabaklar, bardaklar, çiçekler ve mumlar yerleş tirilmişti. Bir şarap şişesinin mantarı çıkarılmıştı ama şişe dolu dıı ruyordu.
Julie, Ariel'in düşünceli bir halde masaya baktığını gördü. "Mı safir mi bekliyordunuz?"
"Evet... evet ama galiba gecikecek."
Yeni söndürülmüş mumlarla rimel bulaşmış yüzünün halini bu açıklıyordu.
Derek, "Çok şey kaçırıyor. Harika kokuyor ve bu elbise mükemmel," dedi.

"Teşekkürler." Yüzü kızardı. "Peki bilmek istediğiniz nedir?"
"Billy Duke'la nasıl tanıştığınızla başlayın."

Gözlerini devirdi. "O günü keşke hiç yaşamasaydım. Arkada şımla barlara takılıyorduk."

Derek, "Bu Omaha'da mı oldu?"
Başını sallayarak doğruladı. "Billy bizim gittiğimiz o kulübe ırldi. O akşam birlikte takıldık. Sonra oraya düzenli olarak gelmese başladı. Sevimli biriydi. Arkadaş canlısıydı. Tarz giyiniyordu, iyi bıı arabası vardı ve içkileri ısmarlamaktan çekinmiyordu. Çok pa- l.ıvru atardı, erkekliğiyle böbürlenip etrafa para saçardı. Ama havalını nasıl kazandığıyla ilgili hiçbir şey anlatmazdı. Şimdi neden i inden bahsetmediğini biliyorum. O profesyonel bir üçkâğıtçıydı. Bir dolandırıcı."
"Ama şu dul kadınla bir ilişkisi olduğunu ve ondan para çaldığım öğreninceye kadar bundan haberiniz yoktu değil ini?"
"Tabii ki yoktu! Ama o sıralar onun sahtekâr olduğundan şüphelenmeye başlamıştım."
"Şüphelenmenize ne sebep oldu?"

"Randevularına gelmiyordu. Sorulara doğrudan cevaplar vermekten kaçınıyordu. Günlerce ortadan yok olduktan sonra çiçekler ve şarapla birlikte ortaya çıkıyor ama nerelerde olduğunu açıklamı- yordu. Bunlar ikili oynadığının belirtileriydi." Julie ile konuşmaya başladı. "Ama biz kadınlar nasılızdır bilirsiniz. Kalbimizin söyledi- ' il i i itiraf etmekten nefret ederiz."
Bir kez daha gözlerini masaya çevirdiğinde yüzündeki hayal kırıklığı Julie'yi derinden etkiledi. Tatlı bir kıza benziyordu ve incinmişti. Tekrar onlara dönüp, "Billy tutuklandığında yeni bir başlangıç yapmak için bunun iyi bir fırsat olduğunu gördüm. Carol'la konuştum..." dedi.
Derek, "Carol kim?" diye sordu.
"Ev arkadaşım.
"Onunla Omaha'dan ayrılıp yeni bir yere gitmek konusunu konuştuk. Buraya taşındık. Burayı hemen sevdik. Yemekleri, insanların konuşma şeklini." Kaşları çatıldı. "Billy gasptan tutuklandığın-

da hiç şaşırmadım. Şu dava falan. Ama sonra onu bıraktılar! İna namadım!"
Derek, "Savcı gerekli özeni göstermedi," dedi. "Tüm davayı kurbanın ifadesi üzerine kurmamalıydı. Dul kadın öldüğünde kay* betti."
Ariel ona garip bir ifadeyle baktı. Julie, "O bir avukat," dedi.
"Ya."
Derek, "Billy peşinizden Atlanta'ya geldi," diyerek devam ein
"Buna da inanamadım. Yeni bir yerde yeni bir başlangıç yapa çaktık. Arayıp kim olduğunu ilk söylediğinde çok öfkelendim ve hemen telefonu kapattım. Onda cep numaram yoktu ama ev telefonundan aramaya devam etti."

Derek, "Biz onun tarzım biliyoruz," dedi. "Hiçbir şey konuş muyor, siz de yüzüne kapatıyordunuz."
Başını utangaç bir tavırla önüne eğdi. Derek. Julie'ye bakınca, Julie onun yalan söylediğini anladı. "Şu dedektife, Bayan Kimball'a her şeyi anlattım, onunla hiç konuşmadığımı söyledim. Ama tanı anlamıyla doğru sayılmaz. Polisi arayıp ismini verdiğim gece bura yı aradı. O aptal telefonları yeterince rahatsız ediciydi. Ona bağıı dim, bir zavallı olduğunu, bu telefonların çocukça olduğunu ve bu işe bir son vermesi gerektiğini söyledim. Elbette öyle yapmadı. Öl meden bir gece öncesine kadar aramaya devam etti. Tanımadığım bir numaradan aradığı için telefona cevap verdim. Ama oydu."
Julie öne doğru eğildi. "Bir şey söyledi mi?"
"Denedi ama sesi kesiliyordu. Ben..." Ağzını eliyle kapattı. Fenalaşmış bir halde, "Ah, Tanrım. Sizce o sırada boğuluyor muydu? Yoksa yardım istemek için mi aramıştı? Telefonu fişten çekmiştim," dedi.
Derek kibarca, "Sizi rahatsız etmek için aradığını düşünmüştü nüz," dedi. "Ondan en son o zaman mı haber aldınız?"

Altdudağını dişleri arasına alırken bakışları ikisi arasında gidip geldi. Bundan daha suçlu görünemezdi. Julie bu genç kadının ne

111,11 istese de ikna edici bir yalan söyleyemeyeceğini fark etti. Ro- u ila Kimball doğru sorulan sormamış olmalıydı.

Derek adeta ürkek bir taya yaklaşıyormuşçasma yumuşak bir ' sic ismini söyledi. "Başka bir şey var mı?"
Biraz tereddüt ettikten sonra, "Billy dün buraya gelmiş. Ama i" a işleydim," deyiverdi. Sokağın karşı tarafında oturan yaşlı kom- .ııvla aralarında geçen konuşmayı aktardı. "Onun kapıma vurduğunu görmüş. Seslenip ne istediğini sormuş. Benimle konuşmasının « ılıım kalım meselesi olduğunu söylemiş. Komşum iyi görünmediğini söyledi. Aslında uyuşturucu aldığını düşünmüş. Ben yaşlı birinin düşüncesi olduğunu sanmıştım ama sanırım haklıydı. Yine de komimi korkmuş. İçeri kaçıp kapısını kilitlemiş."
Gözleri yaşlarla doldu. "Galiba yardım istemek için bana gel- III isi i. Ah Tanrım, kendimi çok kötü hissediyorum. Yani adama da- \allamıyordum, sahtekârın tekiydi ama eğer ölmek üzereyken geldiyse..."
Gözyaşları gözkapaklanndan dökülüp yanaklarından aşağı ai/.iildü. "Niye hastaneye gitmedi?"

Derek, "Belki de ölümcül bir doz aldığını bilmiyordu," dedi.
Julie, "Hastaneye gitseydi tutuklanırdı," dedi. "Bunu istemiyordu."
Uzanıp Ariel'in ellerini tuttu. "Şu an ne hissettiğini biliyo- I um. Benim evime girmişti. Polis bir süre kaldığını düşünüyor. Bel- K i birkaç saat. Paul'ü benim öldürdüğümü gösteren deliller bırakmak için oraya gittiğini düşünüyorum. Ama aynı zamanda ölüyordu. Ben bunu bilmiyordum. Saldırıya uğradığını sanan herhangi bi- I inin davranacağı gibi tepki verdim."
Ariel, "Sizin onu öldürebileceğinize hiç inanmadım," dedi. I laberlerde olanları duyduğumda başka bir açıklaması olması ge- I ektiğini düşündüm. Demek doz aşımı. Vay canına. Kimin verdi- : ' 11 iden şüpheleniyordunuz?"
Deıek, "Paul Wheeler'in yeğeni Creighton," dedi.
"İsim tanıdık geliyor. O da televizyona çıktı mı?"
Derek'e bir bakış atan Julie, "Hayır," dedi. "Yüzünün tanınma - sından kaçmıyor. İsmi sana tanıdık geliyor, çünkü polis onu defalarca sorguladı."

Kızın gözleri parladı. "Suç işlendiği sırada başka bir yerdeymiş. Şimdi hatırlıyorum."
"Ama Julie ile ben, Creighton'ın amcasını öldürtmek için komplo kurduğuna inanıyoruz."
"Billy ile birlikte mi?"
"Evet. Omaha'da anlaştıktan sonra Billy'nin aleyhinde ifade verecek olan dul kadını Creighton'ın öldürdüğünü ve bunun ardından Billy'ye ona borçlu olduğunu söylediğini sanıyoruz."
"Vay canına." Ariel parçalan zihninde bir araya getirdi. "Ve Billy amacına hizmet ettikten sonra yeğeni onun ortadan kalkmasını istedi öyle

mi?"
Julie, ona, "Biz böyle olduğuna inanıyoruz," dedi. "Ne yazık ki bunu kanıtlayamıyoruz. Bu sebeple sana geldik. Bize bir ipucu verebileceğini düşünüyoruz."

"Ne gibi?"
Derek, "Creighton ile Billy arasındaki bir bağlantı gibi," dedi.
"Üzgünüm. Bunu yapamam. Creighton isminde birinden bahsettiğini hiç duymadım."
"Peki ya Billy'nin Omaha'daki arkadaşları?"
"Arkadaşı varsa bile ben hiçbirini bilmiyorum."
Derek öne doğru eğildi. "Seni korkutmak istemem Ariel. Ama Creighton insanlara zarar verdi. Ne bir tahminde bulunuyorum ne de iftira atıyorum. İşlediği vahşi cinayetlerin sayısı hayli kabarık. Eğer Billy Duke'u ortadan kaldırması gereken bir tehdit olarak gör- düyse seni de öyle görebilir."
"Beni mi?" diye cıyakladı. "Ben onu tanımıyorum bile."

"Ama Billy ile ilişkin vardı. Polise, Billy'nin kimliğini sen teş- I riiin. Creighton, Billy'nin sana onun hakkında bir şeyler anlat- I ¦ıiıı düşünebilir."
Ariel endişeyle onlara baktı.
"Ariel." Julie bir kez daha uzanıp elini tuttu. "Derek'in de söy- dığı gibi telaşa kapılmanı istemiyoruz. Ama eğer Creighton sana aklaşacak olursa ondan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşıp he- n eı ı polisi ara."
"Polisi aramazsan bizden birini ara." Derek ceketinin cebinden m kartvizit çıkartıp vermeden önce arka tarafına bir sürü telefon ı ı ı ma r a s ı yazdı. "İşte benim bütün telefon numaralarım, Julie'nin ¦ İn ve dedektifin cep telefonu. İsmi Dodge. Senden haberi var. Hein -il eevap verecektir. Senin tarafında olmasını isteyeceğin biridir."
Ariel kartı eline alıp avucunun içinde sıktı. "Burada yalnız kal- II.ık istemiyorum. Carol'm geri gelmesini isteyeceğim."
"İyi fikir." Derek ona güven verircesine gülümsedi. "Creigh- "II seninle temas kuracaksa bunu hemen yapacaktır." Julie'ye bak- I liaşka bir şey var mı?"

"Sadece dikkatli ol Ariel ve bağlantıyı koparma. Senin nasıl olurunu bilmek istiyorum."
Ariel biraz utangaç bir tavırla, "Bay Wheeler'a olanlar üzücü,"
İ l l i .
"Evet öyle. Teşekkürler."

I lep birlikte ayağa kalkıp kapıya yürüdüler. Derek geriye dö- ı.ıp masaya baktı. "Akşam yemeğiniz sanırım iptal oldu?"
Ariel içini çekti. "Öyle görünüyor. Bir saat önce burada olma- I gerekiyordu."
"İsmi ne? Hemen peşine düşüp bir güzel pataklayayım."
Kıkırdadı ve Derek'in ilgisi yüzünden bir kez daha yüzü kızar- I "İsmi Tony. Aslında Bruno ama Tony dedirtiyor."

Derek, "Elbette öyledir," dedi. "İsmi her neyse, seninle olan randevusuna gelmediği için ahmağın teki."
"Teşekkürler," derken yüzii daha da kızardı.
Ariel'in elini sıktıktan sonra Derek'in arabasına doğru yürümeye başladılar. Derek, "Çok şirin. Tatlı kız," dedi. "Onun için üzülüyorum. Bir cinayete bulaştı ve kendini karmaşanın ortasında buldu ama tüm bunların onunla hiç ilgisi yok."
"Ben de üzülüyorum. Üstüne üstlük bir de akşam yemeği iptal olmuş."
"Ne budala adam."
"Kapıyı açtığı anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Ardından masayı gördüm ve..." Julie bir anda durdu ve Derek'i kolundan tuttu. "Aman Tanrım!"

Arkasını dönüp eve doğru koşmaya başladı.
"Julie? Ne oldu?"
Ona doğru, "İsmi," diye seslendi. "Şimdi hatırladım."
"İsmi mi?"
"Bruno. Trendeki Yabancılar filmindeki katilin ismi."
"Tanrım haklısın."
Ariel'in kapısına ilkönce Julie vardı ve yumruklayıp ismini seslenmeye başladı. Kız kapıyı korkudan büyümüş gözlerle açtı. "Şimdi ne oldu?"

Julie, "Bruno," deyiverdi. "Soyadı ne?"
"Anthony. Tony buradan geliyor."
Julie, Derek'e baktı. "Bruno Anthony."
Ariel, "Neden?" diye sordu. "Sorun ne?"
"Neye benziyor Ariel?"
"O... çok hoş görünen biri. Yani çok yakışıklı."
"Uzun boylu? İnce? Sarışın? Mavi gözlü?"
Ariel başını evet anlamında salladı.

Sandra Brown
398
"İyi giyimli? Güler yüzlü?"

Öldürme Tutkusu
399
"Nereden biliyorsunuz?"
"Bu Creighton Wheeler."
Genç kadın geriye doğru sendeledi.
Derek, "Onunla ne zaman tanıştın?" diye sordu.
"Birkaç gece önce."
"Nerede? Nasıl? O mu sana yaklaştı?"
"Evet. Christy's'te. Barda. Ben... onu bakarken gördüm. O... ya

400
.....a gelip benimle konuşmaya başladı ve bir içki ısmarladı." Kahve
i'. meyi teklif ettikten sonra onu orada bırakıp gidişini anlattı. "Vale l u n a
başka bir kadınla birlikte ayrıldığını söyledi."
Julie, Dereke doğru, "Bu ben olmalıyım," dedi. Sonra yeniden \ ı
u l e döndü. "O gece hayatını kurtarmış olabilirim."
Derek, "O karşılaşmanın ardından benim evime geldiğinde o I adar
kızgın olmasının sebebi herhalde buydu," dedi. "Ariel haklında yaptığı
planları bozmuştun."
Ariel sızlandı. "Benim hakkımdaki planları mı?"
Derek korumacı bir edayla elini onun omzuna koydu. "Bu gece . e n i
bulduğumuza çok memnun oldum."
Julie, "Evet, Tanrıya şükürler olsun," diyerek nefes aldı.

401
Ariel onlar kadar rahatlamamıştı. "Neden bana zarar vermek
islesin?"
"Bir şekilde muhtemelen Billy'den polise onun kimliğini teşhis
eniğini öğrendi. Ayrıca Billy'nin palavracı olduğunu söylemiştin. Belki de
Creighton bundan korkmuştur. Billy'nin senin aşkını geri kazanmak için
zengin bir adamla amcasını öldürmek üzere işbirliği yaptığını anlatarak
böbürleneceğini düşünmüştür."
"Yeniden aşkımı kazanmak için mi?"
"Seni dul kadınla aldattıktan sonra."
Aklı karışan Ariel onlara sırayla baktı. "Billy beni aldatmadı, i »
İtenim değil, Carol'ın erkek arkadaşıydı."
27. BOLUM
CAROL MAHONEY?"

402
Kızın yüzünde -sadece yarısını görebiliyordu- şaşkınlıkla

ihtiyat karışımı bir ifade vardı. Hemen adamın arka tarafını gözleriyle taradı. "Evet?"
Creighton gülümsedi. "Hele şükür. Sizi bulana kadar canım çıktı."
Kapıyı ancak zincirin müsaade ettiği kadar aralamıştı. Creighton onu Billy'nin Nebraska'daki duruşmasıyla ilgili haberlerde çıkan fotoğraflarından tanıdı.
"Siz kimsiniz?"
"Üzgünüm." Bir kez daha sırıttı. Oscar Ödülü bile olsa kadının hiçbir yönetmenini tanımadığından emindi. "Peter Jackson," dedi. "Atlanta Journal yazarıyım."
Carol'm ağlamaktan şişmiş olan yüzü kavgacı bir havaya büründü.
"Bir gazeteciyle konuşmak istemiyorum."

Henüz kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan, "Ariel bana basına güvenmediğinizi söyledi. Kapıyı yüzüme kapatabileceğiniz konusunda beni uyarmıştı,"dedi.
Carol tereddüt etti. "Ariel'le mi konuştunuz?"
"Yüz yüze değil. Telefonda." Arkadaşı ve sırdaşından bahsetmek işe yaramıştı ama nemli gözleri hâlâ kararsızdı. "Bakın, siz 'i 'H a i a yıp kim olduğumu öğrenirken ben bekleyeyim." Elbette blöf 1111 \ 1111111 Carol onun sözlerini düşünüp taşınırken o da, birisi gelip '¦m,ı,l,ı görmeden önce beni içeri al, diye düşünüyordu.
< aıol, "Arieri bu gece rahatsız etmek istemiyorum," dedi. "Yeni' ;¦!' misafiri vardı."
Adam kahkaha attı. "Ya. Demek telefonda sesi bu yüzden ne- !'. • ı ı c l c s c y d i . "
Ven i tanıştılar. Heyecanlanmıştır."

/VE kadar da akdlıyım. "O halde bana vakit ayırdığı için daha i i 11 mi lıı oldum. Korkarım biraz ısrarcı davrandım."
'(ialiba siz bana Billy'yi soracaksınız yanılıyor muyum?"
Hilly Duke bugünlerde büyük haber. Kurbanının metresinin H H le öldü. Acayip bir şey."
Kailin yüzünü astı. "Billy'yi tanısaydımz pek öyle gelmezdi."
" Tanımıyordum. Bu yüzden size birkaç soru sormak istiyorum. 1 Mum hakkındaki görüşlerinizi soracağım."
Oıuın hakkında konuşmak istemiyorum. Yeniden bu konula- ¦ i ! ....ek istemiyorum."
"Omaha'da yaşadıklarınız gibi mi?"

"Bundan haberiniz var mı?"
I Izgün bir ifadeyle tebessüm etti. "Kendi araştırmamı yapmam i i

ekiyordu Carol. Bu benim işim."
"O halde üzgünüm Bay..."
Jackson. Bana Peter diyebilirsiniz."
"İyi birine benziyorsun Peter ve beni bulmak için bunca yola e
/alımete katlandığın için üzgünüm. Ama yorum yapmak istemi- \ i H
um." Bir kez daha kapıyı kapatmaya yeltendi. MI Elbette araya aya- koyabilir, kapıyı ve ince zinciri zorlayabilirdi ama bu işi
bLöy- I Ayapmak ListemiyoIrduN. Zorla girildiğine dair bir iz bulunmaması iyi olurdu. Cesedi günler sonra bulunacak ve saldırganın kim olduğu bii sır olarak kalacaktı. Kız şimdilik onun arabayla gelmediğini lark etmemişti. Yolun aşağı tarafında gözden uzakta bir yere ağaçların arasına park etmişti. Kulübe yapmak üzere olduğu şeyler için bun dan daha iyi bir yerde olamazdı. Tehlikedeki bir kadın filmi çek mek için yer arasaydı

burası mükemmel bir yerdi. Anayoldan uzakla fark edilmeyen bir yerdeydi ve en yakın komşu bir kilometre uzak taydı.
Kız kapıyı kapatmadan önce, "Çekimser davranmanızın sebe bini anlayabiliyorum," dedi. "Tanrım, Omaha'da yaşadıklarınızdan sonra sizi kim suçlayabilir? Ama size samimi bir uyarıda bulunmak istiyorum. İş arkadaşlarımdan biri Billy Duke ile ilgili yarm çıka cak olan bir baş sayfa haberi yapıyor. Sizden de söz ediliyor. Metnin taslağını okudum, sizi pek pohpohladığı söylenemez. Karısı terk el- tiğinden beri kadın düşmanı oldu."
Sesini sempatik bir ton vererek, "Siz ve Billy ile olan ilişkiniz hakkında benim hikâyem daha farklı olurdu. Ben sizi onun yazdığı gibi öyle basit göstermezdim..." dedi.
"Diğer gazeteci benim için basit mi demiş?"
Creighton mecbur kalmış bir edayla omuzlarını silkti. "O pisliğin teki. Ben yazılanları düzeltirim. Ama benimle konuşmazsanız bunu yapamam."

Kapının aralığından onu baştan aşağı süzerken, Creigton kızın savunma duvarlarının indiğini hissediyordu. "Arka verandada bii bardak şarap içiyordum. Katılmak ister misiniz?"
Sırıtıp arkasını döndü ve evin köşesine yöneldi. Eğer fikrini değiştirip Ariel'i aramazsa isteğine kavuşacaktı.
Burada sahnelenen müthiş bir kinaye vardı. Katil zanlısı Billy Duke'un pençesinden kurtulan Carol, görünürde zararsız ve kimliği bilinmeyen biri tarafından öldürülecekti.
Yerel bir polisin kızın çalıştığı bardaki müşterilerden biri tarafından öldürüldüğü tahmininde bulunduğunu hayal edebiliyordu. Her gece büyük göğüslerini iki beden küçük bir tişörtün içine sıkıştırıyor, tavuk kanadı ve bira bardaklarının durduğu tepsileri başının üstüne kaldırıyor ve azgın boğa sürüsüne göğüslerinin önü kapanmayan bir manzara sunuyordu.

Daha iyi bahşiş alabilmek için onlarla şakalaşıp taciz ediyordu.
İçlerinden birinin taciz edilmekten sıkıldığı sonucuna varabilirlerdi.

Korku filmi seyreden herhangi biri sürtüğün daima öldüğünü bilirdi. Kötü kızların ceset sayısı erdemli hemcinslerininkinden çok daha fazlaydı. Jamie Lee Curtis'in Halloween deki hafifmeşrep arkadaşı. Looking for Mr. Goodbafáaki Diane Keaton. Liste sonsuzdu.
Aslında bu konuyu akışına bırakmayı düşünmüştü. Bunu gerçekten düşünmüştü. Kendi haline bırakmayı ve Carol Mahoney'nin yaşamasına izin vermeyi ciddi olarak düşünmüştü.
Ama bununla ilgili bazı sorunlar vardı. Öncelikle Billy'ye de söylediği gibi göze alamayacağı bir açık bırakıyordu. Billy, Carol'ın Ariel ile paylaştığı eve sayısız arama yapacak kadar budalaca dav- ranmışsa, Tanrı bilir başka ne budalalıklar yapmıştı. Creighton, Ariel'e merhamete gelip Billy'ye eski kız arkadaşına nasıl ulaşacağım söyleyip söylemediğini soramamıştı. Ama söylediğini farz etmek zorundaydı. Bildiği tek şey Billy'nin günlerce Carol'a içini döktüğüydü. Hatta haftalarca. En azından telefon sorununu halletmişti. Şimdi eğer bir yayınbalığı tarafından yutulmadıysa Stone Mountain Gölü'nün derinliklerinde yatıyordu.
İkinci olarak Billy'ye bunu yapacağını söz vermişti ve ölmüş olmasına karşın bir zamanlar ortağıydı ve Creighton verdiği sözü I utmayı onur meselesi haline getirmişti.
Üçüncü olarak bunu yapmak istiyordu.

Daha önceleri insanlara işkence etmiş ve bundan fazlasıyla zevk almıştı. Ama en büyük en muazzam zevki o pasaklı dulu yaşam bedenini terk edinceye dek boğarken duymuştu. Olağanüstü bir sevişme gibiydi.
Aslında bu doğru değildi. Sevişmekten çok daha öteydi. Hiçbir yemek, içki, uyuşturucu, giyim, araba ya da seks, hiçbii şey bu zevki vermedi. Böylesi üstün bir mutluluk başka birinin hayatını almaya, onların tanrısı olmaya, kaderlerinin diktatörü olmaya özgü bir durumdu.
Dul kadın öldüğünden beri o özel heyecanı yeniden yaşamak istiyordu. Paul amca sayılmazdı. Aslında Billy de öyle. Onları ölürken seyredememişti. O mertebeye ulaşmak için bizzat şahit olacağı bir tecrübe olmalıydı.
Sonunda Carol aleyhinde ifade vererek Billy'ye ihanet etmişti ve bunun yanma kâr kalmaması gerekiyordu.
Ariel yaşamaya devam edecekti, çünkü birisi onları Christy's'te birlikte gördüğünü hatırlayabilirdi. Zavallı kız hiç şüphesiz ev arkadaşının cinayet haberini aldığında mahvolacaktı. Carol'a bağlı olduğu açıktı. Onu Omaha'dan uzaklaştırmak için pek çok güçlüğe göğüs germişti. Carol'ı korumak için Billy'nin musallat olmasına bile katlanmıştı.
Tabii ki Carol'ın cinayetini asla Creighton ile bağdaştırmaya- caktı. Onu iki kez eken aşağılık adamın Bruno Anthony değil de Creighton

Wheeler olduğunu öğrenecek olursa bunun basit bir açıklaması vardı: Bir

kadınla tanıştığında Wheeler Şirketi'yle arasında bağlantı kurmamaları için hep sahte isim kullanırdı. Kadınlar onun ismini öğrendikleri anda yapışırlar, aile servetini emmeye çalışan sülükler haline gelirlerdi. Bu yüzden yeni tanıştığı bir kadına gerçek ismini nadiren söylerdi.
Eğer bu keşif Ariel'i durumu polise anlatmaya kadar götürecek olursa, onunla görüşmelerinin rastlantısal olduğunu söyleyebilirdi. Elmalı martini içerken çakırkeyif haliyle eskiden bir katili tanıdığından bahsetmiş olabilirdi ama -Tanrım- onun Billy Duke'tan, amcasının soğukkanlı katilinden bahsettiği kimin aklına gelirdi? Bunun olma ihtimali neydi ki?
Dedektifler bu ihtimalin çok zayıf olduğuna kanaat getirseler de aksini kanıtlayamazlardı. O ve Ariel aynı barda iki kez tamamen tesadüf eseri karşılaşmışlardı. İkisi de birbirine telefon açmamıştı. Evet ona bir randevu vermiş ama sonra fikrini değiştirmiş- li. Onu ekmekle terbiyesizlik etmişti. Ama randevusuna gitmemek veya kalp kırmak bir suç sayılmazdı.
Ve şimdi müteveffa amcası Paul'ün katiliyle uzaktan da olsa bir bağlantısı bulunduğunu öğreniyordu. Eh, içgüdülerine güvenip onunla akşam yemeği randevusuna gitmediği için şükrediyordu.

Evin köşesini dönerken bütün bunları düşünüp durdu. Sineklikle kapatılmış arka verandada bekleyen Carol çiş rengi şarabı sıradan bir su bardağına boşaltıyordu.
Çimenlerin evin çevresinden birkaç metre sonra başladığını ve arada kalan kısımdaki toprağın nemli olduğunu fark etti. Çamur ayak izi bırakması için ısrar ediyordu. Ama bunun için tedbirini almıştı. Nebraska'ya gitmeden önce satın aldığı ayakkabıları giyiyordu. Onu rahatsız eden ve gardırobuna hiç uymayan bir parçaydı ama bir ayakkabı izi bulunacak olursa, Atlanta bölgesindeki yüz binlerce erkeğin alışveriş yaptığı Wal-Mart'tan satın alındığı ortaya çıkacaktı. Creighton ödemeyi nakit yapmıştı.
Kendi kendine, ayakkabılardan bu gece kurtul, diye hatırlattı. Bu çirkin şeylerin arkasından ağlamayacaktı.
Çimlerin kenarında durup şaraba doğru başını salladı. "Bugün bundan ne kadar içtin?"
"Yeterince içmedim."
"Veya fazlasıyla içtin. Bu akşam işe gitmemişsin. Çalıştığın bara gittim." Doğrusu kıyafetlerinin üzerine bir eşofman geçirmiş ve barın

önünde yarım saat baldırına kramp girmiş koşucu numa rası yapmıştı.
Onu göremeyince bulmak için biraz dedektiflik yap ması gerekmişti.
Geri kalanına da Ariel yardımcı olmuştu.
Oraya hiç gitmedim ama hana hu taşra yolunun sonunda ol
dıığımu söyledi. Tarz bir yer. Biraz eski ama etkileyici, bilirsin.
Git ney tarafı tamamen şu kocaman salkım üzümlerle kaplı.
Galiba kı zuı büyükannesinin eviymiş.
Teşekkürler Ariel.
Carol ona zaten bildiklerini anlatıyordu. "Bugün işyerime has
talandığımı söyledim."
"Seni kim suçlayabilir?"
"Mesela Ariel. Ona bu akşam içki servisi yapacak havada ol
madiğimi söyledim. Beni gitmem için teşvik etmeye çalıştı. BİIly'yi
aklından çıkartmış. Benim de öyle yapmam gerektiğini söyledi. Sanırım o
benden daha iyi bu konularda. Her neyse, o işe gideceğimi sanıyor ama
ben gitmedim."

Creighton etrafı iyice gözden geçirdi. Bölgesini seçti. Otuz metre
ötede ağaçların bittiği yeri işaret etti. "Evin sınırı orada mı bitiyor?"
"Sınırın nerede bittiğinden emin değilim. Orada bir dere olduğunu
biliyorum, bir de eski Kızılderili mezarlığı."
"Haydi bir yürüyüş yapalım."
"Yürüyüş mü? Hava karanlık."
"Bu yüzden daha da hoş olacak. Ay yükseliyor." Cazip bir şekilde
gülümseyerek elini uzattı. "Bence evden dışarı çıkman gerek. Bütün gün
eve tıkıldın kaldın öyle değil mi? Billy'ye karşı birbiriyle çelişen hislerini
tahlil etmeye çalıştın. Ondan nefret ettin ama bir zamanlar onunla ilişkin
vardı ve ölüm şekli yüzünden kendini kötü hissediyorsun."
Carol başını öne eğdi. "Evet tam olarak böyle."

"Az önce ağladığından eminim. Seni rahatlatacaksa bu adam
hakkında duyduğum kadarıyla tek bir damla gözyaşına değmez. (»/ellikle
de seninkilere. Haydi. Temiz havaya ihtiyacın var."
Ve işte bu kadar basit, kız onun olmuştu.
Sinekliğin mandalını kaldırıp kapıyı ŞOI iterek açtı. Üstünde bir tla tişört vardı. Ayakları çıplaktı. Ayak tırnaklarına
morumsu bir <>je sürmüştü. Bacaklarına takdir edercesine bir bakış
fırlattı. 'Ariel, bana bara girer girmez seni tanıyacağımı söylemişti.
Gözlerimin bayram edeceğini söylemişti. Abarttığını sanmıştım ama
abartmı- yormuş."
Carol kendisinin farkında olduğunu belli eden bir hareket yap- II.
"Teşekkürler."
İşte tam o sırada evin içinde Gloria Gaynor'ın "I Will Survive" isimli
şarkısı çalmaya başladı. Carol durup geriye baktı. "Bu benim cep

telefonum."
Kahretsin!

Ve az sonra başka bir telefonun daha çalmaya başladığını fark etti.
"Bu da ev telefonu. Birisi benimle bağlantı kurmaya çalışıyor."
Creighton, "Ne adam be!" dedi.
Hiddetine şaşıran Carol ona baktı. "Kim?"
"İş arkadaşım. Hergele benimle aynı kaynaklara sahip. Seni oıdan önce bulduğuma şaşırdım."
"Haberini zaten yazdıysa neden benim peşimde olsun?"
"O böyle çalışır. Hikâyeyi, doğru olsun ya da olmasın olmasını istediği şekilde yazar. Sonra da ilgili kişinin itiraz etmesini sağlar. Ama elbette halk ilk yazılanlara inanır." İçinde dalgalar halinde şiddet yükselirken, "Cevaplayacak mısın?" diye sordu.

Carol biraz tereddüt ettikten sonra, başını iki yana salladı ve kararlı adımlarla ağaçlara doğru yürümeye başladı. "Hayır. Anlaşılan pislik herifin tekiymiş."
Creighton uzandığında elini tutmasına izin verdi.
Creighton diğer eliyle kravatını gevşetti.
"Dedektif Kimball siz misiniz?"
"Bayan Rutledge?" Dedektifin sesi şaşkın, gergin ve sertti.
"Neredesiniz?"
Julie ön koltukta oturuyordu. Arka koltuktaki Ariel hıçkırarak ağlarken dua ediyor, bir yandan da Carol'ı aramaya devam ediyordu.
Derek deli gibi arabayı sürüyordu.
Julie, "Lütfen beni dinleyin dedektif," dedi. "Genç bir kadının hayatı tehlikede."

"Elimizde sizin tutuklama emriniz var Bayan Rutledge."
"Ariel Williams, Derek'le benim yanımda."
"Ariel..."
"Ev arkadaşını görmek için Athens'e gidiyoruz."
Dedektif, "Carol Mahoney," dedi.
"Eğer durduramazsak Creighton Wheeler onu öldürecek."
Kısa bir sessizliğin ardından Kimball'ın, "Kenara çek," dediğini duyunca, Sanford'a hitap ettiğini düşündü. "Siz neden bahsediyorsunuz Bayan Rutledge? Creighton Wheeler'in, Ariel Williams'in oda arkadaşıyla ne ilgisi var? Siz onun yerini nereden öğrendiniz ve ne..."

"Şimdi her şeyi anlatacak zamanımız yok." Hoparlörden dinleyen Derek araya girmişti. "Bu genç kadının hayatı tehlikede. Athens Polis Merkezi'ni arayın, Clarke bölge şerifini arayın. Oraya birini gönderin... Ariel, işi neredeydi?"
Ariel kısa süren bir aradan sonra konuşmaya başladı. "Şey... şey... Red..."
Derek, "Red Dog mu?" diye sordu.
"Red Dog," diyerek onayladı.

Roberta Kimball'ın duyabileceği kadar yüksek sesle, "Red Dog," dedi. "Orası maç seyredilen barlardan. Civardaki tüm polisler orayı bilir. Hemen oraya bir ekip gönderin. Polis korumasına ih- liyacı var. Polislerin yanında kalmasını söyleyin."
"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" Sanford'un sesi adeta kuyunun dibinden geliyordu. O da hoparlörden konuşuyordu. "Arabanız için kaçak anonsu yaptırabilirim Bay Mitchell."
Bu tehdidin Derek üzerinde hiç etkisi olmadı. "Yapabilirsiniz. Vakit kaybettirecektir ve şu kız eğer bu gece ölürse suçluluk duygusu sizi mezara kadar takip eder."
Kimball, "Wheeler neden Carol Mahoney'yi öldürmek istesin?" diye sordu.
Julie, "Çünkü küçük bir olasılıkla bu kız onunla Billy Duke'un ilişkisini ortaya çıkarabilir," dedi. Arka taraftaki Ariele baktı. "Ulaşabildin mi?"

"Cebinden defalarca aradım. Cevap vermiyor. Ama çalışırken genellikle telefonunu açmaz. Ara verdiğinde beni arar. Ya da mesajlaşırız."
"Mesaj gönderdin mi?"
"Yaklaşık sekiz tane. Cevap yazmadı. Belki de şarjı bitmiştir ama ikimiz de bu konuda dikkatliyizdir."
"Kaldığı evin telefonu sende var mı?"
Ariel ev telefonunu aramaya başladı.
Onlar konuşurlarken Kimball ile Sanford sırayla soru sorup istekte bulunuyorlardı ama onlara kulak asan yoktu.
Şimdi Derek bağırmaya başlamıştı. "O bara birini gönderecek misiniz?"

Kimball, "Göndermiyorum," dedi. "Sebebini öğrenmeden göndermeyeceğim."

Julie, "Size sebebini anlattık,"
dedi.
401
F : 26

Öldürme Tutkusu

Sandra Brown
402
Sanford, "Creighton Wheeler ile ilgili önyargılarınız var Ba yan
Rutledge," dedi.
Julie, Dereke bakarak, "Onlara film planından bahsedebilirim," dedi.
"Film mi? Film mi dediniz?" Kimball telefona bağırıyordu. "Ne
filmi?"
Derek sadece Julie'nin duyabileceği bir sesle, "Bu sadece zaman
kaybı olur," dedi. "Ayrıca hiçbir faydası olmaz. Onların düşünce yapısıyla
işe yaramaz." Daha yüksek sesle, "En azından Creighton Wheeler'in
yerini tespit etmeye çalışır mısınız?" dedi.
"Neden?"
"Ona cesedi nereye bıraktığını sorun."

Öldürme Tutkusu
403
"Ne cesedi?"
"Siz ikiniz oyalanırken öldürdüğü kızın cesedini." Sonra Julie'ye,
"Kapat telefonu," dedi. "Bir süre bununla yetinsinler, bakalım ne
yapacaklar?"
Arka koltuktaki Ariel, "Evi de cevap vermiyor," dedi. "Beş kez.
aradım. Her seferinde telesekreter açtı. Ceset hakkında söyledikleriniz
gerçek miydi?" diye ürkekçe sordu.
"Hayır Ariel, bunu sadece polisi harekete geçirmek için söyledim."
Ama gözlerini, en az kendisi kadar Carol Mahoney için endişelenen
Julie'ye çevirdi.
Derek'in telefonu çaldı. Julie'ye, "Dodge," dedi.
Ariel'in evinden Derek'in arabasına koşarlarken Dodge'u aramış ve
ona her şeyi bırakıp Athens'e doğru yola çıkmasını söylemişti. Yola
koyulduktan sonra daha fazla bilgi vermek için aramasını söylemişti.

Sandra Brown
404
İkinci çalışta Derek telefona cevap verdi. "Neredesin?"
"Hâlâ yirmi dakikalık yolum var."
"Nasıl bu kadar hızlı gidebildin?"
"Kanunları çiğnedim. İki yüz kilometreyi zorluyorum ve Law- re
ncev i İle'den beri tüm kırmızı ışıklarda geçtim. Oraya vardığımda nereye
gideceğim?"

"Red Dog. Orası bir bar..."
"Biliyorum. Maç günü oradaydım."
"Carol Mahoney'yi arayacaksın. Carol Mahoney. Orada çalışan bir garson. Bir saniye bakle." Dikiz aynasından Ariel'e bakıp Dodge'un duyabileceği kadar yüksek sesle ev arkadaşının tarifini vermesini istedi.

"Ufak tefek. Koyu renk saçlı. Kahverengi gözlü. Güzel. Büyük göğüsleri var."
"Anladın mı?"
"Büyük göğüsleri var."
"Senden korkacaktır, o yüzden kibar ol."
"Ben her zaman kibarımdır."
"Ona Ariel adına hareket ettiğini söyle. Yapabilirseıı onu ortamdan uzaklaştır ve gözlerini üstünden ayırma. Ariel'le konuşmak isterse beni ara."
"Bunu neden yapıyorum?"

"Creighton Wheeler'in onu öldürmeye çalışacağını sanıyoruz. Ama ona söyleme."
"Siz neredesiniz?"
"Arkandayız ama Lawrenceville'deki tüm kırmızı ışıkları da geçtik."
Dodge, "Arayacağım," dedikten sonra telefonu kapattı.
Julie ani bir kararla, "Athens polisini ben arayacağım," dedi.
Derek, "Ve kendini ihbar mı edeceksin?" diye sordu.
"Onları Ariel'le konuşturacağım. Onlara ev arkadaşından haber alamadığı için endişelendiğini söyleyip kontrol etmesi için bir polis göndermelerini isteyebilir."

"Son konuşmalarından bu yana sadece birkaç saat geçmiş. Verecekleri cevap bu olacaktır."
"Ama kontrol etmeleri gerekmez mi?"
"Denemeye değer," dedi ama sesi pek umutlu değildi.
Julie rehber servisinden Athens Polis Merkezi'nin telefon numarasını aldı.
O numaraları tuşlarken Derek, "Farkında mısın, saatlerdir telefon başındasm," dedi. "Atlanta Polis Merkezi bu şekilde yerimizi tespit edebilir."
"Bu tehlikeyi göze almak zorundayız." Telefonu Ariel'e uzatırken, "Carol'ın Billy Duke'un eski sevgilisi olduğundan bahset. İsmini biliyorlardır," dedi.

Ariel hem ağlamaklı hem de korkmuştu ve sesi arada bir isterik denilecek seviyede çıkıyordu. Julie bunun bir avantaj sağlayıp sağlamayacağından emin olamadı. Ariel beş dakika sonra telefonu kapattı.
"Kız ve erkek öğrenci birliklerinin hazırlıkları yüzünden tüm kasabanın koşuşturma içinde olduğunu söylediler. Bu akşam kimse yerinde değilmiş. Ama bir Carol'ın çalıştığı bara uygun oldukları zaman bir polis göndereceklerini söylediler."
Julie, Derek'e baktı. "Başka ne yapabiliriz?"
"Birisi bize dönünceye kadar hiçbir şey yapamayız."
"Daha ne kadar var?"
Gaza sonuna kadar bastı.
Aramayı sonlandıran Dedektif Kimball telefonunu kapattı. "Sharon Wheeler, Creighton'ın onunla öğle yemeği yedikten sonra randevusu olduğu için yanından ayrıldığını söylüyor. Kiminle buluşacağını bilmiyor. O zamandan beri ne babası ne de o Creighton'la konuşmuşlar. Neden aradığımızı öğrenmek istedi, yardım edip edemeyeceğini sordu. Ne dediğimi duydun."

"Birtakım kontroller yapıyoruz."
"Birtakım kontroller yapıyoruz."
"Nasıl tepki verdi?"
Kimball, "Aramam onu kaygılandırdı," dedi. "Bugün vasiyetnamenin değiştiğini haber almışlar. Ağlamaya başladı ve Creighton a 'Paul'ün ihanetinden' bahsedeceklerinden korktuklarını söyledi."
"Creighton henüz bilmiyor muymuş?"
Kimball omuzlarını silkti ama polis telsizinin ahizesini eline aldı. "Oturduğu daireye birini gönderelim, arabası park yerinde mi bir baksınlar." Merkezle konuşup hemen rapor verilmesini istedi. Konuşmasını bitirdiğinde Sanford, "Film hakkındaki şu konuşma. Julie Rutledge böyle bir şeyden bahsetti. Mitchell araya girdi," dedi.

"Evet, gerçekten neydi o?"
Sanford, sanki Meryem Ana duasına hazırlanıyormuş gibi kolunu esnetip uzattı. "Creighton'ı ilk sorguladığımız zamanı hatırlıyor musun?"
"Hizmetçi çayla ev yapımı acıbadem kurabiyesi ikram etmişti."
"Bunu mu hatırlıyorsun?"
"Ertesi gün aldığım kalorileri yakana kadar terden su gibi olmuştum. Sen ne hatırlıyorsun?"
"Wheeler Şirketi'nde ne iş yaptığını sormuştum. O da bana, 'Ben dünyanın kralıyım!' demişti."
"Hatırlıyorum. Kollarını iki yana açıp yüksek sesle bunu söylemişti."

"Hı-hı. Leonardo DiCaprio'nun Tit emik' te yaptığı gibi. Çocuklarım bu filmi en az on kere seyretti. Bayılıyorlar. Onlara filmin sonunun asla değişmediğini söyleyerek takılıyorum. Gemi her seferinde batıyor."
Kimball, "Ben sadece kıllık yaptığını düşünmüştüm," dedi. "Düşük maaşlı iki polise, kendi aile şirketinde bir halt yapmak zorunda olmadığını söyleyerek gösteriş yapıyordu."
"Ben de öyle düşünmüştüm. Aslında filmin replikleriyle üstü kapalı bunu söylemeye çalışıyordu."
"Peki bu neyi gösteriyor?"
"Keşke bilseydim."
Merkezdeki görevli Creighton Wheeler'm dairesindeki devriye polisiyle onları görüştürmek için bağlantı kurdu. "Porsche'si yerinde," dedi.

Hayal kırıklığına uğrayan Kimball, "Ya," dedi.
"Land Rover'ı da orada."
"Land Rover'ı mı var?"
"Ve bir SUV'u var. Yeri boş. Oraya vardığımda binada oturanlardan biri de garajdaydı. Wheeler'm mavili kahverengin bir SUV'u olduğunu söyledi. Hepsi ona aynı geldiği için modelinden ve yılından emin değildi. Araç burada değil ve zili çalıyorum ama açan olmuyor."
Kimball ona teşekkür etti ama Wheeler dönene kadar orada kalıp rapor vermesini istedi. Sanford'a bakıp, "Derek Mitchell akıllı biri değil mi?" diye sordu.
"Evet akıllı. Bu yüzden ondan nefret ediyoruz. Ayrıca kıçını kurtarmayı her seferinde başarıyor."
"Yani, sırf birisi sinirini bozdu diye asılsız suçlamalarda bulunmaz."

"Mesleği için kötü olurdu."
"Eğer bazı işlere burnunu sokuyorsa..."
Aklındaki cümleyi onun adına bitiren Sanford, "Ne yaptığından kesinlikle emin demektir," dedi. "Ama şu kadın için de bu işlere burnunu sokuyor olabilir."
"Julie Rutledge'dan mı bahsediyorsun?"
"Ben titreşim algıladım. Sen de titreşimleri algıladın mı?"
Kimball gözlerini devirdi. "Titreşim derken dünyanın merkezindeki katmanların yer değiştirmesinden bahsediyorsan evet. Bir de köpeğiyle ilgili yaptığı aramaya cevap veren şu memur var ya?"
"Evet ne olmuş?"

"Bu akşamüstü bana e-posta gönderdi. O akşam Julie Rutledge'm Mitchell'ın evinde olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Önemli olduğundan emin değildi ama..."
"Bana bunu söylemedin."
"Hepsi bugün oldu, şu ana kadar aklıma gelmedi."
Sanford dişlerini sıkarak homurdandı. "Tamam yani aralarında bir şeyler var."
"Sanırım, bu kadarını söyleyebiliriz."
"Yine de..."
"Derek Mitchell kıçını kurtarıyor."

"Ben de öyle düşünüyorum. Creighton Wheeler'in birisine tehdit oluşturduğunu söylüyorsa..."
"Ne dediğini anladım." Kimball telsizi bir kez daha kapıp merkezdeki memurdan Athens Polis Merkezi'yle iletişim kurmasını istedi. Beklerken Sanford'a, "Her ne haltsa," dedi. "Kendimi ilk kez aptal konumuna düşürmüş olmayacağım. Sen de öyle."
Sanford tek kelime etmeden sireni arabanın tepesine yapıştırdı ve gaza sonuna kadar basarak, Athens yönünde sürmeye başladı.

28. BOLUM
EREK'İN TELEFONU ÇALDI. KAPAĞINI AÇIP
HOPARLÖ- rü açtı. Dodge, "Kız burada değil," dedi.
"Ne? "
"Kulağında tıkaç mı var?"
"Birisiyle birlikte mi gitmiş?"
Arka koltuktaki Ariel'in korkudan ödü patlıyordu. "Onu bulmuş. Bulduğunu biliyorum."
Dodge, "Bugün işe gelmemiş," dedi. "Çalışan kızlardan biri, hastalandığını bildirdiğini söyledi. Yerine bakacak birini bulamadıkları için çok sinirlenmiş, bar ağzına kadar dolu. Acayip bir şey. İçerisi çok kalabalıktı. Galiba bu akşam Athens'te oturanlardan barda bulunmayan tek kişi Carol Mahoney. Kız yok."
D

"O halde eve gitmeniz gerekiyor. Ariel." Derek arka tarafa göz attı. Ariel karnını tutmuş ileri geri sallanıyordu. Derek sert bir sesle, "Ariel," diye tekrarladı.
Ariel başım kaldırıp dikiz aynasından ona baktı.

"Carol nerede kalıyor?"
"Şu kızın evinde."
Derek çaresizce sabırlı bir şekilde konuşmaya çalışıyordu. "Biliyorum ama adresi ne?"
Gözlerini Julie'ye çevirip kederle, "Bilmiyorum oraya hiç gitmedim, ayrıca Carol, bana adresini hiç vermedi," dedi.
Telefonda Dodge'un S harfi ile başlayan kelimeleri sıraladığı duyulabiliyordu.

Julie, "Ariel, aklına herhangi bir şey geliyor mu? Sokağın adı? Kasabanın bulunduğu bölge? Mesela kampusa yakın mı?" diye sordu.
"Hayır. Uzakta. En azından bende öyle bir izlenim bıraktı. Evin arkasında bir koru olduğunu söylemişti. Güney tarafı tamamen şu kocaman salkım üzümlerle kaplıymış."
Dodge, "Bu da seçenekleri Georgetown'daki evlerin yarısına indirgiyor," diyerek fikrini belirtti.
Bunu duyan Ariel ağlamaya başladı.
Onu duyan Dodge alenen küfrü bastı. Kısa bir duraksamanın ardından, "Aklıma bir fikir geldi. Sizi arayacağım," dedi.
Dodge tıklım tıkış bara yeniden girip daha önce konuştuğu kadın garsonu buluncaya kadar kalabalığı yararak ilerledi. "Carol nerede kalıyor?"
"Savannah'nın evinde."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"
Kız ona bilmediğini söyledi. Dodge onu duyamadı ama dudaklarını okudu.
"Müdürün nerede?"
"Ne?"
Dudaklarını kızın çok delikli kulağına dayadı. "Müdürünü göster."
Bahşiş toplayabileceği sırada oyalanmaktan rahatsız olan kız parmaklarının ucunda dikilip içeriyi gözleriyle taradı ve işaretparııağıyla bar tarafını gösterdi. "Kasketini ters giyen adam. Üzerinde Bulldogs tişörtü var."

Dodge teşekkür ederek başını salladı ve aynı kıza kur yapan iki adamın arasından iterek geçti. Bara vardığında tezgâhın üzerinden kendisine gösterilen otuzlarındaki adama doğru uzandı. "Müdür sen misin?" diye bağırdı.
"Evet. Ne var?"

"Birkaç adam, deponu boşaltıyorlar."
"Yani çalıyorlar mı?"
"Bilmek istersin diye düşündüm."
"Kahretsin!"
Müşterisine birayı kaydırarak gönderdi, diğer barmenlerden birine yerine bakmasını söyledi ve barın arka tarafından ok gibi fırlayarak kanatlı kapıdan geçtikten sonra gözden kayboldu. Dodge peşinden gitti. Onu deponun ortasında elleri kalçalarında şaşkın bir halde etrafına bakınırken buldu.

"Savannah adında bir garsonun var. Adresini istiyorum."
"Ne diyorsun be? Deli misin? Kimsin sen?"
Dodge adamın yanına gidip sağ elini kavradı ve başparmağını bileğine değinceye kadar geriye itti. "Savannah'nın adresini söy- lemezsen parmağını kıracak adamım. İkiye kadar vaktin var. Ve bir buçuk etti bile."
Carol, "Keşke ayakkabı giyseydim," dedi. "Pis bir şeyin üstüne basmaktan korkuyorum."
"Oturmak ister misin? Şurada devrilmiş bir ağaç var."
"Üzerinde böcek olur. Hatta belki yılan vardır."
Creighton, amma da şikâyet ediyor, diye düşündü. Billy'nin onda ne bulduğunu merak etti. Tabii gözle görülenden başka. Yani göğüslerinden.

Carol, "Dönelim," dedi. "Karanlıktan bir şey görülmüyor. Ayrıca ürkütücü. Şu mezarlık falan."
"Henüz bana Billy ile ilişkinden bahsetmedin."
"Sana şarap içerken anlatırım."
"Şimdi anlat."
Carol durup ona bakınca Creighton ay ışığında kızın yüzünde ilk defa bir kaygı ifadesi gördü. Kız bunu sahte bir gülümsemey- le gizlemeye çalıştı.
"Verandada daha rahat ederiz. İyi peynirim de var."
Creighton kendini gülümsemek için zorladı. "Şimdi konuşmaya başladın. Önden buyur."
Kızın yüzündeki tebessüm yayıldı. Sonra arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı.

Peşinden giden Creighton kravatını yakasının altından kaydırarak çıkarttı. "Carol?" "Hİ?"
"Daha sonra söylemeyi unutabilirim. Bu akşam çok güzel vakit geçirdim.'"
"Tamam. Dabney Yolu üzerinde kasabanın güneyinden 441'e doğru."
Derek'in telefonundan Dodge'un verdiği rapor duyuldu. "Yerini biliyor musun?"

"Otoyolu biliyorum. Çevre yolunun üstünde mi?"
"Dışında ama çok uzak değil. GPS'imde buldum."
Derek araba kullandığından Julie, Dodge'un mırıldanarak tekrar ettiği yol tarifini verdi. Derek ona, "Bizi bekleme," dedi. "Biz şu anda çevre yolundayız. Sapağa beş dakika var."
"Ben yoldayım."

Derek telefonu kapattı. "Ariel, bir kez daha evden ara." Ariel hiç yorum yapmadan itaat etti. Derek, Julie'ye baktığında onun yüzünde oraya vardıklarında karşılaşacakları manzaradan duyduğu endişeye benzer bir ifade gördü.
Telefonu elindeyken çalınca Julie yerinde sıçradı. Cevap verdi.
"Efendim?"
"Julie?"
Julie, Bayan Rutledge değil. Roberta Kimball'la son konuşmasından sonra bu bir değişiklik sayılırdı. "Efendim?"
"Dedektif Sanford ile ben, Athens polisiyle irtibata geçtik. Müdür, Red Dog'daki polis memuruna bir adamın Carol Mahoney hak kında bilgi almak için zor kullandığını anlatmış."
Derek duyulabilir bir sesle, "Dodge olmalı," dedi. "Carol Mahoney'nin kaldığı evin adresini bilmiyorduk ve çaresiz duriiii daydık. Dodge herhalde sorarken rica etmedi."

Sanford, "Oraya mı gidiyorsunuz? Eve mi gidiyorsunuz?" diye sordu.
Engellenmek istemeyen Julie, işi garantiye aldı. "Ariel arkadaşı için endişeleniyor. İyi olduğundan emin olmak istiyor."
"Beni dinleyin." Sanford en ciddi sesiyle konuşuyordu. "Buiiuii bir polis meselesi olduğunu size hatırlatırım."
Julie ateşli bir sesle, "Ve ben de ilk aradığımızda cevap vermediğinizi hatırlatırım," dedi.
Roberta Kimball, "Athens polisini bekleyin," dedi. "Eve bir araba gönderdiler. Şerif ofisine de bilgi verildi."
"Onlar gecikti biz. geldik." Julie telefonu kapattı. İleride, Dodge'un küçük bir evin veranda ışığında durduğunu görebiliyordu. Onun ön kapıyı omuz atarak kırmasını seyretti.

Derek arabasını tekerleklerini öttürerek durdurdu. Üçü birden arabanın kapılarını açıp dışarı çıkarken neredeyse yere düşüyorlardı. Verandanın merdivenlerini çıktılar.
Dodge onları ön kapıda karşıladı. "Burada değil."

"Şiddet kullanıldığına dair bir iz var mı?"
"Yok. Arka verandada bir şarap bardağı var."
Ariel, "Arabası burada," dedi. "Burada olmalı."
Dodge'u iterek yanından geçip Carol'ın ismini seslenerek çılgın bir halde odaları aradı. Sesi uzaklaştığında Dodge alçak bir tonla, "Paniğe kapılıp isteri krizine girmesini istemedim. Ama bu akşam bar müdüründen bu adresi alan tek kişi ben değildim," dedi.
"Creighton mı gelmiş?"

"Müdür bir adamın arayıp kendini Yabancı Diller Bölüırıü'nde Im lakiilte üyesi olarak tanıttığını ve Savannah'nın açık ev adresine ihtiyacı olduğunu söylediğini anlattı. Adamın adresi alabilmek için onu kandırdığını yeni anlıyor. Vermemesi gerektiğini bilmiyormuş."
Salona geri gelen Ariel'in, Dodge'un korktuğu isteri krizine mı meşine ramak kalmıştı. "Burada yok. Nerede? Ona ne yaptı?"
Julie onu omuzlarından tuttu. "Evin arkasının ağaçlık olduğundan bahsetmiştin değil mi?"
Kimball, "Lanet olsun!" dedi.
Sanford aniden durdu. "Ne oldu?"
"Memurlar eve varmışlar."
"Kimse yok muymuş?"

Kimball, "Herkes oradaymış," diye rapor verdi. "Carol Ma- lıoııey'nin arabasıyla birlikte iki araba daha."
"Bir SUV mu?"
"Hayır. Derek'in ve ortağının arabaları. Plakaları verdiler. Bununla birlikte Creighton Wheeler üzerine kayıtlı mavi-kahverengi bir SUV da evin beş yüz metre kadar ötesinde terk edilmiş halde bulunmuş."
Sanford lanet okurken Kimball tekrar etti. En başından itibaren yanlış hareket etmişlerdi. Carol Mahoney eğer Creighton Wheeler larafından öldürülecek olursa bu onların suçu olacaktı.
Sanford, "En azından yerel polis, Mitchell ile Bayan Rutledge'm adaleti kendilerince sağlamalarını engelleyebilir," dedi.
"Arabaları orada. İnsanlardan iz yok."
"Ne?"

"Ev boş."
"Hangi cehennemdeler?"
Dörtlü evi ağaçlıkların başladığı yerle ayıran açık alandan karşı tarafa doğru koştu. Derek ay ışığına minnettardı ama ayağında şık ayakkabılar vardı ve zemin kaygandı. En azından kıyafetleri bu durum için uygundu. Dodge ise

zorluk çekiyordu. Evde kalmalarını söylediği halde ona kulak asmayan iki kadınla arayı açmışlardı. Dodge ile onun arkasından geliyorlardı ama arada fazla mesafe yoktu.
Dodge, "Silahın var mı?" diye seslendi.
"Yok."
"Kötü alışkanlık avukat bey. Yanında bir tane hep olmalı."
Derek geriye doğru baktığında Dodge'un ceketinin altından bir tabanca çıkarttığını gördü. Silah taşıma ruhsatı vardı.

Dodge nefes nefese, "Onu yakaladığında silahsız ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi.
Derek ağaçlıklara varınca yavaşlamadı. Ormanın karanlığının içine daldı.
Creighton kravatını Carol'ın başından geçirip boğazını sıkmadan önce, Özel Bir Kadın filminden Julia Roberts'ın repliğini tekrarladı.
Carol'ın şaşkınlıkla çıkarttığı ses, boğuk bir gurultuya dönüştü. Dizleri büküldü ve elleri hemen boğazına gitti. Creighton adeta suyunu çıkarmak istercesine kravatı döndürüp, kadının boğazını daha büyük bir kuvvetle sıkıyordu. Carol olanca gücüyle kurtulmaya çalışırken çıplak topukları toprakta derin izler bırakıyordu.
Önce kravatı kavramak istedi, sonra elini başının arkasına uzatıp adamın yüzüyle ellerini tırmalamaya çalıştı. Creighton bunu yapacağını tahmin ettiği için hazırlıklıydı. Tek elini kızın başının arkasına yerleştirip kafasını ağaç gövdesine çarptı. Sersemleyen Carol'ın elleri iki yanma düştü.
Ama onu bu şekilde öldürmek istemiyordu. Bu çok çabuk olurdu. Tepki vermesini önlemek için karavatı biraz daha döndürdü. Cinnetfilminde katil

kurbanıyla yüz yüze duruyordu. Onu boğarken yüzünü seyredebiliyordu. Bu Creighton'ın da hoşuna giderdi ama burada şartlar farklıydı. Carol Mahoney'yi boğarken ona tecavüz de etmiyordu. Mekân ve zaman aynı sahneyi canlandırması için elverişli değildi.
Ayrıca kızın çığlık atmasını yeğlerdi. Tıpkı el değmemiş etlerini parçalarken Sarah Walker ile Allison Perry'nin bağırdığı gibi. Duşun zemininde bir kan gölünün içinde yatarken parmağının kesildiğini gören Jerry Bascomb'ın çığlığı gibi. Creighton sıska çocuğun acıdan daha çok gördüklerinin dehşetinden bağırdığını tahmin etmiş olsa da aynı derecede heyecan vericiydi.
Tabii Carol Mahoney'nin çığlık atamamasının sebebi havasız kalmasıydı ama en azından bir inilti duymayı isterdi. Süpermarke- tin otoparkındaki dul kadın gibi.
"Carol!"
Bağırtı uzaktan gelse de olduğu yerde kalmasına neden oldu. Kızı kendine getirmişti. İnleyip ondan kurtulmak için boş yere ağırlığını farklı yönlere vermeye başladı.

"Carol!"

Bu kez başka biri sesleniyordu. Julie'nin sesi. Julie mi? Nasıl olur?...
Bir ses duyup başını arkaya çevirdiği sırada Deıek Mitchell'ın göğsüne inen yumruğunu gördü. O kadar sert bir darbeydi ki gerisingeriye uçtu. Kravat elinden kaydı.
Onu yere yapıştıran Mitchell üstüne çıkıp göğsüne oturdu. "Seni katil piç."
Mitchell yumruğunu Creighton'ın çenesine indirince acı kafa- tasma yayıldı.
"Derek?"
Julie mi? Yine mi o? Bu kadın bir baş belasıydı. Billy'ye onu da öldürtmeliydi.
"Buraya!"

Konuştuklarını bölük pörçük duyuyordu. Creighton dikkatini vermekte zorlanıyordu.
Mitchell, "Bu canını yakıp paçayı sıyırdığın tüm çocuklar içindi. Bu da Paul Wheeler'm anısına," diyordu.
Creighton'ın göğsüne inen bir başka yumruk kırılan dişleriyle dilini ısırmasına neden oldu.
"Ve bu, bu da Maggie için."
Creighton yumruğun geldiğini gördü ama karşı koyamayacak durumdaydı.
Yüzündeki kemiklerin kırılma sesini duydu. Hissettiği acı kendinden geçmesine sebep oldu. Derek Mitchell'm elini göğsüne bastırıp üstünden kalktığının farkındaydı. Ama sonra Mitchell'm heyecanla bağırdığını, "Julie! Hayır! Yapma!" dediğini duydu.

Creighton gözlerini açtı. Tepesinden bakan Julie elinde tuttuğu silahın namlusunu yüzüne doğrultmuştu. Şimdiye kadar hiç böylesine ürpertici bir ses duymamıştı. "'Gör gününü bakalım,'" dedi.
Ve ardından tetiği çekti.
"Elin için." Dodge, Derek'e bir buz torbası verdi.
Başını sallayarak teşekkür ettikten sonra elinin kanlı ve şişmiş eklemlerine bastırdı.
Dodge yarım saatliğine mola vermeye gitmiş ve geri dönmüştü. Buz torbasından başka içinde üç bardak kahvenin bulunduğu bir Starbucks paketiyle gelmişti. Julie ile Derek'e birer tane verdikten sonra birini de kendine ayırmıştı.
Creighton ile Carol'ın farklı ambulanslarla getirildikleri Athens

Bölge Hastanesi Acil Servisi'nin bekleme odasındaydılar. Üniformalı polislerle şerif yardımcıları makine kahvesi içip hastane

personelinin ayakaltında dolaşırken resmi görünmeye çalışıyorlardı. Sivil kıyafetli iş arkadaşları Sanford ve Kimball ile kalabalık bir toplantı yapıyorlardı.
Dodge kahvesini höpürdetti. "Bakan oldu mu?"
"Elime mi?" Derek parmaklarını esnetip uzattı. "Bir şeyi yok. Kemiklerim kırılmamış."
"Yumruklarını düşününce buna inanmak zor."
"Kendi kaşındı."
"Ve istediğini aldı." Dodge, Julie'ye kaşlarını kaldırarak baktı.
Derek, "Ona silahını verirken ne düşünüyordun Dodge?" diye sordu.

"Düşmeden daha fazla koşmaya devam edemeyecektim. Peşinden silahsız gelmesini istemedim." Julie'ye bakarken hayranlıkla sırıttı. "Kirli Harry çıkacağını bilmiyordum."
Julie yumuşak bir sesle, "Creighton'ın öyle olduğumu düşünmesini istedim," dedi. Paul kendini koruması için yatağının altında bir silah bulundurması için ısrar ederken silahı kullanmayı öğrenmesi için de ısrar etmişti.
Patlama sesiyle birlikte Creighton da çığlık atmıştı. Mermiyi, etkisini hissedebileceği, Paul Wheeler'in hayatının son anının neye benzediğini anlayabileceği kadar başının yakınından yere sıkmıştı.
Dodge dedektiflere doğru bir bakış fırlattı. "İkinizden birini polis kayıtlarına almak için gürültü çıkarttılar mı?"
Derek başını iki yana salladı. "Yargılama yetkisini tartışıyor olmalılar."
"Bizi sorguya bile çekmediler." Derek'e yakın oturan Julie, pantolonunun dizindeki toprakla diğer organik maddeleri silkeledi. "Onlara Creighton'ın kolay pes etmediğini ve polis yetişene kadar f: 27

onu kontrol altında tutmak için Derek'le yapmamız gerekeni yaptığımızı söyledim."

Dodge hırıltılı sesler çıkartarak kıkırdadı. "Kontrol altında tutmak mı? Tabii ya."

"Ariel bana destek verdi."
Dodge, "Ambulansa koyarlarken gördüğüm kadarıyla, Wheeler'm çenesi kırılmıştı," dedi.
"Şu anda ameliyatta."
"Bundan sonra eskisi kadar yakışıklı olmayacak." Dedektif burnunu çekti. "Ve eminim iç çamaşırını değiştirmek zorunda kalmışlardır." Etrafına bakındı. "Ariel nerede?"
Julie ona, "Carol'ın yanında," dedi. "Doktorlar onu muayene ettiler. Çürükleri olacak ve boğazı ağrıyacak ama birkaç güne kadar iyileşecekmiş. Onu odaya götürdükleri anda Ariel geceyi yanında geçirmek için izin alacak. Her ikisi de hâlâ olayın etkisinde."

Derek, "Birkaç saniye daha gecikseydik, çok geç kalmış olacaktık," dedi. "Creighton'ı yakalasak bile Carol ölmüş olacaktı."
Julie onun bacağını ovarak, "Ama ölmedi," dedi.
Derek dönüp ona gülümsedikten sonra kahvesinden bir yudum aldı ve kapıya doğru başıyla işaret etti. "Buradalar."
Doug ve Sharon Wheeler ile birlikte Julie'nin tanımadığı bir adam, kapıdan içeri girdiler. Onu hemen tanıdılar ve yanına doğru yürümeye başladılar. Kendini güçlükle ayakta tutan Sharon sarsılmış görünüyordu. Julie daha önce onu hiç saçı başı dağınık görmemişti. Bu gece harap görünüyordu.
Sanford, Kimball ve Athens Polis Merkezi'ndeki meslektaşlarına doğru ilerleyen adamı kasteden Dodge alçak sesle, "Ağır topu getirmişler," dedi.
Julie, "Avukat mı?" diye sordu.

Dodge, "Daha çok Deccal sayılır," diye mırıldandı. "Ben sigara içeceğim."
Wheeler'lar dışarı çıkarken yanlarından geçen Dodge'a dönüp bakmadılar. Julie onları karşılamak için ayağa kalktı. Derek de ayaklandı.
Sharon, "Bu doğru değil!" diye cıyaklayarak bekleme odasındaki herkesin dönüp bakmasına neden oldu.
Kolunu beline dolayan Doug onu kendine doğru çekti ama gözlerini Julie'den ayırmadı. İsmini seslendirirken adeta soru soruyordu.
Julie, "Creighton hâlâ ameliyatta," dedi. "Yaralanmıştı..."
Öfkeyle Derek'e bakan Sharon, "Acımasızca dövüldü!" diye haykırdı.
Derek, "Oğlunuz genç bir kadını boğarak öldürmeye teşebbüs ederken yakalandı Bayan Wheeler," dedi.

Julie, Derek'in ifadesiz konuşmasını seviyordu. Ses tonu kibar bile sayılabilirdi.
"Eğer onu durdurmasaydım kızı öldürecekti," diye ekledi.
Sharon yığılarak kocasına yaslandı. Hemen yanma koşan Derek, Doug'ın Sharon'ı koltuğa oturtmasına yardım etti. Yüzünü elleriyle kapatıp ağlamaya başladı. Ona doğru eğilen Doug sırtını sıvazlarken kulağına bir şey fısıldadı. Sonra doğrulup yüzünü Julie ile Derek'e döndü.
"Creighton için elimizden geleni yapacağız." Ses tonundan onların itiraz etmelerini beklediği anlaşılıyordu. Hiç de korkuyormuş gibi görünmeyen Sanford ile Kimball'ı paylayan avukata doğru bir bakış fırlattı.
Doug yeniden Julie'ye baktığında gözlerindeki -Paul'ün gözlerindeki- acı tarif edilemezdi. Julie onun için üzüldü. Duyguları yüzünden boğuk çıkan sesiyle, "Üzgünüm Doug," dedi. "Gerçekten."
"Üzüldüğünü biliyorum." Çaresizlik ifade eden bir el hareketi yaptı. "Creighton bir... bir facia. Ama o benim oğlum. Babası olarak onun için elimden geleni yapmalıyım."

"Aileler bunu yapar. Çocuklarına göz kulak olurlar."
Doug ona bir süre baktıktan sonra, "Tıpkı Paul'ün sana yaptığı gibi. Yani kızına," dedi.
SON SÖZ
ablomu asmak îçîn yardimin gerekîyor."
"Sen daha asmadın mı?"
"Önce duvarları boyattım."
"Ne renge?"
"Aynı renge."
T

"Anladım. Tablo yaslanmış olduğu duvarın önünde güzel duruyordu."
"Öyle mi?"
"Sanırım yine yatak odanda olmasını istiyorsun."
"Sen daha iyi bir yer bulmazsan."
"Bir bakmak isterim. Gelmem için uygun olan zamanı bana haber verirsin."
"Tamam."
Athens'teki o uzun geceden iki hafta sonra bir cumartesi sabahıydı.

Onu beklemeyen Julie kot pantolon ve askılı bluzunun üzerine giydiği bir önlükle kapıyı açmıştı. O da cumartesi sabahına uygun giyinmişti.

Sohbet burada bitince kapı eşiğinde durup birbirlerine baktılar. Julie onu çok özlemişti ama aramaya cesaret edememişti. Eğer onu tekrar görecekse ilk hareketin ondan gelmesi gerektiğini düşünüyordu. Ellerini önlüğüne silerken kalbi küt küt atıyordu.
"Kahve hâlâ taze." Ona içeri girmesini işaret ettikten sonra mutfağa doğru yürüdü. "Yemek yapıyordum."
Önlüğüne bakarak, "Tahmin etmiştim," dedi.
"Coq au vinn pişiriyorum. Kahve ister misin?"
"Tabii."

Julie ona bir fincan kahve doldurdu ve fincanı ten temasında bulunmadan ona vermeyi başardı.
Derek fırına doğru baktı. "Kokusu iştah kabartıyor."
"Yemeği Kate'in annesi için yapıyorum. Bu akşam Bunco'4' grubunu ağırlıyor ve onlara özel bir şey sunmak istedi."
"Onun için bunca zahmete girmen ne kadar güzel."
"Sorun değil. Zevk alıyorum. Yemek pişirmek terapi gibi bir şey."
Hafifçe gülüp kahve fincanını doldurdu. "Otursana."
4 Zarla oynanan bir oyun.

Karşılıklı olarak masaya oturup, sessizce kahvelerini yudum- ladılar. Her ikisi de nereye bakacağını bilemiyordu. İlk konuşan Julie oldu.
"Duvarlarını boyatmışsın. Yani, evde kalmaya karar verdin? Taşınmıyorsun?"
Derek soru soran gözlerle ona baktı.
Julie, "Evin Maggie olmadan eskisi gibi olmayacağını söylemiştin. Ben de taşınacağını düşünmüştüm," diye devam etti.
"Onu çok özleyeceğim ve her odada anısı var. Ama taşınarak kendime ceza vermiş olurum. Evimi seviyorum. Ayrıca Creighton Wheeler'in hayatım üzerinde bu kadar etkili olmasına izin vermek istemiyorum."
"Orada kalmana memnun oldum. Çok güzel bir ev."
"Teşekkürler. Tabloyu asmaya geldiğinde sana büyük bir tur attıracağım."

"Dört gözle bekliyorum."
Aralarında yine tuhaf bir sessizlik oldu.
Sonunda Julie, "Roberta aradı ve..." diye söze başladı.
"Şimdi Roberta mı oldu?"
"Öyle demem için ısrar ediyor. Creighton'ın konuşmaya başlar başlamaz hastane yatağında beş saat boyunca bülbül gibi şakıdığı- nı

söyledi."
Derek başını sallayarak dinliyordu. "Bana da haber verdiler. Her şeyi, hatta kimsenin haberi olmadığı suçlarını bile itiraf etmiş gururla ve hiçbir pişmanlık göstermeden."
"Öldürdüğünü söylediği diğer iki kızın cesetleri bulundu mu?"

"Dün. Tam olarak söylediği yerde bulmuşlar."
Julie üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. "En azından artık aileleri onlara ne olduğunu biliyor."
"Paul'ün seninle evlenmesinden, belki bir çocuk sahibi olmasından korkuyordu. Bu, Paul'ün vârisi olma hakkını elinden alırdı. Sanford'un söylediğine göre konuşmaya başladığında egosu dilini ele geçirmiş. Avukatı felç olmuş gibiymiş ama Creighton ne kadar akıllı olduğu konusunda hava atmak istiyormuş. Kısacası o bir sosyopat."
"Roberta, Carol Mahoney'yle birlikte oynamaya çalıştığı filmi görmek istedi. Ona Cinnet filminin DVD'sini verip geri istemediğimi söyledim. O sahne..." Kollarını ovuşturdu, tüyleri diken diken olmuştu. Yumuşak bir sesle, "O genç kadın hayatını sana borçlu Derek," dedi.
"Olayı sen çözdün ben değil. Eğer sen Trendeki Yabancılar filmini hatırlamamış olsaydın..."
"Hâlâ baş şüpheli ben olacaktım."

"Ve Carol Mahoney ölmüş olacaktı. Belki Ariel de. Creighton onu öldürmek gibi bir planı olmadığını iddia etse de bence bunu düşünmüştür. Her neyse, o kadınlar hayatlarını aynı zamanda sana da borçlular."
"Şey..." Julie bir dizi talihli olaydan kendine pay çıkarmak istemiyordu. "Anlayamadığım tek şey Billy Duke'un neden evime gelip delilleri bıraktığı."
"Tahminimi duymak ister misin?"
"Lütfen."
"Creighton, Billy ile olan tüm bağlarını koparmak istiyordu. Belki Billy de Creighton'la olan tüm bağlarını koparmak istiyordu. Suçu senin üzerine atmak istiyordu."
"Sonra da kaçıp beni suçlu durumunda bırakacaktı."
"Aynen."

"Onun Paul'ü vuruşunu gördüm. Onu soğukkanlılıkla öldürdü. Ama Creighton onu mecbur bırakmamış olsaydı kimseyi öldürebileceğini sanmıyorum. Aslında o da Creighton'ın bir kurbanıydı. Korkunç bir şekilde öldü. Bunu asla unutmayacağım."
"Unutamayacağımız bir sürü şey var."

Birkaç saniye birbirlerine baktılar. Gözlerini ilk kaçıran Julie oldu. Başını ona doğru çevirmeden, "Jason Connor'la ilgili haberler... Onun hakkında yanılmamışsın," dedi.
Haber günlerdir manşetlerden inmiyordu. Çifte cinayeti yıllar- dır üvey babasının cinsel tacizlerine maruz kalan Jason'ın on iki yaşındaki kız kardeşinin işlediği ortaya çıkmıştı. Annesi korkudan ama daha çok umursamazlıktan buna göz yummuştu. Jason kız kardeşinin taciz edildiğinden şüpheleniyordu ama olaylar hep o evde yokken gerçekleşiyordu. Kız kardeşi de utançtan ve korkudan olanları ona anlatamıyordu.
Jason okuldan eve döndüğünde kız kardeşini yerde iki cesedin başucunda, kanlar içinde elinde bıçakla katatonik'*' bir durumda bulmuştu. Jason, kız kardeşinin üstünü başını temizledikten son- I a onu koruyamadığı için suçlu olduğunu düşünerek suçu üzerine almıştı. Jason hapisteyken kız kardeşi akrabalarının gözetimi altındaydı ve ailesini öldürdüğünü onlara itiraf etmişti.

Julie, "Seninle tartışmak haddim değildi," dedi. "Özür dilerim."
"Müvekkillerim genellikle suçludurlar Julie. Bazıları hiçbir iyi meziyeti olmayan serserilerdir. Savunulmak anayasal hakları olduğu için onlar için savaşırım. Bazıları zengin ve nüfuzlu kişilerdir ama aynı oranda suçludurlar da. Onlar da savunulmayı hak ederler.
Ama ara sıra, Jason'da olduğu gibi sanık gerçekten masumdur. Bu yüzden bu işi yapabiliyorum. Bu işi bu yüzden yapıyorum. Ara sıra bir insan yanlışlıkla suçlanıyor ve birinin ondan yana olmasına, ona inanmasına, onun için savaşmasına ihtiyacı oluyor."
"Bir daha asla kendini bana haklı çıkarmanı ve bana bir açıklama yapmanı istemeyeceğim. Söz veriyorum." Derin bir nefes aldı. "Ama benim sana bir açıklama yapmam gerekiyor."
Derek kahve fincanını masaya bıraktı. "Paul Wheeler senin babandı, sevgilin değil."
Julie omuzlarını hafifçe havaya kaldırdı. "Annem lise mezuniyetinden sonra yaz tatilini uzaktan kuzenleriyle birlikte sahilde geçirmiş. Paul'le bir dansta tanışmışlar. On yedi yaşındalarmış, atmosfer şehvet

uyandırıcıymış, ay ışığı ve çilekli şarap varmış. Tabloyu sen hayal et. Her şey bir anda oluvermiş."
"Wheeler bilmiyor muymuş?"
"Biliyormuş. Annem onunla temasa geçip hamile olduğunu haber vermiş. Babam, beni büyüten adam, anneme yıllardır âşıkmış ve annemle evlenebilmek için onun reşit olmasını bekliyormuş. Annem ona da hamile olduğunu söylemiş. Adam onunla yine de evlenmek istemiş ve annem onu gerçekten seviyormuş.
Paul ilişkilerini olduğu gibi kabul edip böylesinin benim için çok

daha iyi olacağını düşünerek babalık haklarından vazgeçmiş. Üniversiteye başlıyormuş. Evli değilmiş. Babam annemle evlenmek ve beni çocuğu olarak kabul etmek istiyormuş. Böylece Paul zarif bir şekilde hayatımdan çıkmış.
Maddi olarak destek olmak istemiş ama annemle babam kibarca reddetmişler. Paul onların isteklerine saygı duymuş ama anneme bir şeye ihtiyacımız olduğunda kendisine haber vereceği konusunda yemin ettirmiş. Annem ondan hiç yardım istememiş. Ta ki benim başım Paris'te derde girene kadar."

Fırının saati çınladı. Julie ayağa kalkıp fırın eldivenlerini taktı ve dökme demirden güveç kabını dışarı çıkardı. Sandalyesine geri dönüp fırın eldivenlerini çıkardı. "Annem hastaydı ve bu durumdan kurtulmam için bana yardımcı olamıyordu, bu yüzden Paul'ü çağırmış. Yıllardır görüşmemelerine rağmen Paul hemen onu görmeye gitmiş. Annem ona Henri'den bahsetmiş. Bildiği kadarını. Başına açtığım dertler yüzünden onun üzülmesini istemediğim için birçok şeyi ondan saklamıştım. Paul her şeyi bırakıp senin de dediğin gibi imdadıma koştu."
Derek düşünceli bir ifadeyle ona bakıyordu. "Bu Amerikalı milyoner ortaya çıkıp sana baban olduğunu söylediğinde ne düşündün?"
"İnsan ona kızmış olabileceğimi düşünüyor öyle değil mi? Babam mısın? Bunca zamandır neredeydin? Ama Paul çok kibardı. Anneme büyük bir saygı duyuyordu, hem gençlik haline hem de olgunlaşmış haline. Sevgi dolu ve kabullenici bir insan olduğu için babamı göklere çıkardı. Bu kadar özverili ve koşulsuz bir aşkın nadir olduğunu, beni bu kadar seven böyle bir adamla birlikte büyüdüğüm için minnettar olduğunu söyledi."
Hafifçe gülümsedi. "Bu haber benim hayatımın temelini sarsmış olsa da ondan nefret etmek için bir sebep bulamadım. Henri'ye ve bana çektirdiklerine katlanmak zorunda kalışıma üzülse de benim için bir şeyler yapabilme fırsatı bulduğu için mutlu olduğunu söyledi. Hiç hayatımda olmasa da her zaman aklında olduğumu söyledi. Kayıp zamanı telafi etmek istedi. Sadece bu krizden kurtulmama yardımcı olmayı değil, aynı zamanda beni tanımayı ve ilişkimizi geliştirmek istediğini söyledi."

"Ama kızı olduğunu hiçbir zaman açıklamadı."
"Buna izin vermedim."
"Neden?"
"İlk başta babama olan saygımdan ötürü. Ve Paul'ün tüm kalbiyle sevdiği karısı Mary'ye olan saygımdan dolayı. Mary ona çocuk verememişken, benim onun çocuğu olduğumu açıklamasını istemedim."
"Ona senden bahsetmiş mi?"
"Evet. Birbirlerinden sır saklamazlarmış. Mary zaman zaman beni araması, beni hayatlarına sokması için onu sıkıştırırmış. Ama sana

anlattığım sebeplerden dolayı bunu yapmamış. Eğer Paris'e geldiğinde Mary hayatta olsaydı, annem hâlâ yaşıyor olsaydı, kızı olduğumu açıklaması konusunda farklı kararlar alırdık. Ama ben ilişkimizin niteliğini belirsiz bırakmayı ve insanların istedikleri sonuca varmalarına izin vermeyi daha uygun buldum."

"Nasıl bir sonuca vardıklarını biliyorsun."
"Umursamadığım insanların ayıplamaları karşılığında fazlasıyla umursadığım bir insanla iki yıl geçirdim. Ve harika yıllardı Derek. Beni büyüten iki güzel insandan hiçbir şey almadan Paul'le kaybettiğimiz zamanı telafi ettik. Ben onu, o da beni çok sevdi."
"Doug'ın bile sizden haberi yoktu."
"Paul'ün avukatı vasiyetname hakkında onunla konuşana kadar bilmiyordu. Artık öğrendiğine memnunum."
"Seni aileden biri olarak kabul edecek mi?"
"Bilmiyorum. Kabul ederse, akraba olduğumuzu sır olarak saklayacak. Ama umarım o ve Sharon beni bir şekilde kabul ederler. Creighton artık parmaklıklar ardında olduğu için desteğe ihtiyaçları olacak. Sözde arkadaşlarının çoğunun onları yalnız bıraktıklarına eminim. Bu olaya birlikte göğüs germeye çalışıyorlar. On- l.ııa elimden geldiğince onların izin verdiği ölçüde yardımcı olmak isliyorum."

Derek kahve fincanının kulpuyla oynadı ama fincanı eline almadı. Sonunda, "Bana anlatabilirdin Julie," dedi.
Julie masanın üzerinden uzanıp elini tuttu. "Otelin önüne park elliğimiz ve beni öptüğün gece sana neredeyse anlatacaktım."
"Sen sadece, 'Bana bunu yapma,' dedin."
"Çünkü bu bir işkenceydi. Henri'den sonra hiçbir erkekle birlikte olmamıştım. Paul'le birlikteyken romantik bir ilişkiye ihtiyaç duymamıştım. O flört etmem konusunda beni cesaretlendirmeye çalışıyordu. Beni seven biriyle mutlu olduğumu görmek istiyordu." Üzgün bir ifadeyle gülümseyerek, "Sanırım torunları olsa çok hoşuna giderdi," dedi.
"Ama Henri'yle yaşadıklarımdan sonra tedbirli davranıyor- clum. Ayrıca, çoğu erkek benim zengin, yakışıklı ve yaşlı bir erkekle olan 'arkadaşlığımı' anlayamazdı. Bu yüzden uzun bir süre bu yönüm eksik kaldı. Uçaktaki o geceye kadar." Derek'e baktıktan sonra gözlerini başka tarafa çevirdi. "Öpücüklerini geri çevirdim, çünkü seni istediğim halde senin benim bir sonraki adama atlamaya hazır bir servet avcısı olduğumu düşündüğünü biliyordum. Paul'ün yalağından senin yatağına."

"Bu kadar çirkin şeyler düşünmüyordum."
"Söylediklerine ne demeli?"
Derek suçlu bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Yani sabahında sana saygı duymamı istediğin için dokunmayı yasaklamıştın."
Julie gülümsedi. "Kulağa çok klişe gelse de evet öyle."
"O zaman neden o gece bana anlatmadın? Ya da başka bir zaman? Neden benim en kötüsünü düşünmeme izin verdin?"
"Aslında ilk başından sana bunu söyleyecek kadar güvenmiyordum."
"Sonra?"

"Sonrasında sana güvenmeye başladım. Ama sen zaten benim güvenilmez biri olduğuma inanıyordun ve bunu öğrendiğinde seni kandırmak için sessiz kaldığımı düşünecektin."
"Senin hakkında düşündüklerim seni istemekten beni vazgeçiremedi. Paul'ün sevgilisi değil de kızı olduğunu öğrendiğimde memnun oldum mu? Evet. Kesinlikle."
"Memnun olmana memnun oldum."
Derek biraz tereddüt ettikten sonra, "Peki ya para?" diye sordu.
"Paraya dokunmaya hiç niyetim yok. Dağıtacağım."
"Asil bir davranış ama biraz realist ol Julie. Çok büyük bir servet. Parayı dağıtmak bile zamanını alacaktır."

"Hayatımın sonuna kadar vaktim var." Yalvaran gözlerle ona baktı. "Lütfen, bunun senin için bir sorun olmasına izin verme. Çünkü sana yemin ederim benim için değil."
Derek dikkatli bir şekilde onun yüzünü inceledi ve onun samimi olduğunu görünce yüz ifadesi yumuşadı. "Dodge senden borç istemeyi düşünüyor."
"Oh, şimdi benden hoşlanmaya mı başladı?"
"Evet hoşlanıyor." Ses tonunu biraz alçaltarak, "Ben de," diye ekledi.
Julie kısık sesle, "Ben de senden hoşlanıyorum," dedi. "Hem de çok. Nerelerdeydin?"
"Öfkeyle acil servisi terk ettiğimden beri mi? Düşünüyordum."
"Bizim hakkımızda mı?"

"Aptal yerine konmanın ben ve egoma neler hissettirdiği hakkında."
"Seni aptal yerine koymak için bu sırrı saklamadım Derek. Paul'ü, annemi, babamı, Mary Wheeler'i, hepsini bir skandaldan korumaya çalışıyordum."
"Evet, ben ve egomun vardığı sonuçlardan biri de bu oldu."

"Başka ne sonuçlara vardın?"
"Tanıştığımızda Paul'ün kızı ve vârisi olduğun sonucuna. Ve bunu sana ilk dokunduğumda biliyor olsaydım benim için hiçbir şey fark etmeyeceği sonucuna."
"Etmez miydi?"
Derek başını iki yana salladı.

"Benimle yine de?..."
"Oh evet. Peşinden o tuvalete gitmemi hiçbir şey engelleyemezdi."
Ayağa kalkıp masasının etrafından dolandı. Julie'yi sandalyeden kaldırıp kollarını beline doladı. "Son olarak vardığım sonuç da şu oldu, eğer ufak bir gurur meselesi yüzünden kendimi yıllarca sürecek bir mutluluktan mahrum edersem gerçek bir aptalım demektir."
"Yıllarca mı?"
"Bugünden itibaren. Şu andan itibaren."
Derek yavaşça onun dudaklarına dokundu, sonra ateşli bir şe- k ilde öpüşmeye başladılar.
Derek sonunda başını kaldırıp, "Bilmem gerekenler bu kadar- 111
Ayrıntıları sonra konuşuruz," dedi.

Onu tekrar öpmek için eğilince Julie başını geriye götürdü. "I!n soy var."
derek onun önlüğünün bağcıklarını çözüp elini bluzundan içeriye sokarken burnunu ensesine sürttü. "Kısa kes."
"ç'ocuklarımız nasıl tanıştığımızı sorduklarında..."
derek güldü. "Bir şeyler düşünürüz."
SON

(*) Illihap kurutucu bir ilaç
(*) Frenzy 1972 yılı yapımı bir Al fred Hichcock fil mi
(*) Şaraplı ta vuk.
I 1) Kişinin belli bir durumda uzun sijre kıpırda madan kal ması de mek.